

**TEXT FLY WITHIN
THE BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200018

UNIVERSAL
LIBRARY

ಕುಣಿ ಕಾಳಿ

ಅಥವಾ

ಕೊಂಕಣದ ಪೋರ.

ಅನುವಾದಕರು:

ಬಿ. ಪ. ಕಾಳಿ.

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ

೧೯೪೪

ಮುದ್ರಕ ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶಕ:

ಬಿ. ಪ. ಕಾಳಿ,

ಕ್ರೀಶೇಷಾಚಲ ಪ್ರೆಸ್,
ಮದಿಹಾಳ, ಧಾರವಾಡ.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಮರಾಠೀ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ರಾಟ್‌ರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ನರಸಿಂಹ ಚಿಂತಾಮಣಿ ಕೇಳಕರರು ಬರೆದ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಕತೆಯಿದು. ಇದನ್ನು ಅವರ ಅನುಮತಿಯಿಂದಲೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಿರುವೆನು.

ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಕಾಲೀನ ನೌಕಾದಳದ ಜೀವನವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವ ಕತೆಯಿದು. ಆಗ ಕೊಂಕಣದ ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿಯ ಮರಾಟರ ನೌಕೆಗಳ ಶಕ್ತಿಯೆಷ್ಟಿತ್ತೆಂಬದೂ ತತ್ಕಾಲೀನ ಪಿರಂಗಿಗಳ ನೌಕಾಶಕ್ತಿ ಎಷ್ಟಿತ್ತೆಂಬದೂ ಈ ಸಣ್ಣ ಕತೆಯಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯುವಂತಿದೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಗಿನ ಸಾವಿಕ ಜೀವನವು ಹೇಗಿತ್ತು, ಸಮೃದ್ಧ ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಕರಾವಳಿಯ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಯಾವ ಯಾವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿರುತ್ತಿತ್ತು, ಭೂಯುದ್ಧದಂತೆ ಜಲಯುದ್ಧದ ಕಡೆಗೂ ಮರಾಟಗರು ಹೇಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡುತ್ತಿದ್ದರು ಮೊದಲಾದ ಸಂಗತಿಗಳು ಈ ಕತೆಯಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುವಂತಿವೆ.

ಈ ಕತೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇತ್ತ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಕೇಳಕರ ಅವರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿರುವೆನು.

೧೮—೧—೧೯೪೪
ಮದಿಹಾಳ—ಧಾರವಾಡ

ಕನ್ನಡಿಗರ ವಿಫೇಯ,
ಭಿ. ಪ. ಕಾಳಿ.

--ಪ ರಿ ವಿ ಡಿ--

೧ ಬೈರಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿ	೧- ೩೬
೨ ನಾವಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ	೩೭- ೮೪
೩ ಪ್ರಥಮ ಕಲಿತನ	೮೫-೧೧೪
೪ ಸರಬೇಲನ ಹಸ್ತಕ	೧೧೫-೧೪೧
೫ ಅವತಾರ ಸಮಾಪ್ತಿ	೧೪೨-೧೫೬

ಕುಣ ಕ್ಯಾ

ಅಥವಾ

ಕೊಂಕಣದ ಪೋರ!

ಜೈರಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಸಂಗತಿ.

ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದೆಲ್ಲಿ? ಅಥವಾ ನನ್ನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳಾರು? ಇವುಗಳ ನೆನಪು ನನಗಿಲ್ಲ; ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ದೇವಪ್ರಸಾದ ಪೋರ ಎಂದೆನ್ನಲು ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತಿಳಿಯಹತ್ತಿದ ಬಳಿಕ ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಗಾರ ಹುಡುಗರಿಗೆ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳಿರುತ್ತಾರೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದಾಗಿನಿಂದ ಅವರು ನನಗೂ ಇರಲೇಬೇಕೆಂದು ನನಗನಿಸಿತು. ತಂದೆಯಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿ, ಪಾಲಿಸಿ ಪೋಷಿಸುತ್ತಿರುವ ಗಂಡ ಸೊಬ್ಬನು ನನ್ನನ್ನು 'ಜೇಲಾ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಗಂಡಸನ್ನು ಜನರು 'ಜೈರಾಗಿ' ಎಂದೆನ್ನುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ನಾನೂ ಅವನನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಜೈರಾಗಿಗಳಿಗೆ ಮನೆ-ಮಾರುಗ-ರುತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಯಾವ ಜೈರಾಗಿ ಬೇರೆಯವನನ್ನು ಜೇಲಾ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿರುವನೋ, ಆ ಜೈರಾಗಿಯೇ ಆ ಬೇರೆಯವನ ಗುರುವಾಗಿರುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ ಈ ಸಂಬಂಧವು ಮುಂದೆ ನನಗೆ ತೀವ್ರವೇ ತಿಳಿಯಬಂತು. ತಂದೆಯ ಪ್ರೇಮವು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರದಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಗುರುವು ನನ್ನನ್ನು ಯಾವ ಬಗೆಯಿಂದ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದನೋ, ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಯಾವ ಹುಡುಗನ ತಂದೆಯೂ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಸುವದಿಲ್ಲೆಂದು ನನ್ನ ಖಾತ್ರಿಯಾಗಿತ್ತು. ನನಗೆ ತಾಯಿಯೆಂಬುವವಳು ಯಾರೊಬ್ಬಳು ಇರಬೇಕು; ಹಾಗೂ ಅವಳ ಪ್ರೇಮದ ಅನುಭವವು ಬೇರೆ ಹುಡುಗರಂತೆ ನನಗೂ ದೊರಕಬೇಕು, ಎಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಬಯಸುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ನನ್ನ ತಾಯಿಯೆಂದಿದ್ದ ಮಹನೀಯಳು ನನಗೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗುವ ಸಂಭವವೆಲ್ಲಿ? ನನಗೆ ಮಾತೃಸುಖ ದೊರೆಯಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಗುರುವು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವ್ರತವನ್ನು ಬಿಡಬಲ್ಲನೆ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವನು ನನಗೋಸುಗ ಲಗ್ನವಾಗಲು ಸಿದ್ಧನಾದರೂ ನನ್ನ ಆ ಹೊಸ ತಾಯಿಯು ಹೇಳಿ-ಕೇಳಿ ಕಡೆ ತಂದಾಕೆ! ಮಲತಾಯಿ ಕೂಡ ಅಲ್ಲ! ಆದರೆ ನನಗೆ ತಾಯಿ ದೊರೆಯಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಗುರುವು ಲಗ್ನವಾಗಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರವು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅದೆಂದೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ನನ್ನ ಗುರುವಿನ ತಪಸ್ಸನ್ನು ನೋಡಿ, ನಾನು ಚಿಕ್ಕನನಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯಪಾಲನದ ಸುಪರಿಣಾಮವಾಗದಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಾನು ದೊಡ್ಡವನಾದ ಬಳಿಕ ಬಯಸಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಗುರುವು ನನ್ನ ಲಗ್ನ ವಸತಿ, ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಗುರುವಿನ ಉದಾಹರಣೆ ನೋಡಿ ನಾನೂ ನನ್ನ ಜೀವಿತನವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಅಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ವ್ರತದ ವರಂಪರೆಯನ್ನು ಸಾಗಿಸಬೇಕು; ಮತ್ತು ಗುರುವಿನಂತೆಯೇ ನಾನು ಸ್ವಂತವೂ ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೊಂದು ಪುಣ್ಯಸಂಚಯಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದೆನು. ನನ್ನ ವಯಸ್ಸಿನ ೩೨ ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೂ ನಾನು ನನ್ನ ಗುರುವಿನೊಡನೆ ಭರತಖಂಡದೊಳಗಿನ ಬಹುತರ ಎಲ್ಲ ಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಸಾರೆ ಮಾಡಿದೆನು. ನನಗೆ ಮೂವತ್ತೆರಡು ವರ್ಷ ಮುಗಿದ ದಿನವೇ ನನ್ನ ಗುರುವು ಸಮಾಧಿಸ್ಥನಾಗಿ ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದನು.

ನನ್ನ ಗುರುವು ಪರಲೋಕವನ್ನೈದಿದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಸ್ಥಾನ - ನನಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು, ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಅವರ ಜೀಲಾಸ ಸ್ಥಳವು ಮಾತ್ರ ಬರಿದಾಯಿತು! ನಾನೂ ನನ್ನ ಗುರುವೂ ಇಬ್ಬರೂ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳೇ. ನನ್ನಲ್ಲಿಯ ಗುರುಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಗುರುವಿನಲ್ಲಿಯ ಶಿಷ್ಯವಾತ್ಸಲ್ಯ ಇವು ಬಹು ಗಹನವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಇಡಿ ಜಗತ್ತು ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ಪ್ರೇಮ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲೇ ಸಂಚಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ಗತಿಸಿದಾಗ ನಾನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮೂವತ್ತೆರಡು ವರ್ಷದವನಿದ್ದರೂ ನಾನು ಅನಾಥನಾದಂತೆ ನನಗನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನನ್ನೇ ದುಃಖಿತ ಭಾವನೆಯು ಇಲ್ಲದಂತಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದಂತಹವೊಂದೇ ಮಾರ್ಗವಿದ್ದಿತು. ಅದಾವುವೆಂದರೆ, ನಾನು ಸ್ವಂತ 'ಗುರು'ವಾಗಬೇಕು, ಮತ್ತು ನನ್ನೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಯಾವನೊಬ್ಬ 'ಜೀಲಾ'ನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಬೇಕು! ಆದರೆ ಆ ಜೀಲಾ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುವಂತೆ? ನನ್ನನ್ನು ಗುರುವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅದಾವನೂ ಇದುವರೆಗೆ ಗಂಟುಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಿರಲಿ. ಲೋಕಸಮಾಜದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ತುಂಬಿದ ಸಂಸಾರದೊಳಗಿನ ಅದಾವ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳು ತಮ್ಮ ಮಗನನ್ನು ನನಗೆ ಜೀಲಾ ಎಂದು ಅರ್ಪಿಸುವರು? ಹಾಗಾದರೆ ಜೀಲಾ ದೊರೆಕಿಸುವ ನನ್ನ ಆಶೆಯ ತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ನಾನು ಯಾರೊಬ್ಬರ ಮಗನನ್ನು ಕದಿಯಲೇನು? ಆಗದು. ಆ ಸಂಗತಿಯು ನನ್ನಿಂದೆಂದೂ ಘಟಿಸುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ದೇವರಿಗೆ ನನ್ನ ವಿಷಯದ ಚಿಂತೆಯುಂಟಾಯಿತೋ ಏನೋ ಎಂಬಂತೆ ಅವನು ಮುಂದೆ ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ಒಬ್ಬ ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲಕನನ್ನು ಯಾರ ಅಡ್ಡಿ-ಆತಂಕಗಳು ಉಂಟಾಗದಂತೆ ನನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನ ಪಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ನಾನು ನನಗೆ ಜೀಲಾ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಆ ಬಾಲಕನ ಪಾಲನ-ಪೋಷಣ ಮಾಡುವದು ಆಗ ನನ್ನ

ಕರ್ತವ್ಯವೇ ಅಗಿತ್ತು; ಮತ್ತು ದೇವರ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ನಾನು ಆ ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ವನ್ನು ನಿಃಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದ ಸಾಲಿಸಲು, ಅದರಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಜೀಲಾ ದೊರ ಕುವ ಸ್ವಾರ್ಥವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಸಾಧಿಸಿತು. ಆ ಸಂಗತಿಯು ಹೀಗಿದೆ:—

(೨)

ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ಗತಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಮರು ತಿಂಗಳ ಅವಾಸಿಗೆ ' ಅರ್ಥೋದಯ ' ಸುಹಾವರ್ವವು ಬಂತು. ಆ ಸಂಧಿ ಸಾಧಿಸಿ ನಾನು ಕೊಂಕಣದ ಸಮುದ್ರ ತೀರ ದಲ್ಲಿಯ ದೇವಗತದ ಬಳಿಯ ಕುಣಕೇಶ್ವರನ ಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೋದೆನು. ಆ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಇತಿಹಾಸವು ಅದ್ಭುತವಾಗುವೆಯೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೆನು ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆ ಯಾವನೊಬ್ಬ ಸಿರಿವಂತ ಯವನ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ತನ್ನ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರಲು, ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಣಕೇಶ್ವರನು ಯಾವ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲಿರುವನೋ, ಆ ಗುಡ್ಡವೆವರಿಗೆ ಆ ಹವನು ಅಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಬಿರುಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಒಡೆಯುವ ಹಾಗು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಣುಗುವ ಸಂಧಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿತ್ತು. ಮಾನವನು ಸಂಕಟಕ್ಕೆ ಸಿಲುಕಿದ ನೆಂದರೆ ಆತನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಮರ್ಬಲನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಮತ್ತು ಯಾವ ಉಪಾಯ ಗಳ ನಿಂದೆಯನ್ನು ಆತನು ಬೇರೆ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಎದೆ ಸೆಟೆ ಸೆಟಿಸಿಯೂ ತುಚ್ಛಬುದ್ಧಿ ಯಿಂದಲೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನೋ, ಅವೇ ಉಪಾಯವನ್ನು ಅವನು ತನ್ನ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ಆಗ ಮಾಡಲುದ್ಯುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆ ಮುಸಲ್ಮಾನ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಮಕ್ಕಾ-ಮದಿನಾ ಮೊದಲಾದ ಯಾತ್ರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ, ಅವನಿಗೆ ' ಹಾಜೀ ' ಎಂಬ ಬಿರುದು ಲಭಿಸಿದ್ದಿತು. ಆದರೂ ಕೂಡ ಆ ಸಂಕಟ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಆ ಹಿಂದೂ ದೇವರಿಗೇ ವ್ರಾರ್ಥಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

ಹಡಗಿನ ಮೇಲೆ ಭಯಂಕರ ತೆರೆಗಳು ಅಪ್ಪಳಿಸಹತ್ತಿವೆ; ಬಿರುಗಾಳಿಯು ವೇಶ ದಿಂದ ಬೀಸಹತ್ತಿದೆ; ಎದುರಿಗೆ ನಿಡಿದಾದ ಕಲ್ಲುಬಂಡೆಯು ಕಾಣಿಸಹತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ಆಪತ್ತಿನ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಹಿಂದೂ ಜಾತಿಯ ಅಂಬಿಗನು ಸಹಜ ವಾಗಿಯೇ ಸೂಚಿಸಿದನೇನೆಂದರೆ:—“ ಎದುರಿಗೆ ಕಾಣುವ ಕುಣಕೇಶ್ವರನ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಹಿಂದುಗಳೊಂದು ಅತ್ಯಂತ ಜಾಗ್ರತ ದೇವಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಅದ ಕೊಂಡು ಹರಕೆಯನ್ನಾದರೂ ಕಟ್ಟಿರಿ ” ಎಂದು. ಕೂಡಲೆ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು:— “ ನಾನು ಈ ವಿಪತ್ತಿನಿಂದ ಸುಖರೂಪವಾಗಿ ಪಾರಾದರೆ, ಎಲೈ ಹಿಂದುಗಳ ದೇವಾ! ನಾನು ನಿನಗೆ ಈ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ದೇವಮಂದಿರವನ್ನು, ಅಂದರೆ ಕಾಯಮವಾದ ನಿವಾಸಸ್ಥಳವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವೆನು ” ಎಂದು ಹರಕೆ ಕಟ್ಟಿದನು; ಹಾಗು ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ತನ್ನ ಒಳಗೂ ಹೊರಗೂ ಕೂಡಿಯೇ ಕಲಾಯಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಸೊಂಡೆಯ ಪಾತ್ರಿ

ಯೋಗಿನ ನೀರನ್ನು ತನ್ನ ಬಲಗೈ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟನು. ಕೂಡಲೆ ದೇವರ ಲೀಲೆಯಿಂದಲೋ, ಯೋಗಾಯೋಗ ಇಲ್ಲವೆ ಕಾಗೆ ಕೂಡಲಿಕಲ್ಯಾಣಿಂಗೈ ಮುರಿಯಲಿಕ್ಕೂ ಗಂಟುಬೀಳುವಂತೆಯೋ ಹೇಗೇ ಆಗಲಿ, ಆತನು ಹಾಗೆ ಹರಕೆ ತೊಟ್ಟು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ಆ ಬಿರುಗಾಳಿಯ ವೇಗದಿಂದಲೇ ಆ ಹಡಗು ಬಂಡೆಗಲ್ಲ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಆ ಗುಡ್ಡದ ಒಡಲಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಒಂದು ಉಸುಗಿನ ಒತ್ತಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಯಿತು. ಒತ್ತಟ್ಟಿಗಿನ ಮೂಲೆ ಮತ್ತು ಮೆತ್ತನ್ನ ಉಸುಗಿನ ಆಧಾರ ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬಗೆಯ ಸಹಾಯದೊರೆತ ಕೂಡಲೆ ಆ ಹಡಗು ಆ ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು.

ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಿರುಗಾಳಿ ನಿಂತಿತು. ಸಮುದ್ರದೊಳಗಿನ ತುಘಾನೂ ನಿಂತಿತು. ಕೂಡಲೆ ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ನಿಂತಿದ್ದ ಆ ಹಡಗಿನೊಳಗಿಂದ ಆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯು ಕೆಳಗಿಳಿದು, ತನ್ನ ಮಾಲನ್ನು ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದಂಡೆಗೆ ತಲುಪಿದನು. ಆಗ ಶ್ರದ್ಧಾಳು ಮನಸ್ಸಿನ ಆತನು ಉತ್ಸಾಹವು ಇನ್ನು ಇದೇ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಾಮದೀನಾ ಕ್ಷೇತ್ರವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು; ಹಾಗು ಆತನು ಅಲ್ಲಿ ಆತ ಬರಿಗಾಲಿನಿಂದ ಆ ಬಿಟ್ಟವನ್ನೇರಿ ಕುಣಕೇಶ್ವರನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಅವನಲ್ಲಿ ಮೊಣಕಾಲೂರಿ ಕುಳಿತು, ಆ ದೇವರನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು; ಹಾಗು ಮುಂದೆ ತನ್ನಿಂದ ಕಟ್ಟಲ್ಪಡುವ ಭವ್ಯವಾದ ಆ ದೇವ ಮಂದಿರದ ತಳಗಲ್ಲನ್ನಿರಿಸಿದನು. ಆ ಯವನನ ಹರಕೆ ಫಲಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ಹಿಂದುಗಳಲ್ಲಿಯ ಆ ದೇವಸ್ಥಾನದ ವಿಶ್ವಾಸವು ಇಮ್ಮಡಿಸಿತು. ಬರಬರುತ್ತ ಆ ದೇವಸ್ಥಾನವು ಕೊಂಕಣಪಟ್ಟಿಯೊಳಗಿನ ದೇವಮಂದಿರಗಳೊಳಗೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತಸ್ಥಾನವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತು; ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ಜಾತ್ರೆ-ಉತ್ಸವಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾದವು.

ಆ ದೇವರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಈ ಸಂಗತಿಯು ನನಗೆ ನೆನಪಾದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಆ ಅರ್ಥೋದಯ ಪರ್ವದ ಸಂಧಿಗೆ ಕುಣಕೇಶ್ವರನ ಯಾತ್ರಿಗೂ ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನಕ್ಕೂ ಹೋದೆನು. ಅಂದು ಆ ದೇವರ ವಾರ್ಷಿಕ ಉತ್ಸವವಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಆ ದುರ್ಮಿಳ ಪರ್ವಣಿಯ ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆಂದು ವಾರ್ಷಿಕ ಜಾತ್ರೆಗಿಂತಲೂ ಅಂದು ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಸೇರಿದ್ದರು. ನಾನು ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ, ದೇವದರ್ಶನ ಪಡೆದು, ಮಂದಿರದ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಜನಸಮ್ಮಂದ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಾಣುವ ಸಮುದ್ರ ದಂಡೆಯ ಉಸುಗಿನ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಕಾರದ ಶೋಭೆ ಇವುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತೆನು. ಅಂದು ನನಗೆ ಉಪವಾಸವಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ಇಡಿ ದಿವಸ ನಾನು ಪುರಾಣ-ಪುಣ್ಯಕಥೆಗಳನ್ನು ಓದಿ, ಜಪ-ಜಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕಾಲಕ್ರಮಿಸಿದೆನು. ಅಸಾತ್ಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾತ್ರಿಕರ ಗದ್ದಲವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಇಲ್ಲದಂತಾ

ಯಿತು; ಹಾಗು ಸಮುದ್ರದ ಬಳಿಯ ಉಸುಗಿನ ಬೈಲು ತೆರವಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಸಹಜವಾಗಿ ಅತ್ತ ತುಸ ಸುಳಿದಾಡಿ ಬರುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಂದಿಳಿದು, ಸಮುದ್ರದಂಡೆ ಹಿಡಿದು ನಡೆದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನಂತು ವರ್ಣಿಸಲಿ?

ಸುಮಾರು ಮೂರು ವರ್ಷದ ಒಂದು ಮಗುವು ಕೇವಲ ಒಬ್ಬೊಂಟಿಗನಾಗಿ ಆ ಬೈಲಿನ ಒತ್ತಟ್ಟಿನ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದಿತು. ಅದರಿಂದ ನನ್ನ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅತ್ತಕಡೆಗೆ ವೇಧಿಸಿತು ಕಾರಣ ನಾನು ಅತ್ತಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ನಿಶ್ಚಲನಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟೆನು. ಆತನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಆಗ ಆ ಮಗುವು: “ಅವ್ವಾ, ಬಾಝ; ಇನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಮೈತೊಳೆಯೋಣವು ಆಗಲಿಲ್ಲೇನು?” ಎಂಬ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗರ ರೀತಿಯಂತೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವನ ತಾಯಿಯು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಲ್ಲಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲೆಲ್ಲಾದರೂ ಇದ್ದಿರಬೇಕು; ಮತ್ತು ಅವಳು ಈಗ ಅಲ್ಲಿರದಿದ್ದರೂ ಕ್ಷಣಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಾದರೂ ಬಂದಾಳೆಂದು ತಿಳಿದು, ನಾನೂ ಆ ಹುಡುಗನಂತೆಯೇ ಅವಳ ಮಾರ್ಗ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತುಕೊಂಡೆನು.

ಆದರೆ ಒಂದು-ಎರಡು-ಮೂರು ಹೀಗೆನ್ನುತ್ತ ಎಷ್ಟೋ ಕ್ಷಣಗಳು ಕಳೆದರೂ ಆ ಬಾಲಕನ ತಾಯಿಯು ಮರಳಿ ಬರುವ ಚಿಹ್ನೆವು ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನನಗೆನಿಸಿ ತೇನಂದರೆ, ಈ ಮಗುವು ಹೀಗೆಯೇ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಅದೆಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಿನಿಂದ ಕೂಗುತ್ತಿರಬೇಕು; ಯಾಕಂದರೆ, ಅದು ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ ದಣಿದು ಹೋಗಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಗಲ್ಲನಿ ಬರತೊಡಗಿತ್ತು; ಮತ್ತು ಗಂಟಲು ಒಣಗಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಆ ತೊದಲ್ಲು ಡಿಗಳು ಬಾಯಿಂದ ಮಂದ ಮಂದವಾಗಿ ಹೊರಬೀಳಹತ್ತಿದ್ದವು. ಆಗ ನಾನು ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಖಾತ್ರಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೊಂದು ಆ ಉಸುಗಿನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೋಗಿ ಅಡ್ಡಾಡಿ ನೋಡಿದೆನು; ಆದರೆ ಮೈತೊಳೆಕೊಂಡ ಬಳಕ ಉಡಲಿಕ್ಕೊಂದು ಧಾಬಳ ಸುತ್ತಿಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂದು ಮಡಿಸೀರೆ ಹಾಗು ಅದರ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಒಂದು ರಾಜಾಪುರೀ ಮಾಟದ ತಂಬಿಗೆ ಇವುಗಳ ಹೊರತು ಅಲ್ಲಿ ಮತ್ತೇನೂ ಗೋಚರಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ-ಸಲ್ಲದ ಹಲವು ಕುಕಲ್ಪನೆಗಳು ಮೂಡತೊಡಗಿದವು. ಆ ತಾಯಿಯು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಮುದ್ರಸ್ನಾನಕ್ಕೊಂದು ಹೋಗಿರಬಹುದೇ? ಅಥವಾ ಜೀವಕ್ಕೆ ಬೇಸತ್ತು ಟೊಂಕದ ಮೇಲಿನ ಮಗುವನ್ನು ಉಸುಗಿನಲ್ಲಿಳಿಸಿ ‘ಅರ್ಥೋದಯ’ ಪರ್ವವೇ ಆತ್ಮಾರ್ಪಣಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೇ ಪರ್ವಣಿ ಕಾಲವೆಂದು ತಿಳಿದು, ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ, ಅವಳು ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಸಮುದ್ರಕೃಪಿಸಿರಬಹುದೇ? ಆದರೆ ನನ್ನೀ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗಾರು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವರು? ಬಳಿಕ ಆ ಹುಡುಗ

ನನ್ನ ಮಾತಾಡಿಸದ ಹೊರತು ನನ್ನಿಂದಾಗಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಈ ಬೈರಾಗಿಯ ವಿಕೃತರೂಪ ವನ್ನ ಕಂಡು ಆ ಮಗುವು ಅಂಜಿ ಚೀರುತ್ತವೇನೆಂಬ ಅಂಚಿಕೆಯು ನನಗೆ ಅನಿಸಿತು, ಅದರೆ ಅದು ಅತ್ತು ಅತ್ತು ತೀರ ನಿರ್ವಿಣ್ಣವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಂಜಿಕೆ ಎನಿಸಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅದು ಚೀರದಂತಾಗಿದ್ದಿತು. ಅದರಿಂದ ನಾನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಅದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ಹೆಗಲಮೇಲೆತ್ತಿಕೊಂಡೆನು, ಹಾಗೂ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಅದ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತ, ಅದಕ್ಕೆ ಅಳಯುವಂತೆ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದೆನು, ಅದರೆ ಅದು ಯಾವ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತೋ ಅದು ತೀರ ಸಂಪ್ಲೆಸ್ತ ಮತ್ತು ಸ್ಥಿತಿವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅನೇನಂದರೆ. —“ನನ್ನ ಅವ್ವನು ವೈಶೇಷಿಕಯಲಿಕ್ಕೊಂದು ನೀರೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರು ಇದುವರೆಗೂ ಅದೇಕೋ ಬರಲೊಲ್ಲಳು!” ಎಂದು

ಅಂದು ದೇವರ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಸಂವೇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಮೊರೆಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಇದೊಂದೇ ಉಪಾಯವೆಂದು ನಾನು ಆ ಮಗುವನ್ನು ನನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮೇಲೆ ವೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ನಡೆವೆನು. ಹೋಗುವಾಗ ನಾನು ಆ ಮಗುವಿನ ತಾಯಿಯದಾದ ಆ ಧಾಬೆಯ ಗಂಟನ್ನೂ ತಂದಿಯನ್ನೂ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೊಯ್ಯ ನಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಜೀನಸುಗಳ ಗುರ್ತಿನಿಂದ ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಹುಡುಗನ ತಾಯಿಯ ಪತ್ರಿ ಹತ್ತಬಹುದೆಂದು ಆಶೆಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು, ಅದರೆ ಆ ತಾಯಿಯು ಮರಳಿ ಬಂದಾಳೆಂಬ ಆಶೆಯು ಬಹುನುಟ್ಟಿಗೆ ನಿರರ್ಥಕವೇ ಆಗಿದ್ದಿತು; ಆದರೂ ಕೂಡ ಈ ಹುಡುಗನ ಮನೆಯ ಪತ್ತಿಯಾದರೂ ಹತ್ತಿದರೆ ಅರ್ಧ ಕೆಲಸವಾದೀತೆಂದು! ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ಕುಣಕೇಶ್ವರ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ, ಆ ಬಾಲಕನನ್ನು ಶೋರಿಸಿ, ಆ ಗಂಟು-ತಂಬಿಗೆಗಳನ್ನು ಮುಂವೆ ಮಾಡಿ ಕಂಡಕಂಡವರನ್ನು ಕೇಳತೊಡಗಿದನು. ಆದರೂ ಏನೂ ಪತ್ತೆ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಅಂದು ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನಕ್ಕೊಂದು ಯಾತ್ರಿಕರು ಎಷ್ಟು ಲಗುಬಗನೆ ಕರೆತಿದ್ದರೋ, ಅಷ್ಟೇ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಅವರು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಂದು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನದ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವ ಧರ್ಮಕೃತ್ಯವೂ ಆಗುವದಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕೊನೆಗೆ ನಾನು ಬೇಸತ್ತು ಆ ಮಗುವಿನೊಡನೆ ಆ ದೇವರೆದುರು ಹೋಗಿ ಕುಳಿತೆನು. ಆಗ ಭಾವನೆಯ ಆವೇಶನಿರಿ, ಅಥವಾ ಏನೇ ಅನ್ನಿರಿ, ಅಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನನ್ನ ಗುರುಗಳು ಕಾಣಿಸಿದಂತೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಭಾಸವಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಆ ಭಾಸದೊಡನೆಯೇ ನನಗೆ ಆಗ ಕೇಳಬಂದಿತೇನೆಂದರೆ: —“ನಾನು ನಿವರ್ತಿಸಿದೆನೇ; ನೀನನ್ನು ಗುರುವಾದೆ. ನೀನಿಗೆ ಚೀಲಾ ಬೇಕಿದ್ದನಷ್ಟೇ? ಇದುವೋ, ಇವನನ್ನು. ದೇವರೇ ನೀನಿಗೆ

ಇವನನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ಸಂರಕ್ಷಿಸು. ಈತನ ಭಾಗ್ಯೋದಯವಾದೀತು” ನನ್ನ ಆ ಭಾಸವು ಹರಿಯಲು, ನಾನು ಸಂತೋಷದಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದೆದ್ದೆನು; ಹಾಗು “ಮಗೂ, ನಡೆ. ಇನ್ನು ನೀನು ನನ್ನ ಜೀಲಾ ಅಂದರೆ ಮಗನೇ ಆದೆ” ಎಂದಂದು, ಆ ಮಗುವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದೆನು.

(೨)

ನನ್ನ ಜೀಲಾ ನನಗಿಂತ ವೈವಾಹಿಕನೋ ನಿಜ. ತನಗೆ ನನ್ನ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳ ನೆನಪು ಕೂಡ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಈ ಮಗುವಿಗೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ನೆನಪಾದರೂ ಇದೆ! ನಾನು ನನ್ನ ಗುರುವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದ ಹಾಗು ಆತನು ನನಗೆ ಎಂದೂ ಹೇಳದಿದ್ದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾತೆಂದರೆ—“ನಾನು ಯಾರವನು? ಹಾಗು ನನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ನಾನು ದೊರೆತದ್ದು ಹೇಗೆ?” ಆದರೆ ಇಂದಿನ ಅನುಭವದಿಂದ ನಾನು ತರ್ಕಿಸಿದೇನೆಂದರೆ, ನನ್ನ ಗುರುವಾದರೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನೇ ಓದಿಸಿಕೊಂಡೆಯ್ಯ ಗೋ ಸಾವಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರಿಂದ ಇದರಂತಹ ಯಾವುದೊಂದು ಅಕಲ್ಪಿತ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ದೇವರು ನನ್ನನ್ನು ಅವರಿಗೊಪ್ಪಿಸಿರಬೇಕು ನಾವು ಬೈರಾಗಿಗಳು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳಾಗಿ ಲೋಕದವರ ಮೇಲೆ ಬಾಳದರೂ, ನನ್ನ ಗುರುಗಳ ಹಾಗು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಒದಗಿದ ಈ ಅದ್ಭುತ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಗುರು-ಶಿಷ್ಯವರಂಪರೆಯಂತೂ ಅಬಾಧಿತವಾಗಿ ನಡೆದು ದಲ್ಲದೆ, ಆ ಲೋಕವು ನಮ್ಮ ಸೇದನ್ನು ಜಿನ್ನಾಗಿಮೇ ತೀರಿಸಿತು ಯಾಕೆಂದರೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಸಂಸಾರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬಹುದು, ಆದರೆ ಮಾಯೆ-ಮಮತೆ ಅಥವಾ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳೂ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲವಲ್ಲ!

ಮೇಲಿನ ಸಂಗತಿ ಜರುಗುವ ಮೊದಲು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತೇನೆಂದರೆ, ಈ ಮಗುವಿನ ಬೇರೆ ಆತ್ಮರ ವತ್ತಿ ಹಚ್ಚಿ ಇವನನ್ನು ಅವರಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕು; ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೊಂದು ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಇಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದರೂ ಇದ್ದು, ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಅಡ್ಡಾಡಿ ಶೋಧಿಸಬೇಕು; ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಗುರುದರ್ಶನದ ಮತ್ತು ಆಶೆಯ ಆಭಾಸವಾದುದರಿಂದ ನನ್ನಲ್ಲಿಯ ಆ ಮೊದಲಿನ ವಿಚಾರವು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಮಾಯವಾಗಿ, ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ಜೀಲಾ ಎಂದು ನನ್ನ ವನಸ್ತೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಚಾರವು ದೃಢವಾಯಿತು. ಆದರಿಂದ ಮೊದಲು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಕುಣಕೇಶ್ವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲೂ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ನನ್ನ ಬೇತನ್ನು ಬದಲಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತೀರ ವಿಪರೀತ ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿ, ಆ ಹುಡುಗನೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರ ಹೊರಡಲಾದೀತೋ ಅಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹೇಳಹತ್ತಿತು! ಆ ಮೇಲೇನು? ಬೈರಾಗಿಯ ಕಾಲುಗಳಿಂದರೇ ವಾಹನ. ಅವು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿದ್ಧ

ಎರುತ್ತವೆ. ಅವು ಆ ಕೂಡಲೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿದವು. ಆಗ ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವದು ಶಕ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಆತನನ್ನು ಜೋಳಿಗೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಅದನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಡುಬ್ಬಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದೆನು; ಹಾಗು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕುಬಡಿ-ಕಮಂಡಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನೆಟ್ಟಗೆ ನರ್ಮದೆಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದೆನು.

ತಿನ್ನುಣ್ಣಲಿಕ್ಕೆ ಈಗ ಒಂದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಎರಡು ಮುಖಗಳಾದವು, ಆದರೆ ಇಬ್ಬರ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬುವಷ್ಟು ಭಿಕ್ಷೆ ದೊರೆಕಿಸುವ ರೂಢಿಯು ನನಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಭೇದವಿಷ್ಟೇ, ಮುಂಚೆ ನನ್ನ ಹೊರತು ನನ್ನ ಗುರುವಿಗಾಗಿ ನಾನು ಭಿಕ್ಷೆ ದೊರೆಕಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈಗದನ್ನು ನನ್ನ ಜೇಲಾನಿಗಾಗಿ ಬೇಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅದರೂ ಮುಂಚೆ ಜೋಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದದ್ದನ್ನು ಗ್ರಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಸಂತೋಷಪಡುವ ವೃತ್ತಿಯಿದ್ದಿತು. ಅದು ಜೇಲಾನ ಅಂದರೆ ಆ ಅನಾಥ ಅಜ್ಞಾ ಪ್ರೇರಣ ಮಮತೆಯಿಂದ ಕೊಂಚ ಬವಲಾಗಿ, ಆತನಿಗಾಗಿ ಕೆಲವೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಲು, ಕೆಲವು ಕಡೆಗೆ ಅಕ್ಕಿ, ಒಮ್ಮೊತ್ತಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವುದೊಂದು ಫಲ ಹೀಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟ ಭಿಕ್ಷೆಯ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಹತ್ತಿದೆನು.

ಬೈರಾಗಿಗಳು ಜೇಲಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದೇ ಅವರುಗಳ ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಸುರಂತರ ಸಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಬೈರಾಗಿಗಳ ಸಮೂಹವೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಬೈರಾಗಿಗಳು ತಮ್ಮ ಜೇಲಾಗಳೆಂದು ಪ್ರಾಯಶಃ ಮೊಡ್ಡ ಹುಡುಗರನ್ನು ಅಥವಾ ಹರೆಯಕ್ಕೆ ಬಂದಂಥವರನ್ನೇ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುವರು. ನನ್ನ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಬಿಗಿದಿದ್ದ ಆ ಎರಡು ವರ್ಷದ ಪೋರನನ್ನು ಕಂಡು ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲಕೆಲವರು ಏನೆಂದು ತರ್ಕಿಸಿರಬಹುದೋ ಅದಾರು ಬಲ್ಲರು? ಹರೆಯದ ಅಥವಾ ಗುರುವಿನ ಸಂಗಡ ಓಡಾಡಬಲ್ಲ ಜೇಲಾ ದೊರೆತರೆ ಗುರುವಿನ ಪರಿಭ್ರಮಣಕ್ಕೆ ಬಹುಶಃ ವ್ಯತ್ಯಯವುಂಟಾಗುವದಿಲ್ಲ; ಆತನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬೀಡು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿಯಬೇಕಾಗುವದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ನನ್ನೀ ಜೇಲಾನ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನು ನನ್ನ ದೇಶಸಂಚಾರದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಗೊಟ್ಟು, ಒಮ್ಮೆಲೆ ನರ್ಮದಾ ತೀರವನ್ನು ಸೇರಬೇಕಾಯಿತು.

ನಮ್ಮ ಬೈರಾಗಿ-ಗೋಸಾವಿಗಳಿಗೆ ಸಂಸಾಸವಿರುವದಿಲ್ಲೆಂದು ನಮಗೆ ಮನೆಮಾರುಗಳೂ ಇರುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಯಾವನೊಬ್ಬನ ಅವಶ್ಯಕತೆಯ ಸಲುವಾಗಿ, ಬೇರೊಬ್ಬನ ಬಯಕೆಗಾಗಿ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಶಿಷ್ಯಗಣದ ಋಣಾನುಬಂಧುತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ 'ಮಠ'ವೆಂಬುದು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಮನೆಯಂತೆ ಮಂಡಿಸಿದ್ದಿರುತ್ತದೆ. ಪಶು-ಪಕ್ಷಿಗಳ ರೀತಿಯಾದರೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆಂಬುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲವೇ? ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಗಿಡ-ಮರಗಳಿರುತ್ತವೆ; ಆದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಿಸಿ

ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ, ತಮಗೆ ಗಿಡಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಟ್ಟಿರುವಂತೆ ಯಾವುದೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಗಿಡವನ್ನೇ ಅವು ತಮ್ಮ ರಾತ್ರಿಯ ನಿವಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಯಾವುದೊಂದು ಮೆಚ್ಚಿನ ಪದಾರ್ಥವು ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ದೊರೆತರೆ, ಅವು ಗಳನ್ನು ತಂದು ಅವೇ ಗಿಡದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ತಿನ್ನುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಯೇ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಮನಃಪ್ರಸಾದಗಳು ಲಭಿಸುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಬೈರಾಗಿ-ಗೋಸಾವಿಗಳದಾದರೂ ಪಶು-ಪಕ್ಷಿಗಳಂತೆಯೇ ಸ್ಥಿತಿಯಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಂತೆ ನನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿನ ನಿವಾಸಸ್ಥಳವೆಂದರೆ ನರ್ಮದಾತೀರದ 'ಕುಣಕೇಶ್ವರ' ಮಂದಿರವು. ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೆಂದೂ ನಿವಾಂತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನನ್ನದೊಂದು ಮಠ ಅಥವಾ ಕಲ್ಲಿನ ಸಣ್ಣ ಗೊಡಬಿಯಿದ್ದಿತು. ನಾನು ನನ್ನ ಹೊಸ ಚೀಲಾನೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಹೋಗಿ ವಾಸಿಸ ಹತ್ತಿದೆನು.

(೪)

ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವು ಲಭಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಆ ಹುಡುಗನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಚಿಕಿತ್ಸಕ ಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವನು ದೇವರ ಮನೆಯ ಜೀವಿಯೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ ವೇವರೇ ಸೃಷ್ಟಿ ನಡೆಸಲಿಕ್ಕೆಂದು 'ಅಹಂಕಾರ'ವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವನು; ಮತ್ತು ತಾನೂ ಅಹಂಕಾರವೂ 'ನಾಮ' ಮತ್ತು 'ರೂಪ' ಇವುಗಳ ಮೇಲೆ ಅಧಿಷ್ಠಿತ ರಾದರು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗನ ರೂಪವು ಜನ್ಮಸ್ಥಿತಿಗೇ ಆಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅಹಂಕಾರದ ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಗವಾದ ನಾಮವೆಂಬದು ಮನುಷ್ಯ ಸಂಕೇತದಿಂದಲೇ ಮೂರ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಮೊದಲು ನನ್ನ ಚೀಲಾನ ದೇಹ ದಲ್ಲಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿಂಟುಮಾಡಲಿಕ್ಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಹೇಗೂ ಇಡಲೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಹಾಗೂ ಏನೆಂದಿಟ್ಟರೂ ಅದು ಹೆಸರೇ! ಅದರಿಂದ ಆತನು ಕುಣಕೇಶ್ವರದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಲಭಿಸಿದ ನೆನಪಿಗೊಂದು ನಾನು ಆತನಿಗೆ 'ಕುಣ ಕ್ಯಾ' ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನೇ ಇಟ್ಟೆನು.

ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹೆಸರಿನ ಅರ್ಥ ಕೇಳುವವನು ಮೂರ್ಖನೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ನನಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ ಆ ಹೆಸರಿನ ನಿಜವಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು ಅದರ ಲಾಕ್ಷಣಿಕ ಅರ್ಥವನ್ನು ನಾನು ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನು:—'ಕುಣ ಕ್ಯಾ' ಈ ನಾಮದಲ್ಲಿ 'ಕೋನ್' 'ಕ್ಯಾ' ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಆ ಲಾಕ್ಷಣಿಕ ನಾಮಕ್ಕೆ ತತ್ವಜ್ಞಾನದ ಸ್ವರೂಪ ಬರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನೇ ನಂದರೆ, 'ಕೋನ್' ಅಂದರೆ ಯಾವದು ಇಡೀ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ಯಾವ ಮೂಲಭೂತ ಪ್ರಶ್ನೆ 'ನೀನು ಯಾರಿರುತ್ತೀ?' ಎಂಬ ಸವಾಲು ಅದರಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಿತವಾಗಿದೆ. ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ

ಉತ್ತರ ದೊರೆಯುವದಿಲ್ಲವೋ ಅದು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ತತ್ವಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಯಾಗುತ್ತದೆ! 'ನಾನಾರು, ನಾನೆಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆನೆಂಬದಾವುದೂ ತಿಳಿಯದೋ ದೇವಾ!' ಎಂಬ ಪುರಂದರದಾಸರ ವಚನವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವೇ ಇದೆ. ಇನ್ನು ಈ ವರ್ಣನವು ನನ್ನ ಚೇಲಾಗಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ಹೋಲುವಂತಿತ್ತು. ಈ ಪೋರನಾರೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಮೇಲಿನ ಪದ್ಯದೊಳಗಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಂತೆಯೇ ನಿರುತ್ತರವಾಗಿರುವಂತಿದ್ದಿತು. ಅದರಂತೆಯೇ 'ಕ್ಯಾ' ಈ ವದದ ಅರ್ಥವಾದರೂ ಹೀಗೆಯೇ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ತತ್ವಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ ಆತ್ಮನು ಹೇಗೆ ಯಾವನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಜಗತ್ತಾದರೂ 'ಕ್ಯಾ ಹೈ' ಅಂದರೆ ಏನಿದೆ? ಎಂಬ ಉತ್ತರದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಲು ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ. 'ಕುಣ ಕ್ಯಾ' ಎಂಬ ಹೆಸರು ಚಮತ್ಕಾರಿಕವಾಗಿ ತೋರಿಬರಲು ಯಾವನೊಬ್ಬನು ಆ ಹೆಸರಿನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳಬರಬೇಕೆಂದು ನಾನೀ ತತ್ವಜ್ಞಾನದ ಗೌಡಬಂಗಾಲಿಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೆನು.

ಆದರೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುವವನು ಕ್ಷಚಿತ್ತೇ. ಆ ಹುಡುಗನಂತೂ ಆ ಹೆಸರು ತನ್ನದೇ ಎಂಬದನ್ನು ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಅರಿತುಕೊಂಡು ಅಹಂಕಾರ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಅದರಲ್ಲೇ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು, ಆದರೆ ನಾನು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ನನಗಿಂತ ಕಪಟಿಯೂ ಅದರೂ ಆ ಹೆಸರು ನನ್ನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆತು ಹೆಚ್ಚು ರೂಢಿಯದಾದ ರಿಂದ ಅದರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ನೆನಪು ಕೂಡ ನನಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಆಗದಾಯಿತು. ಉಚ್ಚಾರ ಮಾಡುವಾಗ ದೀರ್ಘಸ್ವರವು ಲಘುವಾಗುತ್ತದೆ ಅಂತೆಯೇ 'ಕೋನ್' ಎಂಬುದು ದೋಗಿ 'ಕುಣ' ಎಂಬುದು ಬಂದಿತೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನು, ಆದರೆ 'ಕುಣ ಕ್ಯಾ' ಎಂದರೆ ಕುಣಕೇಶ್ವರದಲ್ಲಿ ದೊರೆತವ ಎಂಬ ಅರ್ಥವು ನನಗೊಬ್ಬನಿಗೇ ಗೊತ್ತು; ಹಾಗು ದೇವರೊಬ್ಬರಿಗೇ ಗೊತ್ತು! ಸ್ವಂತ ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೆ ಕೂಡ ಅದರೊಳಗಿನ ಮರ್ಮವು ಮುಂದೆ ಅದೆಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಹೊಳೆಯಿತು, ಆದರೆ ಆಗ ಆತನು ನನ್ನ ಚೇಲಾ ಎಂದುಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ.

ದೇವರ ಮನೆಯ ಪ್ರಾಣಿಯ ಜಾತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸ ಹೋಗುವದು ಮೂರ್ಖತನವೇ ಸರಿ; ಆದರೆ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೈರಾಗ-ಗೋಸಾವಿಗಳೊಳಗೆ ಜಾತಿಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಲಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಸ್ವರ್ಶಾಸ್ವರ್ಶದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನು ಯಾವದೇ ಜಾತಿಯವನಿದ್ದರೂ ಅಡ್ಡಿಯಿರಲೇ ಇಲ್ಲ; ಆದರೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಅಥವಾ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಗಳು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂಡ್ರಗೊಡುವದಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ನಾನು ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದಾಗ ಅವನ ಜಾತಿ-

ಗೋತ್ರಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸತೊಡಗಿದೆನು. ಅವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಕೆಲವು ಗುರ್ತು-ಚಿಹ್ನೆಗಳು ದೊರೆತೇ ಇದ್ದವು. ಆ ಹುಡುಗನು ಆ ಸಮುದ್ರ ದಂಡೆಯ ಉಸುಗಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೂಗುತ್ತ ನಿಂತಿರುವಾಗ, ಅವನ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಸ್ನಾನಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಉಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆಂದು ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಅವಳ ರೇಶ್ಮಿಯ ಮಡಿಸೀರೆಯು ಧಾಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಆ ಹೆಂಗಸು ಹಿಂದೂಧರ್ಮದವಳೆಂದೂ ಜಾತಿಯಿಂದ ಸಾವಿರ ಪಾಲಿಗೆ ಉಚ್ಚತರಗತಿಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯವಳೆಂದೂ ಅನಿಸಿತು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರ ಜಾತಿಯವರು ಧಾಬಳಿಯ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರಾದರೂ ಸ್ನಾನಾನಂತರ ಶುಚಿಬಟ್ಟೆಯ ಉಪಯೋಗವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ, ಆದರೆ ಅವರುಗಳು ಮಡಿ-ಮೈಲಿಗೆಗಳ ಭೇದವನ್ನೆಣಿಸುತ್ತಿರುವ ದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ತರ್ಕವು ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಸರಿಹೋಯಿತು; ಆದರೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೊಳಗಿನ ಯಾವ ಒಳಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಹುಡುಗನಿವನು? ಎಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಮಾತ್ರ ಮಾರ್ಗವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ದೇಶಸ್ಥ, ಕರ್ನಾಡ, ಕೊಂಕಣಸ್ಥ, ಸಾರಸ್ವತ, ಕಿರವಂತ, ಸಳಸೆ, ಮಾಧ್ಯಾಂಧಿನ, ಕಾಣ್ವ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಒಳಭೇದಗಳಿರುತ್ತವೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಬಲ್ಲೆ, ಆದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಈ ಹುಡುಗನ ಒಳಜಾತಿಯಾವುದೆಂಬ ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕೊನೆಗೂ ಉತ್ತರ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ.

ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಅವನ ಒಳಜಾತಿಯ ಸುಳಿವು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದರೆ, ತಾಯಿಯ ಹೆಸರು 'ಅವ್ವಾ' ಇದಕ್ಕಿಂತ ಯಾವುದೂ ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ತಂದೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥದ 'ಅಪ್ಪಾ' ನೊಂದಲಾದ ಯಾವ ಶಬ್ದಗಳೂ ಆ ಹುಡುಗನ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಹೊರಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ತಾಯಿಯು ಅವನ ಹುಟ್ಟಿನ ನಂತರ ಬೇಗನೆ ವಿಧವೆಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ತರ್ಕಿಸಿದೆನು. ಜಾತಿಯ ಒಳಭೇದವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಾಕ್ಪ್ರಚಾರದಿಂದಲೂ ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ನನ್ನ ನಿವಾಸವು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ-ಕೊಂಕಣ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕಡಮೆ. ಅದರಿಂದ ಅವರ ಭಾಷೆಯೊಳಗಿನ ಶ್ರುತಿಗೋಚರವಾಗುವ ಭೇದಗಳ ಮೂಲವು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಬೋಧವಾಗಬೇಕು? ಆ ಹುಡುಗನು ನನ್ನೊಡನೆ ಬೇಗನೆ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದನು, ಆದರೆ ಶೈಶವಾವಸ್ಥೆಯೊಳಗಿನ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಆಳವಾಗಿರುತ್ತವೆಂಬುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾನು ಆತನೊಡನೆ ಯಾವ ಯಾವಾಗ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನೋ, ಆಗಾಗ ಅವನು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಮರಾಠಿ ಮಾತನಾಡುವ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗರೊಡನೆ ಬೆರೆತು ಅದನ್ನೇ ಆಡುವನು; ಹಾಗೂ ಅಷ್ಟರಿಂದಲೇ ಅವನಿಗೆ ಮರಾಠಿಯ ಜ್ಞಾನವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿತ್ತು.

ಆ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಗುರುವು ಹಿಂದುಧರ್ಮಾಚರಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಸಾಧ ಪಂಥದ ಗೋಸಾವಿ-ಭೈರಾಗಿಗಳ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬಗೆಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರವೇಶ ಗೊಳಿಸಿದ್ದನೋ ಅವೇ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ನಾನೂ ಆತನಿಗೆ ಮಾಡಿಸಹತ್ತಿದೆನು. ಆಗ ನನಗೆ ಕಂಡುಬಂದಿತೇನೆಂದರೆ, ಈ ಹುಡುಗನ ಬುದ್ಧಿಯು ಬರಿಯ ಲಕ್ಷ್ಯವೇ ಅಲ್ಲ, ಚಿಕಿತ್ಸಕವೂ ಆಗಿದೆ, ಎಂದು. ಅವನಿಗೆ ನಾನು ಯಾವ ಯಾವ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವಾರಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದನೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ಆತನು ಬೇಗನೆ ಬಾಯಿಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ನಾನು ಸ್ವತಃ ಎಂದೂ ಮಾಡದಂತಹ ರೀತಿಯನ್ನು ಅವನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಅದೇನೆಂದರೆ:—“ಬೈರಾಗಿಗಳೇ, ಇದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಅದರ ಅರ್ಥವೇನು?” ಹೀಗೆಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿ ಮಾಡಿ ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ರೇಗಿಗೆಬ್ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನಮ್ಮ ಗೋಸಾವಿ-ಭೈರಾಗಿಗಳೊಳಗೆ ವ್ರತಚನ ಮಾಡುವ ರೀತಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲ್ಲ. ಬರಿಯ ಬಾಯಿವಾರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮ ವಿಷಯದ ಪದಗಳನ್ನು ಸ್ನಾತ, ಜನಜಾನ್ಯ ಮಾಡುತ್ತ ನಾವು ಬಹಳ ವೇಳೆಗಳೆಯುತ್ತೇವೆ. ಸಮ್ಯಕ್‌ಗಿನ ಕೆಲವರು ಸಮಾಧಿ ಏರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಧ್ಯಾನಸ್ಥರಾಗಿಯೂ ಕೂಡುವರು, ಆದರೆ ಯಾವುದೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ವಿಷಯದ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವ ಪರಿವಾರವಿರದ್ದರಿಂದ, ಬಾಯಿಪಾಠ ಅನ್ನುವ ಸ್ತೋತ್ರಗಳ, ಪದ್ಯಗಳ ಅರ್ಥ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ನಮ್ಮ ಬೈರಾಗಿ-ಗೋಸಾವಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿವಾರವೇ ಇಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಪಂಥದೊಳಗಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು “ಇವನು ಎಲ್ಲ ತೀರ್ಥ-ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಾರೆ ಮಾಡಿದನು? ಇವನು ಅದೆಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಧ್ಯಾನಸ್ಥನಾಗಿ ಕೂಡುವನು? ಅಥವಾ ಯಾವನೊಬ್ಬನು ಯಾವದೊಂದು ಚಮತ್ಕಾರವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುವನು?” ಇವುಗಳ ಮೇಲಿಂದಲೇ ಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯೋಗಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ “ಕರ್ಮಾಚರಣ” ವಾದ ಪಂಥವಿದು. ನಮ್ಮ ಪಂಥವು “ಜ್ಞಾನಿ”ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುದಲ್ಲ. ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಕುಣಿ ಕ್ಯಾನು ನನಗೆ ಸ್ತೋತ್ರ-ಪಾಠಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಯಾವ ಯಾವಾಗ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನೋ, ಆಗಾಗ ನಮ್ಮ ಪಂಥದೊಳಗಿನ ಒಂದು ನ್ಯೂನದ ಅರಿವು ನನಗಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿ ಕಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ನನ್ನ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಮುನ್ನಿನ ಕೆಲ ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದೆನು, ಆದರೆ ಬರಬರುತ್ತ ಅದು ಬಗೆಹರಿಯದಾಯಿತು. ಆಗ ನಾನು ಅವನಿಗೆ.—“ಸ್ತೋತ್ರಪಾಠಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನೆಂದೂ ಪಾಠಮಾಡಕೂಡದು” ಎಂದೆನು.

“ಅರ್ಥ ಕೇಳಬಾರದು” ಎಂಬ ನಿಷೇಧ ವಚನದಿಂದ ಲೋಕದೊಳಗಿನ ಎಷ್ಟು ಅಧರ್ಮ, ಎಷ್ಟು ಅನಾಚಾರ, ಎಷ್ಟು ಅಜ್ಞಾನ ಮುಚ್ಚಲಾಗಿವೆಯೆಂಬದರ ಪತ್ತೆ

ಯು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಹತ್ತಿರುವದೇನು? ಆದರೆ ಆ ನಿಷೇಧದಲ್ಲೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಜಾದುವಿರುವದೇನೋ ನಿಜ. ಅದು ಚಿಕಿತ್ಸಕರನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಅವಧಿಯ ವರೆಗೆ ಬೆದರಿಸಿ, ಗದ್ದರಿಸಿ ಹಿಡಿದಿಡಲು ಶಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಯಿತು. “ಅರ್ಥಮಾಡಬಾರವೆ” ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದಾಗೆಲ್ಲ ಅವನು ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದು ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವದಕ್ಕೆಂದು! ಆದರೆ ಆಗ ಆತನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲೆಂಬದು ಅವನ ಮುಖಚರ್ಯೆಯಿಂದಲೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು, ಅವಕ್ಕೆ ನಾನಾದರೂ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಆದರೂ ಅವನ ಆಜ್ಞಾಧಾರಕತ್ವವು ಮಾತ್ರ ವಿಶೇಷ ಹೋಗತಕ್ಕಂತಹದು ತಥಾಪಿ ನನ್ನ ನಿಷೇಧವು ಎಲ್ಲಿ ಅವನ ದಾರಿಗೆ ಅಡ್ಡಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಚಾಲನೆ ಕೊಟ್ಟು ಹಲವು ಮೋಜುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. “ಬೈರಾಗಿಗಳೇ, ನಾನಿಂದು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದೆ, ಬೈರಾಗಿಗಳೇ, ನಾನಿಂದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೆ” ಎಂದು ನನಗೆ ಹೇಳುವನು, ಯಾಕೆಂದರೆ, ಆತನು ಎಷ್ಟು ಆಜ್ಞಾಧಾರಕನಿದ್ದನೋ, ಅದರಂತೆಯೇ ನಾನಾದರೂ ಆತನೇನು ಮಾಡಿದರೂ ಆತನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟುಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೊರಡುವದೊಂದರೆ ಅವನ ಕಾಲುಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ನನಗಿಂತ ಮುಂದೆಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು, ಮತ್ತು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಆತನೇ ಒಳ್ಳೆ ಆಧ್ಯತೆಯಿಂದ ‘ಅಪಲ್ಲಕ’ ಎಂದೆಂದು “ಮಾಯಿ, ಭಿಕ್ಷಾ ಲಾವ” ಎಂದೆನಲು, ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಜನರು ಕೈಯಲ್ಲ ಭಿಕ್ಷೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಕ್ಷಣ ಮೊತ್ತು ಅವನ ಮೋರೆಯ ಕಡೆಗೆ ಟಕಮಕವೆಂದು ನೋಡುತ್ತಲೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದರು. ಮೊದಲೇ ಬೈರಾಗಿಯ ತೇಜ! ಅದರಲ್ಲೂ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೈಗೊಂಡ ವೈರಾಗ್ಯ ಕೇಳುವದೇನು? ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರೂ ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡುವರು. ಅವನಾದರೂ ತನ್ನ ಜೋಳಿಗೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಮತಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನೆಂದರೆ, ತಾನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಮಿಕದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಭಿಕ್ಷಾಟನೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ನನ್ನ ಅಡಿಗೆ ತಿಳಿಸುವ ವರೆಗೂ ಉಪ್ಪುಕಾರ ಹಚ್ಚಿ ಹೇಳಿ ಹೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ನಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅವನು ಮಠದಲ್ಲಿದ್ದನೆಂದರೆ ಅತ್ತ ಸುಮ್ಮ ಸುಮ್ಮನೆ ನುಸುಳುವ ಧೈರ್ಯವು ಅದಾರಿಗೂ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ! ಅಂಥ ಚುರುಕ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಜಾವಲ ನಾಯಿಯ ಉಪಮೆ ಕೊಡುವದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ! ಆದರೆ ನಾಯಿಯೊಳಗಿನ ಇಮಾನೀ ಗುಣವನ್ನಾದರೂ ಮಾನವನು ಅದೇಕೆ ಬಣ್ಣಿಸಬಾರದು? ಆತ ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲಕನಾಗಿದ್ದರೂ ಹೆರವರ ಅದಾವ ವಸ್ತುವಿಗೂ ಸುಮ್ಮಸುಮ್ಮನೆ ಕೈನೀಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಒಬ್ಬನು ಬೇರೊ

ಬೃನ ಜೇನಸನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಅಪಹರಿಸುತ್ತಿರುವನೆಂಬದು ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ, ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಆ ಬಗ್ಗೆ ಬೊಬ್ಬಾಟ ಮಾಡದಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ನಾನು ಇವೆಲ್ಲ ಆತನ ಗುಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಕೌತುಕಪಡುತ್ತಿರಲು, ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನನಗೊಂದು ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಡಕೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ನಮ್ಮ ನಾಥಪಂಥದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿರಬೇಕೋ ಹಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು. ನನ್ನ ಆಜ್ಞಾಪಾಲನದಲ್ಲಿ ಆ ಪಂಥದ ಧರ್ಮವು ಎಷ್ಟು ಒರುತ್ತಿತ್ತೋ, ಅಷ್ಟನ್ನು ಆತನು ತಪ್ಪದೆ ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ನಡೆಸಲು ಅವಕಾಶದೊರೆಯುವದೋ ಅಲ್ಲಿ ಆತನು ಲೌಕಿಕ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ತರ್ಕಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ನಡೆಯುವನು; ಮತ್ತು ನನಗೆ ತೋರ್ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನೇನೆಂದರೆ—“ನನ್ನ ವೇಷವು ಬೈರಾಗಿಯದಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಅಂತರಂಗವು ಮಾತ್ರ ಲೌಕಿಕ ಸಂಸಾರದೊಳಗಿನ ಹೆಚ್ಚಳವನ್ನು ದೊರೆಕಿಸುವಂತಹದಿದೆ.” ಅವನು ಗುಡಿಗೆ ಹೋದನೆಂದರೆ, ಪೂಜಾರಿಯ ವರ್ತನ ಹೇಗಿದೆ? ಆತನ ಚಿತ್ತವು ದೇವರ ಕಡೆಗೆಷ್ಟಿದೆ? ಹಾಗು ತನ್ನ ಮುಂದಿನ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಜಿಲ್ಲುವವರ ಕಡೆಗೆ ಅವನ ಲಕ್ಷ್ಯವೆಷ್ಟು? ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈಕ್ಷಿಸುವನು; ಹಾಗು ಆ ಮೇಲೆ ನನ್ನೆಡೆಗೆ ಬಂದು:—“ಬೈರಾಗಿಗಳೇ, ಅವನು ಆ ದುಡ್ಡನ್ನೇನು ಮಾಡುವನು?” ಅಥವಾ ಪೂಜಾರಿಯು ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವನೆದುರಿಗಿನ ದುಡ್ಡಿನ ತಟ್ಟೆಯನ್ನೆತ್ತಿ, ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಆತನ ಲಕ್ಷ್ಯವೆಷ್ಟಿದೆ ಎಂಬದನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದೆನಿಸುತ್ತಿದೆ” ಮುಂತಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ನಾನು ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ಕುರಿತು:- ಎಲೋ, ದೇವರ ಪೂಜೆ-ಪುರಸ್ಕಾರಗಳಿಗಾದರೂ ದುಡ್ಡು ಬೇಕೇ ಬೇಕಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಹೇಳಲು, ಅವನು:—“ದೇವರು ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ದುಡ್ಡನ್ನು ತಾನೇ ಏಕೆ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು? ಮಂದಿಯ ಹಣದ ಮೇಲೆ ಬಾಳುವ ಅವನು ದೇವರೆಂತಹನು?” ಹಾಗು “ದೇವರ ದುಡ್ಡನ್ನು ಪೂಜಾರಿಯೇ ಎತ್ತಿಹಾಕುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಯಾರು ಹೇಳಬೇಕು? ನನ್ನನ್ನಾರಾದರೂ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದರೆ, ಪೂಜಾರಿಯ ಎಲ್ಲ ಹುಳುಕುಗಳನ್ನು ನಾನು ಬೈಲಿಗೆಳೆಯದೆ ಬಿಡೆನು.”

ದೇವಸ್ಥಾನದ ಪ್ರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವನೊಬ್ಬ ಅಧಿಕಾರಿ ಇಳಿದುಕೊಂಡನೆಂದರೆ ಆತನ ಸರಂಜಾಮು ಹೇಗಿದೆ, ಅವನ ನೌಕರರು ಹೇಗಿರುತ್ತಾರೆ, ಸ್ವಂತ ಯಜಮಾನನು ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾನೆ? ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಕುಣಕ್ಕಾ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವನು. ಆ ಅಧಿಕಾರಿಯು ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ತಂಗಿದರೆ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಆತನ ಶಿಸಾಯಿ-ಪಟ್ಟೇದವರೊಡನೆ ನಗೆ-ಕೆಲೆದಾಡುವನು; ಯಾವನೊಬ್ಬನ

ನಡಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದ ಖಡ್ಗವು ಹೇಗಿದೆ? ತುಬಾಕಿಯು ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ? ಅದನ್ನು ಕಾರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಭಾಲದಾರ-ಜೋಪದಾರರ ಕೋಲುಗಳಲ್ಲಿ ಗುಪ್ತಿ ಅಂದರೆ ಕಿ-ಅಗಲಾದ ಉಕ್ಕಿನ ಪದನಾದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಕೂಡಿಸಿರುತ್ತಾರೆ? ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ರಮಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಹಾಗೂ ನಾನು ಪಾರಾಯಣದ ಪುಸ್ತಕ ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕೂಡ್ರಲು ಇಲ್ಲವೆ ಜನಮಾಲಿಕೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಕೂಡ್ರಲು ಆತನು ತಾನು ಕಂಡು-ಕೇಳಿದ ಆ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವಂತಹ ಉತ್ತರ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲವೆ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರೆ ಆತ ನಗುವನು: ಮತ್ತು “ಗುರುಗಳೇ, ನಮ್ಮ ಗೋಸಾವಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳದೊಂದು ರಾಜ್ಯವೇ ಏಕಿರಬಾರದರೇ? ಅನೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂಡುವ, ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮೆರೆಯುವ ಹಲವು ಜನ ಗೋಸಾವಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ, ಆದರೆ ಒಬ್ಬ ಶಿಷಾಯಿ ಬಂದು ತಡೆದು ಬೆದರಿಸಿದರೆ, ಅವನಿಗೆ ಎದುರು ನಿಂತು ಮಾತಾಡುವ ಧೈರ್ಯವು ಇವರಿಗಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಇಂಥವರು ಅನೆಯ ಮೇಲೆ-ಅಂಬಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಏಕೆ ಕೂಡಬೇಕು? ಅಥವಾ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿ-ಮೇಣಿಗಳನ್ನೇಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕರೇ?”

ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹರಿಕೀರ್ತನ-ಪುರಾಣಗಳು ಆಗಹತ್ತಿದರೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಕೂಡುವನು, ಹಾಗೂ ಕೇಳಿಕೊಂಡ ಭಾರತ-ರಾಮಾಯಣದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿಯ ಒಳಿತು-ಕಡಕು, ಸಟೆ-ದಿಟಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವನು. ಕಥೆ-ಪುರಾಣಗಳ ಕಡೆಗೆ ದುರ್ಲಕ್ಷಿಸುವದೇ ದೊಡ್ಡದಿಷ್ಟೆಕೆಯೆಂದು ನಾವು ಗೋಸಾವಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳು ತಿಳಿಯುತ್ತೇವೆ; ಮತ್ತು “ಕಥೆ-ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲೇನಿದೆ?” ಎಂದು ನಾನು ಅಂದೆ ನೆಂದರೆ, ಆತನು ಅವುಗಳೊಳಗಿನ ಯುದ್ಧದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, “ನನ್ನ ಮನವಂತೂ ರಮಿಸುತ್ತದೆ; ನಿಮಗೆ ಅವುಗಳು ಹೇಗೆ ರುಚಿಸುವದಿಲ್ಲವೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು?” ಅವನ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೋಜೆಂದರೆ, ಮರಾಟರ ದಂಡುಗಳು, ಕಾಲಾಳುಗಳು, ಕುದುರೆ ಸವಾರರು, ತೋಫಿನ ಗಾಡಿಗಳು ಇವುಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವದಾಗಿತ್ತು. ನಾನು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಮಳೆಗಾಲ ತೀರಿದ ಬಳಿಕ ನರ್ಮದಾ ನದಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಯಾದರೂ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡದಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ತಪ್ಪದೆ ಅದೇ ಕಾಲಕ್ಕೇ ನರ್ಮದೆಯ ಮೇಲ್ಬದಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ಕಾಲುದಾರಿಯು ಇರುತ್ತಿತ್ತೋ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಹಿಂದು ಸ್ಥಾನದ ಸವಾರಿಗೆ ನಡೆದಿರುವ ಮರಾಟರ ದಂಡುಗಳು ನರ್ಮದಾ ನದಿ ದಾಟುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿತ್ತು.

(೫)

ಕೊನೆಗೆ ನಾನು ನನ್ನ ಸಂದೇಹವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆಂದು ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ವರ್ತನವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಅವನಿಗೆ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗಬೇಕೆಂದೆನಿಸಿದರೆ ನಾನು ಆತನಿಗೆ ಬೇಡೆನ್ನುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನೆಂದರೆ ಅವನು ಆಗ ಏನೇನು ಮಾಡಿದನೆಂಬದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನೇ ಅವನಿಗೆ ಹಲವು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆನು, ಆದರೂ ನಾನು ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವನಲ್ಲಿ ಅವಿಶ್ವಾಸವಿದ್ದುದಕ್ಕಾಗಿ ತಿಳಿಯಬಯಸುತ್ತಿರುವೆನೆಂದು ಅವನಿಗೆಂದೂ ಭಾಸವಾಗಗೊಡಲಿಲ್ಲ. ತದ್ವಿರುದ್ಧ ಅವನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ಕಾತುಕವೇ ಅನಿಸುತ್ತದೆಂದೂ, ಅಂತೆಯೇ ನಾನು ಅವನಿಗೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿರುವೆನೆಂದೂ ಆತನಿಗೆ ಭಾಸವಾಗಗೊಂಡಿತ್ತಿದ್ದೆನು. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾ ನನ್ನೊಡನೆಂದೂ ಕಪಟವನ್ನಾಚರಿಸಲಿಲ್ಲ, ಅದೆಂದೂ ಸುಳ್ಳು ನುಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಅವನು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನಗೆಚೇಷ್ಟೆಯಂತೆ ತೋರಬಿಡುವನು, ಮತ್ತು ತಾನು ಏನನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನೋ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನನಗೆ ನಗುವು ಬರಬೇಕೆಂಬ ಶೀವಿಯಿಂದಲೂ, ವಿನೋದದಿಂದಲೂ ಹೇಳುವನು. ತನ್ನಿಂದ ಘಟಿಸಿದ ಯಾವುದೊಂದು ಸಂಗತಿ ನನಗೆ ಅಂದರೆ ತನ್ನ ಗುರುವಿಗೆ ರುಚಿಸುವುದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಸಂದೇಹವುಂಟಾದರ ಅವನು ಒಳ್ಳೇ ದುಡುಕಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ ಗುರುಗಳೇ, ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದು ವಿಹಿತವಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಆಗ ನಾನು ಮಾಡಿದಂತೆಯೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲವೇ? ” ಆಗ ನಾನು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನೇವೆಂದರೆ, ಈತನ ಈಗಿನ ಕೈವಾಡದಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ ಕೆಡಕಿದ್ದರೂ ಇವನು ಇದನ್ನೀಗ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ಇನು. ಇವನಿಗೆ ಕೆಡಕೆಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಷಾದಪಡಿಸುವದರಲ್ಲೇನು ಲಾಭವಿದೆ? ಒಬ್ಬಗೆ ಏನಾದರೂ ಕಪಟವಾದರೆ ನನ್ನಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದದನ್ನು ಆಡಿ ತೋರಿಸದಿರುವವೇ ಪಾವನಾಗಿದ್ದರೆ, ಅದು ಆಗಾಗ್ಗೆ ನನ್ನಿಂದಲೇ ಘಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಕುಣಕ್ಕಾ ತನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿನ ಹೂಗಳನ್ನೆತ್ತಲು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಹೋದಾಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಲವು ಗಂಭೀರ ವಿಚಾರಗಳುಂಟಾಗಿ ನಾನು ಅದೆಷ್ಟೋ ವೇಳೆಯವರೆಗೆ ಚಿಂತಾಮಗ್ನನಾಗಿ ಕುಳಿತೆನು ಅಂದು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲೇ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ವಿಚಾರ ಬಂದುದೇನೆಂದರೆ:—ಈ ಹುಡುಗನಿಗೆ ‘ಬೈರಾಗಿಯ ದೀಕ್ಷೆ’ ಕೊಟ್ಟು ನಾನಿವನ ಅನಹಿತ ಬೇರೆ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವೈರಾಗ್ಯಬುದ್ಧಿಯಿರಬೇಕೆಂಬುದೇನೋ ಯೋಗ್ಯವೇ; ಆದರೆ ಅದರ

ಅರ್ಥವಿಷ್ಟೇ ಅದೀತೇನೆಂದರೆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿರಿಸಬಾರದು; ಆದರೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿಡಲಿಲ್ಲೆಂದು ಮಾನವನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಂಸಾರವನ್ನೇ ತ್ಯಜಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಹೇಗೆ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ? ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯು ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಗಳಿಂದಲೇ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆವೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು? ಸಂಸಾರೀ ಜನರೆಲ್ಲ ಪಾಪಿಗಳೆವೆನ್ನಬೇಕೆಂದರೆ, ಗೋಸಾವಿ-ಬೈರಾಗಿ ಸಂಪ್ರದಾಯದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಕೇವಲ ಪುಣ್ಯವನ್ನೇ ಸಂಚಯಿಸುತ್ತಿರುವರೆಂದು ಅನುಭವವಿದೆಯೇ? ಇನ್ನು ಸಂಸಾರಿಗಳು ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳೆಂದರೆ, ಮಠ ನಿರ್ಮಿಸಿ ಐಶ್ವರ್ಯ ಗಳಿಸಿ ಬಾಳುವ ನಾಥ ಮಂಥಿ ಗೋಸಾವಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳೇನು ಸ್ವಾರ್ಥರಹಿತರೋ? ಮಠವನ್ನು ಸಜ್ಜು ಗೊಳಿಸುವದೆಂದರೆ, ಮನೆಯನ್ನು ಸಮೃದ್ಧಪಡಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಿಹಿತ ಅಥವಾ ಕಡಿಮೆ ಕೆಡಕೆ? ಮಠನಿವಾಸಿಗಳಾದ ಮಹಂತರು ಬರಿಯ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಉನ್ಮತ್ತರಾದವರೂ ವೈಸನಿಗಳೂ ದಂಭಾಚಾರಿಗಳೂ ಆದಂತಹರೆಷ್ಟೋ ಜನರಿರುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಸಂಸಾರಿಕರಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡಿ ನಾವು ಗೋಸಾವಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳು ಉಪಜೀವಿಸುವವೋ ಅಂಥ ಸಂಸಾರಿಗಳೇ ಪಾಪಿಗಳೆಂದಾದರೆ, ನಾವು ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ಬೇಡುವ ಭಿಕ್ಷೆಯಾದರೂ ಪಾಪಮಯವೆಂದೆನಿಸುವದಲ್ಲವೆ? ಮಾನವನು ಸಂಸಾರ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಲೋಕವು ಸಾಗುವ ಬಗೆಯುಂಟೇ? ಯಾಕೆಂದರೆ, ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ ಮಾಡದಿರುವದೆಂದರೆ ದೇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮಮಾಡದಿರುವದು; ಅಥವಾ ಆತನಮುಂದು ದೊಡ್ಡ ಪರಾಕ್ರಮದ ಬಗ್ಗೆ ಸಿಂಧೆ ಮಾಡುವದು ಎಂದೆನಿಸದೆ? ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಅದನ್ನು ನಡೆಸುವ ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕಿಂತ ದೇವರ ಬೇರೆ ಪರಾಕ್ರಮವಾವುದು?

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹಲವು ಸಾರೆ ಉಚ್ಚವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಪರಿಭ್ರಮಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ನಾನು ಕುಣಕ್ಯಾ ನಿಗೆ ಬೈರಾಗಿ ಪಂಥದ ಕಾಯಂ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಆತನ ಇಡೀ ಜನ್ಮವನ್ನು ತೀರ್ಥಾಟನ-ದೇವತಾರ್ಚನಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುವದರಿಂದ, ಅವನಲ್ಲಿ ಯ ಅನೇಕ ಉತ್ತಮ ಗುಣಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ನಾನು ಆಸ್ಪದಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವದೇ? ಸ್ವಂತದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಕ್ತಿ ಸಂಪಾದಿಸುವದೊಂದು ದೂಷಿತ ಸ್ವಾರ್ಥವಲ್ಲವೆ? ಇಂಥ ಒಮ್ಮಾರೆಯ ಧರ್ಮಾಚರಣೆಗಿಂತ ಅವನನ್ನು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿಯೇ ಯಾವನೊಬ್ಬ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕರ್ಮಯೋಗಿಯ ಯಶದೊರೆಕಿಸಿಕೊಡುವದಕ್ಕಿಂದು ನಾನು ಪುಣ್ಯದ ಮೇಲೆ ನೀರು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಆತನು ಸ್ವಂತದ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನಲ್ಲದೆ ಅನ್ಯರ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರನೇನು? ಈ ಭರತಖಂಡದೊಳಗಿನ ರಾಜಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಅದೆಷ್ಟೋ ಬಗೆಯ ಲೋಕವ್ಯವಹಾರಗಳು ಸಾಗಿರುವದಿಲ್ಲವೇ? ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನೇ

ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ತೊಡಕಿಸಿದರೆ, ಇವನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯ ಸಾರ್ಥಕವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಪನೆ?

ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ನಾನು ಹೇಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿವೆನೋ ಹಾಗೆ ನನಗೆ ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚು ಅನಿಸಿತೇನಂದರೆ, ನಾನು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ ವ್ರತದ ಕೊಳದಲ್ಲಿ ದೂಡುವದು ಯೋಗ್ಯವಾಗುವದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ನಾನು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಚಕಾರ ಶಬ್ದಕೂಡ ಅವನೆದುರು ನುಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡೇನೆಂದರೆ ಇವನು ಮೊದಲು ನನಗೆ ಎಲ್ಲಿ ದೊರೆತಿರುವನೋ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇವನನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ದು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು; ಮತ್ತು ಹಿಮಾಚಲದ ದಾರಿಹಿಡಿಯ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಆತನಿಂದು ಹದಿನಾಲ್ಕು-ಹದಿನೈದು ವರ್ಷದವನು; ಅಂದರ ಲೋಕದವರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತೀರ ಚಿಕ್ಕವನೇ. ಮತ್ತೆ ಅನಿಸಿತೇನಂದರೆ, ಇವನನ್ನು ಹೀಗೆ ನಿರಾಶ್ರಿತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಗೊಟ್ಟರೆ ಇವನೇನು ಮಾಡುವನು? ಹೀಗೆ ನನ್ನ ದೊಂದು ಮನಸ್ಸು ನನಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುವದು; ಕೂಡಲೆ ನನ್ನ ಇನ್ನೊಂದು ಮನಸ್ಸು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಪಕ ಉತ್ತರವನ್ನೀಯುವದು. ಅದೆಂತೆಂದರೆ:—“ಕೇವಲ ಮೂರೇ ವರ್ಷದವನಿರುವಾಗ, ಸಮುದ್ರದ ಉಸುಗಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಗ ಇವನು ಆತ್ಮರಕ್ಷಣ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಮರ್ಥನಿದ್ದನೋ, ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇಂದು ಈತ ನೆಷ್ಟೋ ಸಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಸಮರ್ಥನಾಗಿರುವದಿಲ್ಲವೇ? ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಹದಿನಾಲ್ಕು-ಹದಿನೈದು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗರು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಮನುಷ್ಯರ ಹಾಗೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ, ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಹಾಗೂ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲೂ ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಚಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂದಬಳಿಕ ಈ ಪ್ರೇರಣಾದರೂ ಹಾಗೆ ಅದೇಕೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ?”

ಮುಂಚೆ ಪಾನಿಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಘನಘೋರ ಸಂಗ್ರಾಮವಾಯಿತು. ಆಗ ಮರಾಟರ ದಂಡಿನಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪವಯಸ್ಸಿನ ಅದೆಷ್ಟೋ ಹುಡುಗರು ದಂಡಾಳುಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಯೋಧರೆಂದೇನೋ ನಿಯಮಿಸಿರಲಿಲ್ಲವಾದರೂ ಆ ಹುಡುಗರು ಕುದುರೆಗಳನ್ನಾರೋಹಿಸಿ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ರಣಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ನಡಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಂದ ಎತ್ತಿ ತಿರುಗಿಸುವಂತಹ ಖಡ್ಗಗಳಿರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವೆಷ್ಟೋ ಸರಕಾರಿ ಸಭಕದ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು ಇಂಥ ಅಲ್ಪ ವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗರೇ ಆಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು; ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಸರದಾರಿಕೆಯ ಎಲ್ಲ ಕಾರಭಾರ ಸಾಗಿಸಲು ಬಾರದಿದ್ದರೂ, ತಮ್ಮ ಕೈಕೆಳಗಿನ ನೌಕರ-ಚಾಕರರನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಣ್ಮೆಯು ಅವರಿಗಿದ್ದಿತು. ಇದೇ ಹುಡುಗನು ಯಾವನೊಬ್ಬ ಸರ

ದಾರನ ವಶದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಭಾಗ್ಯೋದಯದ ಪ್ರಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಷ್ಟವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು ಅದಾರು ಅನ್ನಬೇಕು? ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂದು ನಾನು ಇವನನ್ನೊಬ್ಬ ನನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಗೊಟ್ಟರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಈತನ ದುರ್ದೈವಿಯಾಗಲಾರದು. ಅಂತೆಯೇ ಇವನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕುಣಕೇಶ್ವರ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೊಯ್ದು, ದೇವರೆದುರು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಇವನಿಗೆ ನನ್ನ ಬೇತನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಇವನಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಬೇಕು; ಮತ್ತು ಇವನು ತನ್ನ ಪ್ರೇಮಪಾಶವನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೇ ತನ್ನ ಸೆರೆಯಾಳಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವದನ್ನು ಮನದಂದರೆ, ಇವನನ್ನು ಹೋಸಪಡಿಯೇ ಹೊರಟುಹೋಗಬೇಕು ಈ ಲೋಕ ಹಾಗು ಇದರೊಳಗಿನ ಈತನ ಸ್ವಂತದ ಭವಿತವ್ಯ ಇವುಗಳನ್ನು ನಾನು ನನ್ನಲ್ಲಿಂದ ಅವನ ಸ್ವಾರ್ಥನಪಡಿಸಬೇಕು, ಆ ಮೇಲೆ ಅವನದವನು ನೋಡ್ಯಾನು!

(೬)

ಮುತ್ತಿನ ಸಿಂಪುಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ದುಂಡಗಾದ- ತೇಜಃಪುಂಜವಾದ ಮುತ್ತಿನ ಕಾಳು ದೊರೆತರೆ, ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಒಳಗೆ ಸತ್ತಿದ್ದ ಹುಳವೇ ಸಿಗುತ್ತದೆ! ಅವತಂತೆಯೇ ನನ್ನ ಚೇಲಾನ ಪ್ರಕಾರವು ದೇವರ ಮನಸ್ಸಿನಂತೆ ಆದೀತು. ಆತನ ಬಗ್ಗೆ ನಾನೇಕೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಕು? ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾನೊಂದು ದಿನ ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಕುಣಕ್ಯಾ, ನಡೆ; ಬಹು ದಿನಗಳಿಂದ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದೊಳಗಿನ ತೀರ್ಥ-ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಈ ವರ್ಷ ಅತ್ತ ಕಡೆಗೇ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದೆನಲು, ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೆ ಬಲು ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಉತ್ತರ ಹಿಂದುಸ್ತಾನಕ್ಕೆಂತ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಮೇಲೆ ಆತನ ಹುಟ್ಟು ಪ್ರೇಮವು ಹೆಚ್ಚಿಗೇಕಿರಬೇಕು? ಅದರ ಕಾರಣವು ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿರದಿದ್ದರೂ ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದೆನಲ್ಲ? ಅದಿರಲಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ಕುಣಕ್ಯಾ ನೊಡನೆ ಒಂಮೊಂದೇ ತೀರ್ಥಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಕೊಂಕಣದೊಳಗಿನ ಆ ಕುಣಕೇಶ್ವರ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ತಲುಪಿದೆನು. ಶ್ರೀ ಕುಣಕೇಶ್ವರನು ಕುಣಕ್ಯಾ ನನ್ನು ಈ ಮೊದಲು ನನಗೆ ಲಭಿಸಿಕೊಟ್ಟ ದಿನವು ನನಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನೆನಪಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಸರಾಸರಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಯುಗಾಂತರವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನನ್ನ ಅಜ್ಜ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ಅದೇ ದಿನವನ್ನು ನೋಡಿ ನಾನು ಶ್ರೀ ಕುಣಕೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತಲುಪಿದೆನು. ಬಳಿಕ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಅಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದೆವು. ಅಗ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆ ಕುಣಕ್ಯಾ ಪೋರನು ಆ ಉಸುಗಿನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೂಗುತ್ತ ಅಳುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದನೋ, ಅದೇ ಸ್ಥಳವನ್ನೇ

ನಾನಂದು ಸ್ನಾನಕ್ಕಾಗಿ ಯೋಜಿಸಿದ್ದೆನು; ಮತ್ತು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಕೌಪೀನ ಧರಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಾಗ ನಾನು ಕ್ಷಣಕಾಲವೇ ಸ್ತಂಭಿತನಾವೆನು; ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆಗೆ ಟಕಮಕವೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದೆನು. ಆಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೊಂದು ಹುಚ್ಚು ಆಶೆಯುದಿಸಿತೇನೆಂದರೆ:—ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ಕಂಡು ಆತನ ತಾಯಿಯು ಸಮುದ್ರ ದೊಳಗಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದಾಳೆಂದು, ಮತ್ತು ಹಾಗಾಯಿ ತೆಂದರೆ ಅವನನ್ನು ಅವಳಿಗೊಪ್ಪಿಸುವಾಗ ನನಗೆಷ್ಟು ಅನಂದವಾದೀತು? ಆದರೆ ಆ ನನ್ನ ಆಶೆಯು ಹುಚ್ಚುಮಬ್ಬಿನವೇ ಸರಿ. ಅದು ಸಫಲವಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ನನಗೆ ಕ್ಷಣಕಾಲ ಮೋಹವಾವರಿಸಿತೇನೆಂದರೆ, ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹಾಗೆ ಆ ಉಸುಗಿನ ಬೈಲಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಅವನ ಪೂರ್ವವೃತ್ತ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು; ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವದರಿಂದ ಕದಾಚಿತ್ ಅವನಿಗೆ ದುಃಖವಾದೀತು. ಆತನ ಉತ್ಸಾಹ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಉದಾಸೀನತೆಯ ಪಟಲವು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಕುಳಿತೀತು, ಎಂಬ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ನಾನು ಮನಸ್ಸು ಬಿಗಿಹಿಡಿದೆನು. ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಅಕಲ್ಪಿತ ನೆನಪಾಗಿ ಅವನು ಪೂರ್ವದ ನೆನಪಿನಿಂದ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಟಕಮಕ ನೋಡುತ್ತಿರುವನೆಂದು ನನಗೆ ಕ್ಷಣಕಾಲವೇ ಭಾಸವಾಯಿತು, ಆದರೆ ಕೊನೆಗೆ ಅದೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಭ್ರಮವೇ ಎಂದು ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು.

ಕುಣಕ್ಕಾ ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹೂಕ್ಕನು, ಹಾಗೂ ಸುಕಷ್ಟ ಈಸಿ ದಂಡೆಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ವಸ್ತ್ರಾಂತರ ಮಾಡಿದನು ಎಂದು ನನ್ನಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ವೇಳೆ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಮೇಲಕ್ಕೆ ದೇವ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು, ದೇವರ ದರ್ಶನ ಪಡೆವೆವು, ಮತ್ತು ಸಭಾಮಂಟಪದೊಳಗಿನ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ತಳಪೂರಿದೆವು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಸಮಯ. ಆಗ ನಿತ್ಯಕ್ರಮದಂತೆ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸಲುವಾಗಿ ಭಿಕ್ಷು ಬೇಡಲಿಕ್ಕೆಂದು ಕುಣಕ್ಕಾನೇ ಊರೊಳಗೆ ಹೋದನು, ಹಾಗೂ ನಾಲ್ಕೈಂಟು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಡಿ ತಂದ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಾವು ಹೊರಗಿನದೊಂದು ಗಿಡದ ಕೆಳಗೆ ಬಿಡುತ್ತೇವೆಂದು, ಮರಳಿ ದೇವಸ್ಥಾನದೊಳಗಿನ ಸಭಾಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಕುಳಿತೆವು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಇಬ್ಬರು ಗೃಹಸ್ಥರು ದೇವದರ್ಶನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಆ ಸಭಾಮಂಟಪದೊಳಗಿನ ತೆರವಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜಮಖಾನೆಯನ್ನು ಹಾಸಿ ಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು. ಅವರುಗಳೊಡನೆ ಒಂದು ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗೆಯಿದ್ದಿತು. ಅದು ಅವರೊಳಗಿನವನೊಬ್ಬನ ಮಗಳಿರಬೇಕು. ಅವಳ ತಂದೆಯು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಾಲಸ್ವಭಾವದಂತೆ ಆ ಹುಡುಗಿ

ಯು ಆ ದೇವಮಂದಿರದ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡಿತು, ಹಾಗೂ ಆ ಸಭಾ ಮಂಟಪದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಕುಣಕ್ಕಾನೂ ಕುಳಿತಿದಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಕೊಂಚ ವಿವರೀತ ವೇಷದ ನಮ್ಮಿಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಆಕೆ ಮೆಟ್ಟಿಬಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ಅಂಜನೆ ತುಸ ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಕೊಂಡು ನಮ್ಮನ್ನು ನಿರಕಿಸಿ ನೋಡ ಹತ್ತಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ನಾನು ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರೇಮದಿಂದಲೂ ಬಹು ಮೆತ್ತನ್ನು ನುಡಿಗಳಿಂದಲೂ ಅವಳನ್ನು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದೆನು, ಹಾಗೂ ನನ್ನ ಬಳಿಯ ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಹಣ್ಣು ಮತ್ತು ಎರಡು-ಮೂರು ಉತ್ತತ್ತಿಗಳನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗಿತ್ತೆನು. ಆಕೆಯು ಅವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದಳು ಕುಣಕ್ಕಾ ತನ್ನ ಕೊರಳಲ್ಲಿಯದೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ರುದ್ರಾಕ್ಷಿಯ ಮಾಲೆಯನ್ನು ಅವಳಿಗಿತ್ತನು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳಿಗೆ ಜೋಜಿಗ ವೆನಿಸಲು, ಅವಳು ಅದನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ನಿರಕಿಸುತ್ತ ನಿಂತಳು.

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಗೃಹಸ್ಥರು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೌತುಕದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವ ರೊಳಗಿನವನೊಬ್ಬನು:—“ಬೈರಾಗಿಗಳೇ, ಈ ಹುಡುಗಿಯು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡು ಅಂಜಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ?” ಎಂದೆನಲು, ನಾನವನಿಗೆ:—“ಇವಳು ಹಾಗೇನಾದರೂ ಅಂಜಿ ದ್ದರೆ ನನಗೆ ಕೆಡಕೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲ-ಬಾಲಿಕೆಯರು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡು ಅಂಜು ತ್ತಾರೆಂಬದು ಯಾವ ಯಾವಾಗ ನನ್ನ ಅನುಭಕ್ಕೆ ಬರುವದೋ, ಆಗ ನನಗೆ ಅನಿಸ ಹತ್ತುತ್ತದೇನೆಂದರೆ, ಆಚಾರಧರ್ಮವೆಂದು ನಾನು ಗೋಸಾವಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳು ಗಡ್ಡ-ಮೀಸಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಪಡಿಸುವೆಂಬದು ವೇವರಿಗೆ ಸಮ್ಮತವಾದುದಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ನಾ-ವವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬೋಳಿಸಿಬಿಡಬೇಕು, ಅದರೆ ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗಿ ದಿಬ್ಬಳಿದ್ದಾಳೆ, ಮತ್ತು ಸುದೈವದಿಂದ ನನ್ನೀ ಜೇಲಾನಿಗಿನ್ನೂ ಗಡ್ಡ-ಮೀಸಗಳು ಹುಟ್ಟಿರುವದಿಲ್ಲ, ಅಲ್ಲದೆ ಇವನಿಗೂ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗರ ಅಭಿರುಚಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ನಾನು ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ವೈಶಿಸಿ:—‘ಬಚ್ಚಾ, ಹುಡುಗಿ ಚಾಲಾಕಳಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಹೋಗು, ಇವಳನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಪ್ರಾಕಾರದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಡ್ಡಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾ ಗಿಡದ ಮೇಲೆಲ್ಲಾದರೂ ಹಣ್ಣು ಕಂಡರೆ ಇವಳಿಗದನ್ನು ಹರಿದು ಕೊಡು.”

ನನ್ನ ಆ ಆಜ್ಞೆ ದೊರೆತೊಡನೆಯೇ “ತಂಗೀ, ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಾ. ಅತ್ತ ಅಡ್ಡಾಡೋಣ” ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾ ಮುಂದಾಗಿ ಆಕೆಯ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಆ ಸಭಾಮಂಟಪದಿಂದಿಳಿದು ಹೋದನು. ಆ ಇಬ್ಬರು ಗೃಹಸ್ಥರಿಗಾದರೂ ಆ ಮಾತು ರುಚಿಸಿತು. ಹೆಣ್ಣು ಜಾತಿಯದು! ಅವರಿಬ್ಬರು ಮಾತಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಆಕೆ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಅವರ ಸಂಭಾಷಣಕ್ಕಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಸಂಭವ ಹೆಚ್ಚು. ಅಂತೆಯೇ ಆಕೆ ತುಸ ದೂರವಿದ್ದದ್ದೇ ವಿಹಿತವೆಂದು ಅವರಿಗಾಗ ಅನಿಸಿರಬೇಕು.

ಹೇಗೆಯೇ ಇರಲಿ. ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆಗ ಬಿಚ್ಚು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪರಸ್ಪರರೊಡನೆ ಮಾತಾಡತೊಡರು. ಅವರ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಂಡೇನೆಂಬ ಸಂವೇದನೆಯು ಅವರಿಗುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಮೂರನೆಯವನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಗುಪ್ತ ಸಂಗತಿ ಅವರ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅವರ ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲಿಕೆಯೇ ನನ್ನ ಮೇಲೂ ನನ್ನ ಚೇಲಾನ ಮೇಲೂ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟಿರಲು, ಆ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ನಂಬಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೂ ಆಗ ಅನಿಸಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆ ಗೃಹಸ್ಥರ ಹೆಸರುಗಳು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲವೆ ನನಗಾದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡೇನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು? ಆದರೆ ನಾನು ಆ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳಿಕೇಳಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲ ನನಗದರಲ್ಲಿ ಕಾತುಕವುಂಟಾಯಿತು. ಅಂತೆಯೇ ಅದರ ಸಾರಂಶವನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡುವೆನು.

(೭)

ಆ ಇಬ್ಬರು ಗೃಹಸ್ಥರು ಪರಮ ಮಿತ್ರರಿದ್ದರೆಂಬುದು ನನಗೆ ಕಂಡು ಬಂದಿತು ಒಬ್ಬನು ತೇಜಃವುಂಜನು; ಆದರೆ ಕೃಶ ದೇಹದವನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಮೈ ಮೇಲೊಂದು ಪಂಚೆಯ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವ ವಸ್ತ್ರಪ್ರಾಸಾರಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಒಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಗಡುತರವಾದ ಕೋಲಿದ್ದಿತು; ಹಾಗೂ ಇನ್ನೊಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಂಬಿಗೆಯ ಆಕಾರದ ಹಿತ್ತಲೆಯ ಲೋಹಾ ಅಥವಾ ಕಮಂಡಲುವಿತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನ ಎರಡೂ ಹುಬ್ಬುಗಳ ನಡುವೆ ಶಕ್ತಿಯುಪಾಸಕರಂತೆ ಸಿಂಧೂರದ ಚುಕ್ಕೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಜಡೆ ಇಲ್ಲವೆ ಗಡ್ಡಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೂ ಮೊಸೆ-ಗಡ್ಡೆಗಳು ಕೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆದದ್ದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಕೂದಲುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೊಂಚವೂ ಆಸ್ಥೆ ವಹಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರಿತು. ಅವನ ಅರ್ಧಮರ್ಧ ಕೂದಲುಗಳು ನೆರೆತುಹೋಗಿದ್ದವು, ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ವಯೋಮಾನಕ್ಕಿಂತ ದುಃಖ ಇಲ್ಲವೆ ಚಿಂತೆ ಇಂತಹದೇ ಯಾವುದೊಂದು ಕಾರಣವು ಪ್ರಭಾವಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಅವನು ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ನಾಲ್ಕತ್ತರ ಒಳಹೊರಗಿನವನಿರಬೇಕು. ಆದರೂ ಹುಂದೆ ಇಸ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಬೀಳಬಹುದಾದ ನೀರಿಗೆಗಳು ಆತನ ಮುಖಚರ್ಮದ ಮೇಲೆ ಅಕಾಲದಲ್ಲೇ ಕಾಣಿಸತೊಡಗಿದ್ದವು. ಆತನು ಯಾವುದೊಂದು ಬಗೆಯ ಯೋಗ ಸಾಧನದ, ತಪಸ್ಸಿನ, ದೇಹದಂಡನದ ಮಾರ್ಗವನ್ನನುಸರಿಸಿರಬೇಕು; ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಲೇ ಆತನ ತೇಜವು ಅಕಾಲದಲ್ಲುಂಟಾಗಲಿರುವ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಚಿಹ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಮಿನಗದಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆತನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಬಗೆಯ ಗಂಭೀರ ವೃತ್ತಿಯಿದ್ದು, ಆತನು ತೀರ ಸ್ವಲ್ಪ, ಆಲಿಸಿ ಮತ್ತು ತಡೆತಡೆದು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಎರಡನೇ ಗೃಹಸ್ಥನು ಇವನಿಗಿಂತ ಕೇವಲ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದನು. ಅವನೂ ಮಧ್ಯಮ ವಯಸ್ಸನು. ಅವನ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೂ ತೇಜವಿದ್ದಿತು; ಆದರದು ನಿರಕ್ಷಿಪಗರ್ವದೊಳಗಿನ ವೇಹದಂಡಣದಂಥ ತೇಜವಾಗಿರದೆ, ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮಾರ್ಗದೊಳಗಿನ ಪ್ರಾಯಸ್ಕರದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಇತ್ತ ಕೊಂಕಣಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಆತನು ತನ್ನ ಶಿವಾಯಿಗಿರಿಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಶಾಹೀ ಉಡುಪನ್ನೇ ಹೈಮೇಲೆ ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ದೇವರಗುಡಿಯೊಳಗಿನ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತನ್ನ ಮಿತ್ರನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಬಿಗುವಾದ ಚಣ್ಣದ ಮೂಲಕ ಅವನು ವೀರವೊಂಡೆಯಿಂದಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದನು, ಹಾಗೂ ಅವನ ನಡಕಟ್ಟಿನೊಳಗಿನ ಕತ್ತಿಯ ಒರೆಯು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಜೋತು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅವನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಆವೇಶ, ಹುಮ್ಮಸ್ಸು, ಉತ್ಸಾಹಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತುಂಬಿದ್ದು, ಕೆಲಸದ ತಗಾವೆಯ ಮೂಲಕ ಮಾತಾಡಲೂ ಕೂಡ ಸಮಯ ವಿಲ್ಲದವರಂತೆ, ಅವನ ಹರಕುಮುರುಕಾದ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅವಸರವಸರದಿಂದಲೇ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ವೈರಾಗ್ಯವು ಆವರಿಸಿದವನೊಬ್ಬ ಹಾಗೂ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಅಕ್ರಮಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುವ ಮತ್ತು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಸನ್ಮುಖನಾಗಿರುವ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೀಗೆ ಇಬ್ಬರೆಯ ಮನೋವೃತ್ತಿಯವರಿದ್ದರೂ ಮಿತ್ರಪ್ರೇಮದ ಮೂಲಕ ಅವರ ವೃತ್ತಿಗಳ ಮಧುರ ಮಿಲನವಾಗಿತ್ತು.

ಶಿವಾಯಿಯ ವೇಷದವನು:—“ಅದಿರಲಿ ಶಾಮರಾವ, ಇನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ನಿನ್ನಿಂದ ರಜೆ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ನಿನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕಳಯಲು ದೊರಕಿದ್ದರೆ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನಿತ್ಯಕ್ರಮದಂತೆ ಇಬ್ಬರು-ಮೂವರು ಕೊಂಕಣದೊಳಗಿನ ತರುಣ ಪ್ರತಿಭಾಶಾಲಿ ಹುಡುಗರನ್ನು ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಒಯ್ಯಲು ದೊರಕಿಸಬಹುದಿತ್ತು; ಆದರೆ ಮೊದಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿಟ್ಟ ಕೆಲಸವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿತೆಂದರೆ, ಪ್ರೀತಿಯ ಕೊಂಕಣದೊಳಗಿನ ನನ್ನ ಬೀಡನ್ನೂ ನಾನು ಬೇಗನೆ ಆವರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.”

ಅದಕ್ಕೆ ಶಾಮರಾವ:—“ಇತ್ತ ಕಡೆಯ ಕೊಂಕಣದ ಹುಡುಗರನ್ನು ದೇಶದ ಮೇಲೆಯೂ ಅವರಿಗೆ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಸೆಳವನ್ನೇ ಹಚ್ಚಿಕೊಡುವದಲ್ಲವೆ? ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿ ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಇಂಬು ಇಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮತವಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದಲ್ಲವೇ ಪಂಡಿತರಾವ?”

ಪಂಡಿತರಾವ:—“ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿರುವ ಬುದ್ಧಿಯು ಕೊಂಕಣ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿದೆ; ಆದರದು ಪ್ರಕಟ ಮತ್ತು ಫಲದ್ರೂಪವಾಗಲು ಬೇಕಾಗುವ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಈ ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡುವದು? ಕಳೆದ ಐವತ್ತು

ವರ್ಷಗಳ ಎರಡು ಪೀಳಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಅನುಭವವಿದೆ. ಇತ್ತಣ ಪೋರರು ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಹೋದರೆಂದರೆ, ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯು ವಿಸ್ತಾರ ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯಕಾರ ಭಾರ ಪ್ರಪಂಚದೊಳಗಿನ ಒಳಿತು-ಕೆಡಕುಗಳಾದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಪರಿಚಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೇಣ ತಕ್ಕೊಂಡು ಬೇಕಾದ ಮಾಟದ ಚತ್ರವನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಹೇಗೆ ನಿರ್ಮಿಸಬೇಕೋ, ಅದರಂತೆಯೇ ಅವನ ಬುದ್ಧಿಗನುಸಾರ ಹಾಗೂ ಅಷ್ಟು ವರಾಕ್ರಮ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಗತ ಎರಡು ಪೀಳಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಂಕಣದೊಳಗಿಂದ ನಾಲ್ವತ್ತು-ಐವತ್ತು ಜನ 'ರಂಕ'ರು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ 'ರಾವ'ರಾಗಿರುವದನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿರುತ್ತೇನೆ, ಮತ್ತು ನೀನಾದರೂ ಕೇಳಿರಬಹುದು. ಕೊಂಕಣವು ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭೂಮಿ. ಅದು ನಮಗೆ ಕುಶಾಗ್ರಬುದ್ಧಿಯನ್ನಿತ್ತು ಋಣಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡುವ ಅಥವಾ ಅದರ ಋಣ ತೀರಿಸುವ ಮಾರ್ಗವು ನನಗದೊಂದೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಶಕ್ಯವಾದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಕೊಂಕಣದ ಪೋರರನ್ನು ದೇಶದ ಮೇಲೊಯ್ದು, ಅವರನ್ನು ಉಚ್ಛ್ರೇಷ್ಠ ಹೊಂದಬಹುದಾದ ದಾರಿಗೆ ಹಚ್ಚಬೇಕು, ಹಾಗೂ ಅವರು ಮೊಡ್ದವರಾದ ಮೇಲೆ ಅವರುಗಳಿಂದ ಕೊಂಕಣದ ಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಬೇಕು. ದೇವರು ನನಗೆ ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಗಂಡು ಮಗು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ; ಕೇವಲ ಇಮೊಂವೇ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ನನ್ನ ವಂಶಜರಿಂದ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಕೊಂಕಣದ ಹೆಸರು ಹೆಚ್ಚಿಸುವದು ನನ್ನಿಂದ ಶಕ್ಯವಿಲ್ಲ, ಇನ್ನು ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನೀನೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುತ್ತೀ!"

ಶಾಮರಾವ:—"ಅಹುದು; ನೀನನ್ನುವಡು ನಿಜ. ನಿನಗೆ ಹೆಣ್ಣಾದರೂ ಇದೆ; ಆದರೆ ನಾನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವ್ರತ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೆಂದ ಲಗ್ನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಗೋತ್ರದಲ್ಲೇ ಏಕಾಗಲೊಲ್ಲಳು, ನನ್ನ ಹಿರಿಯರ ವಂಶವನ್ನು ಮುಂದರಿಸುವಂತಹ ಭಗಿನಿಯೊಬ್ಬಳು ನನಗಿದ್ದಳು, ಆದರೆ ಅತ್ತಣೆಂದಲೂ ನಿರಾಶೆಯಾಗುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿದೆ."

ಪಂಡಿತರಾಯನು ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದ:—"ಅದೇನೆಂದೆ? ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಈ ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ-ನನ್ನ ಭಿಟ್ಟಿಯು ಅದೇಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೂ ಬಾಲ್ಯದೊಳಗಿನ ಪ್ರೇಮವು ಹೆಚ್ಚು ದೃಢವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದೇ ಕೇವಲ ನನ್ನ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಅದು ಉಳಿದಿದೆ; ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಕಡೆಯ ಯಾವ ಸಂಗತಿಯೂ ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಭಗಿನಿಯಿಂದ ಬೆಳೆಯಬಹುದಾದ ನಿನ್ನ ವಂಶವು ಕುಂದಿತೇ? ಅದು ಹೇಗೆ?"

ಶಾಮರಾವ:—“ ಅದೊಂದು ಬಹು ದುಃಖದ ಮತ್ತು ಅದ್ಭುತವಾದಂಥ ಕಥೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಇಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು-ಕಡಿಮೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಾಗಿರಬಹುದು.....” ಶಾಮರಾಯನು ಮತ್ತೆ ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು:—“ ಹೆಚ್ಚು-ಕಡಿಮೆಯೇಕೆ, ಇಂದಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚಿನ ಕಥೆಯದು. ಈ ದೇವಾಲಯದ ಕೆಳಗಿನ ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ನನ್ನ ಭಗಿನಿಯು ತನ್ನ ಎರಡು-ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿನೊಡನೆ ಅಂದಿನ ಅರ್ಧೋದಯ ವರ್ವನ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು; ಹಾಗೂ ದುರೈವದಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತೆರೆಯೊಡನೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾಯವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು!”

ಈ ನುಡಿಗಳು ನನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದೊಡನೆಯೇ ವಿದ್ವೃತ್ತಿನ ಪೆಟ್ಟಾದಂತೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಧಕ್ಕೆಯಾಯಿತು, ಆ ಪೆಟ್ಟಿನ ಭರದಲ್ಲಿ:—“ ಛೇ-ಛೇ, ಹಾಗಲ್ಲ. ನೀವು ಹೇಳುವದು ಸುಳ್ಳು. ಆ ತಾಯಿಯು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿರಬಹುದು; ಆದರೆ ಹುಡುಗನು ಸಾಯಲಿಲ್ಲ. ಅಕೋ, ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿರಿ. ಅತ್ತ ನಿಮ್ಮ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಅಡ್ಡಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಹೋಗಿರುವನು ” ಎಂಬ ನುಡಿಗಳು ತೀರ ನನ್ನ ತುಟೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದವು, ಆದರೆ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅವುಗಳನ್ನು ಹಿಂದೆ ಜಗ್ಗಿ, ನನಗೆ ಹೇಳಿತೇನಂದರೆ:—“ ಎಲೋ, ನೀನು ಹೇಳಿ-ಕೇಳಿ ಬಾವಾ-ಬೈರಾಗಿ! ನೀನು ಹೇಳುವ ಸಂಗತಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ನಿಜವಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ತೋರಲಿಕ್ಕದು ಅದ್ಭುತವಿರುವದರಿಂದ, ಅದನ್ನು ಇವರಾರೂ ನಂಬಲಾರರು. ಅಂದ ಬಳಿಕ ನೀನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ನಗೆಗೀಡೇಕಾಗುತ್ತೀ?” ಈ ಸುವಿಚಾರದಿಂದೆನ್ನಿರಿ, ಸಂದೇಹದಿಂದೆನ್ನಿರಿ ನನ್ನ ನಾಲಿಗೆಯು ಹಿಂಜೆಗ್ಗಿತು; ಮತ್ತು ಅವರುಗಳ ಸಂಭಾಷಣವು ನನಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಲೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ನಾನು ನನ್ನ ಕತ್ತನ್ನು ತುಸ ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತೆನು, ಆದರೆ ಅವರೇನೇನು ಮಾತಾಡುತ್ತಾರೆಂಬದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಲುವಾಗಿ ನನ್ನ ಪಂಚಪ್ರಾಣಗಳ ರಕ್ತಿಯು ನನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಗೂಡಿತು. ನನ್ನ ಏಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ನಾನು ಮರೆಮಾಚಿಸಿವೆ, ಆದರೂ ನಾನವರ ಸಂಭಾಷಣದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಕ್ಷರವನ್ನೂ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆನು.

ಶಾಮರಾಯನು ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದನು:—“ ಗೆಳೆಯಾ, ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ; ಅದೇನಂದರೆ, ನನ್ನ ಭಗಿನಿಗೆ ಗಂಡು ಹುಟ್ಟಿದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ವೈಧವ್ಯವೊದಗಿತು. ಅವಳು ಆ ದುಃಖವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಲವಾಗಿ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಳು; ಹಾಗೂ ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಕೇಷ ಕೆಡಕಿನ ಸಂಗತಿಯೇನಂದರೆ, ತನ್ನ ಮಗನು ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗೆ ಮೂಲನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುವನೆಂದು ಭೋಳೆತನದಿಂದ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿನ ತಿಳುವಳಿಕೆ

ಯಾಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ತನ್ನ ಮಗನ ಮೇಲೆ ಆಕೆಯ ಪ್ರೇಮವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವನ ರೂಪದಿಂದ ವೈಧವ್ಯದ ದುಃಖವು ತನ್ನೆದುರು ಇಡೀ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವದೊಂದು ಬಗೆದು, ಅವಳ ಪುತ್ರಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ನಡುನಡುವೆ ದುಃಖಭಾವನೆಯ ಅಲ್ಲೋಲ-ಕಲ್ಲೋಲವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಬಗೆಬಗೆಯಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಹೇಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನು:--‘ತಂಗೀ, ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಪಿತೃಸುಖಕ್ಕಿಂತ ವಾದ ಹುಡುಗರನ್ನು ಮುಂದೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ದೇವರು ಅವರ ಹಾಸಿಗಾನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಡುವನು. ನಿನ್ನ ಮಗನ ವಿಷಯ ಕೂಡ ಹಾಗೆಯೇ ಇರಲಾರದೆಂದು ಅದಾರು ಹೇಳಬೇಕು? ನೀನು ಅವನ ಮೇಲೆ ತಾಯಿಯ ಮತ್ತು ತಂದೆಯ ಹೀಗೆ ಇಮ್ಮಡಿ ಪ್ರೇಮ ಮಾಡುತ್ತಿರು. ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಇಮ್ಮಡಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸು, ಅಂದರೆ ಅವನು ಮುಂದೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೀಗೆ ಉಭಯತರ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನೂ ಗಳಿಸುವನು; ಹಾಗೂ ನಿನ್ನ ದುಃಖವನ್ನೂ ಕೊನೆಗಾಣಿಸುವನು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗೆಲ್ಲ ಅವಳು ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ:--‘ಅಣ್ಣಾ, ನಮ್ಮ ವಂಶದ ಮೇಲೆ ದೇವರ ಕೋಪವೇ ಆದಂತಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ವೈಧವ್ಯವನ್ನಿತ್ತನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವ್ರತ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ನನಗಿತ್ತಿರುವನು. ಹಾಗಾದಿದ್ದರೆ ನೀನು ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಮಗನು. ಮನೆಯ ಸಂಸಾರಬಳ್ಳಿಯನ್ನು ಕನುರಿಸುವ ಬುದ್ಧಿಯು ನಿನಗೇಕುಂಟಾಗಬೇಕು?’ ತಾತ್ಪರ್ಯವಿಷ್ಟೇ, ನನ್ನ ಯಾವ ಯುಕ್ತಿವಾದದಿಂದಲೂ ಅವಳಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ ಮಗನನ್ನು ಕಂಡು ವೈಧವ್ಯ ದುಃಖವು ಅವಳಿಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವಳು ಆತನ ಘಾತವನ್ನೆಂತು ಬಗೆದಾಳು? ಅದರ ಸ್ವಂತದ ದುಃಖವು ಸಮನವಾಗದೆಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನು ಸತ್ತುಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಸಿದ್ಧತೆಯಿದ್ದವರಂತೆ ಅವಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಉದಾಸವೃತ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಇರುವಳು. ಅದರಿಂದ ನಡೆದುಬಿಲ್ಲವೂ ಸಂಭವನೀಯವಾಗಿಯೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ಮಗನನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ, ತೆರೆಯೊಡನೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಳಗೆ ಜಗ್ಗಿರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಕು, ಇಲ್ಲವೆ ಬೇಕೆಂತ ತಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಬಲಿದಾನವನ್ನು ಅವಳು ತಾನಾಗಿ ಇತ್ತೀರಬೇಕು!”

ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಶಾಮರಾಯನು ಸ್ತಬ್ಧನಾದನು; ಆದರೆ ಪಂಡಿತರಾಯನು ಏನೋ ಜ್ಞಾಪಿಸಿದಂತೆ:--“ಆದರೆ ಗೆಳೆಯಾ, ಮೂರನೇ ಸಂಭವವನ್ನು ನೀನು ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ?”

ಶಾಮರಾವ:--“ಅದೇನಪ್ಪಾ?”

ಪಂಡಿತರಾವ:--“ಅದು ಹೀಗೆ. ನಿನ್ನ ಭಗಿನಿಯು ಗತಿಸಿದಳು; ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗನು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗದೇನೇ ಉಸುಗಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ನಿನ್ನ ಭಗಿನಿಯು ಇಲ್ಲದಂತಾದರೂ ಆಕೆಯ ಮಗ-ನಿನ್ನ ಅಳಿಯ-ಮಾತ್ರ ಬದುಕಿದನು!”

ಆಗ ಶಾಮರಾಯನು ಕೊಂಚವೇ ನಕ್ಕು :—“ ಹಾಗಾದರೆ ನಾಲ್ಕನೆಯದೂ ಒಂದು ಸಂಭವವಿಲ್ಲವೇನು? ನನ್ನ ಭಗಿನಿಯೂ ಅಳಿಯನೂ ಜೀವದಿಂದಿದ್ದು, ಅವರೊಬ್ಬರೂ ಗುಪ್ತವೇಷದಿಂದ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವರೆಂದು; ಆದರೆ ಈ ಸಂಭವಸಂಭವಗಳ ಒಣ ತರ್ಕಗಳಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ನಿನ್ನ ಅಂಜೋಣದಂತೆ ನನ್ನ ಅಂಜೋಣವು ಉಳಿದು ಅವನು ಯಾರಿಗಾದರೂ ದೊರೆತಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಅವನನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ತಲುಪಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಅವನನ್ನು ಕದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅವನಿಂದ ಯಾರಿಗೆ ಏನು ಲಾಭವಾಗುತ್ತಿತ್ತು? ಅದರಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಸಮುದ್ರಾಸ್ತ್ರಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಆದದ್ದೇ ನಿಜವಿರಬೇಕು. ಕೊಂಕಣದ ಹುಡುಗರನ್ನು ದೇಶದ ಮೇಲೆಯಿದ್ದ ಹೆಸರುವಾಸಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ನಿನ್ನ ಹುಮ್ಮಸ್ಸನ್ನು ನೀನು ಈಗಲೇ ಆಡಿ ತೋರಿಸಿದೆ. ಅದರ ಮೇಲಿಂದ ನನಗೆ ಹೊಳೆದ ಹಾಗು ನಿಜವಾಗಿ ಘಟಿಸಿದ್ದನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಭಗಿನಿಗೆ ಧೈರ್ಯಕೊಟ್ಟು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನೇನಂದರೆ :--ತಂಗೀ, ನಿನ್ನ ಮಗನು ಮುಂದೆ ಕೀರ್ತಿವಂತನಾಗುವನೆಂದು. ಪಂಡಿತರಾವ, ಆಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತೇನಂದರೆ, ನಿನ್ನೀ ಉತ್ಕರ್ಷ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಇಂದಿಲ್ಲ ನಾಳೆ ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನ ಪಡಿಸಬೇಕು; ಅಂದರೆ ನೀನೇ ಅವನನ್ನು ಹೆಸರುಗಳಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುವೆಯೆಂದೂ ಮತ್ತು ಅವನು ನನ್ನ ಭಗಿನಿಯ ದುಃಖದ ಪರಿಮಾರ್ಜನಗೊಳಿಸುವನೆಂದೂ ಯೋಚಿಸಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ಆ ಆಶೆಯನ್ನು ನಾನಿಂದು ಅದಾರ ಸಲುವಾಗಿ ಮಾಡಲಿ?”

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ಒಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಗರೆದು ಶಾಮರಾಯನು ಈ ದುಃಖದ ವಿಷಯ ಮುಗಿಯಿತೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು; ಆದರೆ ‘ಆಖ್ಯಾತಿ ಪೃಚ್ಛತಿ’ ಅಂದರೆ ‘ಹೇಳುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ’ ಇದೇ ಮಿತ್ರವ್ರೇಮದ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲವೇ? ಇದರಂತೆ ಶಾಮರಾಯನು ಮತ್ತೆ :—“ ಎಲೋ, ಪಂಡಿತರಾಯಾ, ನೀನು ಈ ನಿನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲಿಕೆಯನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಎಲ್ಲಿಗೆ ತಿರುಗಾಡುವವನು? ಇವಳನ್ನು ಇವಳ ಅಜ್ಜಮ್ಮನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಒಳತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ನೀವು ವೀರವುಂಗವರು. ಒಮ್ಮೆ ಸವಾರಿಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಟರೆಂದರೆ ಎತ್ತಿಂದ ಎತ್ತೋ ಅಲೆಯುವವರು; ದಾಳಿಗೂ ಯುದ್ಧಕ್ಕೂ ತೆರಳುವವರು. ಅಂಥ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಮೆಚ್ಚಿನ ಮತ್ತು ಪ್ರೀತಿಯ ಜನರನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರೆದೊಯ್ಯುವದೆಂದರೆ, ಕೊರಳಿಗೆ ಗುದಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಆಗುವದಿಲ್ಲವೇ?”

ಪಂಡಿತರಾಯ :—“ ಶಾಮರಾವ, ನೀನನ್ನುವೆದು ನಿಜವು; ಆದರೆ ನನ್ನಿಂದ ಮಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಾಡಲಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನಾನು ಒಂದೇಸವನೆ ದಾಳಿ-

ಯುದ್ಧಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆಂತಲ್ಲ, ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸವಾರಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆ ದಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರಷಾದರೂ ಕುಟುಂಬಗಳು ಜೊತೆಗೆ ಇವ್ವೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಮರಾಟರ ಸಿಪಾಯಿಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೂರತನದಷ್ಟೇ ಕುಟುಂಬವತ್ಸಲತೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ನನ್ನ ಮಗಳ ವೃತ್ತಿಯಾದರೂ ನೀರವ್ಯವೃತ್ತಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇವಳೆಂದೂ ಮನೆಯಲ್ಲಡಗಿರಲಾರಳು. ನಮ್ಮ ಮರಾಟರ ಹೆಂಗಸರು ಟೊಂಕಕ್ಕೆ ಖಡ್ಗ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತೆರಳುವದಿಲ್ಲೆಂಬದು ನಿಜವು; ಆದರೂ ರಾಜಕಾರಣದಂತೆ ರಣಕೌಶಲ್ಯದ ಕೆಲಸದಲ್ಲೂ ಅವರು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ನಾನವಳ ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಗ ಅವಳ ವೃತ್ತಿಗೆ ಸಲ್ಲುವಂತಹ ಯಾವನೊಬ್ಬ ಅಳಿಯ ದೊರೆತನೆಂದರೆ, ನಾನವಳ ಚಿಂತೆಯೊಳಗಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದೇನು. ನಾನು ಕೊಂಕಣದ ಅಭಿಮಾನಿಯಿದ್ದರೂ ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಕೊಂಕಣಿಗರಂತೆ ಮನೆಗೆಲಸ-ಗದ್ದೆಗೆಲಸಗಳಲ್ಲೇ ದುಡಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಬುದ್ಧಿಹೀನರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದು ನನಗೆ ರುಚಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಕೊಂಕಣದ ಗಂಡಸರು ಹೇಗೋ, ಅದರಂತೆಯೇ ಕೊಂಕಣದ ಹೆಂಗಸರೂ ವೇಶದ ಮೇಲೆ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಹಲವು ವಿಧವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ವೈಭವವನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ತಾತ್ಪರ್ಯವಿಷ್ಟೇ, ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಜೊತೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವದರಿಂದಲಾದರೂ ನನ್ನ ಹಾಗು ಅವಳ ಉಭಯತರ ಲಾಭವೂ ಇವೆ ನಿನ್ನ ನೋದರಳೆಯ ಜೀವಿಸಿದ್ದರೆ, ಆತನನ್ನು ನನ್ನ ಮಗನಂತೆ ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ದೈವಗತಿಯೇ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ !”

ಆ ಉಭಯತರಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆದಿರುವಾಗಲೇ ಕುಣಕ್ಕಾ ಪಂಡಿತರಾಯನ ಮಗಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದನು, ಆದರೆ ಬರುವಾಗ ಆತನು ಬರಿಗೈಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಲಿಲ್ಲ. ಆತನು ಅವಳಿಗಾಗಿ ಬಕುಲದ ಮತ್ತು ಪಾರಿಜಾತದ ಬೊಗಸೆಗಳೆಲ್ಲ ಸುಂದರ ಹೂಗಳನ್ನೂ ನೇರಿಲ-ಕವಳಿ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ದೊರೆಕಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದನು. ಅವುಗಳೊಡನೆ ಆ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಆತನು ಆ ಉಭಯತರದೊರೆಯ್ತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ, “ಸಂಬಾಳಿಸಿರೇಕೆಯನ್ನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನ ಜೊತೆಗೆ ಆ ಹುಡುಗಿಯು ಒಳ್ಳೆಯ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದಲೂ ಆನಂದದಿಂದಲೂ ತಿರುಗಾಡಿದಳೆಂಬುದು ಆಕೆಯ ಮುಖಚರ್ಯೆಯಿಂದಲೇ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಹಲವು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕುಣಕ್ಕಾ ದೊರೆಕಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಬಾಲಸ್ವಭಾವದ ಹುಡುಗಿಗೆ ಯಾವುದೊಂದು ಅಲಭ್ಯ ಲಾಭವಾದಂತೆಯೇ ಅನಿಸಿತು, ಮತ್ತು ತಾನು ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗನು ಗಿಡದ

ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ಏರುತ್ತಿದ್ದನು? ಮಂಗಳನ್ನೂ ಕಾಡು ದನ-ಕರುಗಳನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ಬೆದರಿಸಿ ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು? ಗಿಡಬಳ್ಳಿಗಳ ಮುಳ್ಳುಗಳಿಂದ ಮೈಗೆ ತೆರೆದರೂ ರಕ್ತಬಂದರೂ ಅದನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ಟೊಂಕಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿದ್ದ ಅರಿವಿಗೆ ಒರಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು? ಇವೆಲ್ಲ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಅವನು ಕೌತುಕದಿಂದ ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಲೂ, ಆ ಉಭಯ ಮಿತ್ರರಿಗೂ ಬಲು ಮೋಜಿನಿಸಿತು.

ಕಡೆಗೆ ಶಾಮರಾಯನು:—“ ಪಂಡಿತರಾಯಾ, ನೀನಿನ್ನು ಈ ಕುಣಕೇಶ್ವರ ದಿಂದ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಡುವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಪಂಡಿತರಾಯನು:—“ ನನಗೋಸುಗ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ನಾನೆಯು ಬೇಕಂತ ಒತ್ತಿನೊಳಗಿನ ನನ್ನ ಮನೆಯ ಬಂದರದಲ್ಲಿ ಲಂಗರ ಹಾಕಿಟ್ಟಿದೆ, ನಾನು ಇಂದು ರಾತ್ರಿಯೇ ನೀರು ಇಳಿಯುತ್ತಿದ್ದೊಡನೆ ನನ್ನ ಆ ಖಾಸ ಬಂದರದಿಂದ ನನ್ನ ನಾವನ್ನು ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಕಡೆಗೆ ನಾಗಿಸುವವನಿದ್ದೇನೆ. ”

ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಸೂರ್ಯನು ಮಧ್ಯಾಹ್ನಕಾಲದಿಂದ ಪಡುವಣದ ಇಳುಕಲಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಕೂಡಲೆ ಆ ಉಭಯತರೂ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ದೇವದರ್ಶನ ಪಡೆದು, ಮಿತ್ರಪ್ರೇಮದಿಂದ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಆಲಿಂಗಿಸಿದರು. ಶಾಮರಾಯನು ಅಲ್ಲಿಂದ ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿನ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದನು, ಹಾಗೂ ಪಂಡಿತರಾಯನು ತನ್ನ ಮಗಳ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಮೆಟಗಟ್ಟಿಯ ಬಳಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದ ತನ್ನ ಆಳಿನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೂಡಿಸಿ, ಅವಳೊಡನೆ ಉತ್ತರ ದಿಕ್ಕಿನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ನಡೆದನು.

(೮)

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೊರಟು ಹೋದ ಬಳಿಕ ಇನ್ನು ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಧರವನ್ನು ಆ ಕೂಡಲೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದನು. ಅದು ಅಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಹೇಗಾಯಿತೆಂಬದು ನನ್ನದು ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೆನಿಸುವದು; ಆದರೆ ದೇವರ ಪ್ರೇರಣೆಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಆಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈಶ್ವರಿ ಪ್ರೇರಣೆಯೆಂದರೆ, ವಿದ್ವುಲ್ಲತೆಯ ಹೊಳಪಲ್ಲವೇನು? ಪಂಡಿತರಾಯನು ಮೊಗದಿರುವಿ ನಾಲ್ವತ್ತು-ಐವತ್ತು ಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದು ಹೋಗಿರಬೇಕು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ನಾನು ನನ್ನ ಆಸವನನ್ನೂ ಕಮಂಡಲುವನ್ನೂ ಎತ್ತಿಕೊಂಡೆನು; ಒಟ್ಟಿಗಳದೊಂದು ಸಣ್ಣ ಗಂಟನ್ನು ಬಗಲಿಗೆ ಹಾಕಿದೆನು; ಹಾಗೂ ಕುಣಕ್ಕಾಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು, ಆತನನ್ನು ದೇವಾಲಯದ ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದೆನು; ಮತ್ತು:—“ ಕುಣಕ್ಕಾ, ದೇವರನ್ನು ನಮಿಸು;

ಹಾಗು ನಾನು ಹೇಳುವಂತೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಡೆಯುತ್ತೇನೆಂದು ದೇವರ ಮುಂಪೆ ಆಣೆ ಮಾಡು” ಎಂದೆಂದನು.

ಇಂಥ ಇಬ್ಬಗೆಯ ಆಚರಣವನ್ನು ನಾನು ಈ ಮೊದಲಿಂದೂ ಮಾಡದ್ದನ್ನೂ ಇಂದು ಮಾಡಿರುವದನ್ನೂ ನೋಡಿ ಕುಣಕ್ಕಾ ಒಂದಿಷ್ಟು ಬೆಪ್ಪಾದನು. ಆತನು ದೇವರಿಗಂತೂ ನಮಿಸಿಯೇ ನಮಿಸಿದನು. ನಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡೆಂದು ಹೇಳರದಿದ್ದರೂ ಅವನು ನಮಿಸದಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದಹನ ರೂಢಿಯ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು, ಆದರೆ ‘ನಾನು ಹೇಳುವಂತೆ ಕೇಳುವೆನು’ ಎಂದು ಬಾಯಿಂದ ಉಚ್ಚರಿಸಿ, ದೇವರ ಆಣೆ ಮಾಡುವದು ಅವನಿಗಿಂದು ತೀರ ಹೊಸದೆಂದು ಚೋಜಗವೆನಿಸಿತು.

ಆಗ ಆತನು ನನ್ನ ಮೋರೆಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ:—“ಬೈರಾಗಿಗಳೇ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಇದುವರೆಗೆಂದಾದರೂ ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿರುವೆನೇ? ನಿಮ್ಮ ಆಜ್ಞೆಯೇ ದೇವರ ಅಪ್ಪಣೆ! ಅಂದಬಳಿಕ ಇಂದು ನನ್ನಿಂದ ಆಣೆ ಮಾಡಿಸಿ ಎಂದೂ ಕೇಳದಂತಹ ಜಾಮೀನನ್ನೇಕೆ ಕೇಳುತ್ತಿರುವಿರಿ?”

ಆಗ ಅವನಿಗೇನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ನಾನವನ ಮೋರೆಯ-ಮೈಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸುತ್ತ:—“ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನು ನಿನಗೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಹೇಳುವೆನು; ಆದರೆ ಅದು ಈಗಲ್ಲ; ದಾರಿ ನಡೆಯುವಾಗ. ನಿನಗೆ ಆಣೆ ಮಾಡ ಹೇಳಿದ್ದು ನೀನು ನನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂತಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ಮನಃಸಂಕಲ್ಪವನ್ನು ಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಂದಲೂ ದೇವರ ನಾನು ಹೊರಟಿತೆಂದರೆ, ನನ್ನ ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ಇಮ್ಮಡಿ ಒಲವುಂಟಾದೀತು.”

ಈ ನನ್ನ ಅಂಬೋಣದ ಬೋಧವು ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಗಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನನ್ನ ಅವಸರ ಹಾಗು ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಕಾಣುವ ಆವೇಶ ಇವುಗಳನ್ನು ಕಂಡು, ಮರುಮಾತನಾಡದೆ, ಕುಣಕ್ಕಾನು ಕೂಡಲೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಆ ಕೂಡಲೆ ನಾನೂ ಮುಗಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಅವನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿರಿಸಿ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದೆನು; ಹಾಗು ಅವನ ಕೈಹಿಡಿದು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಆ ದೇವಾಲಯದಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದೆನು. ಅಷ್ಟು ಅವಸರ ಮಾಡುವ ನನ್ನ ಕಾರಣವಿಷ್ಟೇ, ನಾನು ಪಂಡಿತರಾಯನನ್ನು ನನ್ನ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಗೊಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದ ಹಾಗೆ, ಆದರೂ ಅವನ ಬೆನ್ನಹಿಂದೆಯೇ ಅವನು ತೆರಳಿದ್ದತ್ತ ನಾವು ತೆರಳುವದಿತ್ತು. ಅವನು ನನಗೆ ಕೇವಲ ಕಾಣಿಸುವಷ್ಟೇ ದೂರ ನಾನಿರುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಕುಣಕ್ಕಾನೊಡನೆ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರ ಅರಿವು ಕೂಡ ಪಂಡಿತರಾಯನಿಗೆ ಹತ್ತಲು ಶಕ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ನಾನವನ ಹಿಂಪೆ ಬೇಕಂತ ಹೊರಟಿರು

ತ್ತೇನೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವ ಕಾರಣವಿರದ್ದರಿಂದ, ಆತನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸಿದ ಬಳಿಕ ನಾನು ನನ್ನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕುಣಕ್ಕಾಸಿಗೆ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಹೇಳತೊಡಗಿದೆನು: —“ ಬೇಟಾ, ನೀನು ಯಾವಾಗಲೂ ನನಗೆ ಚಿಕ್ಕವನೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಮುಂದೆ ನೀನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದರ ವಿಚಾರವನ್ನು ನೀನು ಈಗಿನಿಂದಲೇ ಮಾಡಬೇಕು ” ಎಂದೆನಲು,

ಆತನು: —“ ಗುರುಗಳೇ, ಅವರಲ್ಲಿ ವಿಚಾರವನ್ನೇನು ಮಾಡುವದು ? ನೀವು ಗುರುಗಳು, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಜೇಲಾ ! ಇದಕ್ಕಿಂತ ಆಚೆಗಿನ ಲೋಕವನ್ನು ನಾನು ಗಣಿಸುವವೇ ಇಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಅಜನ್ಮ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ವಿಚಾರವು.”

ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು: —“ ನೀನಿದನ್ನು ಮೋರೆಯ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತೀ ಎಂದು ನಾನೆನಲಾರನು, ಆದರೆ ಕುಣಕ್ಕಾ, ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳು, ಈ ಬೈರಾಗಿ-ಗೋಸಾವಿ ವೇಷದಿಂದಲೂ ವೃತ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಶೇಷಾಯುಷ್ಯ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂದು ನಿನಗನಿಸುವದೇನು ? ನಾನು ನಿನಗ ದೋಷವೇಯುವದಿಲ್ಲ ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಜೇಲಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದುದು ನಿನ್ನ ಅಜ್ಞಾನವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ; ನೀನು ಸಜ್ಜಾನನೂ ದೊಡ್ಡವನೂ ಆದ ಬಳಿಕ ನಿನ್ನನ್ನು ಜೇಲಾ ಎಂದು ನಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಕೂಡ ನೀನು ಇದುವರೆಗೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸನ್ನಿಷ್ಟೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಿರುತ್ತೀ, ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇರಿಸುತ್ತೀ ಎಂಬದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಹಾಗೂ ನಿನ್ನ ಸ್ವಭಾವಗಳನ್ನು ಅನುಲಕ್ಷಿಸಿ ನಿನ್ನ ಆಯುಷ್ಯಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯಮಾರ್ಗ ಹಚ್ಚುವ ಹೊಣೆಯು ನನ್ನ ಮೇಲಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಇದುವರೆಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸಿ ನಾನು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆಂದರೆ, ನಿನಗೆ ಬಹುಚರ್ಯದ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡದೆ, ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮದ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡಬೇಕು.”

ಅದಕ್ಕೆ ಕುಣಕ್ಕಾ: —“ ಆದರೆ ಗುರುಗಳೇ, ಅದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಬೇಕಾದೀತಲ್ಲ ! ಅದರ ಗತಿಯೇನು ? ”

ನಾನು: —“ ನನ್ನ ದೇಹದ ಜೊತೆ ಇದೇನೂ ಲೋಕದೊಳಗಿನ ನಿಜವಾದ ಒಂದೇ ಜೊತೆಯಿಲ್ಲ. ಮಾನವರಿಗೆ ಮನೋಮಾನಗಳಿಂದ ಜೊತೆಯಿರಬರುತ್ತದೆ. ನೀನಿನ್ನು ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಾನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನಿನ್ನ ಜೊತೆಗಿರುತ್ತೇನೆಂದು ತಿಳಿ; ಮತ್ತು ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಅವಶ್ಯಕತೆಯು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅನಿಸಿದಾಗ ಇಲ್ಲವೆ ನನ್ನ

ಸಹಾಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೆನಿಸಿದಾಗ ನೀನು ಏಕಾಗ್ರಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸು. ನಿನ್ನ ಸ್ಮರಣವು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂಬ ದೈವಿಕ ಶಕ್ತಿಯು ನನ್ನಲ್ಲಿದ್ದೇ ಇದೆ ಎಂತಲ್ಲ; ಆದರೆ ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಹೇಗೆ ಅಕಲ್ಪಿತ ಯೋಗಾಯೋಗಗಳು ಘಟಿಸಿರುವವೋ, ಅವುಗಳ ಮೇಲಿಂದ ನಿನ್ನ-ನನ್ನ ಸ್ಮರಣೆಯಿಂದ ನಿನ್ನ-ನನ್ನ ಸಮಕ್ಷ ಭಟ್ಟಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಯೋಗಾಯೋಗವು ದೇವತ ದಯೆಯಿಂದ ಘಟಿಸಬಹುದೆಂದು ನನ್ನ ಮಾನಸ್ಸು ನನಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಗೋಸಾವಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳ ಆಯುಷ್ಯಮುಣದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಶ್ರವೈಯಿರುವದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಆ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ದೋಷವಿಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಮಾನವನ ಬುದ್ಧಿಯು ಅವನ ಅಭಿರುಚಿ, ಅವನ ಇಚ್ಛೆ ಇಲ್ಲವೆ ಪೂರ್ವಜನ್ಮ ಸಂಸ್ಕಾರ ಇವುಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆಂಬುದೇ ನಿಜ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಹಗಲಿರುಳೂ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಸಹವಾಸವಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯು ಬೈರಾಗಿತನಕ್ಕಿಂತ ಲೌಕಿಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲೇ ಹೆಚ್ಚು ಓಡುವದೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿದಿರುತ್ತೇನೆ; ಮತ್ತು ನನ್ನ ಮಾನಸ್ಸಿನಲ್ಲೂ ಹೊಸ ಪ್ರೇರಣೆಯಾಗಿರುವದೇನೆಂದರೆ, ನನ್ನ ಚೇಲಾನು, ನನ್ನ ಸಚ್ಚಿಷ್ಯನು ಕೌಪೀನ ಧರಿಸಿ, ತೀರ್ಥಾಟನೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕಿಂತ ಶಿವಾಯಿಗಿರಿ-ಸರದಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಹೆಸರನ್ನು ಹಿಂದು ಸ್ತಾನದ ತುಂಬ ಮೆರೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗಬೇಕು; ಮತ್ತು ಲೌಕಿಕಮೋಳಗಿನ ವೈಭವವನ್ನೆಲ್ಲ ಭೋಗಿಸಬೇಕು. ಈ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಹುದಾದಂತಹ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ಉಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಾಕುವ ಸಂಧಿಯು ಇಂದು ನನಗೆ ಲಭಿಸುವ ಯೋಗವಿದ್ದಂತಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಲೌಕಿಕ ಚರಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನೇ ಗುರುವೆಂದೆತ್ತಿಳಿ ”

ಕುಣಕ್ಕಾ :—“ ಅಂಥ ಗುರುವು ನನಗಾರೂ ದೊರೆತಾರು ? ”

ಆಗ ದೂರದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿದ್ದ ಪಂಡಿತರಾಯನ ಕಡೆಗೆ ಬೊಟ್ಟುದೋರಿ ನಾನು :—
“ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ದೇವರು ನಿನಗೂ ಅವನಿಗೂ ಜೊತೆಗೂಡಿಸುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅವನು ನಿನ್ನ ಭಾಗ್ಯೋದಯ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ದೈವವು ನಮ್ಮನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ನಾನಾದರೂ ದೈವವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಆ ಗೃಹಸ್ಥನು ಇಂದಿಗೆ ಪೇಶ್ವೆಯರ ಪ್ರಧಾನ ಇಲ್ಲವೆ ದೊಡ್ಡ ಸರದಾರನಿರುವನೆಂತಲ್ಲ; ಆದರೆ ಕೊಂಕಣದ ಉತ್ಸಾಹಿ ಹುಡುಗರನ್ನು ದೇಶದ ಮೇಲೆಯ್ದು ಅವರನ್ನು ಹೆಸರುವಾಸಿಗಳಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಉಮೇದು ವಹಿಸಿರುವನು ಆತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವನ ಉಮೇದನ್ನು ಸಫಲಗೊಳಿಸುವ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಬೇರೆ ಹುಡುಗರು ಈ ಮೊದಲೇ ದೊರೆತಿದ್ದರೆ, ನೀನೂ ಒಬ್ಬ

ಐದನೆಯವನಾದೀ; ಇಲ್ಲವೆ ಆ ನಾಲ್ಕು ಜನ ಬೇರೆ ಹುಡುಗರಿಗಿಂತ ನೀನೇ ಅವನ ಉಮೇದನ್ನು ಸಫಲಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಾದೀತು?”

ಕುಣಕ್ಯಾ:—“ಆದರೆ ನೀವು ನನಗಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಮಾತು ತೆಗೆಯುವದೂ ಅವರು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಮತಿಸುವದೂ ಇದು ಆಗದ ಮಾತು. ಅಂದಬಳಿಕ ನನ್ನನ್ನು ಅವರಿಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುವವರಾರು?”

ನಾನು:—“ಕುಣಕ್ಯಾ, ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದು ವಿಹಿತವು. ಸ್ವಂತದ ಶಿಫಾರಸ್ಸಿಗಾಗಿ ಬೇರೆಯವರನ್ನವಲಂಬಿಸುವ ಮನುಷ್ಯನು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಶತಕೃತ್ಯ ಮಾಡುವನೆಂಬದು ತಿಳಿದದ್ದೇ ಇದೆ; ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಶಿಫಾರಸನ್ನು ನೀನೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ; ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಿಯೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯೂ ಇದೆ. ನಡಕ್ಕೆ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡ ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನು ಎಷ್ಟೋ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮತ್ತು ಕೌಶಲ್ಯದಿಂದ ಈಸಿದರೂ ಕೂಡ ಅದರ ಶ್ರೇಯಸ್ಸು, ಅವನಿಗೆ ಧೈರ್ಯವೀಯುವ ಆ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿರುವ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೇ ಜನರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನ ಕರ್ತೃತ್ವದ, ಪರಾಕ್ರಮದ ಶ್ರೇಯಸ್ಸನ್ನು ನಾನು ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಡಕ್ಕೆ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟದಲೇ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಈ ಲೌಕಿಕ ಸಂಸಾರದ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ದೂಡಿಬಿಡತಕ್ಕವನಿದ್ದೇನೆ.”

ನನ್ನೀ ಭಾಷಣವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಕುಣಕ್ಯಾ ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿ ಯೂ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಪ್ರಕಾರದ ಉಮೇದು ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಅನಿಸಿತು. ಆತನ ಗುರುನಿಷ್ಠೆಯು ಸುಳ್ಳರದಿದ್ದರೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಬಯಕೆಗೆ ನನ್ನ ಆಚ್ಛೆಯ ಬೆಂಬಲದೊರೆತದ್ದರಿಂದ ಹಾಲೊಳಗೆ ಸಕ್ಕರೆ ಬೆರೆಸಿದಂತೆಯೇ ಆಗಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಗುರುನಿಷ್ಠೆಯ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಔಪಚಾರಿಕ ಮಾತನ್ನು ಅವನು ಕೂಡಲೆ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು; ಮತ್ತು ನನ್ನ ಹೊಸ ಸೂಚನೆಗೆ ಅವನು ಬಹು ತೀವ್ರ ಸಿದ್ಧತೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೆ ‘ರೋಗಿ ಬಯಸಿದ್ದೂ ಹಾಲೂ-ಅನ್ನ; ವೈದ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದೂ ಹಾಲೂ-ಅನ್ನ’ ಎಂಬಂತಾಯಿತೆಂದು ಯಾವ ನೊಬ್ಬ ಲೌಕಿಕನು ಅನ್ನದಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಕುಸ್ತಿಯ ಅಂಗಳವನ್ನು ಸೇರುವ ಕಾಸಿ ಹಾಕಿದ ಮೈಲವಾನನು ಮೊದಲು ತನ್ನ ವಸ್ತ್ರಾದನ ಪಾದಗಳನ್ನು ನಮಿಸಿ ಕುಸ್ತಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವದು ನಿಜ; ಆದರೆ ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಆತನ ಸ್ವಂತದ ಬಲವು ಸ್ವಂತದ ಉಮೇದಿಯ ಹಾಗು ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನಡುಮನೆಯಲ್ಲೇ ಈ ಕೈಯಿಂದ ಆ ಕೈಗೆ

ಎತ್ತಾಡಿ ಪ್ರೇಮಲ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳಿಂದ ಪೋಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡುವದೆಂದರೆ ಸಂಕಟವೆನಿಸಿತು; ಆದರೆ ಇಂದಿಗೆ ಹತ್ತು-ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ನನ್ನ ಸಂಗಡ ಯಾವನು ಕಾಪಿಣ್ಯ ಧರಿಸಿ ತೀರ್ಥ-ಯಾತ್ರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದನೋ, ಭಿಕ್ಷೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಉದರನಿರ್ವಹಣವನ್ನು ಸಾಗಿಸಿದನೋ, ಅಡವಡವಿಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿದನೋ, ಮಳೆ-ಗಾಳಿಗಳನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸಲಿಲ್ಲವೋ ಮತ್ತು ವ್ರತಸಂಗವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಕಲ್ಪಾಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ನಿದ್ರಿಸಿದ್ದನೋ ಅಂಥವನನ್ನು ನಾನಿಂದ ದೂರ ಮಾಡಿ, ಲೌಕಿಕ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಲು ಅಟ್ಟಿದರೆ ಆತನು ಅಂಜಿಯಾನು ಇಲ್ಲವೆ ಗಾಬುಗೊಂಡುನೆಂಬುದು ರಕ್ತವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನನಗಾದರೂ ಅವನನ್ನು ಮಾಯೆಯ ಹಸಿವೇಟಿನಿಂದ ಹರಿದು ಹವೆಯಲ್ಲಿ ದೂರ ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆಯಲಿಕ್ಕಿಂದು ತುರುವಾಗ ಕೊಂಚವೂ ಕಠಿಣವೆನಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಕಠಿಣವೋ ಅದನ್ನೂ ತನು ಈ ಮೊದಲೇ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಈಸುವವನಿಗೆ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಕಠಿಣವೆನಿಸಿತು? ಹೇಳುವದಿಷ್ಟೇ, ನಾನು ಆತನ ಶ್ರೇಯಸ್ಸಿನ ಹುಂಡಿಯನ್ನು ಆತನ ಯಾವ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದ ಮೇಲೆ ಬರೆದನೋ, ಅದನ್ನವನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವನು. ಆದು ಬುಬ್ಬುಟವಿಲ್ಲದಂತೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾನೀತು-ಮಾಯಿಸಲಾವೀತು-ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಆ ಮೊಸ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಪ್ರಾರಂಭವನ್ನು ಅವನು ಹೇಗೆ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದರ ನಿಚಾರವನ್ನು ನಾನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೆನು, ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಮುಸ್ತಿತಿಯಿಂದ ಯಾವ ಹೆಚ್ಚುಚ್ಚು ಸೂಚನೆಗಳು ಮೊರೆಯುವವೋ, ಅವುಗಳನ್ನು ತತ್ಪರತೆಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಿದ್ಧತೆಯಿರಿಸಿ, ಪಂಡಿತರಾಯನ ಮೇಲಿನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸದೆ ನಾವು ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಡೆದಿವು.

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಘಟ್ಟ ಹತ್ತಿದ ನಂತರ ನಮಗೆ ಕೊಂಕಣ ದೊಳಗಿನ ಒಂದು ತೋಟಕಟ್ಟೆಯ ಹಳ್ಳಿಯು ಕಾಣಿಸಿತು. ಆ ಗ್ರಾಮವು ಸಮುದ್ರದ ಒತ್ತಿಗೆ ಹೊಂದಿ ದೂರದ ವರೆಗೆ ಹಬ್ಬಿದ್ದು, ಸಮುದ್ರದ ಸೌಳು ನೀರಿನಿಂದ ಹೊಲ-ಗಡ್ಡೆಗಳೂ ತೋಟಗಳೂ ಮುಳುಗಬಾರದೆಂದು ಆ ಊರ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಒತ್ತಿನ ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ಬಹು ಅಗಲ-ಉದ್ದ-ಎತ್ತರದ ಒಡ್ಡನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ಒಡ್ಡಿನ ಒಂದು ತಿರುಪಿನಲ್ಲಿ ನಾವಿನಿಂದ ಇಳಿಯಲಿಕ್ಕೂ ಹತ್ತಲಿಕ್ಕೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಚೆಲ್ಲಿ ಬಂದರದ ಹಾಗೆ ಅನುಕೂಲತೆ ಮಾಡಿದ್ದರು; ಹಾಗೂ ಅದೇ ಬಂದರದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಹಡಗದಂತಹ ಅಂದರೆ ದೊಡ್ಡ ನಾವು ಲಂಗರ ಹಾಕಿದ್ದ

ರಿಂದ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತದ್ದು ನನಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಪಂಡಿತರಾಯನು ಬಂದರದ ದಾರಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತೆಂಗು-ಹಲಸುಗಳ ತೋಟದೊಳಗಿಂದ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿದನು; ಆಗ ಮಾತ್ರ ನಾನು ಅವನನ್ನು ನುಸುರುವದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕಾಯಿತು; ಆದರೆ ಇಂದು ರಾತ್ರಿ ಇದೇ ಬಂದರದಲ್ಲಿ, ಲಂಗರ ಹಾಕಿರುವ ಇದೇ ನಾವಿನಿಂದ ಅವನು ವಿಜಯದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೊರಡುತ್ತಾನೆಂದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತರ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು, ನಾನು ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕಿಗಿರುವ ಗಿಡ-ಮರಗಳೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕೆನು, ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಆ ಬಂದರವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು; ಮತ್ತು ಈ ಮೊದಲು ಯಾವ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಪಂಡಿತರಾಯನ ಬೆನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲವೋ ಅವು ಇನ್ನು ಆ ಬಂದರದೊಳಗಿನ ಆ ನಾವಿನ ಮೇಲೆ ಸಕ್ತ ಪಹರೆಯನ್ನಿರಿಸಿದವು.

ಹಣ್ಣು-ಕಾಯಿಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ಆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಬೈರಾಗಿ ವೃತ್ತಿಯ ಒಬ್ಬಬ್ಬರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಏನು ಕೊರತೆಯಾಗಬೇಕು? ನಮ್ಮ ಹಸಿವೆಯ ನಿವಾರಣವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಆಯಿತು; ಮತ್ತು ಕುಣಕ್ಯಾನ್ ವಿಯೋಗದ ಸಮಯವು ಇನ್ನು ತೀರ ಸಮೀಪಿಸಿತೆಂದೆನಿಸಲು, ಆತನಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಿಗೆಯಿರಿಸಿ, ಅವನು ತನ್ನ ಮುಂದಿನ ಆಯುಷ್ಯಮುಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹತ್ತಬೇಕೆಂಬ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಪಾಠಗಳನ್ನು ನಾನು ಆತನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತ ಕಾಲಕ್ರಮಿಸಿದೆನು. ಸಂಸಾರದೊಳಗಿನ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವಂತಹ ಅನುಭವವು ನನಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಅಧಿಕಾರವೂ ನನ್ನದಲ್ಲ. ಮಗಳು ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟಾಗ, ತಾಯಿಯು ಅವಳಿಗೆ ಉಪದೇಶಿಸುತ್ತಿರುವದು ಸ್ವಂತದ ಅನುಭವದಿಂದ. ಅವಳಿಗಾ ಅಧಿಕಾರ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ನನಗೆ ಸಂಸಾರದ ಅನುಭವವಿರದಿದ್ದರೂ ಪ್ರೇಮವೇ ಅನುಭವವಿದ್ದಿತು. ಅಂತೆಯೇ ನಾನು ಆ ಕೆಲಸದ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುವಾಗ ನಾನು ವಿಶೇಷವೇನೂ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ನನಗನಿಸಿತು.

ಪಂಡಿತರಾಯನಿಗೂ ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೂ ಗಂಟುಬೀಳುವಾಗ ನನ್ನ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಕೆಯಿರಕೂಡದೆಂದು ನಾನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದೆನು, ಅಂತೆಯೇ ಆ ನಾವು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿಯಾವಾಗ ಹೊರಟೇತು, ಎಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟೇತು? ಮತ್ತು ಕುಣಕ್ಯಾ ಪಂಡಿತರಾಯನಿಗೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನು ಹೇಗೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು? ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾನೊಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದೆನು; ಅದು ಅವನಿಗೆ ಸಮ್ಮತವಾಯಿತು. ಅಂದು ಹುಣ್ಣಿವೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಬೆಂ ದಿಂಗಳು ಬಿದ್ದಿರದಿದ್ದರೂ ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒತ್ತುತ್ತಿರುವ ಸಮುದ್ರದ ನೀರು ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಆ ನಾವು ಮಂದಗತಿಯಿಂದ ಮೇಲೆ-ಕೆಳಗೆಂದು ಅಲಾ ಸ

ತ್ತಿತ್ತು. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಾದ ಬಳಿಕ ಓಹಟಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲು, ಪಂಡಿತರಾಯನೂ ಆತನ ಜೊತೆಯ ಇಬ್ಬರು-ಮೂವರು ಜನರೂ ಆ ನಾವಿನ ಕಡೆಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದು, ನಾನು ಕುಣಕ್ಕಾನೊಡನೆ ಆ ನಾವಿನ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ನಾವಿನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂರು-ಮುನ್ನೂರು ಹೆಜ್ಜೆ ದೂರ :ೋಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡೆನು. ಬಂದ ಜನರೆಲ್ಲರೂ ನಾವಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿದರು. ಅಂಬಿಗರು ಲಂಗರವನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡರು. ಪಂಡಿತರಾಯನನ್ನು ಆ ಬಂದರದ ವರೆಗೆ ಕಳಿಸ ಬಂದಿದ್ದ ಜನರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

ಆಗ ಗಾಳಿಯು ಸುತರಾಂ ಇರದ್ದರಿಂದ ಅಂಬಿಗರು ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಹುಟ್ಟುಗಳಿಂದಲೇ ಆ ನಾವನ್ನು ದಂಡಿಗುಂಟ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ನಾವು ಮಂದಗತಿಯಿಂದ ಒಡ್ಡಿನ ಬಳಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಬಂದದ್ದನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೆ ನಾನು, ಕುಣಕ್ಕಾನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿರಿಸಿ:—“ ಬೇಟಾ, ದೇವರ ನಾಮವನ್ನು ಚ್ಚರಿ ಸುತ್ತ ಇನ್ನು ಈ ನಾವಿನಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೋ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದೆನು.

ಆ ನಾವಿನೊಳಗಿನ ಜನರಿಗೆ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಹಾಗೆ ಆ ಒಡ್ಡಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ದುಡು ಕದಾಚಿತ್ ಕಾಣಿಸಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕಂಡಿದ್ದರೂ ಸಮುದ್ರದ ಭರತಿಯ ಮೂಲಕ ಆ ಒಡ್ಡು ಒಡೆದರೆ ಕೂಡಲೆ ತಿಳಿಸಲಿಕ್ಕೆಂದು ಇರಿಸಿದ್ದ ಕಾವಲಗಾರರೇ ನಾವಾಗಿದ್ದ ಬಹುದೆಂದು ಆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಎದುರಿಗೆ ಬರುವ ವರೆಗೂ ಅದರೊಳಗಿನ ಯಾರೂ ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಿಸಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಯವಾದರೂ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧಿಸುವದರ ಕಡೆಗೇ ಇತ್ತು, ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಯಾರಾದರೂ ನೋಡುವರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬದರ ಕಡೆಗೆ ಅದಿರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಕುಣಕ್ಕಾ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಆ ನಾವಿನೊಳಗಿನ ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾರಿಕೊಂಡನು, ಮತ್ತು ಅವನು ಬಳಗೆ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಹಾರಿಕೊಂಡದ್ದನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ನಾನು “ ಜಯ ಶಂಕರ ” “ ಜಯ ಭೋಲಾನಾಥ ” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಚ್ಚರಿಸಿ, ಆ ನಾವಿನ ಹಿಂಬದಿಗೆ ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಂಡು ವೇಗದಿಂದ ಈಸಿ, ಪರ ತೀರವನ್ನು ತಲುಪಿದೆನು.

ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಸಹವಾಸದ ನಂತರ ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೂ ನನಗೂ ವಿಂಗಡವಾಯಿತು. ಅವನ-ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಭಿಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲಿ, ಯಾವಾಗ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಆಯಿತೆಂಬದರ ಸಂಗತಿಯಾದರೂ ಹೀಗೆಯೇ ಮನೋರಂಜಕವಾಗಿದೆ; ಅಂತೆಯೇ ನಾನು ಅದನ್ನು ಮುಂದೆ ಎಂದಾದರೂ ನಮ್ಮ ವಾಚಕರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಯೇ ತಿಳಿಸುವೆನು.

ನಾವಿಕಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ.

(೧)

ಶ್ರೀ ಕುಣಕೇಶ್ವರನ ಜಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಹಗಲೆಲ್ಲ ಆದ ಶ್ರಮದಿಂದ ಪಂಡಿತ ರಾಯನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದಣಿದಿದ್ದನು. ನಾವು ಸಾಗಹತ್ತಲು ಅವನಿಗೆ ಬಿಡುವೆನಿಸಿತು. ಮನಸ್ಸು ಏಕಾಗ್ರವಾಯಿತು. ನಾವು ನಡೆದ ದಿಕ್ಕಿನ ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಮೋರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಕಾರಿರುಳೊಳಗಿನ ಸಮುದ್ರದ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಬಿದ್ದು ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ತಲೆಯ ಬಳಿಯ ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಅದೇನೋ ಬಂದು ಬಿದ್ದ ಸಪ್ಪಳವಾಯಿತು. ಆ ನಾವು ತೀರ ಸಣ್ಣದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಆ ಪೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಅದು ಅಷ್ಟೊಂದು ಅಲ್ಲಾಡಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನೀರ ಮೇಲಿನ ವಾಹನದ ತೂಕವು (Balance) ಬಹು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿರುತ್ತದಾದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಯಾವ ಕಡೆಗೆ ಭಾರವು ಬೀಳುವದೋ ಆ ಕಡೆಗೆ ಅದು ಕೊಂಚವಾದರೂ ಒಲೆಯದಿರುವ ದಿಲ್ಲ. ನಾವೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಬಿದ್ದ ಸಪ್ಪಳದಿಂದ ನಾವೆಯ ಚುಕ್ಕಾಣು ಹಿಡಿಯುವವನು ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದು “ ಇವೇನು ? ” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಪಂಡಿತ ರಾಯನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಲು, ಟೊಂಕದ ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲ ದೇಹವು ಬತ್ತಲೆ ಯಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಜಟಾಧಾರಿ ಪೋರನು ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಜೋಲಿ ಸಂಬಾಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.”

ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯನ್ನಿಟ್ಟು ಮಲಗಿದ್ದ ಮಗಳನ್ನು ಬದಿಗೆ ಎತ್ತಿಟ್ಟವನೇ ಪಂಡಿತರಾಯನು ಎದ್ದು ನಿಂತು ಆ ಪೋರನ ಎರಡೂ ರೆಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಆ ತಾರಾಮಂಡಲದ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಆ ತನ ಮೋರೆಯನ್ನು ನಿರಕಿಸಿ ನೋಡಹತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನ ಒಬ್ಬ ನೌಕರನೂ ಇಬ್ಬರು ಅಂಬಿಗರೂ ಆ ಪೋರನ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು:—“ ನೀನಾರು ? ಈ ನಾವೆಯಲ್ಲೇಕೆ ಹಾರಿಕೊಂಡೆ ? ಹೇಳು ವೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ? ” ಹೀಗೆ ವಿಧವಿಧವಾಗಿ ಕೇಳಿ ಗೊಂದಲವನ್ನೆಬ್ಬಿಸಿದರು. ಆಗ ಪಂಡಿತರಾಯನು ತನ್ನ ಜನರನ್ನು ಕುರಿತು:—“ ತಡೆಯಿರಿ; ಸುಮ್ಮನಾಗಿರಿ; ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸಬೇಡಿರಿ. ಈತನಾರೆಂಬದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ತಿಳಿಯುವದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅವನ ಆ ಶಾಂತಿಯ ಕಾರಣವಿಷ್ಟೇ, ಆ ಪೋರನ ಮುಖ ವನ್ನು ನಿರಕಿಸಿ ನೋಡಲು, ಅವನು ಕುಣಕೇಶ್ವರ ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದ ಹಾಗು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ತಿರುಗಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಬೈರಾಗಿಯ ಜೊತೆಯ ಹುಡುಗನೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ಮರಿಸಿತು.

ಕೊಂಕಣ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದು ಅಕಲ್ಪಿತ ಸಂಗತಿಯು ಘಟಿಸಿತೆಂದರೆ, ಅದನ್ನು ಭೂತಜೇಷ್ಠೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯುವದರ ಕಡೆಗೇ ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರ ಪ್ರಥಮ

ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂಬಿಗರೇ ಮೊದಲಾದ ಜನರು ಅಶಿಕ್ಷಿತರೂ ಭೋಕೇ ಭಾವಿಕರೂ ಆಗಿರುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ನಾವಿನಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಂಡವನು ಮನುಷ್ಯನೆಂಬದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದು ಭೂತವೆಂದೇ ಅವರು ಕೆಲ ಹೊತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ತಿಳಿಯುವವರು. ಅವರು ಆಗ ಹಾಗೆ ಕಕ್ಕಾವಿಕ್ಕಿಯಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ಪಂಡಿತರಾಯನು: “ಇವನು ಈ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ನಾವಿನಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಂಡದ್ದೊಂದಿರಲಿ; ಆದರೆ ಈ ಪೋರನನ್ನು ನಾನು ಈ ಮೊದಲು ಕಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಜಬೇಡಿರಿ” ಎಂದು ಧೈರ್ಯ ಹೇಳಿ, ಆ ಮೇಲೆ ತಾನು ಸ್ವತಃ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು, ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ತನ್ನೆದುರಿಗೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿಕೊಂಡನು, ಮತ್ತು ನಾವಿಕರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಲು ಹೇಳಿದನು.

ಮುಂದೆ ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ಓಹಟಿಯ ಪ್ರವಾಹದ ಮೇಲೆ ಆ ನಾವು ತನ್ನ ಸ್ವಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಸಾಗಹತ್ತಿತು. ಆಗ ನಾವಿಕರು ನಾವನ್ನು ಒತ್ತಿನ ದಂಡೆ ಬಿಡಿಸಿ ಮಧ್ಯ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಂದರು; ಹಾಗು ಅವರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಕುಳಿತರು. ಬರಿಯ ಚುಕ್ಕಾಣು ಹಿಡಿಯುವವನು ಮಾತ್ರ ಚುಕ್ಕಾಣುವಿನ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿರಿಸಿ, ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಕಡೆಗೆ ನಾವನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ, ಗತಿಯನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಬದಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನಷ್ಟೆ.

ಈ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಗೊಂದಲದಿಂದ ಪಂಡಿತರಾಯನ ಮಗಳು ಎಚ್ಚತ್ತಳು; ಆದರೆ ಪಂಡಿತರಾಯನು ಅವಳನ್ನು ಚುಕ್ಕು ಬಡೆದು:—“ಮಲಗು, ತಂಗೀ, ಮಲಗು; ವಿಶೇಷವೇನೂ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಕೆಲ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲೇ ಆಕೆಗೆ ಮತ್ತೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತು. ಪಂಡಿತರಾಯನು ಈ ಮೊದಲು ನಾವಿನ ಮೇಲೆ ಅಡ್ಡಾಗಿ ಕಾರಿರುಳಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಸಮುದ್ರದ ದೃಶ್ಯ ನೋಡುವದು ಮಾತ್ರ ನಿಂತು ಹೋಯಿತು. ಅವನ ವಿಚಾರಗಳಿಗೊಂದು ಹೊಸ ವಿಷಯವೇ ದೊರೆಕಿತು. ಅದರಿಂದ ಅವನು ಆ ಪೋರನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲುಪಕ್ರಮಿಸಿದನು:—

“ಎನ್ನೋ ತಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಕುಣಕೇರ್ಪರದಲ್ಲಿ ಆ ಬೈರಾಗಿಯೊಡನೆ ಇದ್ದವನು ನೀನೇ ಅಲ್ಲವೇ?”

“ಅಹುದು.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀನೊಬ್ಬನೇ ಇತ್ತೆತ್ತ ಬಂದೆ?”

“ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಈ ನಾವೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹಾರಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೂ ನನ್ನ ಗುರುಗಳು-ಬೈರಾಗಿಗಳು-ನನ್ನೊಡನೆ ಆ ಒಡ್ಡಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಾನು ನಾವಿನೊಳಗೆ ಹಾರಿಕೊಂಡೊಡನೆಯೇ ಅವರು ಸ್ವತಃ ಚುಕ್ಕಾಣುವಿನ ಕಡೆಗೆ ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಂಡರು; ಮತ್ತು ಅಗೋ, ಅತ್ತ ನೋಡಿರಿ; ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ

ಈಸುತ್ತ ಅವರು ಆಚೇ ದಂಡೆಗೆ ತಲಾಪಿದ್ದು, ಆ ಬದಿಯ ಒಡ್ಡಿನ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವರು. ನೀರಲ್ಲಿ ದುಮುಕುವಾಗ 'ಜಯ ಶಂಕರ' 'ಜಯ ಭೋಲಾನಾಥ' ಎಂದು ಅವರು ಕೂಗಿದ್ದನ್ನು ತಾವು ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ ?

"ಹೌದು, ಕೇಳಿದಂತಾಯ್ತು; ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಹಾರಿಕೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಯವೆಲ್ಲ ಇತ್ತ ಕಡೆಗೇ ಹೊರಳಿತು. ಅದಿರಲಿ. ನೀನು ಹೀಗೆ ಈ ನಾವೆಯಲ್ಲೇಕೆ ಹಾರಿಕೊಂಡೆ ?"

"ಈ ನಾವೆಯೊಳಗಿಂದ ನಾನು ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ನನ್ನನ್ನು ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಕರೆದೊಯ್ಯರೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದರೆ ನೀವು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ."

"ಅದೇಕೆಪ್ಪಾ! ನಿನ್ನನ್ನೇ ಏಕೆ, ನಿನ್ನ ಗುರುವನ್ನೂ ಬಡಪಾಯಿಗಳಾದ ಯಾತ್ರಿಕರೆಂದು ನಾನು ನಮ್ಮ ನಾವಿನೊಳಗಿಂದ ವಿಜಯದುರ್ಗದ ವರೆಗೂ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದೆ ನಲ್ಲ !"

"ಅಹುದು; ಅದು ನಿಜವೇ. ಹಣ-ಕಾಸು ಕೊಡದೆ, ತಿಕ್ಕಿಟು ಪಡೆಯದೆ ಬೇಕಾದವರ ಮಾಹನ-ಪೈಲುಗಳಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡುವದು ಯಾತ್ರಿಕರಿಗೆ ರೂಢಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ನಾನು ಯಾತ್ರಿಕನೆಂದು ಹೊರಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ನೀವು ಯಾತ್ರಿಕರನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಯಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ನಾವಿನೊಳಗಿಂದ ಒಯ್ಯುವ ಸಜ್ಜನರಿರುತ್ತೀರೆಂಬದು ನನಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ."

"ನಿನ್ನಂತೆ ನಿನ್ನ ಗುರುವಾದರೂ ಈ ನಾವೆಯಲ್ಲೇಕೆ ಹಾರಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ ?"

"ಈ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ನಮ್ಮ-ಅವರ ಮಾರ್ಗಗಳು ಭಿನ್ನವಾಗತಕ್ಕವಿದ್ದವೆಂದು ಅವರು ಇದರಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಈ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ದಾಟಿದವರೇ ಕಾಶಿ-ಪ್ರಯಾಗಗಳ ಕಡೆಗೆ ಕಾಲುದಾರಿಯಿಂದ ತೆರಳಲಿರುವರು, ಆದರೆ ನನಗಿನ್ನು ಯಾವ ಯಾತ್ರಿಗೂ ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರು 'ಜೇಲಾ' ಎಂದು ನನಗೆ ತಮ್ಮ ದೀಕ್ಷೆ ಕೊಡುವದನ್ನು ರಹಿತ ಪಡಿಸಿ, ಇನ್ನು 'ಸಂಸಾರ ಮಾಡ ಹೋಗು' ಎಂದು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ ನನ್ನನ್ನಿಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ."

"ಹಾಗಾದರೆ ಹೀಗೆ ಅಸಂಭಾವ್ಯ ಕಗ್ಗೋಲ-ಮುಗ್ಗೋಲ ಪಾಟಿನಿಂದ ಈ ನಾವೆಯಲ್ಲಿ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿಕೊಳ್ಳೋಣವು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ಮೊದಲನೇ ಪಾಠವೆಂದು ನೀನು ಅನುಸರಿಸಿದೆಯೋ ಏನು ?"

"ಇಲ್ಲ. ನನಗೆ ನನ್ನ ಗುರುವು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನೇನಂದರೆ, ಈ ಗೃಹಸ್ಥರು ನಿನಗೆ ನಿನ್ನ ಮುಂದಿನ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳಾಗುವರೆಂದೂ ನಿನ್ನ

ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡುವರೆಂದೂ. ಕುಣಕೇಶ್ವರನ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮಿತ್ರ ನೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಕೊಂಕಣದೊಳಗಿನ ತರುಣ ಹುಡುಗರನ್ನು ದೇಶ ಕೊಯ್ದು ನೀವು ಅವರಿಗೆ ನೌಕರಿ-ಚಾಕರಿ ದೊರೆಕೆಸಿ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ; ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೀರಿ. ಕೆಲಸ ಕಲಿಸುತ್ತೀರಿ; ಅವರಿಂದ ಪರಾಕ್ರಮ ಮಾಡಿಸುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಅಂತೆಯೇ ನನ್ನ ಗುರುವು ನನಗೆ ತನ್ನ ಜೀಲಾತನವನ್ನು ಬಿಡಲಿಕ್ಕೂ ಈ ಹೊಸ ಗುರುವಿನ ಜೀಲಾ ಆಗಲಿಕ್ಕೂ ಅಜ್ಞೆ ಮಾಡಿರುವನು.”

“ಬೇಕಾದವರ ಜೀಲಾ ಆಗಿ ಶಿಷ್ಯತ್ವವನ್ನು ವಹಿಸುವ ನಿನ್ನ ಮಾರ್ಗವು ಅಪೂರ್ವ ಮತ್ತು ಸಾಹಸದ್ದಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ಹಗಲಿನಲ್ಲಿ ಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ನನ್ನೊಡನೆ ಬರುವ ನಿನ್ನ ಇಂಗಿತವನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸ ಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲ?”

“ನಾನು ಆ ಬೈರಾಗಿಯು ಪೋರನು; ಕೊಂಕಣದ ಹುಡುಗನಲ್ಲ; ಯಾವ ನೊಬ್ಬ ಉತ್ತರ ಹಿಂದುಸ್ತಾನದ ಹುಡುಗನೆಂದು ತಮಗೆನಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಬೈರಾಗಿ-ಗೋಸಾವಿಗಳ ಎಳೆತವೆಲ್ಲ ಉತ್ತರದ ಕಡೆಗೇ; ಇತ್ತ ಕೆಳಗೆ ಕೊಂಕಣ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವದಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳು ನನಗೆ ಹೇಳಿದ ರೇನಂದರೆ, ನೀನು ಕೊಂಕಣದ ಪೋರನಿರುತ್ತೀ. ಅದರಿಂದ ಆ ಗೃಹಸ್ಥರು ಅಂದರೆ ನೀವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕೃಪೆಯಿರಿಸಿ, ನಿಮ್ಮ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನು ಹೆಸರುವಾಸಿಯನ್ನಾಗ ಮಾಡುತ್ತೀರೆಂದು....”

“ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಗುರುವು ಕೊಂಕಣದ ಪೋರನೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನನಗದು ಖಾತ್ರಿಯಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ?”

“ಅಹುದು. ಅದೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ ನನ್ನ ಗುರುಗಳೆಂದೂ ಸುಳ್ಳಾದು ತಿರುವದಿಲ್ಲ.”

“ಒಳ್ಳೇ ಶಿಷ್ಯನಿಗೊಪ್ಪಬಹುದಾದುದನ್ನೇ ನೀನು ಹೇಳಿದೆ, ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಗುರುವಂತೂ ನನ್ನ-ನಿನ್ನ ಗಂಟು ಹಾಕಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು! ಈಗ ಕೇವಲ ನನ್ನ-ನಿನ್ನಲ್ಲೇ ಗಂಟು ಬಿದ್ದಿದೆ; ಅಂದಬಳಿಕ ನೀನು ಕೊಂಕಣದ ಪೋರನೇ ಎಂಬದನ್ನು ನೀನು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಖಾತ್ರಿಕೊಡುವೆ?”

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಪೋರನು ತೆಪ್ಪಗಾದನು; ಆದರೆ ಅವನು ಕೊಂಚವೇ ಯೋಚಿಸಿ:—“ನಾನು ಚಿಕ್ಕವನಿದ್ದೇನೆ; ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಗುರುಗಳ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಕಣದ ಪೋರನೇ ಎಂದೆನ್ನಿರಿ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನನಗೆ ನನ್ನ ಗುರುಗಳ ಭಿಟ್ಟಿಯಾದಾಗ, ನಾನು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಅವರ ಸಮಕ್ಷಮೇ ನಿಮ್ಮ ಖಾತ್ರಿ

ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟೆನು. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ಇಂದಿಗೆ ನಿಮಗಿತಿ ಳಿಸುವೆನೇನಂದರೆ ನನಗೆ ಕೊಂಕಣ ಪ್ರಾಂತವು ಹೆಚ್ಚು ರುಚಿಸುತ್ತದೆಂದೇ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಕಣದ ಹುಡುಗನೆಂದಂದು ಬಿಡಿರಿ.”

“ಭಲೆ! ಭಲೆ! ನೀನು ಹೇಳಿದ ಕಾರಣವು ಯೋಗ್ಯವಿದೆ; ಆದರೆ ನಿನಗೆ ಕೊಂಕಣವು ರುಚಿಸಲಿಕ್ಕೇನು ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಈ ಮೊದಲಿಂದಾದರೂ ವಾಸಿಸಿದ್ದೆಯಾ?”

“ಇಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಅಂತೆಯೇ ಜೋಜಿಗವೆನಿಸುವುದೇನಂದರೆ—ನಾನು ಕೊಂಕಣದೊಳಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಿರದಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ಕೊಂಕಣವು ರುಚಿಸುತ್ತದೆ!”

ಈ ಪೋರನಿಗನ್ನು ಹಲವು ಅಡ್ಡತಿಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಇವನನ್ನು ಕಂಠಿತನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವದರಲ್ಲರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಇವನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸೇರಲಿಕ್ಕೊಂದು ಈ ವಿಲಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದರೂ ಈತನು ನಿರುಪದ್ರವಿಯಾದ ಪ್ರಾಣಿಯೇನೋ ನಿಜ. ಹುಡುಗ ಎಳಕನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಆದರೂ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡುವಂತಹ ಚಾಲಾಕ ಬುದ್ಧಿಯವನಾಗಿರುವನು; ಹಾಗು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಡುವನು. ಅದುದರಿಂದ ಈತನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿರುವವನಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವವರ ಅಪ್ರೇಕ್ಷ್ಯನಾಗಿರಬೇಕು; ಅಥವಾ ಯಾರೊಬ್ಬ ಭೋಳೆ ಭಾವಿಕ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳು ಹರಕೆ ತೀರಿಸಲೆಂದು ಇವನನ್ನು ಆ ಬೈರಾಗಿಯ ವಶಪಡಿಸಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ಆ ಬೈರಾಗಿಯಾದರೂ ಶ್ರೀ ಕುಣಕೇಶ್ವರ ಮಂದಿರದೊಳಗಿನ ನಮ್ಮ ಸಂಭಾಷಣದಿಂದ ಎಳೆ ಹುಚ್ಚಿ ನನ್ನೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಸಂಧಾನ ಕಟ್ಟಲೆಂದು ಇವನಿಗೆ ಸಲಹೆಯಿತ್ತಿರಬೇಕು. ಇತ್ಯಾದಿ ವಿವೇಕದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತಂದಕೊಂಡು ಪಂಡಿತರಾಯನು ಕೊನೆಗೆ ಆ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅದೇನೆಂದರೆ:—“ಒತ್ತನ್ನು ಈಸಿ ಹೋದ ಬೈರಾಗಿಯು ನಿನ್ನ ಗುರುವು; ಆದರೆ ನಿನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಾರು?”

ಆಗ ಕುಣಕ್ಯಾನು ಆಕಾರದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ, ಕೈಮುಗಿದು ನಡುಗುವ ದನಿಯಿಂದ:—“ನನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಾರು ಎಂಬುದು ದೇವರ ಅಣಿಯಾಗಿಯೂ ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ! ಆ ಬೈರಾಗಿಯೇನೂ ನನ್ನ ತಂದೆಯಲ್ಲ; ಆದರೂ ಕೂಡ ನನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಾರೆಂಬದನ್ನು ಅವರು ನನಗೊಂದೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ; ಮತ್ತು ಅವರ ಪ್ರೇಮದ ಸಲುವಾಗಿ ನಾನಾದರೂ ಇದನ್ನು ನಾನವರಿಗೊಂದೂ ಕೇಳಿಲ್ಲ.”

ದಿಟ್ಟ ಭಾವನೆಯ ಈ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಇನ್ನು ಈತನಿಗೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಕೇಳಕೂಡದೆಂದು ಪಂಡಿತರಾಯನು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು; ಮತ್ತು:—

“ ಏನೇ ಇರಲಿ. ನನಗಂತೂ ನೀನು ಸಜ್ಜನನೆಂದೇ ಕಾಣುತ್ತೀ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಜೊತೆಗಂತೂ ಒಯ್ದೇ ಒಯ್ಯುತ್ತೇನೆ, ಆದರೆ ಮುಂದೆ ನಿನ್ನವೇನಾಗುವದು, ಅಥವಾ ನಾನು ನಿನಗಿಂತ ಸಹಾಯವೀಯುವೆನು? ಅವೆಲ್ಲ ವಿಚಾರ ಈಗ ಬೇಡ. ನಾವುಗಳು ವಿಜಯದುರ್ಗಕ್ಕೆ ತಲುಪಲು ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ವೇಳೆ ಹಿಡಿದೀತು. ಬೆಳಗಂತೂ ಹರಿವೇ ಹರಿದೀತು, ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನೀಗ ಮಲಗಿಕೋ, ನಾನೂ ಮಲಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಜಮಖಾನಿಯನ್ನು ಕುಣಕ್ಕಾನ ಕಡೆಗೆ ಎಸೆದನು; ಹಾಗೂ ತಾನು ನಾವೆಯ ಮೇಲೆ ನೌಕರನು ಹಾಕಿಟ್ಟಿದ್ದ ತನ್ನ ಹಾಸುಗೆಯ ಮೇಲೆ ಅಡ್ಡಾದನು. ಮೇಲೆ ಆಕಾರದಲ್ಲಿ ಬೆಳದಿಂಗಳೊಳಗೆ ಕಾಣುವ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ನೋಡನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೆ ಆತನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತು, ಆದರೆ ಅವನು ತಾನು ಮಲಗುವ ಮುಂಚೆ ನಾವೆಯ ಅಂಬಿಗರಿಗೂ ತನ್ನ ಚಾಕರರಿಗೂ ಬಜಾಯಿ ಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಸೇನಂದರೆ, ಈ ಪೋರನು ನಮ್ಮ ನಾವೆಯಲ್ಲಿ ಹಾರಬಾರದಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಹಾರಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ, ಆದರೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಈತನ ಕಡೆಗೇನೂ ಮಾತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಗೋಸಾವಿ-ಬೈರಾಗಿಗಳಂತಹ ಗುರುಗಳಿದ್ದರೆಂದರೆ, ಅವರುಗಳ ಜೇಲೇಗಳು ಹೀಗೆಯೇ ಏನಾದರೊಂದು ವಿಧದ ಅಘಟಿತ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವದೊಂದು ಲೋಕದ ರೀತಿಯೇ ಆಗಿದೆ ಇನ್ನು ನೀವಿನಿಗೇನೂ ಅನ್ನಬೇಡಿರಿ. ಇವನನ್ನು ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಮಲಗಗೊಡಿಸಿ. ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ವಿಸಯದುರ್ಗಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದ ಮೇಲೆ ಮುಂದೆ ಈತನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇನು ಮಾಡುವದೆಂಬದನ್ನು ನಾನಾಗಲಿ ಇನ್ನೇ ಸ್ವಂತಾಗಲಿ ನಿರ್ಧರಿಸುವೆವು

(೨)

ಆ ನಾವೆಯು ಮರು ದಿನ ಸ ವಿಜಯದುರ್ಗಕ್ಕೆ ತಲುಪಿತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಪಂಡಿತ ರಾಯನ ಮಗಳು ಎಚ್ಚತ್ತು ಬಳಿಕ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯು ಆ ಪೋರನ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಆತನನ್ನು ಗುರಿಸಿದಳು, ಮತ್ತು ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ ಅಪ್ಪಾ, ನಿನ್ನೆಯ ದಿನ ಇದೇ ಹುಡುಗನು ನಮಗೆ ವೇವಮಂವಿರದಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ್ದನು ಈತನೇ ನನಗೆ ಹೂಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದುಕೊಟ್ಟನು; ನೇರಿಲ, ಕವಳಿ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನಿ ಕೊಟ್ಟನು. ಅಪ್ಪಾ, ಇವನು ನಮ್ಮೊಡನೆಯೇ ಬರುವನಲ್ಲವೇ? ” ಮತ್ತು ತಂದೆಯ ಉತ್ತರಕ್ಕಾಗಿ ತಡೆಯದೆ, ಅಕಸೇ ಆ ಪೋರನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ ಬೈರಾಗಿ, ನಮ್ಮೊಡನೆ ನಡೆ. ವಿಜಯದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯಗಳಿವೆ, ಪೂವಿನ ಗಿಡಗಳಿವೆ; ಮತ್ತು ನೇರಿಲ-ಕವಳಿ ಹಣ್ಣುಗಳೂ ಇರಬಹುದು.” ಎಂದಂದಳು.

ತನ್ನ ಮಗಳ ಆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಬಳಿಕ ಆ ಪ್ರೇರಣೆಯನ್ನು ತನ್ನೊಡನೆ ಒಯ್ಯಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಇವನನ್ನು ನಡುವೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇಳಿಸಬೇಕೋ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಪಂಡಿತರಾಯನಲ್ಲಿದ್ದುವಿವೆ. ಅದರಿಂದ ಮುಂದೆ ಏನೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಅವನು ಆತನನ್ನು ತನ್ನೊಡನೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು.

ಪಂಡಿತರಾಯನ ನಾವೆಯು ವಿಜಯದುರ್ಗ ಬಂದರಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದಾಗ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಬೆಳಗಾಗಿತ್ತು. ಕೊಂಕಣದೊಳಗಿನ ವಸಂತ ಋತುವಿನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲವು ಅತ್ಯಂತ ಸುಸ್ತನ್ನವೂ ಉಲ್ಲಾಸದಾಯಕವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಶೀತಲ ಆದರೂ ಬೆಚ್ಚಗಿನ ಗಾಳಿ ಬೀಸಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಲವು ಜಾತಿಯ ಹೂಗಳ ಹಾಗು ಮುಗುಳುಗಳ ಸಮ್ಮಿಶ್ರ ಸುಗಂಧವು ಆನಂದವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದರಂತೆಯೇ ಇಡೀ ವರ್ಷದ ಬೇಸಾಯ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಿಸದಿದ್ದ ಅನೇಕ ಜಾತಿಯ ಸವಿ ಆಲಾಪಗಳನ್ನು ಆ ಋತುವಿನಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷಿಗಣಗಳು ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲೇ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಅಹಹ! ಎಂಥ ನಾಜೂಕ ಸ್ವರವೈಚಿತ್ರ್ಯವದು? ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಸವಿಯಾದ ಕಿಲಿಬಿಲಿಯದು? ಅವುಗಳ ಸರತಿಯ ಮೇಲಿನ ಸರತಿಯ ಆಲಾಪಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಶ್ರೀಗಣೇಶೋತ್ಸವದಲ್ಲಿ ವೇದಪಠಣಕ್ಕಾಗಿ ಎದುರು ಬಂದರು ಕುಳಿತ ಹಾರುವರೋ ಎಂಬಂತೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಂತೆಯೇ ಆ ಕಡೆಯ ಸುತ್ತವ ರಹಾಯಿ' ಕರ್ತೃಕೃತ ಎಂದು ಧ್ವನಿಗೈಯುತ್ತ ತನ್ನ ಪರೋಪಕಾರಿ, ಅದರ ಶ್ರೀಮಂತ ಜೀವನದ ಅಳವಳಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವವರ ಕಿವಿಗೆ ಅದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಒಂದರಲ್ಲ ಸುಭೇದಾರನ ಕಚೇರಿಯೊಳಗಿನ ಇಬ್ಬರು ಆಳುಗಳು ನಿಂತು ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕೂಡಲೆ ಅವರು ನಾವೆಯೊಳಗಿನ ಪಂಡಿತರಾಯನ ಸಾಮಾನನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ಒಬ್ಬನು ನರ್ತನದ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಅವಳನ್ನು ನಾವೆಯಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಪಂಡಿತರಾಯನಿಗೆ ಕೈಕೊಟ್ಟನು; ಆದರೆ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಮಾತ್ರ ಯಾರ ಕೈಯ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನೂ ಮಾಡದೆ, ಚೆಂಡಿನಂತೆ ಟಿಣ್ಣನೆ ನಾವೆಯಿಂದ ದಂಡಿಗೆ ಹಾರಿಕೊಂಡನು. ಆ ಆಳುಗಳೊಡನೆ ಎಲ್ಲರೂ ದುರ್ಗವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಸುಭೇದಾರನ ವಾಡೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು.

ಆ ವಾಡೆಯಲ್ಲಿ ಸದರಿನ ಮೇಲೆ ಪಂಡಿತರಾಯನ ಭಗಿನೀಪತಿಯಾದ ಹರಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಶುಚಿಭೂತರಾಗಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಜಪಮಾಲೆಯನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೀಗನ ಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅಗಮಿಸಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಕೈಕಾಲು ಮೋರೆ ತೋಡಿದರು. ಬಳಿಕ ನರ್ತನದಿಯು ನೆಟ್ಟಗೆ ನಡುಮನೆಗೆ ನಡೆದಳು. ಪಂಡಿತ

ರಾಯನು ತನ್ನ ಉಡುಪನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟನು; ಹಾಗೂ ಚಂಚಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತನು. ಕುಣಕ್ಕಾ ಅಪರಿಚಿತನೆಂದು ಆ ಸದರಿನ ಮೇಲೆ ಕೂದ್ರದೇ, ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ನಿಂತುಕೊಂಡನು; ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುಹೋಗುವವರನ್ನೂ ದನ-ಕರುಗಳನ್ನೂ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಆ ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಪತ್ತಿನ ಕೆಲ ಭಾಗವು ಆತನಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಹರಿಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಜಪಮಾಲಿಕೆಯನ್ನು ಎದುರಿಗಿನ ಹೊತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲಿರಿಸಿದರು. ಆ ಬಳಿಕ ಹರಿಶಾಸ್ತ್ರಿಗೂ ಪಂಡಿತರಾಯನಿಗೂ ಸಂಭಾಷಣ ಕ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

“ಪಂಡಿತರಾವ, ಬಳ್ಳೇ ಗರ್ಗಾಚಾರ್ಯನ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲೇ ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ವಾದಂತಾಯಿತಲ್ಲ!” ಹೀಗೆಂದು ಹರಿಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹಸನ್ಮುಖದಿಂದ ನುಡಿದರು.

“ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ಮುಹೂರ್ತವನ್ನು ಆ ಗರ್ಗಾಚಾರ್ಯನೇ ಬಲ್ಲ; ಅಥವಾ ನೀವು ಬಲ್ಲಿರಿ. ನಾವೇನು ಹೇಳಿ-ಕೇಳಿ ದಂಡಾಳುಗಳು. ನಮ್ಮ ಚಲನ-ವಲನಗಳು ಮುಹೂರ್ತಕ್ಕಿಂದು ಎಂದೂ ತಡೆಯಲಾರವು. ಬೇಕಾದರೆ ಮುಹೂರ್ತವೇ ನಮ್ಮ ಚಲನ-ವಲನಗಳನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿ ಬಂದು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು!”

“ಅದಿರಲಿ. ಹೋದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸುಖಸಂಚಾರವಾಯಿತಷ್ಟೇ?”

“ಆಯಿತು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಅವಕಾಶದಲ್ಲೇ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶ್ರೀ ಕುಣಕೇಶ್ವರನ ದರ್ಶನವನ್ನೂ ಪಡೆದೆನು. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಧ ದಿನವನ್ನು ವ್ಯಯಿಸ ತುಸ ಅಡ್ಡ ದಾರಿ ಕೂಡ ಹಿಡಿಯಬೇಕಾಯಿತು.”

ದೇವರ ಹೆಸರು ಹೊರಟ ಕೂಡಲೆ ‘ಜಯಶಂಕರ ಜಯಶಂಕರ’ ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿ, ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಆ ದಿಕ್ಕಿನ ಕಡೆಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಬಳಿಕ:—“ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಈ ಪೋರನಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

“ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ಇವನು ಕುಣಕೇಶ್ವರನ ಪ್ರಸಾದ!” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಪಂಡಿತ ರಾಯನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕನು.

“ಅಂದರೆ?” ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಉತ್ಸುಕತೆಯು ಹೆಚ್ಚಿದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ಆಗ ಪಂಡಿತರಾಯನು ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ಕರೆದನು. ಆತನು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಅವನನ್ನು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನು:—“ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಿರಿ ಈ ಕುಣ ಕೇಶ್ವರನ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು! ನಾನು ನನ್ನ ಮನೆಯ ಬಂದರದಿಂದ ಹೊರಡುವಾಗ ಇವನು ನನ್ನೊಡನಿರಲಿಲ್ಲ ನಮ್ಮ ನಾವು ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ನೂರು ಮಾರು ದೂರ ಹೋದ ಬಳಿಕ ಈತನು ಒತ್ತಿನ ಒಡ್ಡಿನ ಮೇಲಿಂದ ನಮ್ಮ ನಾವಿನಲ್ಲಿ ಹಾರಿ

ಕೊಂಡನು. ಹೀಗೆಂದು ಮಾತಿಗೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿ ಪಂಡಿತರಾಯನು ಕುಣ ಕೇಶ್ವರ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಯಾ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದಾಗಿನಿಂದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಉಪ್ಪು-ಕಾರ ಹಚ್ಚಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ನಿವೇದಿಸಿದನು; ಮತ್ತು ನಾನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಯಾ ನೋಡನೆ ನಡೆದ ತನ್ನ ಸಂಭಾಷಣವನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅರ್ಥ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಪಂಡಿತರಾಯನ ಮಾತಿನ ಕಡೆಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನುಳಿದ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಕುಣಕ್ಯಾನ ಮುಖಚರ್ಯದ ಕಡೆಗಿದ್ದಿತು.

ಅವರು ಟಕನುಕವೆಂದು ಆತನ ಮುಖಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಪಂಡಿತರಾಯನು ತಿಳಿಸತಕ್ಕ ಸಂಗತಿಯು ಮುಗಿಯುತ್ತಲೆ ಅವರು ತುಸ ಮುಂದೆ ಸುಮು ಬಂದು ಕುಣಕ್ಯಾನ ಕೈಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಕ್ಕೊಂಡರು; ಹಾಗೂ ಅವನ ಅಂಗೈಯೊಳಗಿನ ಗೆರೆಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡತೆದರು.

ಸಂಭಾಷಣಕ್ಕೆ ತನ್ನಿಂದ ತಡೆಯುಂಟಾಗದೆ, ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗಿಬರಲಿಕೆ. ದೊರೆತ ಈ ಆಯತ್ತ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಪಂಡಿತರಾಯನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರಾತಃಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡನಲ್ಲದೆ, ಮನೆಯ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ನಾಲ್ಕು ಕ್ಷೇಮಸಮಾಚಾರದ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಆಡಿದನು.

ಹರಿಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಯಾರದೇ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೋಡಿ ಸಾಮುದ್ರಿಕ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಹತ್ತಿದರೆಂದರೆ ಅವರು ಆ ಮೊದಲಿನ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಧಾನವನ್ನು ಮರೆತೇ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದೆರಡು ಗಳಿಗೆಯ ವರೆಗೂ ಅವರ ಚಿತ್ತವು ಏಕಾಗ್ರವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಂತೆಯೇ ಇಂದೂ ಆಯಿತು. ಕೈಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವದಾದ ಬಳಿಕ ಅವರು ಕುಣಕ್ಯಾನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು, ಬೆಳಕಿನ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆದಿರುವಿ ಅವರು ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಆತನ ತಲೆಯನ್ನೂ ಇತ್ತಿಂದ ಅತ್ತ ಹೊರಳಿಸಿ ನೋಡಿದರು; ಹಾಗೂ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತರು.

ಪಂಡಿತರಾಯನು ನಡುಮನೆಯಿಂದ ಪಡಸಾಲೆಗೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಯಾ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತೀರ ಪರಿಚಿತನಂತೆ ಹೊಂದಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡ ಅವನು:—“ಎಲೋ ಪೋರಾ, ನೀನಂತೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ನಿನ್ನ ಮಿತ್ರರನ್ನೇ ಮಾಡಿಕೊಂಡೆಯಲ್ಲ!” ಎಂದಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು:—“ಪಂಡಿತರಾವ, ಕುಣಕೇಶ್ವರ ನನಿಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದವು ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕಂಥಹದಿರುತ್ತದೆ.” ಎಂದರು.

ಆದರೆ ಅವರು ಮತ್ತೇನು ಹೇಳುವರೋ-ಹಸ್ತಲಕ್ಷಣದಿಂದ ಏನಾದರೂ ಶುಭಾಶಭುವಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕುಣಕ್ಯಾನ ಎದುರಿಗೆ ಆಡಿಕೋರಿಸಬಾರದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶ

ದಿಂದ ಪಂಡಿತರಾಯನು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಪೋರಾ, ನಿನ್ನ ಪ್ರಾತರ್ವಿಧಿಗಳಾಗಿರುವದಿಲ್ಲವಿನ್ನೂ. ಹೋಗಿ ಬಾ, ಅತ್ತ ಸಮುದ್ರನೊತ್ತಿನ ಬದಿಗೆ. ಬರುವಾಗ ಕೆಲವು ಕೂಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಮರೆಯದಿರು.”

ಕೂಡಲೆ ಕುಣಕ್ಕಾ ಅಲ್ಲಿಂದೆದ್ದ; ಹಾಗು ನೆಟ್ಟಗೆ ನಡೆದ. ಒತ್ತಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಾವದು? ಮುಂತಾದುದರ ಬಗ್ಗೆ ಆತನೇನೂ ವಿಚಾರಿಸಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಚಿಕಿತ್ಸಕ ಬುದ್ಧಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಒಳ್ಳೇ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಅವನು ಅತ್ತ ಹೊರಟೇ ಹೋದ.

ಅವನು ಗೂರ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಪಂಡಿತರಾಯನು:—“ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ಕುಣಕುಶ್ವರನ ವ್ರಸಾದರೂಪಿಯಾದ ಈ ಪೋರನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಿಸಲು ಯೋಗ್ಯನೆಂದು ಆಗಲಿ ಅಂದಿರಲ್ಲ? ಅದರ ಅರ್ಥವೇನು? ಅವನ ಹೃದಯವು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯಿತಷ್ಟೇ?”

“ಪಂಡಿತರಾವ!” ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಕ್ಕು:—“ನಮ್ಮ ಹಸ್ತಸಾಮುದ್ರಿಕವು ನಮ್ಮ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಮ್ಮಂತಹ ಅಶ್ರದ್ಧೆಯ ಜನರಿಗೆ ಅದರ ಲಾಭವನ್ನು ಪುಕ್ಕಟೆಯಾಗಿ ಅದೇಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು? ಆದರೆ ನೀವು ಕೇಳುತ್ತಿರುವಿರಿಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ: ಈ ಪೋರನು ಸುಲಕ್ಷಣಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಇವನು ವೀರಮರ್ದನಿರುತ್ತಾನೆ. ಭಾಗ್ಯದ ರೇಷೆಯು ಇವನಂತೆ ಸಾವಿರಾರು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ದೊರೆಯಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದು ಬಾಣದಂತೆ ನೀಟಾಗಿದೆ; ಆದರೆ

ಹೀಗೆಂದು ವೇಳೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತುಸು ಮೌನ ತಾಳಿದರು. ಅವರ ದನಿಯು ಕುಗ್ಗಿತು; ಅವರು ಕಿರಿದನಿಯಿಂದಲೂ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡುತ್ತಲೂ. —“ಆದರೆ ಈ ಪೋರನು ಅಲ್ಪಾಯುಷಿಯೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.”

ಪಂಡಿತರಾಯನು ಉದಾಸೀನತೆಯಿಂದ:—“ಆದರವನು ಹೇಗೆಯೇ ಇರಲಿ. ನನಗೆ ಅವನ ಸಹವಾಸವು ನಿನ್ನ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಿಂದ ಘಟಿಸಿದುದು ಇಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾನು ಇಂದು ಅಪರಾಹ್ನ ಕಾಲದಲ್ಲೇ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡತಕ್ಕವನು.” ಆತನ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಕಂಡು ಸಂತೋಷಿಸುವವರೂ ಇಲ್ಲವೆ ಅಲ್ಪಾಯುಷ್ಯವು ತೀರಲು ದುಃಖಿಸುವವರೂ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯರಾರೂ ಇದ್ದಂತಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅವನು ಉತ್ಸಾಹಿಯೂ ವಿನಮ್ರನೂ ಇರುವನೆಂಬದು ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನಿಂದ ಕಂಡ ಅವನ ಚರಿತ್ರದಿಂದ ತಿಳಿಯುವದು.”

“ಆದರೆ ಅವನ ಜಾತಿ-ಕುಲ-ಗೋತ್ರಗಳ ಮಾಹಿತಿಯೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಅವನು ಮುಖಕ್ಕಾರ ಕೂಡ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಅವನ ಕಿವಿಯ ವರೆಗೂ ಕೆಂಬ

ಣ್ಣದ ನಸುಗೂದಲು ಬೆಳೆದಂತಿವೆ. ಅವನ ಕೂದಲುಗಳು ಕೋಮಲ ಎಳೆ, ಹಾಗು ಮೆತ್ತಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವಿನ್ನೂ ಜಡೆಗಟ್ಟಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೋರಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಟೊಂಕದಲ್ಲಿ ಜನಿವಾರವಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಯಾರು ಬಲ್ಲರು? ಕಿವಿಗಳು ಚುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಅದರಿಂದ ಅವನು ಬೈರಾಗಿ-ಗೋಸಾವಿಗಳಂತೆ ಕಾಣಿಸಿದರೂ ಅವನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಉತ್ತರ ಹಿಂದುಸ್ತಾನದವನಲ್ಲ! ”

“ಅದೆಲ್ಲವೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ, ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮದು ನಿಮಗೇ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ತಿಳಿಯಬಂದೀತು. ಬೈರಾಗಿಯೊಡನೆ ಜೇಲಾನಂತಿದ್ದ. ಅದರಿಂದ ಇವನನ್ನೂ ಬೈರಾಗಿಯೇ ಎಂದೆನ್ನಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ, ಇದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಇವನ ಮಾಹಿತಿಯು ನನಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀವಿವನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವಿರಿ?”

“ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಯ್ಯಲಾರೆನು. ಅವನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ತೆರಳುವವನು. ನನಗೆ ದಂಡಿನ ಕಾಣ್ಯವನ್ನು ತಲುಪಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಅವನ ಜೊತೆಯು ಅಡಚಣೆಯದು. ಆದರೆ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇನು? ಅವನ ಲಕ್ಷಣವು ವಿಹಿತವೆನಿಸಿದರೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಈ ವಾಡೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಅವನೇನೂ ಹೆಚ್ಚಿನವನಲ್ಲ. ಅವನ ವರ್ತನವು ಸರಿಯೆನಿಸದಿದ್ದರೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿರಿ. ಅವನನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಂಬಾಳಿಸುವ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯೇನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೆಂದು ನಾನು ಅದಾಗೂ ವಚನವಿತ್ತಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬೊಂಟಿಗ ಅನಾಥ ಪೋರಿಸಿರುವನು, ಆದರೆ ಅವನು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷದವನಿರುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಬೇರೆಯವರಲ್ಲಿ ಚಾಕರಿ ಹಿಡಿದಾನು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೈರಾಗಿಯು ಬೈರಾಗಿಯೇ! ಅವನಿಗೇನು? ಇಡೀ ಲೋಕವು ತೆರವೇ ಇದೆ; ಮತ್ತು ಅವನಾದರೂ ಬಹು ಖುಬೀರನಾಗಿ ತೋರುವುದರಿಂದ ಬೇರೆಯವರ ಆಧಾರವಿಲ್ಲೆಂದು ಅಂಜಿ ಬೆಪ್ಪನಾಗಲಾರ. ಉಡಾಳರಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟುಗುಣವಾದರೂ ಇರುತ್ತದಲ್ಲವೇ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ?”

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು:—“ಇರಲಿರಲಿ. ಆ ಹುಡುಗನವೇನು ಭಾರ! ಆದರೆ ನೀವು ಇಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ಅಂದರೆ ಇಷ್ಟು ಅವಸರದಿಂದಲೇ ಹೊರಡುವಿರನ್ನುವಿರಾ? ಇನ್ನು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ನಿಲ್ಲುವಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ನೀವು ಈ ವಿಷಯದೊಳಗೆ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಅವೆಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುತ್ತೀರಿ?”

“ನಿಲ್ಲಬಹುದಿತ್ತು; ಆದರೆ ಮಾಡುವದೇನು? ಈಗಲೆ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಅವಚಿತಗಡದ ಕಬಜಾ ಪಡೆಯುವ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಸಾತಾರೆಯಿಂದ ಅಗತ್ಯದ ಅಜ್ಞಾ

ಪತ್ರ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಆ ದುರ್ಗವು ವಶವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಡೆದಾಟ-ಬಡೆದಾಟ ಕಾಳಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವದು. ಅದನ್ನು ಮಾಡಿಯೂ ಆ ದುರ್ಗವನ್ನು ಮುಂದೆ ವಶದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಮಳೆಗಾಲದೊಳಗಾಗಿ ನಾವು ಅದರ ತಾತ್ಪರ್ಯಕ ದುರಸ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತೀವ್ರವೇ ನೀಗಿಸಬೇಕಾಗುವದು.”

“ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಸರದಾರ-ಸಿಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ತಡೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವವರಾರು? ಆದರೆ ನರ್ಮದೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇನು? ಅವಳನ್ನು ಇನ್ನು ಕೆಲ ದಿನ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರಗೊಡಿಸಿ. ನೀವೇನು ಘಟೆಂಗರು; ಎರಡನೇ ಲಗ್ನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರೆಂದರೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನರ್ಮದೆಯ ನಿತ್ಯದ ಹೆಳಲು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಅಲ್ಲಿ ಮನೆಯವರಾರೂ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅವಳು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಲಿ. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಾಕೆಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಮುಂಚಿನ ಗುರ್ತಿನಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಸಲಿಗೆ ಯಿಂದಿರುವಳು.”

ಆದರೆ ಪಂಡಿತರಾಯನು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಈ ಮಾತಿಗೆ ಯುಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ತಲೆಯನ್ನಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಅಸಮ್ಮತಿ ತೋರಿಸಿದನು. ಆಗ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಮತ್ತೆ:—“ ಆದರೆ ಇಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ದಂಡಿಗೆ ಹೊರಡಲಿಕ್ಕೆ ಮುಷೂರ್ತವು ಸರಿಯಿಲ್ಲ; ಅದರಿಂದಲೇ ಇಂದು ಇಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದೆನು.”

ಪಂಡಿತರಾಯನು ಗಟ್ಟಿಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ನಕ್ಕು, ತನ್ನ ಬಾಯಿಯ ಗಾಳಿಯಿಂದ ಆ ಮುಷೂರ್ತದ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿ ಒಗೆದನು. ಬಳಿಕ ಅವನು:—“ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ, ನಮ್ಮ ದಂಡಾಳುಗಳ ಹಸಿಬೆಯಲ್ಲಿ ಪಂಚಾಂಗಕ್ಕೆ ಇಂಜೇ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೇನು ಮಾಡುವದು? ಶಾಂತತೆಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಧರ್ಮಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವರಿಗೇ ಪಂಚಾಂಗದ ಉಪಯೋಗ. ಚಿಲಖತ್ತು, ಧಾಲು, ಖಡ್ಗ, ಹಗ್ಗ ಮತ್ತು ಕುದುರೆ ಈ ಐದು ಅಂಗಗಳಿಂದ ನಮ್ಮ ಗಳ ಪಂಚಾಂಗವು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ ನಮ್ಮಗಳ ಪುಣ್ಯಶಾಲಿ ಒಡೆಯ, ಪಾಪಮಯ ಶತ್ರುಗಳ ಕಾಮಗಾರಿ ಇವುಗಳೇ ನಮ್ಮ ಮುಷೂರ್ತ!”

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆಯೊಳಗಿಂದ ಹರಿಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಗಾಬಾಯಿಯು ಹಲಸಿನ ತೊಳೆಗಳನ್ನೂ ಎಳೆಗಾಯಿಯ ಕೊಬ್ಬರಿಯನ್ನೂ ಪತ್ರಾವಳಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನರ್ಮದೆಯೊಡನೆ ಆ ಸದರಿಗೆ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಆ ಎಲೆಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರ-ಪಂಡಿತರಿಮರಿಗಿಟ್ಟು:—“ ಇದೀಗಲೇ ಗಿಡದ ಮೇಲಿಂದ ಹಲಸಿನ ಹಣ್ಣು ಬಿತ್ತು. ಇದೊಳ್ಳೇ ರುಚಿಕರವಾಗಿದೆ. ನಾಲ್ಕು ತೊಳೆಗಳನ್ನು ತಿಂದರೆ ರುಚಿಯೆನಿಸಿತು.”

ಬಳಿಕ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಬಾಯಿ ಮುಕ್ತಳಿಸಿ ಹಲಸಿನ ತೊಳೆ ತಿನ್ನ ಹತ್ತಿದರು. ನರ್ಮವೆಯು ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಗಂಗಾಬಾಯಿಯು ಅವಳಿಗೆ ಹೆಳಲು ಹಾಕಿ, ಮೈ ತೊಳೆಸಿ, ಮಡಿ ದಟ್ಟ-ಕುಸ್ಪುಸಗಳನ್ನು ಡಿಸಿದ್ದಳು. ಅದರಿಂದ ಅವಳ ಮೈಯೆಲ್ಲೆಲ್ಲ ತೇಜವು ಮಿನಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಗಂಗಾಬಾಯಿಯು ಕೊಂಕಣದವರಂತೆ ದನಿಯೆಳೆಯುತ್ತ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ:—“ಇನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಸೋದರಸೊಸೆಯನ್ನಿಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿರುತ್ತೇನೆ. ಇವಳಂತಹ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿಗೆ ಕೊಂಕಣದ ಛಾಯೆಯೇ ಏಕೆ. ಆ ರುಕ್ಷವಾದ ಘಟ್ಟಗಳ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ-ಶಿಕಾರಿಗಳೂ ಓಡಾಟವೂ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿವೆಯೋ ಅವರು ತಮ್ಮಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು; ಅಲ್ಲದೆ ಇತ್ತ ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿ ವರ ಮನೆತನಗಳು ದೊರೆಯುವುವೇ ಇಲ್ಲವೆಂತಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಉಭಯ ಕಡೆಯ ಮೂಲ ಮನೆತನಗಳು ಕೊಂಕಣದವೇ ಆಗಿಲ್ಲವೇನು?”

ಆದರೆ ಪಂಡಿತರಾಯನು ಅದಕ್ಕೇನೂ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟ-ಉಡಿಗೆ, ಮಾತು-ಕತೆಗಳಾದ ಬಳಿಕ ಪಂಡಿತರಾಯನು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಹೊಂದಿದನು; ಮತ್ತು ಅಪರಾಹ್ನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆಳುಗಳ ಮೇಲೆ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಹೇರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವನು ಬಾವಡಾ ಘಟ್ಟದ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆಂದು ಹೊರಟನು. ಹೊರಡುವಾಗ ಅವನು ಕುಣಕ್ಕಾ ನನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು:—“ಎನು ಬೈರಾಗಿಗಳೇ! ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀವೇನು ಮಾಡತಕ್ಕವರು? ಚಾಕರಿ ಮಾಡಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆಯುವಿರೋ-ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವಿರೋ?”

ಕುಣಕ್ಕಾ ನಸುನಕ್ಕು:—“ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವರೋ ಹಾಗೆ; ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಅಜ್ಜೆಯ ಮೇರೆಗೆ. ದೇಶಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಇಚ್ಛೆಯು ನನ್ನದಿರುತ್ತದೆ. ನಾನು ನರ್ಮದಾನದಿಯ ವರೆಗಿನ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ನೋಡಿರುತ್ತೇನೆ, ತೀರ್ಥ-ಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿರುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ವೈವದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ದಂಡಿನ ನೌಕರಿಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಕೈಕೆಳಗೆ ಮಾಡೇನು. ನನಗೆ ದಂಡಿನ ಚಾಕರಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ರುಚಿಸುತ್ತದೆ.”

ಪಂಡಿತರಾಯನು:—“ಆ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತೆಂದಾದರೂ ಯೋಚಿಸುವೆನು. ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಈ ವಿಷಯದುದ್ದಕ್ಕೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿರು; ಮತ್ತು ಇವರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರು. ಶಿಷಾಯಿಗಿರಿಯು ನಿನ್ನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದೇ ಇದ್ದರೆ ಅದು ಇಲ್ಲಿಯೂ ದೊರೆಯಬಹುದು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಬರಬರುತ್ತ ಕೊಂಕಣದಲ್ಲೂ ಶಿಷಾಯಿಗಿರಿಯ ಕೆಲಸಗಳು ಹೆಚ್ಚಲಿವೆಯೇ ಹೊರತು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಾರವು. ನೆಲದ ಮೇಲಿನ

ಚಾಕರಿಯಂತೆಯೇ ಜಲದ ಮೇಲಿನದು. ಹುಮ್ಮಸು-ಕಾಶಲ್ಯಗಳ ಪ್ರತಿಫಲವು ಎಲ್ಲ ಕಡೆಗೂ ದೊರೆಯತಕ್ಕದ್ದೇ.”

(೩)

ಪಂಡಿತರಾಯನು ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ಕೆಲ ದಿನಗಳು ಸುಮ್ಮನೆ ಕಳೆದವು. ಬಳಿಕೊಂದು ದಿನ ಕುಣಕ್ಕಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ, ನನಗೇನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಹೇಳಿರಲ್ಲ?”

ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಅವನು ತಾನಾಗಿ ಮನೆಗೆಲಸಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೆಳಗಿನ ಶಿಗಣಿ-ಕಸದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆತನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಮುಂಜಾವು-ಸಂಜೆಗಳಲ್ಲಿ ದನಗಳನ್ನು ಹಿಂಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆತನೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ತೋಟ-ಸಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಹೂವು-ತುಳಸಿಗಳನ್ನು ನಾಕಷ್ಟು ತರುತ್ತಿದ್ದ. ಮುಂಜಾವು-ಮಧ್ಯಾಹ್ನಗಳಲ್ಲಿ ಪಡಸಾಲೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉಡುಗಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಆಸನವನ್ನು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಹಾಸಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಹಿತ್ತಲೊಳಗಿನ ಉರುವಲಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡುವ. ಅತಿಥಿ-ಅಭ್ಯಾಗತರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನಿಡುವ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಹರಗಲ್ಲಿಯ ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು; ಮತ್ತು ಆ ವೇಳೆಯ ಉಪಯೋಗವನ್ನೆಂತು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ತನ್ನನ್ನು ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಕರೆಸೊಯ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಕಚೇರಿಯೊಳಗೆ ಯಾವುದೊಂದು ಕೆಲಸ ಹಚ್ಚಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಆತನಿಗೆ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು, ಆದರೆ ಏನಾದರೂ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಆ ವಿಚಾರವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾಟಲೊಲ್ಲದು. ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೇ ನಂದರೆ:—“ಕುಣಕ್ಕಾ, ನೀನಿನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕ ವೋರ! ಸರಕಾರಿ ಚಾಕರಿ ಮಾಡುವ ವಯಸ್ಸು ನಿನ್ನದಾಗಿಲ್ಲ. ನೀನು ದೊಡ್ಡವನಾದೆಯೆಂದರೆ ಮುಂವೆ ನೋಡೋಣ. ಸದ್ಯ ನೀನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತಿರು. ಬೇಸರ ಬಂದರೆ ಸಾಗರ ತೀರಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಾಡಲು ಹೋಗಿ ಬಾ! ಸಮುದ್ರವು ಇಷ್ಟು ಸಮಾಪವಿದ್ದ ಬಳಿಕ ಮನರಮಿಸಲಿಕ್ಕೇನು ಕೊರತೆ?”

ತಾತ್ಪರ್ಯವೇನಂದರೆ, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ತನಗೆ ಮುಂದಿನ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಈಗಲೆ ತೋರಿಸುವ ಲಕ್ಷಣವು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ಬಂಧನವನ್ನೂ ಹಾಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಂತೆ ತಿರುಗಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಲಭಿಸಹತ್ತಿತು. ಒಮ್ಮೊಂದು ದಿನವ ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಅವೇಳೆಯಾದರೂ ತಡವೇಕಾಯಿತೆಂದು ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಕೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆಯಾವನಿರದಿದ್ದರೂ ಅವೇ ಕಾಲಕ್ಕಾಗಬೇಕಾದ ಹಾಲು ಕರೆಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ತಾವೆ ಉಲ್ಲಸದಿಂದ ಮಾಡುವರು.

ಕುಣಕ್ಕಾ ಉತ್ತರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಂಚರಿಸಿದವನು. ಆತನು ನಮಗೆ ಒಂದು ಸಂಪೂರ್ಣ ವ್ರದಕ್ಷಿಣೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಗುರುವಿನೊಡನೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಶೋಭೆಯ ಅಭಿರುಚಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಂಟಾಗಿದ್ದಿತೆಂಬದು ನಿಜ. ಆದರೂ ಸಮುದ್ರ ದರ್ಶನದಿಂದ ಅವನ ಚಿತ್ತವು ವಿಶೇಷ ವೇದಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ಸಾತಪುಡಾ-ವಿಂಧ್ಯಾದ್ರಿ ವರ್ವತಶ್ರೇಣಿಗಳಲ್ಲಿಯ ಶೋಭೆಯು ಸಮುದ್ರದ ಶೋಭೆಯ ಮುಂದೆ ತುಚ್ಛವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಅನಿಸಿತು. ಬರಿಯ ದರ್ಶನದಿಂದ ಸಮಾಧಾನವಾಗದಾಗಲು, ಅವನು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಈಗಲಿತ್ತನು. ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನದ ಹುಚ್ಚು ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹತ್ತಲು, ಬರಬರುತ್ತ ಅವನ ಜಳಕವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟೇ ಆಯಿತು. ಸ್ನಾನವಾದ ಬಳಿಕ ಆತನು ಉಸುಗಿನ ಬೈಲಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆ ದಂಡೆಯ ಮೇಲಿನ ಕಲ್ಲುಗಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಣಗ ಹಾಕುವನು; ಹಾಗು ಮನೆಗೆ ಶುಚಿಭೂತನಾಗಿಯೇ ಹೋಗುವನು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೇನೆಂದರೆ, 'ಭೃತಿ-ಓಹಟೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿಯೇ ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವಿಚಾರದಿಂದ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಇಳಿದರೆ ಒಮ್ಮಿಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಣುಗಿ ಬಿಟ್ಟೇ!' ಅದಕ್ಕೆ ಕುಣಕ್ಕಾ ನಗೆಚೀಷ್ಟೆಗಾಗಿ:—'ಹೂಹಾಗೇನು? ಸಮುದ್ರವು ನನ್ನನ್ನು ಮುಣುಗಿಸುವುದೇ? ನಾನು ಅವನ ಅಪ್ಪನಾಗಿದ್ದೇನೆ!' ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಆಪ್ತ-ಮಿತ್ರರು ಬಂದರೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅದೇ ಮಾತನ್ನು ಎತ್ತಿ, ಕುಣಕ್ಕಾನ ಕಡೆಗೆ ಬೊಟ್ಟು ತೋರಿ, ಚೀಷ್ಟೆಗಾಗಿ ಅವರನ್ನು ದ್ದೇಶಿಸಿ:—'ಇಕೋ ನೋಡಿರಿ, ನಮ್ಮ ಸಮುದ್ರದ ಅಪ್ಪನು ಇಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸಿರುತ್ತಾನೆ. ಆ ಸಮುದ್ರದ ಏಕುದ್ದ ನಿಮ್ಮವೇನಾದರೂ ತಕರಾರು ಇದ್ದರೆ ಇವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿರಿ. ಇವನು ಅವನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವನು!"

ನೋದನೋದಲು ಕುಣಕ್ಕಾ ಸಮುದ್ರ ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಾಸುಗಟ್ಟಿ ಸ್ವಸ್ತವಾಗಿ ಕುಳಿರುವನು. ತಿರುಗಿ ಬರುವಾಗ ಉಸುಗಿನೊಳಗಿನ ಸುಂದರ ಶಿಂಪು, ಒಣಗಿದ ಸಮುದ್ರದ ಬುರುಗಿನ ಗಡ್ಡೆ, ಯಾವದೊಂದು ಅಡವಿ ಹೂವಿನ ಟೊಂಗೆ ಇವುಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಬರುವನು; ಆದರೆ ಬರಬರುತ್ತ ಆತನು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಸಮುದ್ರ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ದೂರದ ವರೆಗೆ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದೋಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತಿರುಗಾಡಬೇಕೆಂಬ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಒತ್ತಿನೊಳಗಿನ ಪ್ರವಾಸದಾಚೆಗೆ ಅವನ ಓಟವು ಮುಂದರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ದೂರದ ವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯು ಅತ್ಯುನ್ನತವೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ಮೀನುಗಾರ-ಜಾಲಗಾರರ ಹೊರತು

ಒಂದೇ ದಿನದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರದೊಳಗೆ ಸಮಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವವರು ಇನ್ನಾರಿರುವರು? ಮೀನುಗಾರ-ಜಾಲಗಾರರ ಸಮುದ್ರ ಪ್ರವಾಸವು ಕೇವಲ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ. ಅದಬಳಿಕ ಹಾರುವರ ಮನೆಯ ವೋರನಿಗೆ ಅವರ ಜೊತೆಯ ಉಪಯೋಗವೇನು?

ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕು ಗಳಿಗೆ ಹೊತ್ತೇರಿದಾಗ ಕುಣಕ್ಕಾ ವಿಜಯದರ್ಶನದಿಂದ ಎರಡು ಮೈಲುಗಳ ಮೇಲಿನ ಉಸುಗಿನ ಬೈಲಲ್ಲಿ ಮೀನುಗಾರ ಜಾತಿಯ ಯುವಕನೊಬ್ಬನನ್ನು ಕಂಡನು. ಆತನು ಆಗ ಯಾವ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ, ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎಡಗೈಯಿಂದ ಬಲಗೈಗೂ ಬಲಗೈಯಿಂದ ಎಡಗೈಗೂ ಉಸುಗು ತೂರುತ್ತ ಆಡುತ್ತಿದ್ದನು; ಹಾಗು ಬಾಯಿಂದ ಗುಣುಗುಣು ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಬಲೆಗಳು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಒಣಗ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಅವುಗಳ ಬಳಿಯ ಒಂದೆರಡು ಬಿದುರಿನ ಬುಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲ ಮೀನುಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಹಾರಿಬರುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಗೆಗಳು ಅವುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಹಾಕುವದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಂಚು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದವು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಆತನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಉಸುಗಿನ ಮುಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಹೊಡೆದು ಅವುಗಳನ್ನೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆ ನೋಟವನ್ನು ಕಂಡು 'ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸುಖವೆಂಬುದು ಇನ್ನಾವದಿರುವದು?' ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಪರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಯಿತು. ಆತನು ಆ ಮೀನುಗಾರ ತರುಣನ ಹತ್ತರ ಹೋಗಿ ಅವನ ಹಾಗೆಯೇ ಆಸನ ಮಂಡಿಸಿ ಕುಳಿತನು. ಸಮವಯಸ್ಸಿನ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ಗುರ್ತನ್ನು ಬೇರೆಯವರಾರೂ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕಾಗುವದಿಲ್ಲ ಅವರು ಪರಸ್ಪರರನ್ನು ತೀವ್ರವೇ ತಮ್ಮವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮೀನುಗಾರ ತರುಣನು ಮಂದಸ್ಥಿತದಿಂದ ಕುಣಕ್ಕಾ ನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಿದನು; ಆದರೆ ಆ ಎರಡನೆಯವನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಹೆಸರು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕುಣಕ್ಕಾನೇ ಮಾಡಿದನು. ಅವನು:—“ ಗೆಳೆಯಾ, ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಲು,

ಮೀನುಗಾರನು:—“ ನನ್ನ ಹೆಸರಲ್ಲವೆ-ಧಾಕಲ್ಯಾ-ಸಣ್ಣಾಳು.”

ಕುಣಕ್ಕಾ ನಕ್ಕು:—“ ಭಲೆ! ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು. ದೊಡ್ಡಾಳ-ಧೋರಲ್ಯಾ-ನ ತಮ್ಮನೆಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾ-ಸಣ್ಣಾಳುನೆಂದಲ್ಲವೆ?”

ಬಳಿಕ ಅವರೀರ್ವರಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣಕ್ಕಾರಂಭವಾಯಿತು.

“ ಧೋರಲ್ಯಾ ನ ತಮ್ಮನೆನಲಿಕ್ಕೆ ನನಗೆಲ್ಲಿರುವನು ಧೋರಲ್ಯಾ-ದೊಡ್ಡ-ಅಣ್ಣ? ಅಲ್ಲವೆ ನನಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕವ-ತಮ್ಮ-ನಾದವನು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ? ಅದಿರಲಿ. ಗೆಳೆಯಾ, ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು? ಮತ್ತು ನಿನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳೆಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ?”

“ ನನಗೆ ಕುಣಕ್ಕಾ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ನನಗೆ ನನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳ ನೆನೆಪಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಗುರುಗಳಿದ್ದರು. ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ತೃಪ್ತಿಸಿದರು; ಮತ್ತು ಯಾರ ಉಡಿಯು ಲ್ಲೆಂದು ನನ್ನ ಗುರುವು ನನ್ನನ್ನು ಹಾಕಿದನೋ ಆ ಸರದಾರನೂ ನನ್ನನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋದನು. ”

“ ಹೀಗೋ! ಆದರೇನು ಗೆಳೆಯಾ, ನಿನ್ನ ಕುಣಕ್ಕಾ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಅದಾ-ರೂ ಎಂದೂ ಕೇಳಿರುವದಿಲ್ಲ. ಅದಿರಲಿ. ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಯಾರಲ್ಲಿರುತ್ತೀ? ”

“ ಆ ಜ್ಯೋತಿಷ್ವರಿಯವರಲ್ಲಿ, ಅವರಲ್ಲಿ. ಅವರಿಗಿಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೆಂದೆನ್ನುವರು. ”

“ ಹಾ! ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಪರಿಚಯದವರೂ ಇರುತ್ತಿರುವದು ನಿಜ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅವರಿಗೆ ಕೈತೋರಿಸಲು ಹೋಗುವರು; ಮುಹೂರ್ತ ಕೇಳಲು ಹೋಗುವರು; ಕುಂಡಲಿ ತೋರಿಸ ಹೋಗುವರು. ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ. ದೇವರು ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯವರ ಉಡಲಲ್ಲಿ ಹಾಕಿರುವನು. ”

ಕುಣಕ್ಕಾ:—“ ಅದಿರಲಿ ಧಾಕಲ್ಯಾ! ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಹೆಸರೇನು? ಮತ್ತು ನೀನು ವಾಸಿಸುವದಿಲ್ಲಿ? ”

“ ನನ್ನ ಹಿರಿಯರ ಹೆಸರು ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕ. ಅವರು ಸುತ್ತಲೂ ಐದು ಹರದಾರಿಯ ಮೀನುಗಾರರ ನಾಯಿಕರರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ವರ್ಚಸ್ಸು ಸರಕಾರ-ದರಬಾರಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಿದೆ. ಸರಖೇಲ ಕಾನೋಜೀ ರಾವಸಾಹೇಬ ಅಂಗ್ರೇ ಇವರ ಪೂರ್ಣ ಕೃಪಾಪಾತ್ರರಿರುವರು. ”

“ ಅವರು ನಿನಗೇನೇನು ಕಲಿಸಿರುವರು? ಏನು ಕೆಲಸ ನೇಮಿಸಿದ್ದಾರೆ? ”

“ ಅವರು ನನಗೆ ತಮ್ಮ ಯಾವ ಕೆಲಸ ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಬಾರದೇ? ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸದಿಂದ ಸರಖೇಲ ಸಾಹೇಬರ ಗುಪ್ತ ಚೀಟಿ-ಕಾಗದಗಳನ್ನು ತಲುಪಿಸುವ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳೂ ನನ್ನವೇ; ಅಲ್ಲದೆ ಸರಖೇಲರ ಮಹಾಲಿನ ಖಾಸ ಪಹರೆಯ ಕೆಲಸವೂ ಪ್ರಸಂಗವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗಿರುತ್ತದೆ. ”

ತಾನು ಯಾರೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವನೋ ಅವನ ಈ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುಣಕ್ಕಾ ತನ್ನ ಕ್ಷುದ್ರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮನದಲ್ಲಿ ಖತಿಗೊಂಡನು; ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದ ಬೆಂಬಲವಿದ್ದಿತು. ಅಂತೆಯೇ ತಾನು ನೊಂದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ ವೆಂಬದನ್ನು ತೋರಿಸೋಸುಗ ಅವನು ಧಾಕಲ್ಯಾನೊಡನೆ ಮರಳಿ ಸಂಭಾಷಣ ವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದನು:—“ ಹಾಗಾದರೆ ಗೆಳೆಯಾ, ನೀನಿಂದು ಇಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತದ್ದೇಕೆ? ”

“ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಸರತಿಯು ಇಂದು ನನ್ನದಿದ್ದಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲದೆ ಇಂದು ಸ್ವಂತ ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕರೇ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಜೊತೆಯ ಎಲ್ಲ ಹೋಡಿಗಳೊಡನೆ ಒಂದೆರಡು ಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿರುಗುವರು. ಸರಕಾರೀ ಕಚೇರಿಯೊಳಗಿನ ಕೆಲ ಖಾಸ ನಿರೋಪವು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸತಕ್ಕದ್ದಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ “ವರ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದೇನೆ.”

“ ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕರು ಸರಕಾರೀ ಕಚೇರಿಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೇನೂ ಕೆಲಸ ಹಚ್ಚಿ ಕೊಡುವದಿಲ್ಲವೇ ? ”

“ ನನಗೆ ಸರಕಾರೀ ಕಚೇರಿಯೊಳಗಿನ ಕಾಯಮ ಕೆಲಸವೋ ? ಧೂ ! ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬೆಂಕೀ ಹಚ್ಚು ! ಎಲೋ, ಆ ಸರಕಾರೀ ಕೆಲಸದಲ್ಲೇನಿದೆ ? ಸಂಪಾದನೆಯಿಲ್ಲ-ಮರ್ಯಾದೆಯಿಲ್ಲ ! ನಾಲ್ಕು ನಾಣ್ಯ ಕೊಟ್ಟು; ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೊಂದು ಇಡೀ ದಿನ ದುಡಿಸ್ಯಾರು ! ಅಲ್ಲಿ ಏನು ಬೇಕಾದಂತಹ ಕೀಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವದು ; ಅಲ್ಲದೆ ಬಾಯಿಪ್ರಸಾದ-ಕೈಪ್ರಸಾದಗಳ ಪಾರಿತೋಷಕಗಳು ಆಗಿಂದಾಗ್ಗೆ. ಯಾವ ಸೂಳೀ ಮಗನಿಗೆ ಆ ಕೆಲಸ ಬೇಕು ! ನಾನು ನನ್ನ ನಾವೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ಹೊರಟೆನೆಂದರೆ, ನಾನೇ ಸಮುದ್ರದ ರಾಜನೆಂದು ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಯವರ ದರ್ಪವೆಷ್ಟು ? ಈ ಬಂದರದ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಅದಾರಾದರೂ ಸುಳಿದಾರೇನು ? ಸರಖೇಲರ ಅಸ್ಪೃಣೆಯ ಹೊರ್ತು ಹಾಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರೆ ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕರು ಕೂಡಲೆ ಅವರನ್ನು ನುಗ್ಗುವರು. ಅವರ ಡೋಣಿ-ನಾವೆ-ಫತ್ತಿಮಾರಿ ಏನಿದ್ದದ್ದೆಲ್ಲ ; ಮತ್ತು ಅದರೊಳಗಿನ ಮಾಲು ಸಹಿತವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬಂದರಕ್ಕೆ ತಂದೇ ಬಿಡುವರು. ಆ ಮಾಲನ್ನು ಕೂಡಲೆ ತಮ್ಮ ವಖಾರಿಗೆ ಕಳಿಸುವರು ; ಹಾಗು ಆ ಜನರನ್ನು ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಗೆ ಅಟ್ಟಿಬಿಡುವರು ಹೆಚ್ಚಾದ ಕನ್ಯ-ಕಾಣಿಕೆಗಳು ಮುಂದೆ ಬಂದಾಗಲೇ ಅವರ ಬಿಡುಗಡೆಯ ವಿಚಾರ ! ನಮ್ಮ ತಂದೆಯವರು ಸೆರೆ ಹಿಡಿದು ತಂದ ಜನರು ಅಂತಿಂಥವರಲ್ಲ ; ಅವರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಂತೂ ಇದ್ದೇ ಇರುವರು ; ಅಲ್ಲದೆ ಅರಬಸ್ತಾನದ ಸಮುದ್ರ-ಗಳ್ಳರೂ ಕೆಂಪು ಮುಸುಡೆಯ ಫಿರಂಗಿಗಳೂ ಇರುವರು ! ನೀನವರನ್ನು ಕಂಡಿಲ್ಲವೇ ? ”

ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಆ ಎಲ್ಲ ಮಾತು-ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುಣಕ್ಕಾ ತನ್ನ ಮನದಲ್ಲೇ ಮೆತ್ತಗಾದನು. ಅವನ ಮಾಲತ್ತಿನ ಬಗ್ಗೆ ಮೋಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಅವನ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯು ಜಾಗೃತವಾಯಿತು. ಅವನಿಗನಿಸಿತೇನೆಂದರೆ, ತಾನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಹಚ್ಚಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಅವರು ಬೇಜಾರು ಪಟ್ಟು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹಚ್ಚಿಕೊಡದಿದ್ದರೊಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ವಿಹಿತವೇ ಆಯಿತು

ತನ್ನ ಅಶಿಗೆ, ಹುಮ್ಮಸ್ಸಿಗೆ, ಕರ್ತವ್ಯತೆಗೆ ಇದೊಂದು ಹೊಸ ದ್ವಾರವು ಕಂಡಿದೆ ಯೆಂದು ತಿಳಿದು : ವನು:—“ ಗೆಳೆಯಾ, ನಿನಗೊಂದು ವ್ಯಾತು ಕೇಳಲೋ? ”

“ ಕೇಳು-ಕೇಳು; ಅನುಮಾನಿಸದೆ ಕೇಳು ” ಎಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾ ತತ್ಪರತೆ ಯಿಂದ ಅಂದನು. ಆತನಿಗೆ ಕುಣಕ್ಕಾ ಪರಕೇಯನೇನೋ ಅಹುದು; ಆದರೆ ಕುಣ ಕ್ಯಾ ನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ತೇಜವಿದ್ದುದರಿಂದ ಆತನನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಇವನ ಜೊತೆಯು ಲಭಿಸಿದರೆ ಅವಶ್ಯವು ಎಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಗೆನಿಸಿತು.

ಕುಣಕ್ಕಾ:—“ ಮಿತ್ರಾ, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೇನೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ನಾನು ಅವರ ಅನ್ನವನ್ನುಂడు ಬಾಳು ಹರಿಯುವದೆಂತು? ಅವರು ನನ್ನ ಕೈನೋಡಿ ನನ್ನ ಭವಿತವ್ಯವನ್ನೇನೋ ತಿಳಿದಿರುವರು ನಿಜ; ಆದರೆ ಆ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನನ ಗಿನ್ನೂ ಹೇಳಲೊಲ್ಲರು; ಅಥವಾ ನನಗೆ ನೌಕರಿ-ಚಾಕರಿ ದೊರೆಕಿಸಿ ಕೊಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೂ ಅವರು ತೊಡಗಲೊಲ್ಲರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕ ರನ್ನೇ ಮೊರೆ ಹೋಗಬೇಕು; ಹಾಗು ನನಗೆ ಮುಂದಿನ ಮಾರ್ಗ ತೋರಿಸಲೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು ಎಂದೆನಿಸಹತ್ತಿದೆ. ”

“ ಏನೂ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಅವರು ಸಮುದ್ರದಿಂದ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಾನೇ ನಿನಗೂ ಅವರಿಗೂ ಭೇಟಿ ಮಾಡಿಸುವೆನು. ಆ ಮೇಲೆ ನೀನು ನಿನ್ನ ದಾರಿಯ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವೆಯಂತೆ ”

(೪)

ಹೀಗೆ ಅವರೀವರಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣ ನಡೆದಿರಲು, ಸಮುದ್ರದೊಳಗಿಂದ ಎರಡು- ಮೂರು ಮೊಡ್ಡ ಪಡಾವಗಳು ದಂಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವದು ಕಾಣಿಸಹತ್ತಿದವು; ಹಾಗು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲೇ ಗಾಳಿಯ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಅವು ದಂಡೆಗೆ ಬಂದು ತಲುಪಿ ದವು ಸಹ. ಅಳುಗಳು ಪಡಾವದೊಳಗಿನ ಜಾಳಿಗೆಗಳನ್ನೂ ಮಿನುಗಳನ್ನೂ ದಂಡೆಗೆ ಇಳಿಸಿದರು ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕರು ಕೆಳಗಿಳಿಯುತ್ತಲೆ ಅವರು ಧಾಕಲ್ಯಾ ನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ:—“ ಯಾಕೋ ಹುಡುಗಾ, ಈ ನಿನ್ನ ಹೊಸ ಜೊತೆಗಾರನಾರು? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಧಾಕಲ್ಯಾ ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಏನನ್ನೋ ಹೇಳಿದ. ಕೂಡಲೆ ಕುಣಕ್ಕಾ ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕರಿಗೆ ವೊಡಮೊಟ್ಟು:—“ ನನ್ನನ್ನು ತಮ್ಮ ದಳದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ನಾನೊಬ್ಬ ಅನಾಥ ಪೋರನಿರುತ್ತೇನೆ ” ಎಂದು ಅನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಧಾಕಲ್ಯಾ ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ:—“ ಅಪ್ಪಾ, ಇವನೊಬ್ಬ ಹೊಸ ಜೊತೆಗಾರ ನನಗಿಂದು ಲಭಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇವನು ಸರಬೇಲರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನೌಕರಿ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾನೆ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಅಪ್ಪನೇ ಹೇಗಾಗುವದೋ ಹಾಗೆ. ”

ಭಾಗೂಜಿಯು ಕುಣಕ್ಕಾ ನನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಅಪಾದ-ಮಸ್ತಕ ಪರ್ಯಂತ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದನು; ಹಾಗು ಬಳಿಕ:-“ಸರಖೇಲರ ಚಾಕರಿಯೆಂದರೇನು ಹಿತ್ತಲದೊಳಗಿನ ಪಲ್ಲೆಯೆಂದು ಈ ಪೋರ ತಿಳಿದಿರುವನೇನೋ ಧಾಕಲ್ಯಾ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಅದು ದೊರೆತರೂ ಶೂಲದ ಮೇಲಿನ ಹೋಳಿಗೆಯೆಂದು ಹೇಳು! ಪೋರನು ಒಳ್ಳೇ ತೇಜಸ್ವಿಯೆಂದು ತೋರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಇವನಿಗೆ ಅನಾಥನಾಗಲಿಕ್ಕೇನಾಯಿತೋ ಧಾಕಲ್ಯಾ? ಲೋಕದೊಳಗಿನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳು ಇಂಥ ಹುಡುಗರನ್ನು ಹಿಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಸುಡುಗಾಡು ಸೇರುವ ಹರಕೆಯನ್ನೇ ಹೊತ್ತಿರುವರೇನು? ಅದಿರಲಿ ಎಲ್ಲರ ದೈವವು ಅವರವರ ಜೊತೆಯಲ್ಲೇ. ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಏನಾಗುವದೋ ನೋಡೋಣ; ಆದರೆ ಇವನೇನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಖಲಾಸಿಯಾಗುವನೋ ಅಥವಾ ಕೋಟಿಯೊಳಗಿನ ಕಚೇರಿಯ ಶಿಪಾಯಿಯಾಗತಕ್ಕವನೋ?

ಬಹು ಅವಸರದಿಂದ ಕುಣಕ್ಕಾ:-“ಭೇ-ಭೇ! ನನಗಾ ಶಿಪಾಯಿಯ ಚಾಕರಿ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಕಲಿಸಿದರೆ ನಾನು ಖಲಾಸಿಯೇ ಆಗುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ಹೋದೇನು; ಮತ್ತೇನು ಹೇಳುವಿರೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಮಾಡೇನು.”

ಭಾಗೂಜಿಯು ನಕ್ಕು:-“ಭಲೆ-ಭಲೆ! ಇವನಿಗೆ ಖಲಾಸಿಯಾಗುವದೇನೋ ಕಲಿಸಬೇಕಂತೆ! ಮೀನುಗಳಿಗೆ ನೀರಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಲಿಕ್ಕಾರಾದರೂ ಕಲಿಸುತ್ತಿರುವರೇ? ಅದಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟುಗುಣವೇ ಬೇಕು. ಅದಿರಲಿ. ಪೋರಾ, ಮತ್ತೆಂದಾದರೂ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಏನಾಗುವದೋ ನೋಡೋಣ.”

ಭಾಗೂಜಿಯು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ:-“ಧಾಕಲ್ಯಾ, ಈಗ ನೀನೇ ನನ್ನತ್ತಿರುವೆ ಹೇಳು.”

“ಅಪ್ಪಾ, ಮತ್ತೇನೂ ಇಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅಪ್ಪಾ, ಸರಖೇಲ ಸಾತೇಖರು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈಗಿಂದೀಗಲೇ ಕರೆದಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಅವಸರದ ಕೆಲಸವಿದೆಯಂತೆ.”

“ಒಳ್ಳೇದು. ಈ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸವಾಯ್ತು. ಇನ್ನು ಬೇರೆ ಕೆಲಸ” ಎಂದೆನ್ನುತ್ತ ಭಾಗೂಜಿ ನಾಯಿಕರು ಕೋಟಿಯ ಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿದರು. ಹೋಗುವಾಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮೀನುಗಾರರನ್ನು ಕುರಿತು:-“ಇಂದು ಮೀನುಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ದೊರೆತಿವೆ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಚಿಲ್ಲಾಟವಾಡಿರಿ; ಆದರೆ ನಿಮ್ಮೊಳಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಸೆರೆ-ಸಿಂಧಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿದ ಎಚ್ಚರ! ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಮೈದೊಗಲೇ ಸುಲಿಸೇನು!”

ಅಂದಿನಿಂದ ಧಾಕಲ್ಯಾ-ಕುಣಕ್ಕಾರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಯಿತು. ಸರಖೇಲರ ಹಡಗುಪಡೆಯಲ್ಲಿ ನೌಕರಿ ದೊರೆಕಿಸುವದಾದರೆ, ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ನಾವಿಕನ ಖಲಾಸಿಯ ಕೆಲಸ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂಬುದು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಆಗಲೆ ಹೊಳೆಯಿತು;

ಆದರೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಮನೆಯ ನಾಕೆ, ಹೋಡಿ, ಪಡಾವಗಳಿದ್ದರೂ ಅವೆಲ್ಲ ಸಮುದ್ರದ ಒತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಸಂಚರಿಸತಕ್ಕವುಗಳು. ಅವು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸೇರತಕ್ಕವುಗಳಲ್ಲ; ಹಾಗೂ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಹೋಡಿ-ನಾವುಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸ ಕಲಿಯ ಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಮೀನುಗಾರರ ಜೊತೆಗೆ ಹೋಗಿಯೇ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂಬದು ಸ್ಪಷ್ಟವೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂಡನೆ ಹರಟೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಕುಣಕ್ಯಾ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ:—“ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ನನಗೆ ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಮುದ್ರ ಸಂಚಾರದ ಇಚ್ಛೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಅದೇಕರೇ? ನನ್ನ ಕೈ ಮೇಲಿನ ಗೆರೆಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಹಾಗೇನಾದರೂ ನಿಮಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೇನರೇ?”

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ನಗುವು ಬಂತು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು:—ನಿನಗೆ ಸಮುದ್ರ ಸಂಚಾರದ ಯೋಗವಿದೆಯೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ಮೊದಲೇ ತರ್ಕಿಸುತ್ತೇನೆ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀವದನ್ನು ನನಗಿದುವರೆಗೂ ಅದೇಕೆ ತಿಳಿಸಲಿಲ್ಲ? ಆದರೆ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸೇರದ ಹೊರತು ನನ್ನಿಂದ ಸಮುದ್ರ ಸಂಚಾರವಾಗುವದೆಂತು? ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಭವಿಷ್ಯವಾದರೂ ನೆಜವಾಗುವದೆಂತು?”

“ಎಲೋ! ದೈವದಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅದೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಎಳೆದೊಯ್ದೀತು. ನೀನಾವ ಜಾತಿಯವನೆಂಬದಿನ್ನೂ ನನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಹಸ್ತರೇಖೆಗಳಿಂದ.”

“ಹಾಗುವರೆ ನಾನು ಯಾವನೊಬ್ಬ ಮೀನುಗಾರನ ಜೊತೆಗೂಡಿ ಅವನೊಡನೆ ಸಮುದ್ರ ಸಂಚರಿಸತೊಡಗಿದರೆ?”

“ಮೀನುಗಾರನ ಜೊತೆ ಹಿಡಿದು ಮೀನು ಹಿಡಿಯತಕ್ಕವನೆನು?”

“ನನಗೆ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸವು ಮನಸಾ ಒಗ್ಗುವದಿಲ್ಲೆಂಬದನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ನಿಮಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು; ಆದರೆ ಮೀನುಗಾರರ ಜೊತೆ ಹಿಡಿದರೆ ನನಗೆ ನಾವೆ-ಪಡಾವಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದೀತು. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ನಾನದನ್ನು ಮಾಡಲೋ?”

“ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಕಲಿ. ಅದಕ್ಕೇನು ಆತಂಕ? ತಮ್ಮಾ, ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ದೇವರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಂಚಿಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾನೆ. ನಿನಗೆ ನಾವಿಕನ ವಿದ್ಯೆಯು ರುಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ನೀನು ಅದನ್ನೇ ಕಲಿ. ನೀನು ಮೀನದ ಹಡಗುಗಳ ಮುಖ್ಯಸ್ತನಾಗದೆ ಕದಾಚಿತ್ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಹಡಗುಗಳ ತಾಂಡೇಲನಾದೀ.”

ಶಾಸ್ತ್ರೀ ಈ ಸಹಜವಾದ ಅಪ್ಪಣೆ ದೊರೆತೊಡನೆಯೇ ಕುಣಕ್ಕಾ ಧಾಕಲ್ಯಾ ನೊಡನೆ ಸಂಧಾನ ಕಟ್ಟಿದನು. ನೊದನೊದಲು ಸಮುದ್ರದ ಒತ್ತಿನೊಳಗೇ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಹೋಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಲು ಕಲಿತನು. ಅದರಂತೆ ಬಂದರಕ್ಕೆ ಮಾಲು ತಲುಪಿಸುವ ಎರಡು ಹೋಡಿಗಳ ನಾವಿಕರ ಸ್ನೇಹ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ತಾಜ ನಡೆಸುವದು, ಚಕ್ಕಾಣು ಹಿಡಿಯುವದು, ಶೀಡ ಕಟ್ಟುವದು- ಇಳಿಸುವದು ಇವೆಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಇವನು ಅವರಿಂದ ಕಲಿತುಕೊಂಡನು. ನಾವಿಕರ ಗೇನು? ಒಬ್ಬ ಹುಮ್ಮಸಿನ ಬಿಟ್ಟು ಚಾಕರನು ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಅನಾ ಯಾಸ ಮೊರೆತ. ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನವೇಕ್ಷಿಸದೆ, ಮೈಮುರೇ ಹುಡುಗನು ಈ ಹರೆಯದ ಹುಡುಗನು ನಾವಿಕರಿಗೆ ಬಲು ಅಗತ್ಯವನಾದನು. ಅದರಿಂದ ಅವರು ಕುಣಕ್ಕಾ ನಿಗೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಯಾವುದೊಂದು ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿ ಕೊಡುವರು. ಅವನು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಮನೆಗೊಯ್ದು ಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ. ಶಾಸ್ತ್ರೀಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿಗಳಿಗೇನೂ ಕೊರತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಕುಣಕ್ಕಾ ತನ್ನ ಸಂಪಾದನೆ ಯೆಂದು ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೊಳ್ಳೇ ಕಾತುಕವೆನಿಸು ತ್ತಿತ್ತು; ಮತ್ತು ಆ ಕಾಯಿ ಅವನಿಗೆ ಯಾರಿಂದ ದೊರೆಕಿತೆಂಬದು ತಿಳಿಯಿತೆಂದರೆ, ಅವರು:—“ತಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ನಾವಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತಪ್ಪಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

(೫)

ಒಂದು ದಿವಸ ಕುಣಕ್ಕಾ ಸರಖೇಲರನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದನು ಧಾಕಲ್ಯಾ ಅವನ ಆ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಸಫಲಗೊಳಿಸಿದನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ದೈವ ಯೋಗದಿಂದ ಅಂದೇ ಸರಖೇಲರ ಸವಾರಿಯು ಬೇಟೆಗಾಗಿ ಹೋಗಿದೆ, ಎಂಬ ವಾರ್ತೆ ಬಂತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಂಜೆಯ ಮುಂದೆ ಬೇಟೆಯಿಂದ ಅವರು ಹಿಂದಿರುಗುವ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತರು.

ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಗಳಿಗೆಗಳು ಉಳಿದಿರಬಹುದು. ಆಗ ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಪಂಚಕ್ರೋಶಮೊಳಗಿನ ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಕೊಂಬು ಉದಿದ ಲಲಕಾರವು ಕೇಳಿಸಹತ್ತಿತು. ಸರಖೇಲರು ಹಿಂದಿರುಗುವ ಚಿಹ್ನೆವೇ ಅದಾಗಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಗಾರರ ಗುಂಪೊಂದು ಬರುತ್ತಿರುವದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಆಗಿನ ಸೊಬಗನ್ನೇನು ವರ್ಣಿಸಲಿ! ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮುಂದೆ ಕೆಲ ಜನರು ಕೊಂಬನ್ನೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಥೋಲ ವಾದ್ಯಗಳನ್ನು ನೇತು ಹಾಕಿಕೊಂಡ ಬಜೆಂತ್ರಿಯವರು ಆ ವಾದ್ಯವನ್ನು ಒಳ್ಳೇ ಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಾರಿಸುತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಭಲ್ಲೆ, ಖಡ್ಗಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಂಥ,

ತಲೆಗೆ ಮುಂಡಾಸ ಸುತ್ತಿದಂತಹ ಶಿಪಾಯಿ-ಪ್ಯಾದೆಗಳು ಒಳ್ಳೇ ಡಾಲಿನಿಂದ ನಡೆದಿದ್ದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಬೇಟೆಗಳನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವ ಕೂಗಿನ ಜನರು ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಕೋಲು-ಬಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕಂಬಳ-ಗೊಂಗಡಿಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಇನಾಮಿನ ಆಶೆಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಹತ್ತಿಂಟು ಜನ ಬೇಟೆಗಾರರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಬೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಡ ಸಣ್ಣ-ದೊಡ್ಡ ಮೊಲ ಇಲ್ಲವೆ ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಹಗ್ಗಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿಕೊಂಡು ನಡೆದಿದ್ದರು. ಅವರ ಹಿಂದೆ ಹನ್ನೆರಡು-ಹನ್ನೆರಡು ಮಂದಿಗಳ ಎರಡು ಗುಂಪು ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಹಗ್ಗಗಳಿಂದ ಕಾಲ ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಉದ್ದುದ್ದವಾದ ಗಳಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ, ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಡ್ಡ ಕೋಲುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತಿರುವುಮುರುವಾಗಿ ಇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂಮೊಂದು ಪ್ರಚಂಡ ಕಾಡು ಹಂದಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗುಂಪಿನವರೂ ಹೊತ್ತೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು; ಹಾಗೂ ಅವರೆಲ್ಲರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಸರಬೇಲ ಕಾನ್ಪೋಜೀ ಆಂಗ್ರೇಯವರ ಸವಾರಿಯು ತನ್ನಿಬ್ಬರ ಬೇಟೆಗಾರ ಜೊತೆಗಾರರ ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒಳ್ಳೇ ಡಾಲಿನಿಂದ ಅತ್ತಿತ್ತ ಅಲ್ಲಾಡುತ್ತ ನಾವಕಾಶವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ವಿಜಯದುರ್ಗ ಕೋಟಿಯಿಂದ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆ ಅರ್ಧ ಹರದಾರಿಯ ಮೇಲೆ ದೇವಿಯೊಂದು ಹಳೇ ದೇವಾಲಯವೂ ಅದರ ಮುಂದೊಂದು ವಿಸ್ತೀರ್ಣವಾದ ಬೈಲೂ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಆ ವೆರವಣಿಗೆಯು ನಿಂತಿತು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಕಿರಿ ಕರಕಿಯ ಮೇಲೆ ವಿರಾಸನ ಮಂಡಿಸಿ ಕುಳಿತರು. ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಲೆಂದು ಬೇಟೆಯ ವೃತ್ತಗಳನ್ನು ಹೆಗಲ ಮೇಲಿಂದಿಳಿಸಿದರು. ಕೇವಲ ಎರಬೇಲರ ಮಟ್ಟಿಗೆಂದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಈಚಲಗರಿಯ ಚಾಪಿಯು ಹಾಸಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು; ಹಾಗೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಜಾಜಮ ಹಾಸಿತ್ತು. ಸರಬೇಲರು ವಿರಾಸನಿಂದ ಜಾಜಮದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಕೂಡಲೆ ಕೊಂಬಿನವರು ಕೊಂಬನ್ನೂದಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೂಚಿಸಿದರು.

ಆಗಿನ ಕಾಲದ ಕೊಂಕಣ ಪ್ರಾಂತದ ಮರಾಠಾ ಸರದಾರರಲ್ಲಿ ಕಾನ್ಪೋಜೀ ಆಂಗ್ರೇಯಸ್ವ ಸಕಾಕ್ರಮಿಯು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆಯೇ ಮರ್ದನೂ ಸುಂದರನೂ ಬೇರೊಬ್ಬನಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸಾದುಗಪ್ಪಿನವನು; ಆದರೆ ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ಎಲ್ಲ ವಯವಗಳು ತೀರ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಿನವೂ ಹೊಳಪಿನವೂ ಆಗಿದ್ದವು; ಬರೀ ಆತನ ಸರಲ ಹಾಗೂ ಎದ್ದ ಕಾಣುವ ಮೂಗನ್ನು ನೋಡಿದರೇ ಅವನು ಸಾವಿರಜನರಲ್ಲೊಬ್ಬನೆಂಬಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಆತನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದವೂ ಒಡೆದು ಕಾಣುವಂಥವೂ ಆಗಿದ್ದವು; ಆದರೆ ಉಬ್ಬುಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ

ಪ್ರಾಯಶಃ ಯಾವ ತೇಜವಿರುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲವೋ ಅದು ಕಾನ್ಹೋಜಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿದ್ದು, ಅವನು ಯಾವನೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೆಟ್ಟನೆಂದರೆ ಆ ಎರಡನೇ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಆತನೊಡನೆ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೆರಿಸುವದು ಅಶಕ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆತನ ಮಿಂಸೆಗಳು ಹುರಿಕಟ್ಟಿದಿದ್ದು, ಆ ಕಲ್ಲಿಮಿಂಸೆಗಳಿಂದ ಅವನ ಭವ್ಯವಾದ ಗಲ್ಲಗಳು ಬಹುತರವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನ ದನಿಯು ಬಹು ಗಂಭೀರವೂ ಮರ್ದವೂ ಆಗಿತ್ತು; ಆತನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿದನೆಂದರೆ ಮುಗಿಲಲ್ಲಿ ಗಡಗಡಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಆಂಗ್ರೇನ ಸವಾರಿಯು ಕುಳಿತ ಕೂಡಲೆ ಆತನ ಖಾಸ ಸೇವಕನೊಬ್ಬನು ಬಂದು ತನ್ನಲ್ಲಿಯ ಪಂಚವರ್ಣದ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿದನು. ಕಾನ್ಹೋಜಿಯು ಅದನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಬೆವರಿನಿಂದ ಹೊಲಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ತನ್ನ ಮೋರೆಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒರೆಸಿಕೊಂಡನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸೇವಕನು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ ನಿಂತನು; ಹಾಗೂ ಒಳ್ಳೆ ನಮ್ರತೆಯಿಂದ:—“ಎಳೆಗಾಯಿ ಸುಲಿಯ ಬಹುದೋ? ಅಥವಾ ತಾಜಾ ನೀರಾ ತಂದಿದೆ, ಅದನ್ನು ತರೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ನೀರಾ ತರಬೇಕೆಂಬ ಅವ್ವಣಿಯಾಗಲು, ಆತನು ಕೂಡಲೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲೆ ತಂದಿಟ್ಟಿದ್ದ ಬಿಸಿಬಿಸಿ ನೀರಾದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತಂದು ಒಡೆಯನೆದುರು ಹಿಡಿದನು. ಕಾನ್ಹೋಜಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೀರಡಿಸಿದವನು. ನೀರಿನ ತಂಬಿಗೆಯನ್ನು ಒಂದೆರಡು ಗುಟುಕಿನಲ್ಲೇ ಬರೆದು ಮಾಡುವಂತೆ ಆ ನೀರಾಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತೆರವು ಮಾಡಿದನು; ಅದರಂತೆಯೇ ಎರಡನೇ ನೀರಾ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ತೆರವು ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಆತನು ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಳಿ ನೋಡಿ ಸಂಭಾಷಣಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದನು.

ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿ ಸರಬೇಲನು: “ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕ! ಇಂದು ಬೇಟೆಗೊಳ್ಳೇ ರಂಗು ಬಂದಿತ್ತಲ್ಲವೆ?”

ಭಾಗೂಜೀ:—“ಧಡೆಯರೇ! ಅದನ್ನೇನು ಹೇಳುವದಿದೆ? ತಾವು ಸಮುದ್ರದಂತೆ ವನಕ್ಕೂ ರಾಜರೇ ಆಗಿರುತ್ತೀರಿ ತಮ್ಮ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಹುಟ್ಟು ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಭಲ್ಲೆಯು! ಅವೆರಡೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಾಗಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದವುಗಳು. ತಾವು ಕೊಂಡ ಈ ಕಾಡು ಹಂದಿಗಳಿಂದ ನಾಲ್ಕತ್ತು-ಐವತ್ತು ಮಂದಿ ರೈತರಾದರೂ ಸುಖಿಗಳಾದಾರು; ಹಾಗೂ ತಮ್ಮನ್ನು ಹಾಡಿ ಹರಸಿಯಾರು. ಸರಕಾರ, ತಮ್ಮ ಆ ಹಡಗುಸುಡೆಯ ಹುಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಕೈ ಮುಟ್ಟಿದೆ ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರದಿಂದಲೇ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತದೆ; ಮತ್ತು ಭಲ್ಲೆಯಂತೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ತಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂದಬಳಿಕ ಅದಕ್ಕೆ ಯಶ ದೊರೆಯಲೇನು ತಡ?”

“ಆದರೆ ಬೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಯಶದೊರೆಯಲಾದರೂ ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕ, ನಿಮ್ಮಂತಹ ಸಹಾಯಕರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಇಂದಿನ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ನೋಡಿರಿ. ಆ ಮೊದಲನೇ ವರಾಹವು ನಮ್ಮ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲಿನ ಭಲ್ಲೆಯ ಏಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು; ಆದರೆ ಎರಡನೇದು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪದರೂ ಏರಿ ಬಂದೇ ಬಂದಿತ್ತಲ್ಲವೆ? ಒತ್ತು ಟ್ಟಿಗಿನ ನನ್ನ ಭಲ್ಲೆಯ ಹೊಡೆತವೂ ಎರಡನೇ ಕಡೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಭಲ್ಲೆಯ ಹೊಡೆತವೂ ಅದರ ಒಂವೇ ಪಕ್ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟವು. ಅಂತೆಯೇ ಕೆಲಸವಾಯಿತು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ವರಾಹ ವ್ಯಗ್ರವು ನನ್ನ ಎಡದೊಡೆಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸದಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆಯೇ ಇರಲಿ.....” ಎಂದಂದು, ಕಾನ್ಡೋಜಿಯು ವಿನೋದ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ನಗೆಚೇಷ್ಟೆಯ ದನಿ ತೆಗೆದು:—‘ನಿರಸದ್ರ-ನಿರಸರಾಧಗಳಾದ ಮಿಾನುಗಳನ್ನು ಕೊಂದು, ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕ, ನೀವು ದಿನಾಲು ಪಾಪಗೆಯ್ಯುತ್ತೀರಿ; ಆದರೆ ರೈತ ಜನರಿಗೆ ಉಪದ್ರವ ಕೊಡುವ, ಅವರ ಬೆಳೆಗಳನ್ನು ಸತ್ಯಾನಾಶಗೊಳಿಸುವ ಹಾಗು ಅವರ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆಯುವ ಈ ಕಾಡು ಹಂದಿಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ಆ ಪಾಪವನ್ನು ಅಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ತೊಳೆಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರೆಂದು ನಾನನ್ನು ತ್ರೇನೆ.”

ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕನಾದರೂ ತನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತುಸ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೂ ತುಸ ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೂ ಅರಿತಿದ್ದನು. ಕಾನ್ಡೋಜಿಯು ಮಿಾನು ಹಿಡಿಯುವ ಪಾಪ ಕ್ಷಾಲನಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅನುಕೂಲ ಅಭಿಮತವನ್ನಿತ್ತಿದ್ದನೋ ಅದರಿಂದ ಇವನ ಸಮಾಧಾನವಾಗದೆ, ಮೂಲತಃ ತನಗೆ ಯಾವ ಪಾಪವನ್ನು ಅಂಟಿಸಲಾಯಿತೋ ಅದೇ ಇವನಿಗೆ ಸಹನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಆತನು ನಕ್ಕು:—“ಧರೆಯರ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದೇ ತುಸ ಹೇಳುವೆನು. ಕಾಡು ಹಂದಿಗಳು ರೈತ ಜನರಿಗೆ ಉಪದ್ರವ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವು ಕಂದಮೂಲಗಳನ್ನೇ ತಿನ್ನುತ್ತವೆ; ಜೀವಂತ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಲಿಕ್ಕೆಂದು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ಮಿಾನುಗಳು?”

“ಆದರೆ ಧಣೀರಿಗೆ ವಿದಿತವಿರುವದೇನೆಂದರೆ, ಮಿಾನುಗಳ ಜಾತಿಯು ಬಹು ದುಷ್ಟವೂ ಕೂಳುಬಕ್ಕವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವು ತಮ್ಮ ಹಸಿವೆಯನ್ನು ತಮಗಿಂತ ಸಣ್ಣ ಮಿಾನುಗಳನ್ನು ತಿಂದು, ಅಂದರೆ ಬೇರೆಯವರ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಹೀರಿ ನೀಗಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅಂಥ ದುಷ್ಟ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ನಾವು ಮಿಾನುಗಾರರು ಕೊಲ್ಲುವದೇನೂ ಪಾಪವಾಗುವದೇ ಇಲ್ಲ ಸರಕಾರ!”

ಈ ಯುಕ್ತಿನಾದವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಲಿತಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು. ಕಾನ್ಡೋಜಿ: “ಭಾಗೂಜೀ, ನೀವಾಡಿದ್ದೇ ಇಜವು. ತಾನು ಪಾಪ ಮಾಡಿ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಹೆಸ

ರಿಡುವ ರೀತಿಯೇ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸಮುದ್ರದೊಳಗಿನ ಮೊಡ್ಡ ಮೀನುಗಳು ಹೇಗೋ ಅದರಂತೆ ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲಿನ ಆ ಕಳ್ಳ ಫಿರಂಗಿಗಳು! ಅವರು ತಾವು ಸ್ವತಃ ಕಳವು-ಸುಲಿಗೆ ನಡೆಸುವರು; ಹಾಗೂ ನಮ್ಮಂತಹರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಮುದ್ರಗಳ್ಳರೆಂದು ದೋಷ ಕೊಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ”

ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆದಿರುವಾಗಲೇ ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಕೋಟೆಯ ಕಡೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬ ಶಿಸಾಯಿಯು ಏನೋ ವಾರ್ತೆ ತಂದನು. ಆ ವಾರ್ತೆಯೇನೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷರ ಕಡೆಯ ಹಡಗುಪಡೆಯ ವಕೀಲನೊಬ್ಬನು ಇಂಗ್ಲಿಷ ಸರಕಾರೀ ಅಧಿಕಾರಿಯೊಂದು ಕಾಗದ ತಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದು, ಆತನು ಸರಖೇಲ ಸಾಹೇಬರನ್ನು ತೀವ್ರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಅನ್ನುತ್ತಿರುವನು.

ಆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾನ್ಸ್ತೇಬಲ್‌ಯು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ:—“ವಕೀಲನು ಬಂದಿದ್ದರೆ ಕುಳ್ಳಿರಲಾತನು ಕೋಟೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ! ನನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದಾಗ ನಾನತ್ತ ಬಂದೇನು. ನಾನೇನು ಇಂಗ್ಲಿಷರ ಗುಲಾಮನೋ, ನನ್ನನ್ನಾತನು ಇಷ್ಟು ಅವಸರದಿಂದ ಕರೆಯಲಿಕ್ಕೆ? ಈ ಕೆಂಪು ಮುಸುಡಿಯ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಬಲು ತಾಳಗೆಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅರಿಷಿಣ ಬಣ್ಣದ ಫಿರಂಗಿಗಳನ್ನು ತಲೆಯೆತ್ತದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ತಾವೇ ಈ ಕೊಂಕಣ ಸಮುದ್ರದ ರಾಜರಾಗಿರುತ್ತೇನೆಂದು ಇವರಿಗನಿಸಿದೆ, ಆದರೆ ಈ ಸರಖೇಲನನ್ನು ನೀವಿನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರಿಯುವೆವೆಂದು ಇವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ಸಮುದ್ರದ ನಿಜವಾದ ರಾಜನು ಈ ಮರಾಟಗನು-ಈ ನಾವಿಕ ಸರದಾರನು-ಇರುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಜಂಭವನ್ನೆಂದೂ ನಡೆಯಗೊಡಲಾರೆನು.”

ಬಳಿಕ ಸುದ್ದಿ ತಂದಿದ್ದವನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿ ಕಾನ್ಸ್ತೇಬಲ್‌ಯು:—“ಏನೋ, ಆ ಫಿರಂಗಿ ವಕೀಲನು ವ್ಯಾಪಾರಿ ಹಡಗದೊಳಗಿಂದ ಬಂದನೋ ಅಥವಾ ಯುದ್ಧ ನೌಕೆಯಿಂದಿಳಿದನೋ? ಆತನ ವ್ಯಾಸಪೋರ್ಟ್‌ನ್ನಾರಾದರೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದಾರೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಆತ ವ್ಯಾಸಪೋರ್ಟ್‌ಲ್ಲದೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ ನಾನವನ ಹಡಗಕ್ಕೆ ಹಡಗವನ್ನೇ ಜಪ್ತು ಮಾಡುವೆನು; ಮತ್ತು ಅವರ ಮುಂದಾಳಾದ ಆ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯವನು ಸ್ವತಃ ವಕೀಲನೆಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಪಡೆದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವನು ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರನೆಂದು ಹೇಳು. ಇಂಥ ಬೊಬ್ಬಾಟದ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ವಿಜಯದುರ್ಗದೊಳಗಿನ ನೆಲಮನೆಯು ಸಾಕಾಗಿ ಉಳಿಯುವಂತಿದೆ. ಸುರತ-ಮುಂಬಯಿಗಳ ಗವರ್ನರರು ಉಳಿದಾರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಪಾರಗಳಲ್ಲಿ! ಮಗನೇ, ಇಲ್ಲಿ ನಿನಗೂ ಈ ನಾವಿಕ ಸರದಾರನಿಗೂ ಗಂಟೆದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸು.”

ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಆ ಬಡ ಸುದ್ದಿಗಾರನೇನು ಉತ್ತರ ಕೊಡುವನು?”

ಕಾನ್ಡೋಜಿಯು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾಗ ನಾಲ್ಕು ಪಾತ್ರ ನೀರಾ ಸಹಜವಾಗಿ ಕುಡಿದ್ದನು. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ನಿಶ್ಚಿತವಿರದಿದ್ದರೂ, ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಉನ್ಮಾದವೇರಹತ್ತಿತ್ತು. ಇವನು ಕಾನಿನೊಳಗಿಂದ ಹೊಡೆದು ತಂದ ವರಾಹಗಳನ್ನು ಬೇಟೆಗಾರರಿಗೆ ಇನಾಮೆಂದು ಕೊಟ್ಟು:—“ ಗೆಳೆಯರೇ, ಇನ್ನು ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ತೆರಳಿರಿ. ತಕ್ಕ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಈ ಮೃಗಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಒಕ್ಕೇ ಮೇಜವಾಸಿ ಮಾಡಿರಿ. ನೀವು ನಾಳೆಯ ದಿವಸ ಸರಕಾರೀ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ. ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಉಳಿದು ಇಂದಿನ ಬೇಟೆಯ ಶ್ರಮವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಮತ್ತೆ ಬೇಟೆಗೆ ಹೊರಡುವ ಮುಂಚೆ ನಿಮಗೆ ಹಾಗೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಡಲಾಗುವದು. ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವ ಫಿರಂಗೀ ವಕೀಲನೊಡನೆ ವಾದಿಸ್ಯಾಡುವದರಲ್ಲೇ ನಾಳಿನ ನಮ್ಮ ಇಡೀ ದಿವಸ ಖರ್ಚಾಗುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ!”

ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಕಾನ್ಡೋಜಿಯು ಜಾಜಮಿನ ಮೇಲಿಂದ ಎದ್ದನು. ಈ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಧಾಕಲ್ಯಾ ಮತ್ತು ಕುಣಕ್ಯಾ ಇವರು ಅವರ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಪೂಡಮೊಟ್ಟುರು. ಆ ಇಬ್ಬರೂ ತರುಣರು ಅಲ್ಲಿಯ ಹಿರಿಯರನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹಾಕಿ, ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಮುಂದೆ ಬಂದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಕಾನ್ಡೋಜಿಗೆ ಕಾತುಕವೆನಿಸಿತು. ಆಗ ಆತನು:—“ ಈ ಹುಡುಗರಾರೋ? ಇವರೊಕ್ಕೇ ದಿಬ್ಬರಾಗಿ ತೋರುತ್ತಾರಲ್ಲ. ನನ್ನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಇವರಿಗೆ ಭಯವೆನಿಸುವದಿಲ್ಲವೋ?”

ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕನೆನ್ನುತ್ತಾನೆ:—“ ಈತನು ನನ್ನ ಸಾಕು ಮಗ ಸರಕಾರ! ಇವನ ಹೆಸರು ಧಾಕಲ್ಯಾ. ಈತ ನಮ್ಮ ಮೀನುಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕೆಯ ನಿಷ್ಣಾತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಬಣ್ಣಿಲ್ಲವ, ಜಗ್ಗುವ, ಹೋಡಿ-ಪಡಾವಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಇವನು ನಮ್ಮಂಥ ಹಿರೀಮಣಿಗಳನ್ನು ಸಹ ಹಿಂದೂಡಹತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇವನನ್ನು ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಿದರೆ ಹೋಡಿ-ಪಡಾವಗಳೆಲ್ಲ ಮೀನುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿತುಂಬಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಈತನ ಕೈಗುಣ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮ ಅಶೀರ್ವಾದದಿಂದ ಮುಂದೆ ಮೀನುಗಾರರ ನಾಯಿಕನಾದಾನು ಸರಕಾರ!”

“ ಆ ಎರಡನೇ ಪೋರನಾರು? ಆತನಂತೂ ಮೀನುಗಾರನಾಗಿ ತೋರುವದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕೊಂಕಣದವನೋ ಅಥವಾ ದೇಶದ ಮೇಲಿಂದ ಕೊಂಕಣದ ಮೋಜು ನೋಡಲೆಂದು ಬಂದವನೋ?”

“ ಹೇಗೆಂದರೂ ಆ ಹುಡುಗ ಬಲು ಚುರುಕನಿದ್ದಾನೆ ಸರಕಾರ! ಈ ಮೊದಲು ದೇಶದ ಮೇಲಿಂದ ಕೊಂಕಣಕ್ಕೆ ಬಂದ ತರುಣ ಹುಡುಗರು ಬರಿಯ ಇಲ್ಲಿಯ

ಮೋಜು ನೋಡಿ ತಮ್ಮ ಹುಮ್ಮಸ್ಸನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ ಸರಕಾರ! ಅವರು ಹಡಗುಪಡೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಿನ್ನುಗಾರ, ದಾಲದಿ, ಭಂಡಾರಿ ಜನರನ್ನು ಕೂಡ ಮೂರಿದರು; ಮತ್ತು ಅವರ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯಂತೂ ಸರಬೇಲಿಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು; ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲಿನ ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ಸಂಪಾದಿಸಿದರೆಂಬದು ಧಣಿಯರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಸಂಗತಿಯೇ ಆಗಿದೆ. ”

ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕನು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಹಾಗು ವ್ಯಕ್ತಿಶಃ ತನ್ನ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಸಮಯವರಿತು ಒಂದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಮಾಡಿದನೆಂಬದು ಕಾನ್ಡೋಜಿಗೆ ಹೊಳೆಯದಿದ್ದಿತೇ? ತನ್ನ ತಂದೆಯು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ದೇಶದ ಮೇಲಿನ ಮರಾಟರೊಳು, ಆತ ಕೊಂಕಣಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಬಂದ, ದೇಶದ ಮೇಲೆಂದೂ ಸಿಗದ ಹಡಗುಪಡೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಂಕಣಕ್ಕೆ ಬಂದ ಬಳಿಕ ಹೊಸದಾಗಿ ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದ, ತಮ್ಮ ಮರಾಟರ ಶಿಷ್ಯರೊಳಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಿಂದ ಆತ ಯುದ್ಧ ಹಡಗುಗಳ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಹಾಗು ಅವನು ಆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಣಾತನಾಗಿ ತಾನು ಮರಾಟರ ಸರಕಾರಿ ಹಡಗುಪಡೆಯ ಸರದಾರಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಇವೆಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳು ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಕಾನ್ಡೋಜಿಯ ಮನದಲ್ಲಿ ನೆನಪಾಗಿ ಹೋದವು. ಭಾಗೂಜಿಯ ಆ ದರ್ಬಾರಿ ಅದರ ಯಥಾರ್ಥ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ಕಾನ್ಡೋಜಿಗೆ ತನ್ನ ಕರ್ತೃತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಗರ್ವವೆನಿಸಿದ್ದರೆ ಅದು ಯಥಾರ್ಥವೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಕೊಂಕಣದೊಳಗಿನ ಕೋಳೀ ಭಂಡಾರಿ ಜನರಲ್ಲಿ ನಾವಿಕ ಕಸಬು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾದುವ ಲಕ್ಷ್ಯದ ವೃತ್ತಿಯು ಜಾಗ್ರತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಮರಾಟರ ಮುಂದಾಳುತ್ವದಿಂದ ಉದಯಿಸಿತು; ಹಾಗು ಬೇಗನೆ ಮುಂದುವರಿಯಿತು. ಅದರ ಬಲದಿಂದಲೇ ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾಜರಿಗೆ ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿ ಮರಾಟರ ಹಡಗುಪಡೆಯ ನೆಲಗಟ್ಟು ಹಾಕುವ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯುಂಟಾಯಿತು. ಅದಿಲ್ಲ ಇತಿಹಾಸವು ಕಾನ್ಡೋಜಿಯ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೇ ನಡೆದಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ದೇಶದ ಮೇಲಿನ ಮರಾಟರೂ ಕೊಂಕಣದೊಳಗಿನ ಕೋಳೀ-ಭಂಡಾರಿ ಜನರೂ ಇವರುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ಸಮನಾಗಿ ಅಭಿಮಾನವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಆ ಸ್ಮರಣದ ಪರಿಣಾಮವಾಯಿತೇನೆಂದರೆ, ಕುಣಕ್ಕಾ ದೇಶದಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಹುಡುಗನಿರಬಹುದೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ಕಾನ್ಡೋಜಿಯ ಲಕ್ಷ್ಯವು ಆತನ ಕಡೆಗೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವೇಧಿಸಿತು. ಅದರಿಂದ ಆತನು :—“ ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಿಕ, ಕೊಂಕಣವೇನು, ದೇಶವೇನು? ಇವೆರಡೂ ಪ್ರಾಂತಗಳು ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಯೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ಯೋಗ್ಯತೆಯವಾಗಿವೆ. ಯಾಕಂದರೆ, ಇವೆರಡರ ಮೇಲೂ ಶ್ರೀ ಭಕ್ತಪತಿ

ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರ ಪಾದಧೂಳಿಯು ಸವನಾಗಿಯೇ ಬಿದ್ದಿರುವದಲ್ಲವೆ? ಅದಿರಲಿ. ಈ ಎರಡನೇ ಪೋರನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವನು?”

“ಧಣಿಯರೇ, ಇವನಿಗೆ ಎಣನುಗಾರಿಕೆಯ ಉದ್ಯೋಗವು ಬರುವಂತಿದ್ದರೂ ಸರಕಾರೀ ನಾವಿಕದಲದ ನೌಕರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಈತನ ಮನವೆಳೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ನನಗನಿಸುತ್ತದೆ. ಧಣಿಯರ ಅಪ್ಪಣೆ ಹೇಗೆಯೋ ಹಾಗೆ!”

ಕಾನ್ಡೋಜಿ:—“ನಾಯಿಕ, ಹರಿಯದ ಯೋಗ್ಯ ಹುಡುಗರು ದಂಡಾಳುಗಳಾಗುವ ಇಚ್ಛೆ ಧರಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೆ ಅವರಿಗಾಗಿ ನನ್ನ ಜೀವವು ಉಕ್ಕೇರಹತ್ತುತ್ತದೆ ನೋಡಿರಿ. ನನ್ನ ಹಡಗುಪಡೆಯು ಇನ್ನೂ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಶೂರ ಹುಮ್ಮಸಿನ ತರುಣ ಜನರನ್ನು ಎಷ್ಟು ಭರತಿ ಮಾಡಿದರೂ ಕಡಿಮೆಯೇ ಆದೀತಲ್ಲವೆ? ಒಬ್ಬನೇ ಏನು, ಇವನಂತಹ ನೂರು ಮಂದಿ ತರುಣರು ದೊರೆತರೂ ಅವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಡಲು ನಾನು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಪೋರನನ್ನು ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ನನ್ನ ತೈನಾತಿಗಾಗಿ ಕಳಿಸಿಕೊಡಿರಿ. ಇವನಂತಹ ಹಡಗುಪಡೆಯ ನೌಕರಿ ಮಾಡುವನೋ, ಮತ್ತೇನು ಮಾಡುವನೋ ನೋಡುವೆನು.”

(೬)

ಕಡೆಗೊಂದು ದಿನ ಕುಣಕ್ಯಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತ; ಮತ್ತು ಮೈಯೊಳಗಿನ ಅಲಸ್ಯತನವನ್ನು ಕೊಡವಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ತನ್ನ ಮೈಯೊಡ್ಡ ಮುರಿಯುತ್ತ: “ಗುರುಗಳೇ, ನನಗೇನಾದರೂ ಕೆಲಸ ಹೇಳಿರಿ? ಕೆಲಸ-ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲದೆ ಬೇಸತ್ತಿರುವೆನು. ಮನಸ್ಸು ರಂಜಿಸುವಂತಹ ಯಾವುದೊಂದು ಕೆಲಸ ಹೇಳದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ನರ್ಮದಾ ನದಿಯ ದಂಡೆಯೊಳಗಿನ ಮಠದ ದಾರಿ ಹಿಡಿದೇನು. ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವದರಿಂದ ಸ್ವಾರ್ಥ-ಪರಾರ್ಥಗಳೆರಡೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಧಿಸುತ್ತವೆ.”

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಕುಣಕ್ಯಾನ ಮುಖಮುದ್ರೆಯ ಕಡೆಗೊಮ್ಮೆ ನಿರಕಿಸಿ ನೋಡಿದರು; ಮತ್ತು ನಗುತ್ತ:—“ಹೀಗೋ! ನಿನಗೆ ಮನರಂಜನೆಯಾಗುವಂತಹ ಕೆಲಸ ಬೇಕೇನು? ಕೆಳಗೆ ಕೂಡ್ತು ನೋಡೋಣ!” ಎಂದಿನಲು, ಕುಣಕ್ಯಾ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತನು. ಬಳಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಎಕೆ-ಅಡಿಕೆ-ತಂಬಾಕುಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡರು. ಕಣ್ಣುಗಳ ಮೇಲೆ ಚಾಳೀಸವನ್ನಿಟ್ಟರು. ಆ ಪೋರನ ಬಲ ಅಂಗೈಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಎಡ ಗೈಯಿಂದ ಹಿಡಿದು, ತಮ್ಮ ಬಲಗೈಯಿಂದ ಅದನ್ನು ನೆಟ್ಟಗೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನೋಡತೊಡಗಿದರು.

ಅದನ್ನು ಕಂಡು, ಕುಣಕ್ಯಾ ನಕ್ಕು:—“ಗುರುಗಳೇ, ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೈಯನ್ನೇನು ನೋಡುವಿರಿ? ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ದಿನಾಲು ಹೊಸ ಹೊಸ ಗೆರೆಗಳೇನಾದರೂ ಏಳುತ್ತವೆಯೋ ಏನು?”

“ಎಲೇ ಹುಡುಗಾ, ಅವೇ ಗೆರೆಗಳು; ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ವೇಗಿ ಹೊಸದೋ, ಹಾಗೆ ಹಳೇ ಗೆರೆಗಳ ಪರೀಕ್ಷಣವನ್ನೂ ನಾನು ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.”

ಕೆಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆದರೆ ತೀರ ಏಕಾಗ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವನ ಕೈಯ ಗೆರೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಅಕಲ್ಪಿತ ಪ್ರಕಾಶ ಕಂಡಂತೆ ಘಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:—“ಪೋರಾ, ನಡೆ, ನಿನ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿಯಿತು. ನಿನ್ನ ಭವಿಷ್ಯವು ಕಾಣಿಸಿತು. ನೀನು ಸರಖೇಲರ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಭಾಗ್ಯ ಪಡೆಯುವೆ. ಆದರೂ.....” ಹೀಗೆ ನುಡಿದು, ಅವರು ಮುಂದಿನ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಚ್ಚರಿಸದೆ, ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಉಸಿರ್ಗರೆದರು.

ಕುಣಕ್ಕಾ:—“ಮೊದಲು ನೌಕರಿಗೆ ಹತ್ತಬೇಕು; ಹಾಗು ನಂತರ ಭಾಗ್ಯ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಅದೆಲ್ಲ ದೂರಿನ ಮೂಲಕ.”

“ಆದರೆ ಕೋನೆಗೆ....” ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವನು ಲೆಕ್ಕಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಮತ್ತೆ ಕುಣಕ್ಕಾ:—“ಆದರೆ ಸ್ವಂತ ನನ್ನನ್ನು ಅದಾರು ಮಾತಾಡಿಸುವರು? ಸರಖೇಲರು ನಿಮ್ಮ ಮಾತನ್ನು ಹೊವಿನಂತೆ ಮನ್ನಿಸುವರು. ನೀವು ಅದನ್ನಷ್ಟು ನನಗಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಿರಾ?”

ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಂತದ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ದಿಟಗೊಳಿಸಲೋಸುಗ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅವರು:—“ಹುಡುಗಾ, ನಿನ್ನನ್ನೆಂದು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಸರಖೇಲರ ಭೇಟಿಗೊಯ್ಯುತ್ತೇನೆ ನಡೆ. ನಿನ್ನ ಕೈ ಮೇಲಿವ ಗೆರೆಗಳು ನನಗೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತವೆಯೋ ಎಂಬಂತೆ ನನಗೆ ಭಾಸ ಕಾಗುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಇಂದಿನ ವೇಳೆಯ ಗುಣವೇ ಬೇರೆ ಇರುವಂತಿದೆ.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಉಡಿಗೆ-ತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಶಾಲುಜೋಡಿಯನ್ನು ಚಿಲ್ಲಿಕೊಂಡರು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೋಲು ಹಿಡಿದರು; ಹಾಸು ಕುಣಕ್ಕಾನೊಡನೆ ಕೋಟಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಕಿರಿನಿದ್ದೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ವೀಳ್ಯ ತಿಂದು, ತಲೆಗೆ ಪಟ್ಟಿಕಡ್ಡಿಯ ಮುಂಡಾಸವನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಸರಖೇಲರ ಸವಾರಿಯು ಸದರಿನ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಕುಳಿತತ್ತು. ಕಾರಕೂನನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಗದ-ಲೆಕ್ಕಣೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಕಾವಲುಗಾರನು ಬೊಂಕಕ್ಕೆ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅವರ ಹಿಂದುಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಪಯಣ ಸಜ್ಜಾಗಿದ್ದನು.

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೆ ಸರಖೇಲರು ತಮ್ಮ ಅಸನದಿಂದಿದ್ದು ನಿಂತು ಸತ್ಕರಿಸಿದರು; ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಬಲಗಡ್ಡಿದ್ದ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಅಸನದ ಮೇಲೆ ಕೂಡ್ರ ಬೇಕೆಂದು ಬಿನ್ನಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಕುಣಕ್ಯಾ ಜೋಡಿಸಿದ ಕೈಗಳಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಬಳಿಕ ಅವರೀರ್ವರಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಸಂಭಾಷಣ ನಡೆಯಿತು.

“ಇಂದು ಗುರುಗಳು ಈ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಅಕಲ್ಪಿತವಾಗಿ ಭೇಜಿ ಕೊಡುವ ಕೃಪೆ ಮಾಡಿದರು:”

“ಧನಿಯರೇ, ಅಹುದು. ಇಂದೊಂದು ವಿಶೇಷ ಕೆಲಸ ಹೊರಟಿತೆಂದು ಧಣೇರಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದೆನು.” ಹೀಗೆಂದು ನುಡಿದು, ಅವರು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕುಣಕ್ಯಾನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ:—“ಹುಡುಗಾ, ನೋಡುತ್ತೀಯೇನು? ಮುಂದೆ ಬಂದು ಧಣೇರ ಕಾಲಿಗೆ ಬೀಳು,”

ಆ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಕುಣಕ್ಯಾ ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಜಾರಿಗೆ ತಂದನು.

“ಆಂ! ಈ ತರುಣ ಹುಡುಗನಾರು? ಈ ಮೊದಲಿಂದಾದರೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದನೋ? ಇವನು ನನ್ನ ಕಾಲಿಗೆಕೆ ಎರಗುತ್ತಾನೆ?” ಸರಖೇಲರು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

“ಧನಿಯರೇ, ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿರಿ” ಹೀಗೆಂದು ಅಂದು, ತಮ್ಮ ಬೀಗ ಸಂಡಿತರಾಯನಿಗೆ ಕುಣಕ್ಯಾನ ಸಂಬಂಧವು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು, ತದನಂತರ ಈತನು ಈಗ ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಮುಂತಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು:—“ನಾನು ನನ್ನ ಜ್ಯೋತಿಷ-ಸಾಮುದ್ರಿಕ-ವಿದ್ಯೆಗಳ ಸ್ತುತಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂತಲ್ಲ; ಧನಿಯರಿಗೆ ಅದರ ಅನುಭವವು ಈ ಮೊದಲೇ ಬಂದಿರಬಹುದಾಗಿದೆ.”

“ಗುರುಗಳೇ, ಅಹುದು” ಸರಖೇಲರು ಕೈ ಮುಗಿದು, ಶಿರವನ್ನು ತುಸ ಬಾಗಿ, ಅದರಬುದ್ಧಿಯಿಂದ:—“ತಾವು ಹೇಳಿದ ಭವಿಷ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಬಹುತರವಾಗಿ ದಿಟವಾದವು; ಅಂತೆಯೇ ಯಾವುದೊಂದು ಮಹತ್ವದ ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವಾಗ ತಾವು ತೆಗೆದು ಕೊಟ್ಟ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲೇ ನಾನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ; ಮತ್ತು ನಾನಿದನ್ನೇನೂ ಮುಖಸ್ತುತಿ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಅಂದ ಬಳಿಕ ಇಂದು ನನ್ನ ವಿಷಯದ ಇಂಥ ಯಾವದೊಂದು ಭವಿಷ್ಯವೇ ತಮ್ಮ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೇನು?”

“ಧನಿಯರೇ, ತಮ್ಮ ವಿಷಯದ ಭವಿಷ್ಯವೆಂದೇನೂ ಅಲ್ಲ; ಆದರೆ ಸಾಣಿಂದು ಈ ಹುಡುಗನ ಕೈ ನೋಡಿದೆ. ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ಕಂಡುಬಂದಿತೇನಂದರೆ, ಈತನಿಗೆ

ಜಲಸಂಚಾರ ಯೋಗವು ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ. ಇವನು ಪರಾಕ್ರಮಿಯಾದಾನು. ಇಂಥ ಇವನನ್ನು ಧಣಿಯರು ಕೈಕಳಗಿರಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ಈತನು ಸ್ವಂತ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗುವಂತೆ ಧಣಿಯರ ಕಾಮಗಾರಿಯನ್ನೂ ಮಾಡುವನು. ಅಂತೆಯೇ ಇವನನ್ನು ಧಣೀರ ಪಾದಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆಂದು ಇವನನ್ನು ಬೇಕಂತ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದೆನು.”

“ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲವೇ?” ಸರಖೇಲರು ನಕ್ಕು:—“ಈತನೊಬ್ಬನೇ ಏಕೆ, ನಿಮ್ಮ ಇಂಥ ಶಿಫಾರಸಿನ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ತರುಣ ಹುಡುಗರಿರುವರೋ, ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕೆಲಸ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಿದ್ಧನಿದ್ದೇನೆ. ಗುರುಗಳೇ, ಶ್ರೀಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರ ಕೃಪೆಯಿಂದಲೂ ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ಹಿರಿಯರ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದಲೂ ಹಡಗುಪಡೆಯನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನಾರಂಭಿಸುವೆಂಬದು ತಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ತರಾಡಿ-ಹೋಡಿಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವದನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾದಾಡಿಸುವ ವರೆಗಿನ ಅವರವರ ಬುದ್ಧಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಅವೆಷ್ಟೋ ಭಿನ್ನಭಿನ್ನ ಬಗೆಯ ಕೆಲಸಗಳು ಮುಂದೊಡ್ಡುತ್ತವೆ. ಮಾಲವಣ-ವೆಂಗುಲೆಗಳಿಂದ ಅಲೀಬಾಗದ ವರೆಗೆ ನಾನು ಇದಿಷ್ಟು ಹವ್ಯಾಸತೊಟ್ಟಿರುವದರಿಂದ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೀಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಹುರುಪಿನ ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಯ ನೂರಾರು-ಸಾವಿರಾರು ಹೊಸ ತರುಣರು ದೊರೆತರೆ ನನಗೆ ಅವಶ್ಯವೇ ಇದೆ. ಒಂದೇ ಪೀಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರೈಸತಕ್ಕ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಒಂದು ಪೀಳಿಗೆಯು ಗಿಡನೆಟ್ಟ ಬಳಿಕ ಮೂರನೇ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ಅದರ ಹಣ್ಣುಗಳು ತಿನ್ನಲು ದೊರೆಯುವಂಥ ಕೆಲಸವಿದು; ಮತ್ತು ಸದ್ಯದ ನನ್ನ ಚಿಂತೆಯೆಂದರೆ ಚಾಲಾಕ ಮತ್ತು ಎದೆಗಾರ ಪರಾಕ್ರಮಿ ಜನರು ಬೇಕಾದಂತಹ ಹಾಗು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹೇಗೆ ದೊರೆತಾತೆಂಬದೇ ಆಗಿದೆ.”

“ಅದರ ಯೋಚನೆಯೇನಿ? ನಿಮ್ಮ ಧಣಿಯರು ಕೊಂಕಣ ಸಮುದ್ರದ ರಾಜ ರಾಗುವರೆಂಬ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಸಾಸಂದೋ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದರರ್ಥವೇ ಧಣಿಯರಿಗೆ ಸಾವಿಕ ಪಡೆಯೂ ದಂಡೂ ಕೊರತೆಯಾಗದೆಂದು ”

“ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮನುಷ್ಯರು. ಕೊಂಕಣಪಟ್ಟಿಯೇನೋ ದೊಡ್ಡದು; ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದರಗಳು ಅತ್ಯಲ್ಪವಲ್ಲವೇ? ಕೊಂಕಣಪ್ರಾಂತದೊಳಗಿನ ಜನನವ ತಿರು ವಿಶೇಷವಲ್ಲದೆ, ಅವರು ಕಷ್ಟಾಳುಗಳೂ ಅಹುದೇನು?”

“ಗುರುಗಳೇ, ಅಹುದು. ದೇಶ ಮತ್ತು ಕೊಂಕಣ ಇವೆರಡು ಪ್ರದೇಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಅನುಭವವಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಕೊಂಕಣದ ಮನುಷ್ಯನು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಾಳುವೆಂಬದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಭೋಯಿಗಳೂ ಕೋಳಿ ಜನರೂ

ಕುಣ ಕ್ಯಾ

ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳು; ಭಂಡಾರಿಗಳು ಶೂರರು; ದಾಲದೀ ಜನತು ವ್ಯಾಪಾರೀ ಬುದ್ಧಿ
ಯುಷರು; ಆದರೆ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಮರಾಟರು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಯಾವ ಲವಲವಿಕೆಯನ್ನು
ತೋರದರೋ ಅದು ಕೊಂಕಣದ ಜನರಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ಕೊಂಕಣ
ದಲ್ಲಿಳಿದು ತಮ್ಮ ಜೈತನ್ಯದ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ವರೆಗೆ ಇಲ್ಲಿಯೆ ಎಲ್ಲ ಜನರು
ಮೊಗಲ, ವಿಜಾಪುರ, ಹಬಶೀ ಮತ್ತು ಟಿಂಪುಗೆಯವರ ಅಮಲಿನಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿ
ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ತರಾಡ-ಹೋಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಸರ್ಕಾರದ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಬಂದರ
ಸೇರುವವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬಲವೋ? ಅಥವಾ ದಂಡೆಗೆ ಕಾಲೂರಿ ನಿಲ್ಲುವವನಿಗೆ, ಗುಡ್ಡ
ಗಳ ಆಶ್ರಯದಿಂದ ಕಾದಾಡಬಲ್ಲವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಬಲವೋ? ಆದರೆ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಪರಾ
ಕ್ರಮವಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಒಳಗಿನಿಂದ ಹುರಪಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.
ಅದು ಈ ಕೊಂಕಣದ ಜನರಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಅಂತೆಯೇ ಶಿವಾಜಿಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಹಡಗುಪಡೆ
ಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಬೇಕು-ಕಾದಾಡಬೇಕು ಎಂದೆನಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಳಿಕ-ಅವರಿಗೆ ದೇಶ
ದೊಳಗಿನ ಮರಾಟರನ್ನೇ ಘಟ್ಟದಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ತರಬೇಕಾಯಿತು. ನನ್ನ ಸ್ವಂತದ
ವತನವಾಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಘಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ದೇಶದಲ್ಲೇ ಇರುವವೆಂಬದು ಗುರುಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತೇ
ಇದೆ; ಆದರೆ ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ತಾಯಿನಾಡು ಕೊಂಕಣವೇ ಆಗುವದು.
ಅದಿರಲಿ. ಗುರುಗಳೇ, ಈ ಹುಡುಗನು ಯಾವ ಜಾತಿಯವನು?"

“ಅನಾಥ ಪೋರ. ಇವನ ತಂದೆ-ತಾಯಿ, ಅಪ್ಪರಿಷ್ಟರಾರೂ ಇರುವದಿಲ್ಲ.
ಈತನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿಯು ಪಾಲಿಸಿದನು; ಆದರೆ ಇವನು ಸ್ವತಃ ಬೈರಾಗಿಯಾಗಿ
ತನ್ನ ಜೀವಿತವನ್ನೆಲ್ಲ ತೀರ್ಥ-ಯಾತ್ರೆಗಳ ಸಂಚಾರದಲ್ಲಿ ಕಳೆಯಲಾಸನು. ಸಂಸಾರ
ವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಲೌಕಿಕದೊಳಗಿನ ಪರಾಕ್ರಮಗಳನ್ನೆ ಸಗುವನೆಂದು ನನ್ನ ಸಾಮುದ್ರಿಕ
ಶಾಸ್ತ್ರವು ನನಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ಧನಿಯರೇ, ಇವನ ಜಾತಿಯಾವದೇ ಇರಲಿ;
ಕುಲವು ದೈವದಿಂದಲಾದರೂ ಪರಾಕ್ರಮವು ಸ್ವಂತದ್ದು ಎಂದೆನ್ನುವ ಮಾತು ನಿಜ
ವಲ್ಲವೇ?”

“ಗುರುಗಳೇ, ಹೌದು. ವೃತ್ತಿಯ ಗುಣಗಳಿಗೆ ನಾನು ಮಹತ್ವಕೊಡತಕ್ಕ
ವನೇ; ಆದರೂ ಅಡಕ್ಕೆ ಕುಲದ ಗುಣಗಳ ಆಧಾರ ಲಭಿಸಿದರೆ ಹಾಲೊಳಗೆ ಸಕ್ಕರೆ
ಚೆರಿಸಿದಂತಾಗುವದಿಲ್ಲವೇ?”

“ಆದರೂ ಒಳ್ಳೇ ಜಾತಿಯ ಗಿಡವಿದ್ದರೂ ಅದು ತಕ್ಕಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಡ
ಬಹುದಾದಷ್ಟು ಫಲ-ಪುಷ್ಪಗಳನ್ನು ಪಾಳುಭೂಮಿಯಲ್ಲಿಂತು ಕೊಡುವದು? ಈ
ಪೋರನ ಬಗ್ಗೆಯೇ ನೋಡಿರಿ. ಯಾವ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಈತನು ಜನಿಸಿರುವನೋ ಅದ
ನ್ನೇನೂ ಇನ್ನು ಬದಲಿಸಲು ಸಕ್ತನಾಗಲಾರನು; ಆದರೆ ಆ ಜಾತಿಯ ಗುಣಗಳು

ಫಲಪ್ರದಗಳಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಕರ್ತೃತ್ವ ತೋರಿಸುವ ಇಂಬು ದೊರಕಬೇಕು. ದೈವಯೋಗದಿಂದ ಅವನು ಇತ್ತ ಬರದೆ ಸಾಯುವವರಿಗೆ ಬೈರಾಗಿಯೇ ಆಗಿ ತೀರ್ಥ-ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಪುಣ್ಯದ ಯಾವ ಲಾಭವಾಗಲಿತ್ತೋ ಅದಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ಲೌಕಿಕ ಅಭ್ಯುದಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವನ ಜೀವಿತವು ಪುಕ್ಕಟೆಯಾಗಿ ಗತಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಮಾನವನು ಇಬ್ಬಗೆಯ ಫಲಗಳ ಆಶೆಯನ್ನು ಧರಿಸಬೇಕು!”

“ಆದರೆ ಗುರುಗಳೇ, ಈತನು ವೇಷವನ್ನೂ ಬೈರಾಗಿಯದೇ ಇದೆ. ಈತನ ತಲೆತುಂಬ ಕೂದಲು ಬೆಳೆದಿವೆ. ವಯಸ್ಸು ಚಿಕ್ಕದೆಂದು ಅವುಗಳ ವರಟು ಒಂದೆ ಗಳಾಗಲಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ? ಮತ್ತು ಗಲ್ಲಗಳ ಮೇಲೂ ಗದ್ದದ ಮೇಲೂ ಇಂದು ಎಳೆಗೂದಲೆಂದು ಕಾಣುವವು; ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನೇ ಬೆಕಿಯಗೊಟ್ಟರೆ ಗಡ್ಡ-ಮೊಸೆಗಳ ಕಾಡೇ ಆದೀತು. ಈತನ ಜೊತೆಯ ದೇಶೀ ಕೊಂಕಣೀ ಪೋರರಲ್ಲಿ ಈತನು ಒಡೆದುಕಾಣದಿರನು. ಆತನನ್ನು ಬೈರಾಗಿಯಾಗಿ ಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮಾಡದೆ ನನ್ನ ಚಾಕರಿ ಮಾಡಹತ್ತಿದರೆ ಈತನು ಕೊಂಕಣದ ಪೋರರಂತೆ ತಲೆಗೂದನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಕ್ಷಾರ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.”

“ಹುಡುಗಬುದ್ಧಿ. ನಾನಿದನ್ನು ಇವನಿಗೆ ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದೆನು; ಆದರೆ ಈತನ ಗುರುಭಕ್ತಿ ಬಹು ಜಾಜ್ಜಲ್ಯ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇವನು ಹೇಳುವನೇನಂದರೆ: ‘ನನ್ನ ಗುರುವು ನನಗೆ ಮುಂದೆಂದಾದರೂ ಭೇಟಿಯಾಗುವನು. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಗುರತಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಈ ವೇಷವನ್ನಿಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ಭೇಟಿಯಾದ ನಂತರ ನಾನೀ ವೇಷ ತೆಗೆದೊಗೆಯುವೆನು’ ಮತ್ತು ಈತನ ಈ ವೇಷದಿಂದ ಈತನ ಜೊತೆಗಾರರು ಇವನನ್ನು ಬುವಾಜಿ ಎಂದೆನ್ನಹತ್ತಿದ್ದಾತೆ.”

ಸರಖೇಲರು:—“ಈ ಪೋರನು ನಿಷ್ಠಾವಂತನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಈ ನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಇದು ತನ್ನ ಬೇರೆ ಮೆಚ್ಚಿನ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟರೆ ಈತನು ಆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಪಾರುಗಾಣಿಸದಿರಲಾರನು. ಅದಿರಲಿ. ಗುರುಗಳೇ, ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ನನ್ನ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ. ಇವನನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಇವನು ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯನೆಂಬದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇನೆ.”

ತಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ಯಶದೊರೆಯಿತೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವರು ಆಸನದಿಂದಿದ್ದು, ಸರಖೇಲರಿಗೆ ಮುಜುರೆ ಮಾಡಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಬಳಿಕ ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಪೋರಾ, ನೀನು ಸುದೈವಿಯಾಗಿ ತೋರುತ್ತೀ. ದಣಿಯರು ನನ್ನ ಬಿನ್ನಹವನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿದರು. ಇನ್ನು ನೀನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರು.

ಅದರೂ ನಡುನಡುವೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನನಗೂ ಅಕೆಗೂ ಭಿಟ್ಟ ಕೊಡುತ್ತಿರು. ನಿನ್ನ ಉತ್ಕರ್ಷವಾದುದನ್ನು ಕಂಡೆನೆಂದರೆ, ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೂ ಆನಂದವಾದೀತು.”

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿಲವರೆಗೂ ಕಳಿಸಿಬಂದು ಕುಣಕ್ಕಾ, ತಾನು ಈ ಮೊದಲು ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಸಿರಬಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಸರಖೇಲರು ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ ಏನೋ ಪೋರಾ, ನಿನಗೆ ಸಮುದ್ರದ ಪರಿಚಯವಿದೆಯೇ?”

“ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಾನು ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಬಲ್ಲೆ” ಕುಣಕ್ಕಾ ಹೇಳಿದನು.

“ಅದೆಂತು?”

“ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ:—ಇತ್ತ ಕಡೆಯ ಕೊಂಕಣದಲ್ಲೇ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಊರ ಹತ್ತರ ಒಂದು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಗುಡಿಯು ಎತ್ತರದ ಮೇಲಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಯೇ ಕೆಳಗಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರವಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ನನ್ನವ್ವನ ಕೂಡ ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಗುಡಿಯ ಕೆಳಗೆ ಹೋದೆನು. ಅಂದು ಅಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಬಹು ಗದ್ದಲ ಕೂಡಿತ್ತು. ನನ್ನ ತಾಯಿಯು ನನ್ನನ್ನು ಸಮುದ್ರ ದಂಡೆಯ ಉಸುಗಿನ - ಕೂಡಿಸಿ ಮೈ ತೊಳೆಯಲು ಹೋದಳು; ಹಾಗೂ ಆಗ ಹೋದ ವಳು ತಿರುಗಿ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಬೇಸತ್ತು ನಿದ್ರೆ ಹೋದೆನು. ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚತ್ತಾಗ ನಾನು ಒಬ್ಬ ಬೈರಾಗಿಯ ಹೆಗಲ ಮೇಲಿದ್ದೆನು! ನಾನು ನನ್ನ ಹಡೆದವ್ವನ ಸಲುವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅತ್ತಿನು-ಕರೆದೆನು; ಆದರೆ ಪ್ರಯೋಜನವೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಬಳಿಕ ಆ ಬೈರಾಗಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಪಾಲನ-ಪೋಷಣ ಮಾಡಿದನು. ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ನರ್ವದೆಯ ದಂಡೆಗೆ ಒಯ್ದಂತೆ ನೆನಪಿದೆ. ನಾನು ತುಸ ದೊಡ್ಡವನಾದ ಬಳಿಕ ಧನಿಯರೇ, ಆ ಬೈರಾಗಿಗಳೇ ನನ್ನ ತಂದೆ-ತಾಯಿಗಳಾದರು. ಅವರೊಡನೆ ಬದರಿ-ಕೇದಾರ-ಗಂಗೋತ್ರಿಗಳ ವರೆಗೆ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಿದೆನು. ಆ ಮೇಲೆ ಸರಾಸರಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಕೊಂಡು ನನ್ನ ಗುರುವು ಕುಣಕೇಶ್ವರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅದು ನಾನು ಮೊದಲು ನೋಡಿದ್ದ ದೇವಮಂದಿರವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಮುಂಚೆ ಕಂಡಂತೆಯೇ ಅಲ್ಲಿಯ ಸಮುದ್ರದ ನೋಟ, ಸಮುದ್ರ ಸ್ನಾನದ ಗದ್ದಲವು ಅದರಂತೆಯೇ! ಅದರಿಂದ ಧನಿಯರೆ, ಚಿಕ್ಕಂದಿನ ನನ್ನ ನೆನಪು ಮತ್ತೆ ಜಾಗೃತವಾದಂತಾಯಿತು; ಆದರೆ ಆ ದಿವಸ ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಗುರುವು ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಕತಿದೊಯ್ದು ನನಗೆ ಬೇರೆ ಏನೋ ಹೇಳಿದನು. ನನ್ನ ಸಂಗತಿ ಬಿಡೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದನು. ಇತ್ತ ಕಡೆಗೇ ಇರಬಂದನು. ತೀರ್ಥ-ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡು. ನಾನು ನಿನಗೆ ಮುಂದೆಂದಾದರೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಕ

ಸ್ಥಿಕ ರೀತಿಯಿಂದ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದೇನು; ಮತ್ತು ಆತನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಒಂದು ನಾವು ವಾಘೋಟಣದ ಒತ್ತಿನೊಳಗಿಂದ ಬಂದರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದಾಗ ನಾನು ಅದರ ಮೇಲೆ ಹಾಂಕೊಂಡದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ, ನನ್ನ ಗುರುವು ಆ ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜಿಗಿದು, ಈಸಿ ಪರತೀರಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದನು. ನಾನು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ತಮಗೆ ಈ ಮೊದಲು ತಿಳಿಸಿಯೇ ತಿಳಿಸಿರುವರು.”

“ಹೀಗೆಯೇ?” ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾಗಿ ಸರಖೇಲರು:—“ಹಾಗಾದರೇನು, ನೀನು ದಂಡಾಳುವಾಗುವೆಯಾ?”

“ಧನಿಯರ ಅಪ್ಪಣೆ ಹೇಗಾಗುವದೋ ಹಾಗೆ. ಧನಿಯರೇ, ನನಗೆ ಕುದುರೆ ಹತ್ತಲು ಬರುತ್ತದೆ.”

“ಅದಿರಲಿ. ನೀನು ನಾವಿಕನಾಗುವೆಯಾ?”

“ಧನಿಯರ ಅಪ್ಪಣೆಯಾದಂತೆ. ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿರಹತ್ತಿದಂದಿನಿಂದ ನಾನು ಸಮುದ್ರ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡ ಕಲಿತಿರುವೆನು.”

“ಒಳ್ಳೇದು. ನೀನು ಇಂದಿನಿಂದ ನನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಇರು. ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರು. ಅಂದರೆ ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ದೈವದಲ್ಲಿದಂತೆ ಅದೀತು.”

ಹೀಗೆ ಸಂಭಾಷಣ ನಡೆದ ಬಳಿಕ ಸರಖೇಲರು ತಮ್ಮ ಕರಣಿಕನನ್ನು ಕರೆದು, ಅಂದು ಅಶಶ್ಯವಾಗಿ ಬರೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಮೂರು-ಫಾಲ್ಗುಣ ಕಾಗದಗಳನ್ನು ಬರೆಸಿದರು. ಕೋಟಿಯ ಮುಖ್ಯಸ್ಥ, ನಾವುಗಳ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು ಬಂದು ಮುಜುರೆ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಅಡಳಿತದ ವರದಿ ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಕುಣಕ್ಕಾನೊಡನೆ ತಮ್ಮ ಕೋರಿ-ನಿವಾಸಸ್ಥಳದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು.

(೭)

ಕೆಲ ಜನರ ದೈವವು ಬಲವತ್ತರವಿರುವದರಿಂದ ಅವರು ಕೆತ್ತಿದ ಕಾಲು ಮುಂದೆಯೇ ಬಿದ್ದೀತಲ್ಲದೆ ಎಂದೂ ಹಿಂಡಕ್ಕೆ ಸರಿಯಲಾರದು. ಸರಖೇಲರು ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಂಗಡ ತಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲು ಆತನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟನು. ಮನುಷ್ಯರನ್ನೊಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿದ್ಯೆಯು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಹುಟ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿದ್ದಿತು; ಆದರೆ ಆತನಿಂದ ಆ ವಿದ್ಯೆಯ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾತ್ರ ಎಂದೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.

ಆ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಚಾಂಚಲ್ಯವೆಂಬುದೊಂದು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ದೋಷವಿರುತ್ತದೆ. ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಜನರನ್ನೊಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಗುಣದೊಡನೆ ಏಕನಿಷ್ಠತೆಯ ಜೊತೆಯು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿತ್ತು. ಆತನು ಬೈರಾಗಿಯ ವೇಷದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ತನ್ನ ಗುರುವನ್ನು

ಬೇರೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟು. ಅವನ ಗುರುವು ಅವನ ನಿವೃತ್ತಿಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ತಡೆಹಾಕಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಆಯುಷ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಮೊದಲಿನ ಗುರುವಿನ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಹುತರವಾಗಿ ಗೋಸಾವಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಲೋಭವು ಇದ್ದೇ ಇರುವುದೆಂದು ಹೇಳಲು ಪ್ರತ್ಯವಾಯವಿಲ್ಲ. ಈ ನಿರ್ಲೋಭಿತನವೇ ಗೋಸಾವಿಗಳ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ನಿರ್ಲೋಭಿ ಗುಣವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಅವರನ್ನು ನಿಷ್ಠಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವದು. ಕುಣಕ್ಯಾನಲ್ಲಿ ಈ ಗುಣವು ಸಹಜವಾಗಿ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ನೆಲೆಗೊಂಡದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಹೊಸ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅದರ ಉಪಯೋಗವು ಸಾಕಷ್ಟಾಯಿತು. ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆದ ಅವನಿಗೆ ಜನಜೀವನದ ಗಂಧವು ತಗಲಿರಲಿಲ್ಲ, ನಾಗರಿಕತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯಿರಲಿಲ್ಲ; ಪ್ರವೃತ್ತಿಮಾರ್ಗದೊಳಗಿನ ಯಾವ ನಡನಳಿಕೆಗಳೂ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಉತ್ಸಾಹೀ ನವತರುಣರು ಪೌರುಷ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸಾಧನ-ಸಾಹಸಗಳು ಅವನ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರತೊಡಗಿ ಮೊಡನೆಯೇ ಅವುಗಳ ಪರಿಣಾಮವೂ ಸಂಸ್ಕಾರವೂ ಕುಣಕ್ಯಾನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಆಗತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಅವನ ಮನೋಭೂಮಿಕೆಯು ಅಭ್ಯಂತರ ಹೊಂದತೊಡಗಿತು. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಅವನ ವೇಷದಲ್ಲೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕೊಂಕಣೀ ರಕ್ತದವನೆಂದ ಮೂಲಕ ನವವರಿಚೆಯದ ಕೊಂಕಣೀ ಜನ ತೊಡನೆ ಸಮರಸವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊಂಕಣದ ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇವನು ಪರಕೀಯನೆಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೆ ತೋರಲಿಕ್ಕೆ ಅವನ ವೇಷಭೂಷಣಗಳು ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದವು. ಜಡೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಿ, ಚಂಡಿಕೆ ಬಿಟ್ಟು, ಕೊಂಕಣೀಯರಂತೆ ಉಡುಪು ಧರಿಸಬೇಕೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅವನಿಗೆ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು; ಆದರೆ ಮೊದಲಿನ ಗುರುಗಳ ನೆನಪೆಂದು ಇಟ್ಟು ಜಡೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಗುರುಗಳು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾದಾಗ ಅವರ ಅನುಮತಿ ಹೊಂದಿಯೇ ಜಟುವೇಷಭೂಷಣಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಸಂಕಲ್ಪವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ಉಡುಗಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು; ಜಡೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದೊಗೆಯಲು ಅವನು ಸಿದ್ಧನಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ಸ್ಮಾರಕವೆಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ಅವನು ಬಹು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕುಣಕ್ಯಾನು ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೆ ಅಭ್ಯುದಯ ದಶೆಯು ಹೇಗಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಕೆಲಸದ ಅಭ್ಯಾಸ ಮನಮುಟ್ಟಿ

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು, ಹಾಗು ಪುರೋಗಾಮಿಗಳಾದ ಕೆಲಸಗಾರರ ಹಾಗು ವರಿಷ್ಠರ ಒಲುಮೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಾಹಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಗುರುಸೇವೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿದ್ದ ವಿನಯವು ಅವನಿಗೆ ಭಾವೀ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಯಿತು.

ಸ್ಥಲಚರ ಪ್ರಾಣಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಜಲಚರಗಳಂತೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುವ ಹುಟ್ಟುಗುಣವಿರುವದಿಲ್ಲ. ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಲು ಅವನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವದು. ಈಸು ಕಲಿಯದೆ ನೀರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರೆ ಅವನು ಮುಳುಗುವನು. ಜಲಚರ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮರಿಗಳಿಗೆ ಈಸುವ ವಿಷ್ಣೆಯು ಹುಟ್ಟುಗುಣವಾಗಿರುವ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳಿಗೆ ನೀರಿನ ಭಯವಿರುವದಿಲ್ಲ. ಆ ಹುಟ್ಟುಗುಣವು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿಲ್ಲದೆ ಇರುವದರಿಂದ ನೀರಿಗಾಗಿ ಅವನು ನೊಡಲು ಭಯಗೊಳ್ಳುವನು. ಆ ಭಯವೇ ಅವನನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಲು ಕಾರಣವಾಗುವದು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲಿಸುವ ಹಲಕೆಲವು ಸಾಧನಗಳಿದ್ದರೂ ಸಹ ನೀರಿನ ಭಯದಿಂದ ಅವನು ಮುಳುಗಿ ಹೋಗುವನು. ಒಮ್ಮೆ ನೀರಿನ ಭಯವು ಹೋಗಿ ಈಸು ಬಂದಿತೆಂದರೆ ಹಳ್ಳ-ಹೊಳೆ, ಕೆರೆ-ಬಾವಿ, ಸಮುದ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಈಸುವನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೇಲುವ ವಿಷ್ಣೆಯು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿತೆಂದರೆ ಹಾಗು ಜಲಯಾನ ಸಾಧನಗಳ ಜ್ಞಾನವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಯಿತೆಂದರೆ, ಅವನು ಸಮುದ್ರ-ಮಹಾಸಾಗರಗಳಿಗೆ ಮೀರುವನು. ಪರ್ವತ ಪ್ರಾಯವಾದ ಸಮುದ್ರದ ತೆರೆಗಳಿಗೆ ಸಹ ಅವನು ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕುವದಿಲ್ಲ, ಬಿರುಗಾಳಿಯಿಂದ ಸಮುದ್ರವು ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲವಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಎದೆಗೆಡದೆ ಜಲಯಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುವನು. ಈ ಸಾಧನಗಳಿಂದಲೇ ಎಷ್ಟೋ ವಿದೇಶೀಯರು ಭರತಭೂಮಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ವ್ಯಾಪಾರಾದಿ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ತಮ್ಮ ಅಭ್ಯುದಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಕೊಂಕಣದ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಂದರಗಳಲ್ಲಿ ಮರಃಟಗರ ನೌಕೆಗಳಿದ್ದವು. ೨ನರು ಜಲಯಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಫಿರಂಗಿಗಳಂತೆಯೇ ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಿರುವರಾಗಿದ್ದರು. ಅಂತೆಯೇ ೩ನರು ಪರಸ್ಪರರು ಹೋರಾಡುವಾಗ ಜಯಶಾಲಿಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದರು ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲುಗಳಿಂದ ಬಂದ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಜಲಯಾನದಲ್ಲಿ ಕುರಾಟೆಗರಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ಹೋಗಿದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಾಂಜಲತನದಿಂದ ಒಪ್ಪಬೇಕು. ೩ನರು ಅಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಿದವರಿದ್ದರಿಂದ ಜನ್ಮಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಸಾವಿರಾರು ಮೈಲು ಸಮುದ್ರ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿ, ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಉದ್ಯಮ ಸಾಗಿಸಿ, ಜನ್ಮಭೂಮಿಯ ಅಭ್ಯುದಯಸಾಧನೆ ಮಾಡಲು ಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದರು. ಸಮುದ್ರ

ಯಾನದಲ್ಲಿ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಪ್ರಗತಿಪಥವನ್ನು ಹೊಂದಿದಂತೆ ಅವರು ತೋರು, ಮದು ಗುಂಡುಗಳಂತಹ ಯುದ್ಧ ಸಾಧನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮೇಲ್ಮೈಹೊಂದಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟಾಗಿಯೂ ಕೊಂಕಣೀಯರಿಗೆ ಗೆಲುವು ಮೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಕಾರಣವು ಬೇರೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇವರು ಸ್ಥಳಿಕರು. ಬಂದರಗಳು ಇವರ ವಶದಲ್ಲಿದ್ದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಎತ್ತಿಬಂದವರಾದ ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಇವರು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸೊಳ್ಳುಹಾಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. “ನಕ್ರಃ ಸ್ವಸ್ಥಾನಂ ಆಸಾಧ್ಯ ಗಜೇಂದ್ರಮಪಿಕರ್ಷತಿ” ಎಂಬ ಉಕ್ತಿಯಂತೆ ಕೊಂಕಣೀಯರು ಸ್ಥಳಿಕ ರಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಅದರ ಲಾಭವು ಅವರಿಗಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಆಂಗ್ಲ ತುಕೋಜಿರಾಯನು ಪಡಗುಪಡೆಯ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದವನಾಗಿದ್ದನು ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಬಂದರಗಳಲ್ಲಿ ನೌಕೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದನು. ಫಿರಂಗಿಗಳಿಂದ ತೋಳು-ತುಬಾಕಿಗಳನ್ನು ಮೊರೆಕೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು; ಹಾಗೂ ಆ ನಾವಿಕರಿಂದ ತನ್ನ ಜನರಿಗೆ ನೌಕಾನಯನ ವಿಷ್ಣೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ನೌಕಾವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಯುದ್ಧಸಾಧನಗಳಾದ ತೋಳು-ತುಬಾಕಿ ಮೊದಲಾದ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಮೇಲ್ತರಗತಿ ಹೊಂದಿದವರೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಈ ವಿಷ್ಣೆಗಳಲ್ಲೆ ಪ್ರಾನ್ವೀಣ್ಯತೆ ಪಡೆಯದೆ ಹೋದರೆ ಫಿರಂಗಿಗಳು ತನಗೆ ಮೀರುವರೆಂಬ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೇ ಅವನು ನೌಕಾನಯನ ಯುದ್ಧಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡತೊಡಗಿದ್ದನು. ತುಕೋಜಿಯ ತರುವಾಯ ಆಂಗ್ಲ ಕಾನ್ಹೋಜಿರಾಯನು ಇದೇ ಪ್ರಾಘಾತವನ್ನು ಬರುಳೇ ಬೆಳೆಯಿಸಿದನು. ಇವನು ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೋಟೆಯ ಆಗ್ರಯದಿಂದ ಬಂದರ ಕಟ್ಟಿ ಒಂದು ಕಾರ್ಯಾಲಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಬಡಗ-ನಾವಿಕರು ನೌಕೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಬಂದರದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಮದ್ದಿನ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದನು ಜಲಯುದ್ಧದ ಅಗ್ನಿವರ್ಷಾವ ಸಾಧನಗಳು ಆ ಮದ್ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಕಾನ್ಹೋಜಿರಾಯನ ಪಡಗುಪಡೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ನಿನನಿನ್ನಕ್ಕೆ ಬೆಳೆಯತೊಡಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ ಅವನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಇತರರು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೇಡಿಕೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಅವನು ಇತರರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆಗ ವಿವೇಶೀಯ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಅಂದರೆ ಡಚ್ಚರು, ಪೋರ್ತುಗೀಜರು, ಫ್ರೆಂಚರು, ಇಂಗ್ಲಿಷರು ಮೊದಲಾದ ನಾವಿಕರು ವ್ಯಕ್ತಿಶಃ ಇಲ್ಲವೆ ತಮ್ಮ ಕೆ ಪನಿಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ಸಮುದ್ರಗಳ್ಳತನದ ಹಾಗು ವ್ಯಾಪಾರದ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕೊಂಕಣದ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳ ಈ ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವರವರೊಳಗೆ ವೈಷಮ್ಯ ನೆಲೆಗೊಂಡಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆಂಗ್ಲೀಯ ಸಹಾಯವು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ

ಅವಶ್ಯಕವೆನಿಸಿತ್ತು. ಕಾನ್ಯೋಜಿಯು ಯಾರು ಸಹಾಯ ಬೇಡುವರೋ ಅವರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಸಹಾಯದ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಅವನು ಆ ಫಿರಂಗಿಗಳಿಂದ ಮದ್ದು-ಗುಂಡು, ತೋಫು-ತುಬಾಕಿ ಮೊದಲಾದ ಯುದ್ಧಸಾಧನಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಸಮುದ್ರದ ದಂಡೆಗುಂಟ ಸಂಚರಿಸಿ ಆ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಉಪಯೋಗ ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದರ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕಾನ್ಯೋಜಿರಾಯನು ಸಮುದ್ರಯುದ್ಧ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಲುವಾಗಿ ಇಬ್ಬರು-ಮೂವರು ಫಿರಂಗಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಗ ಇಂತಹ ಕೆಲಸ ಗಾರರೂ ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಹಡಗುಪಡೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗು ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೈನ್ಯ ಶಾಸನವು ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಡಗುಪಡೆಯನ್ನು ಸೇರುವ ನಾವಿಕರು ತಿರುಗಿ ಅಮ್ಮ ಜನ್ಮಭೂಮಿಯನ್ನು ಕಾಣುವೆನೆಂಬ ಆಶೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದವರಾಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಕೀಯರ ಸೇನೆ ಮಾಡಿಯೇ ಸಾವಿರಾರು ಕ್ರೋಶ ದೂರವಿರುವ ಪ್ಲಜನರ ಹಾಗು ಜನ್ಮಭೂಮಿಯ ಕಲ್ಯಾಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿತ್ತೀರಬೇಕೆಂಬ ಬುದ್ಧಿಯು ಆಗಿನ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ನಾವಿಕನಲ್ಲಿ ಹಾಗು ಇತರ ಜನರಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಫಿರಂಗಿ ನಾವಿಕರಂತೂ ಅತ್ಯಂತ ಎದೆಗಾರರೂ, ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಿನವರೂ, ಯಾವ ವರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯದಂತಹರೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಇತರ ವ್ಯಾಮೋಹಗಳು ಅವರನ್ನಾವರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವರು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ಎಚ್ಚರಗೇಡಿತನ, ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನ ಮೊದಲಾದ ದುರ್ಗುಣಗಳು ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಮಂತಾಗಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ಸ್ವಾಭಿಮಾನಶೂನ್ಯರಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ಕೊಡುವರೋ ಅವರ ಸೇನೆ ಮಾಡಲು ಅವರು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಧನಾಶೆಗಾಗಿ ಸ್ವವೇಶೀಯರ ಮೇಲೆ ಶತ್ರುನೆತ್ತಲು ಸಹ ಅವರು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆಂಗ್ಲ ಕಾನ್ಯೋಜಿರಾಯನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಂಕಣದ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಉಡಾಳ ಯಾರೋಪೀಯರ ಭರತಿಯು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಹಡಗುಪಡೆಯ ವಿದ್ಯೆಯೂ ಜಲಸಂಚಾರದ-ಧೈರ್ಯವೂ ಈ ಜನರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಾನ್ಯೋಜಿರಾಯನು ಅವರನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸೇವಕರನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಈ ಕೆಲಗಾರರ ನೆರವಿನಿಂದ ಆಂಗ್ಲಿಯು ತನ್ನ ಹಡಗುಪಡೆಯ ವರ್ಚಸ್ಸನ್ನು ಕೊಂಕಣದ ದಂಡೆಗುಂಟ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದನು. ಈ ವರ್ಚಸ್ಸಿನ ಫಲವಾಗಿ ಕುಲಾಬೆಯಿಂದ ಗೋವೆಯ ವರೆಗಿನ ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವನು ಸಂಚರಿಸಿದರೂ ಕಾನ್ಯೋಜಿರಾಯನ ರಾಜಮುಕ್ತಿಯ ಅಜ್ಞಾಪತ್ರ ಹೊಂದಿಯೇ ಸಂಚರಿಸಬೇಕಾಗು

ತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಗ್ರಿಯ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಆ ಕರಾವಳಿಯೊಳಗಿನ ಯಾವ ಬಂದರ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ತುಕೋಜಿ ಅಂಗ್ರಿಯು ದಾಲದಿ, ಕೋಳಿ ಅಥವಾ ಭಂಡಾರಿ ಜಾತಿಯವನಿರಲಿಲ್ಲ ಅವನು ಪುಣೆ ಪ್ರಾಂತದ ಆಗರವಾಡಿ ಎಂಬ ಊರ ನಿವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದು ಇವನು ಹೆಸರಾದ ಮರಾಟಗನು. ಕೊಂಕಣದೊಳಗಿನ ಬಹು ಜನ ಮರಾಟಗರು ತಮ್ಮ ದೈವ ತೆರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೋ, ಹಾಗೆ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಜನರಾದರೂ ಕೊಂಕಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತುಕೋಜಿಯು ಅದರಂತೆ ದೇಶದಿಂದ ಕೊಂಕಣಕ್ಕೆ ಹೋದವನಾಗಿದ್ದನು. ತುಕೋಜಿಗೆ ಸಮುದ್ರದ ಅನುಭವವು ಒಸದಾಗಿತ್ತು. ಕೆಲವು ವಿದ್ಯೆಗಳು ಎರಡನೆಯ ಸಂತತಿಗೆ ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತವಾಗುವಂತೆ ತುಕೋಜಿಯಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದ ನೌಕಾವಿದ್ಯೆಯು ಕಾನ್ಹೋಜಿಗೆ ಪಿತ್ರಾರ್ಜಿತವಾಯಿತು. ಜಾತಿವಂತ ಕೊಂಕಣದ ನಿವಾಸಿಗಿಂತ ಕಾನ್ಹೋಜಿಗೆ ನೌಕಾವಿದ್ಯೆಯು ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನ ಬುದ್ಧಿಮತ್ತೆಯ ಎದುರಿಗೆ ನಾಮಾಂಕಿತ ನಾವಿಕರು ಸಹ ಕೈಯೂರಬೇಕಾಯಿತು. ಕಾನ್ಹೋಜಿಯು ನಾಮಾಂಕಿತ ಯೋಧನು. ಯುದ್ಧೋದ್ಯಮವು ಅವನ ಪರಂಪರಾಗತ ವಿದ್ಯೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆ ವಿದ್ಯೆಯ ಜೊತೆಗೆ ನೌಕಾವಿದ್ಯೆಯೊಂದು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯೂ ಭೂಷಣಪ್ರದವೂ ಆಯಿತು. ಹಿಂದುಪದಪಾತಶಾಹಿಯ ಸಂಸ್ಥಾಪನೆಗಾಗಿ ಬದ್ಧಕಂಕಣನಾಗಿದ್ದ ಶಿವಾಜಿಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಈ ಭೂಜಲ ಕಲಿಯಿಂದ ಬಹಳೇ ಉಪಯೋಗವಾಯಿತು. ಕಾನ್ಹೋಜಿ ಅಂಗ್ರಿಯು ತನ್ನ ಈ ಗುಣಗಳಿಂದ 'ದರ್ಯಾಸಾರಂಗ' ಎಂಬ ಪದವಿಯನ್ನೂ ದೊಡ್ಡ ಅಧಿಕಾರದ ಸ್ಥಳವನ್ನೂ ದೊರೆಕಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥನಾದನು.

ಕಾನ್ಹೋಜಿ ಅಂಗ್ರಿಯು ಜಲಯುದ್ಧ ಪಡೆಯನ್ನು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಬಹಳೇ ಸಾಹಸಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಜಲಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಬಲವನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸದೆ ಗತ್ಯಂತರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಗ್ರಿಯಂತಹ ಉತ್ತಮ ಜಲಯುದ್ಧಪಡೆಯ ಸರದಾರನಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಧನವೆಂದರೆ ಉದಯೋನ್ಮುಖ ತರುಣ ಸಂತತಿಯು. ಕೇವಲ ಕಣ್ಣುಪರೀಕ್ಷೆಯಿಂದಲೇ ಅವನು ತರುಣರ ಗುಣ-ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಗುಣಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಕ್ತಿಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಗ್ರಿಯನ್ನು ಸಂಗಟ್ಟುನವರು ಆಗ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಾಗಲಾರದು. ಶಕ್ತಿಸಂಪನ್ನರೂ ಗುಣಸಂಪನ್ನರೂ ಆದ ತರುಣರಿಗೆ ಅವರ ಅಭ್ಯುದಯದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೆರೆದಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದರಿಂದ ಗುಣಸಂಪನ್ನರೂ

ಶಕ್ತಿಸಂಪನ್ನರೂ ಹೆಸರುವಾಸಿಗಳಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಆಗ ಬಹಳ ಅವಕಾಶವು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನವತರುಣರು ಆಂಗ್ರಿಯ ಜಲಪಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಪ್ರವೇಶಿಸತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಭಾಗೂಜಿ ಕೋಳಯು ತುಕೋಜಿ ಆಂಗ್ರಿಯೊಡನೆ ಜಲಪಡೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು. ಭಾಗೂಜಿಯ ಪೂರ್ವವಯಸ್ಸು ಕೇವಲ ಮೂನು ಜಾಲಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಇವನ ಈ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ವತ್ತು-ಐವತ್ತು ಕುಟುಂಬಗಳು ಉಪಜೀವಿಕೆ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದವು. ಅವನು ಆಂಗ್ರಿಯ ಹಡಗುಸಡೆಯ ಕೆಲಸಗಾರನಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಬಾಲವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಮೂರಾಬಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವನು ಅವಶ್ಯಕತೆಗಾಗಿಯೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹುರಿದುಂಬಿಯೂ ಈ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನು ತನ್ನ ಸಾಕುಮಗನಾದ ಫಾಕಲ್ಯಾಸಿಗೆ ಈ ಉಭಯ ವಿಸ್ತೆಗಳ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸತೊಡಗಿದ್ದನು. ಕುಣಕ್ಕಾಸಿಗಾದರೂ ಈ ಎರಡೂ ಕೆಲಸಗಳ ಸವಿಯುಹತ್ತಿತು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಅವನು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮನೆಗಿಂತ ಕೋಳಿನಾಡಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಭಂಡಾರಿನಾಡಿಯಲ್ಲಿಯೂ ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಕೋಟೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿಯೂ ಗುಡಿಸಲಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕುಣಕ್ಕಾಸನ ವೇಷವು ಗೋಸಾವಿ ಪದ್ಧತಿಯದಿದ್ದುದರಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಸುಧಾರಕರೊಡನೆ ಕೂಡಿಸಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಇತ್ತ ನಾವಾಡಿಗರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ :ವರಂತೆ ವೇಷ ಧರಿಸಿ ಕೂಡಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಕೋಳಿ ಭಾಷೆಯ ಜ್ಞಾನವೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿತ್ತು. ಒಂದು ವಿದೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಕೋಳಿಗಳೊಡನೆ ಕೂಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ಮತ್ಸ್ಯಭಕ್ಷಣೆ ಹಾಗೂ ಸುರಾಪಾನವು. ಕುಣಕ್ಕಾಸಿಗೆ ತನ್ನ ಜಾತಿಯು ಯಾವುದೆಂಬದು ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಉಚ್ಚಕುಲದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯವನೆಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆಂದು ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದರೂ ಗೋಸಾವಿಯ ಶಿಷ್ಯನೆಂಬ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಅವನು ಮತ್ಸ್ಯ ಮಾಂಸಭಕ್ಷಣೆ ಸುರಾಪಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಆ ರೂಢಿ ಬೀಳಲು ಕಾರಣವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕೊಂಕಣವೊಳಗಿನ ಕೆಲವು ಜಾತಿಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮತ್ಸ್ಯಭಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ ಸಂಗಡಿಗರು ಅವನನ್ನು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು, ಅದರೆ ಅವನು ಮತ್ಸ್ಯಭಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಕುಣಕ್ಕಾ-ಫಾಕಲ್ಯಾಸ ಸ್ನೇಹದಲ್ಲಿ ಮೊದಮೊದಲು ಏನೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಒಡಹುಟ್ಟಿದವರಂತೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಾಗೂಜಿ ಕೋಳಯು ಕುಣಕ್ಕಾಸನನ್ನು

ಧಾಕಲ್ಯಾಣಂತೆಯೇ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿಯೇ ನೌಕಾವಿಷ್ಣಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಮೀನಜಾಲಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಪಾರಂಗತವಾದದ್ದು ನೋಡಿ, ಅವನ ಮೇಲೆ ದೇವರ ವರದಹಸ್ತವಿರುವದೆಂದು ಭಾಗೂಜಿಯ ಭಾವನೆಯಾಯಿತು. ಈಶ್ವರನ ಕೃಪೆಯಿರುವದೆಂದು ಮನುಷ್ಯನ ಕಲ್ಪನೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಅವನಾದರೂ ಕೃಪೆವಾಡತೊಡಗುವನೆಂಬದು ಸ್ವಸಂದೇಹವು. ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ತನ್ನ ಗುಣಗಳಿಂದಲೂ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದಲೂ ಎರಡು-ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಭಾಗೂಜಿಯ ಪೂರ್ಣ ಕೃಪೆಗೊಳಗಾದನು.

ಕೊಂಕಣದ ನಾವಾಡಿಗರ ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು, ಆದರೆ ಸಡುವೆ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಈ ಕೆಲಸವು ನಿಂತುಹೋಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಪೂರ್ವಜನ್ಮದ ಸಂಸ್ಕಾರವು ಈಗ ಆಗತೊಡಗಿ, ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆ ಪಡೆಯತೊಡಗಿದ್ದರು. ಕೊಂಕಣದ ನಾವಾಡಿಗರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಮುದ್ರದ ಭೀತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನೌಕಾವಿಷ್ಣಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ರಗತಿಯು ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾಯನಿಂದ ಆಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾಯನು ದೇಶದಿಂದ ಬಂದವನಾದರೂ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಪ್ರಭಾವದಿಂದ ನಾವಿಕ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಿ, ಕೊಂಕಣದ ಹೆಸರಾದ ನಾವಾಡಿಗರನ್ನು ಸಹ ಬೆರಳು ಕಚ್ಚುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಆಂಗ್ಲಿಯ ಕೃಪಾಭಕ್ತದ ಕೆಳಗೆ ಬಂದಾಗಿನಿಂದ ಈ ಹೊಸ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲಾಟ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದನು. ಇವನಿಗೆ ಈಸುವ ವಿದ್ಯೆಯು ಗುರುಸಹ ವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿತ್ತು. ಇವನು ಮೊಡ್ಡ ಮೊಡ್ಡ ನದಿಗಳನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ಈಸಿ ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು, ಆದರೆ ಸಮುದ್ರದ ಈಸು ಇವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೋಳಿ ಜನರ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿ ಅವನು ಸಮುದ್ರದ ಈಸನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿತದ್ದಲ್ಲದೆ ನೌಕಾನಯನದಲ್ಲಿಯೂ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಪ್ರಾವೀಣ್ಯತೆ ಸಂಪಾದಿಸತೊಡಗಿದನು. ಇವನಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದು ದರಿಂದ ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಈಸಲಿಕ್ಕೆ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಗುರಿತನದೊಂದು ನೌಕೆಯು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಹೊಯಿತೆಂದರೆ, ಇವನು ಅದರೊಡನೆ ಈಸುತ್ತಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ನೌಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಾವಾಡಿಗನ ವೃಷ್ಟಿಯು ಇದ್ದರಂತೂ ಮುಳುಗುವದಿಲ್ಲೆಂಬ ಭರವಸೆಯಿಂದ ದಣಿದರೂ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಹುದೂರ ಈಸುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಒತ್ತಿನಿಂದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಮುದ್ರದ ಭೀತಿಯು ತಪ್ಪುವದು. ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅನಿಯಮಿತವಾದ ಅತ್ಯಂತ ತೆರೆಗಳು ಬರುತ್ತಿರುವವು. ಸಮುದ್ರದೊಳಗಿನ ತೆರೆಗಳು ಪ್ರಚಂಡವಿರುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಿಯಮಿತವಾದವುಗಳಿರುವವು. ಈಸು ಬಂದ ಮನುಷ್ಯನು ಭೈರ

ದಿಂದ ಕೈಮುಂದೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಪ್ರಚಂಡ ತೆರೆಗಳು ಸಹ ಅವನನ್ನು ಮೇಲೆ ಒಯ್ಯುವವು. ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ ಸಮುದ್ರದ ಈಸಿನ ಗುಟ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದು ಅವನು ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನಿಶುಣ ಜಲಚರನಾದನು. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೆ ಅಭ್ಯಾಸವು ಬಹು ಬೇಗ ಯಶಸ್ವಿಯಾಯಿತು.

ಕುಣಕ್ಕಾಣನು ಇಷ್ಟು ದಿನ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರಮವಾದರೂ ವಿನೋದಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳವು ಮಾತ್ರ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಮುದ್ರದ ವಿಕಸಯವಾಗಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಆದರ ಬುದ್ಧಿಯು ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೆ ಅಭ್ಯಾಸಮುಗಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವನಿಗೆ ಭಾಗೂಜಿಯ ದತ್ತಪುತ್ರನಾದ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿತು. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಕುಣಕ್ಕಾಣನ ವಿನೋದಬುದ್ಧಿಗೆ ಬಹಳೇ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಕಿತು. ಕಾನ್ಡೋಜಿ ಆಂಗ್ರಿ ಸರಪೇಲನು ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ ನೌಕಾವಿದ್ಯೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಭಾಗೂಜಿಯ ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಭಾಗೂಜಿಯು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ನಾಪಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಹೇಳಿದ್ದನು. ಕುಣಕ್ಕಾಣನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಕೌಶಲ್ಯದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಧಾಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಸರಿಯಾದನು. ಅವನು ಧಾಕಲ್ಯಾಣನೊಡನೆ ಹಾಗು ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗರಾದ ಕೋಳಿಗಳೊಡನೆ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮೀನ ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗತೊಡಗಿದನು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೀನಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ದೂರದ ಬಂದರಕ್ಕೆ ಒಯ್ದು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸಾಯವು ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕೊಂಕಣದ ಕೋಳಿ, ದಾಲದಿ ಮೊದಲಾದ ಜನರ ಉಪಜೀವಿಕೆಯ ಮುಖ್ಯ ಸಾಧನವು ಮೀನವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಿ ಮೀನ ಹಿಡಿಯುವ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ದೊಡ್ಡ ಮಳೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಬಿರುಗಾಳಿಯಿಂದ ಸಮುದ್ರವು ಅಲ್ಲೋಲಕಲ್ಲೋಲವಾಗುತ್ತಿರುವಾಗಲೂ ಆ ಜನರು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ನೇಳೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಗಳ ಮೀನಗಳೆಂದಲೂ ತಮ್ಮ ತೋಟಗಳಲ್ಲಿಯೆ ತೆಂಗು, ಕಾಯಿಪಲ್ಲೆಗಳಮೇಲಿಂದಲೂ ಅವರು ಉಪಜೀವಿಕೆ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಈ ಬಿಡುವಿನ ನೇಳೆಯನ್ನು ಆಚರಿಸುವಲ್ಲಿ ಕಕೆಯುತ್ತಿದ್ದರು, ಹಾಗು ತಮ್ಮ ಜಾತಿಯ ರೂಢಿಯಂತೆ ಹಳಿಯಾದ ಹೆಂಡ ಕುಡಿದು ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕ್ಷೇಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ನೌಕಾ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಸುರಾಪಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಮುದ್ರ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವ ನೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಾದರೂ ಸುರಾಪಾನ ಮಾಡಿದ್ದು ನಾಯಕನ ದೃಷ್ಟಿಗೋಚರವಾಯಿತೆಂದರೆ,

ಅವನು ಆ ಮೃಗವಾಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶಾಸನವಿಧಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಮೃಗೇಷ್ಟವಾದ ಸುರಾಪಾನಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪ್ರತಿಬಂಧವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಜನರಿಂದ ವಿನಾದರೂ ಅಪರಾಧಗಳು ಘಟಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.

ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ತಿಂಗಳು ಸಮುದ್ರ ಸಂಚಾರದ ಕೆಲಸವು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕೋಳಿ ನಾವಿಕರು ಸಮುದ್ರದೊಳಗೆ ಐದು ಹರದಾರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ದೂರ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವಾದರೂ ದೂರ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುವವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಭವವು ಇವರಿಗೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾಕಂದರೆ ದೂರ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುವವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೊಂದರೆಗಳು ಕರಾವಳಿಯ ನಾವಿಕರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವವು. ಕರಾವಳಿಯ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಂಡೆಗಳು ಸೇರಿದ ಮೇರೆ ತಪ್ಪೆತ್ತಿ ನಾವಿಕರನ್ನು ಹದರಿಸುತ್ತಿರುವವು. ಕೆಲವು ಬಂಡೆಗಳು ನೀರಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ಯಾತಕಿ ಮನುಷ್ಯನಂತೆ ಭಯಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವವು. ಸೂಡುನುರ್ದ್ರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪರ್ವತಗಳಿರುವುದು ನಿಜ; ಆದರೆ ಆ ಪರ್ವತಗಳ ಮೇಲೆ ಸಹ ಆಸವಾದ ನೀರಿರುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ನಾವಿಕರಿಗೆ ಅವುಗಳ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಹವಾಗುಳು ಬಂಡೆಗೆ ಬಂದರೆ ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವ ಭಯವೂ ಹವಾಗುಳು ಗಿರುವದು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ನಡುವುದ್ರಕ್ಕಿಂತ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರವಾಸವೇ ನಾವಿಕರಿಗೆ ಭಯವದವಾಗಿರುವದು.

ಕೋಳಿ ದಲದಿ ಜನರು ಕ್ರಮ್ರಮೋಕ್ತಿಗೆ ಬಡಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಯಾರ ನಾವಿಕರೂ ತನ್ನ ಯೌವ್ವ ಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವಾದರೂ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಶತ್ರುಗಳು ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವವು, ಅವರನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಓಡಿಹೋಗುವದು, ಅವರ ನೌಕೆಗೆ ನೌಕೆ ಹಚ್ಚಿ ಅದರ ಮೇಲೇರಿ ಹೊಡೆದಾಟ ಮಾಡುವದು, ಶತ್ರು ಹಡಗು ವನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಮ್ಮ ಹಡಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ದಂಡೆಗೆ ತಂದು ಒಡೆಯನ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸುವದು ಮೊದಲಾದ ಕೆಲಸಗಳು ಆಗ ನೋಲಿಂದ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಕುಣಕ್ಕಾ ನಾದರೂ ಈ ಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು 'ವೇತಾಳ' ಎಂಬ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ನೌಕೆಯ ಒಡೆಯನ ಹೆಸರು ಬಕಾಜಿ ಬುವಾ ಎಂದಿತ್ತು. ಮೆಚಿತರ ವನಸ್ಸನ್ನು ಸಹಯಾನ ವಿದ್ಯೆಯು ಲಾಘವೀ ಸ್ವಭಾವದ ಕುಣಕ್ಕಾಸಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಬೇಗನೆ ಬಕಾಜಿಬುವಾನ ಕೃಪೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದನು. ಬಕಾಜಿಯು ವಿನಯಶಾಲಿಯಾದ ಕುಣಕ್ಕಾಸಿಗೆ ನಾವಿಕ ವಿದ್ಯೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಟ್ಟು ಅವನನ್ನು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಾವಿಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ಬಕಾಜಿಯ ಸ್ವಭಾವವು ಅಟಗೂಳಿತನದ್ದೂ ವಿನೋದಿಯೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ ಹಾಗು ಕುಣಕ್ಕಾಸಿನ ನೇಡುವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೂಡಿತ್ತು. ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕೃಷ್ಣ ತೆಯ ಸಂಬಂಧ ಕಾಯು

ಕೊಂಡು ಸಹವಾಸವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸುಖಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬದನ್ನು ಅವರು ಒಳ್ಳೇ ಕುಶಲತೆಯಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರು.

ಜಲಯಾನ ವಿದ್ಯೆಯು ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆ ದರೆ ಹೆಚ್ಚಾದ ಗತಿಯುಂಟಾಗುವದು. ಜಲಯಾನ ವಿದ್ಯೆಯೆಂದರೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಿಂದ ಬರುವಂತಹದಲ್ಲ, ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಶಿಕ್ಷಣಹೊಂದಬೇಕಾಗುವದು. ನಾವಿಕರ ಜೀವನವು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರ ಜೀವನಕ್ಕಿಂತ ಕಠಿಣವಾದದ್ದು. ಜಲಯಾನದ ಅಭ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಸಂಕಟ ಪ್ರಸಂಗಗಳೊದಗುವವು. ವನ-ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆದ ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ ಜಲಯಾನದ ಅಭ್ಯಾಸವು ಮೊದಮೊದಲು ಒಳ್ಳೇ ಕಠಿಣವೆನಿಸಿತ್ತು. ಬಕಾಜಿಯು ಅನೇಕ ವಿಧದ ರೂಢಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿ ಸಮುದ್ರಸಂಚಾರವು ಅವನಿಗೆ ಒಗ್ಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು.

ಕುಣಕ್ಕಾಣ ಜಲಯಾನ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಕಾಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಸಮಯವನ್ನು ಅವನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟತೊಡಗಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಇಬ್ಬರೂ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಜಲಸಂಚಾರ ಮಾಡತೊಡಗಿದಾಗ ಎದುರಿಗೆ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಯ ವೆಂಡಿಯೊಂದು ತೇಲುತ್ತ ಬಂದಿತು. ಹರಗೋಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆ ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಗಳ ವೆಂಡಿ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಬಕಾಜಿಯು ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಹರಗೋಲು ಬರುವವರೆಗೆ ನೌಕೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸುವೆನೆಂದು ಅವನು ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನು. ಕುಣಕ್ಕಾಣು ಹರಗೋಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೊಡನೆಯೇ ನಾಯಕನು ತನ್ನ ನೌಕೆಯನ್ನು ದಂಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸಿದನು. ಅಂದು ಗಾಳಿಯು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೀಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗಾಳಿಯ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಮೊದ್ಲೆ ಮೊದ್ಲೆ ತೆರೆಗಳೇತೊಡಗಿದ್ದವು. ಕುಣಕ್ಕಾಣ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಇದೇ ತಕ್ಕ ಸಮಯವೆಂದು ಬಕಾಜಿಗೆ ತೋರಿದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದ್ದನು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಕುಣಕ್ಕಾಣು ಗಂಡಾಂತರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರೆ ಅವನನ್ನು ಸಾರ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಷ್ಟು ಅಂತರದಲ್ಲಿಯೇ ಬಕಾಜಿಯು ತನ್ನ ನೌಕೆಯನ್ನು ಸಾಗಿಸಿದ್ದನು. ಕುಣಕ್ಕಾಣು ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಯ ವೆಂಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹರಗೋಲಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದನು. ಅವನು ಬಿರುಗಾಳಿಗೂ ಮೊದ್ಲೆ ಮೊದ್ಲೆ ತೆರೆಗಳಿಗೂ ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕದೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಹರಗೋಲು ನಡೆಯಿಸಿ ದಂಡೆಯನ್ನು ತಲುಪಿದನು. ಬಕಾಜಿಯು ಅವನ ನೌಕಾವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಮನಸ್ತೀಯಾಗಿ ಹೊಗಳಿ ಅವನ ಬೆನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸಿದನು. ಕುಣಕ್ಕಾಣ ಈ ಸಾಹಸ ನೋಡಿ ಎಲ್ಲ ನಾವಿಕರಿಗೂ ಸೋಜಿಗವೆನಿಸಿತು. "ಕಾಬಾಸ! ಬಾಲಕಾ, ನೀನು ದಿಟ್ಟನಿರುವೆ. ಸಹಜವಾಗಿ ಸಮುದ್ರ

ವನ್ನು ನೀನು ನೋಡಬೇಡೆ!” ಎಂದು ಬಕಾಜಿಯು ಧನ್ಯೋದ್ಗಾರ ತೆಗೆಯಲು ಕುಣಕ್ಕಾಸಿಗೆ ದೊಡ್ಡಮೊಂದು ಪಾರಿತೋಷಕ ದೊರೆತದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಭ್ರಮ ವಾಯಿತು.

ಕುಣಕ್ಕಾಸು ಧೋರಣೀ ಜನರ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವಂತಹದಿದ್ದನು. ನಾವಿಕರ ಸ್ವಭಾವವು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಜನರ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕಿಂತ ವಿಚಾರ ವಶವಾದದ್ದಿರುವದೆಂಬುದು ಬೇಗನೆ ಅವನ ನಿರ್ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಒಂದು ದಿನ ನೌಕೆಯು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಒಕಾಜಿಯು ನಿದ್ರೆ ಹೋಗಿ. ಎದ್ದ ಮೇಲೆ ಕುಣಕ್ಕಾ ಸಿಗೆ:—“ಮಗೂ, ಇಂದು ಗಾಳಿಯು ಹೇಗೆ ಬೀಸುವದು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

“ನಾಯಕರೇ, ಗಾಳಿಯು ನ್ನೇನು ಕೇಳುವಿರಿ? ಎದುರುಗಾಳಿಯು ಭರದಿಂದ ಬೀಸುತ್ತಿದೆ. ತೀಡಿಗೆ ಕೈಹಚ್ಚುಗೊಡದಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಅಂಬಿಗರೂ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿ ಹಾಕಿ ಬೇಸತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲರ ಕೈಗಳೂ ಬಾತುಹೋಗಿವೆ. ನೌಕೆಯು ಮುಂದೆ ಹೋಗುವ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುವದೇನೋ ಎಂದು ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿದೆ” ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾಸು ಹೆದರುತ್ತ ಹೆದರುತ್ತ ಹೇಳಿದನು.

ಒಕಾಜಿ ನಾಯಕನಿಗೆ ಗಾಳಿಯು ಆಳವು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಸಹಜವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದ ಕೂಡಲೆ ಕುಣಕ್ಕಾಸಿನಿಂದ ಮೇಲಿನ ಉತ್ತರ ದೊರೆಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ನಾಯಕನು ಅವನ ಕೆನ್ನೆಗೆ ಭರದಿಂದ ಏಟು ಕೊಟ್ಟನು; ಆ ಏಟಿನಿಂದ ಕುಣಕ್ಕಾಸ ತಲೆ ದಿಮ್ಮೆಂದು ಹೋಯಿತು. ಕುಣಕ್ಕಾಸ ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ದೋಷ ವೇನು ಇರದಿದ್ದರೂ ಪೆಟ್ಟು ತಿನ್ನುವ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ನಾಯಕನಿಗೆ ಇಂತಹ ಉತ್ತರದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಮಿತಿಯಾದ ಉತ್ತರವು ಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಅವನಿಗೆ ಕಂಡದ್ದೇ ಆಗಿತ್ತು. ಕುಣಕ್ಕಾಸು ಅದನ್ನು ಇಷ್ಟು ವರ್ಣಿಸಿ ಹೇಳುವ ಕಾರಣವಿರಲಿಲ್ಲ. ಎಂಥ ಪ್ರಸಂಗ ದಲ್ಲಿ ಸಹ ಎದೆಗೆಡುವಂತಹ ಮಾತುಗಳು ನಾವಿಕರ ಮುಖದಿಂದ ಹೊರಡಬಾರ ವೆಂಬ ಪಾಠವನ್ನು ಇಂದು ನೋಡಿದಾಗ ಕುಣಕ್ಕಾಸು ಕಲಿತನು.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನಸು ಇಂಥದೇ ಒಂದು ವ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಬಕಾಜಿಯು ಕುಣಕ್ಕಾ ಸನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಬಾಲಕಾ, ಇಂದು ಗಾಳಿಯು ಹೇಗಿರುವದು?” ಎಂದು ಕೇಳಿ ದನು. ಆಗ ಕುಣಕ್ಕಾಸು:—“ನಾಯಕರೇ, ಗಾಳಿಯು ನ್ನೇನು ಕೇಳುತ್ತೀರಿ? ಬೆನ್ನ ಗಾಳಿಯು. ಸರಳವಾಗಿ ಇಷ್ಟದಿಶೆಗೆ ಬೀಸತೊಡಗಿದೆ. ಎಲ್ಲ ತೀಡುಗಳೂ ನಿಲ್ಲಿ ಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಅವು ಕದ್ದು ತಿಂದ ಮಂಗಳನ ಗಲ್ಲಗಳಂತೆ ಉಬ್ಬಿಹೋಗಿವೆ. ನೌಕೆಯು ನೀರು ಮುಟ್ಟಿದೆಯೋ, ಅಂತರದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಗಿದೆ” ಎಂದು ತಿಳಿಯದಂತಾ

ಗಿದೆ. ದಂಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಗಿಡಗಳೇ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುವವು” ಎಂದು. ಗಂಭೀರತೆಯಿಂದ ಉತ್ತರವಿತ್ತನು. ಬಕಾಜಿಯು ಆ ಉತ್ಸಾಹಪೂರ್ಣವಾದ ಮಾತು ಕೇಳಿದೊಡನೆಯೇ ಹರ್ಷನಿರ್ಭರನಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿದನು. ಅವನು ಕುಣಕ್ಕಾಳನ ಬೆನ್ನ ಚಪ್ಪರಿಸಿ. —“ಹುದುಗಾ. ನಿನ್ನ ಕಾಲಗುಣವೇ ಚಲೋದು. ಹೀಗೆಯೇ ಒಂದೆರಡು ಪ್ರಹರ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿತೆಂದರ ನಾವು ಅನುಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಎರಡು ದಿನ ವಿಜಯದುರ್ಗವನ್ನು ತಲುಪುವೆವು” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಎಲ್ಲ ನಾವಿಕರಿಗೆ ಖಾವ್ಯ ಹಾಗೂ ತಂಬಾಕು ಕೊಟ್ಟನು.

ಮತ್ತೊಂದು ದಿನ ನೌಕೆಯನ್ನು ಸಾಗಿಸುವ ಸಮಯ. ಗಾಳಿಯೇ ಇರ ಲಿಲ್ಲ. ಶೀಡುಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಮೊಡನೆ ಅಪ್ಪ ಆಡಿನ ಸ್ತನಗಳಂತೆ ಜೋತಾಡತೊಡಗಿ ದವು; ಆಗ ನಾಯಕನು ಕುಣಕ್ಕಾಳನನ್ನು ಕುರಿತ. —“ಕುಣಕ್ಕಾಳ, ಇಂದು ಗಾಳಿಯು ಫೇಗಿನುವದು?”

ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವವು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಕುಣಕ್ಕಾಳನು ನಾಯಕನಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಅವನು ಮರುಹಿನಿಂದ ಒಡೆಯನನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ. —“ನಾಯಕರೇ, ಗಾಳಿಯು ಬೀಸುವ ಸಿದ್ಧತೆಯಲ್ಲಿರುವದು. ಶೀಡುಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸತೊಡಗಿಮೊಡನೆಯೇ ಗಾಳಿಯು ಬೀಸತೊಡಗಿತೆಂದೇ ತಿಳಿಯಿರಿ.”

“ಶಾಬಾಸ! ಧೀರಗಂಭೀರ ಬಾಲಕಾ! ನೀನು ನವೋತ್ಸಾಹಿಯಿರುವೆ. ಉದಯೋನ್ಮುಖನಾದ ನೀನು ಭಾವೀ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಖ್ಯಾತನಾಗುವೆ” ಎಂದು ಬಕಾಜಿಭುವಾನು ಧನ್ಯೋದ್ಗಾರ ತೆಗೆದನು.

ಮೊದಲನೆಯ ಕಲಿತನ.

(೧)

ವಿಜಯದುರ್ಗದ ನೆರೆಯ ಒಂದು ವಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೋಳಿ ಜಾತಿಯ ಭಿವಾ ಬಾಂಧಕರ ಎಂಬ ಹಸರಿನ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮನುಷ್ಯನಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನು ಮನೆ ತನದಿಂದ ಸುಖಸಂಪನ್ನನಾಗಿದ್ದನು. ಮನೆಯ ಅಂಗಳದೊಳಗಿನ ಮೀನ ಹಿಡಿಯುವ ಒಲೆ, ಒತ್ತಿನೊಳಗಿನ ಬಂದರದಲ್ಲಿದ್ದ ನೌಕೆ ಇವುಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಕೋಳಿ ಜನರ ಸಂಪತ್ತಿನ ಎಣಿಕೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಭಿವಾ ಬಾಂಧಕರನು ಸುಖಸಂಪನ್ನನಿದ್ದನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಭಿವಾನು ವಯಾತೀತನಿದ್ದುದರಿಂದ ಬಹುತರ ವಸೆಯಲ್ಲೆಯೇ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ನಿಶ್ಚಿತ ಹಬ್ಬಹುಣ್ಣಿವೆಗಳ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಕೆಮ್ಮುತ್ತ ಕೋಲೂರುತ್ತ ಹೋಗಿ, ಸರಬೇಲರ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾನದ ಕಾಯಿ ತರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಎಲ್ಲ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲೂ ಅವನ ಹತ್ತುಗಡೆಯವರು ಪಾಲಾಗಾರರಾಗಿದ್ದರು. ಭಿವಾನ ಹೆಂಡತಿಯು ಬಹು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಮೃತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವನಿಗೆ ಗಂಡು ಸಂತತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ರತನೆಯೆಂಬ ಒಬ್ಬ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಕುಮರಿಯು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದಳು. ರತನೆಯು ಮನೆಯ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ರತನೆಯು ಉಪವರ ಕನ್ಯೆಯು. ತಂದೆಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕಾಗಿ ಅವಳು ಲಗ್ನವಾಗಲು ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸತಿಯ ವಾಸ್ತವ್ಯಂತ ತಂದೆಯಲ್ಲಿಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇ ಮೇಲೆಂದು ಅವಳು ಬಗೆದಿದ್ದಳು.

ರತನೆಯು ಒಳ್ಳೆಯ ಚಲುವೆಯು. ಇವಳು ಕೋಳಿಜಾತಿಯವಳಿದ್ದರೂ ಇವಳ ಉಡುಪು ಸುಧಾರಿಸಿದ ಜಾತಿಯವರಂತೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಇವಳು ಸ್ವಚ್ಛತೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬಹಳ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವಳು ಬಿಗಿಯಾದ ಕುಪ್ಪುಸತೊಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಹವಳದ ಎರಡು ಸರಗನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಪುಷ್ಪಮಾಲೆಯೊಂದು ಅವಳ ಕಂಠದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಗಿಯಾದ ನಾಲ್ಕು ನಾಲ್ಕು ಬಳಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದಳು, ಇವಳ ಹೆಳಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವದರ ಕಡೆಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಗಾಳಿಯಿಂದ ಹಾರಾಡುವ ಅವಳ ಉಂಗುರಗೂದಲುಗಳ ಸೊಬಗು ಮನಮುಟ್ಟಿ ಹೆಳಲು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವದರಿಂದ ಸಹ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವಳು ಹೂವಿನ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟಾ ಮಮತೆಯುಳ್ಳವಳಿದ್ದುದರಿಂದ ಯಾವುದೊಂದು ಸುವಾಸಿಕ ಪುಷ್ಪವನ್ನು ಜಡೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವಳು ಕಾತಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಸೆರಗು ಅಡ್ಡ ಬಿಗಿದು, ಕೆಲಸಗಾರರ

ಕೆಲಸದ ನಿರೀಕ್ಷೆಗೆ ಹೊರಟಳೆಂದರೆ, ಒಬ್ಬ ಸೈನಿಕನೇ ಬರುತ್ತಿರುವಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತ
ಲಿತ್ತು. ಇವಳು ದಪ್ಪವಾಗಿ ಅಡ್ಡ ಕುಂಕುಮ ಹಚ್ಚಿ, ನೊಸಲಿಗೆ ಗ್ರಾಮದೇವಿಯ
ಪ್ರಸಾದವೆಂದು ಅವಳ ಭಂಡಾರವನ್ನು ಹಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ನೇತ್ರಗಳು ಒಳ್ಳೆ
ಯ ತೇಜಸ್ವಿಯಾದವುಗಳಿದ್ದು, ಮುಖವು ಸುಂದರವೂ ಗಂಭೀರವೂ ಆಗಿತ್ತು. ಮೈ
ಬಣ್ಣವು ಗೌರವಿದ್ದು, ಕೋಳಿ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಇವಳು ತಪ್ಪಿಹುಟ್ಟಿರುವಳೆಂದು ನೋಡು
ವವರಿಗೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇವಳ ಮೈಯು ತೆಳ್ಳಗಿನದು ಆದುದರಿಂದ ನಡೆಯು
ವಾಗ ಸಹಜವಾಗಿ ಅಂಕವಿಕ್ಷೇಪವು ದೃಗ್ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಜನದಟ್ಟಣೆಯಲ್ಲಿ
ಇತರರ ಸ್ಪರ್ಶ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ ಇವಳು ಭೀತಿಗ್ರಸ್ತವಾದ ಸರ್ಪವು
ಬಿಲದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಕಾಣುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಳು. ಜಲಕ್ರೇಡೆ ಮಾಡು
ತ್ತಿರುವ ಮತ್ಸ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಇಂತಹ ಚಪಲತೆಯು ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವಳ
ಧ್ವನಿಯು ಕೋಮಲವಿದ್ದರೂ ಕೂಗುವಾಗ ತುತ್ತೂರಿಯಂತೆ ಅಥವಾ ಕೊಂಬಿನ
ಧ್ವನಿಯಂತೆ ಕರ್ಕಶವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇವಳು ಯಾವ ಕೆಲಸಗಾರನಿಗಾದರೂ ಗದ್ದ
ರಿಸಿ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದರೆ ಇವಳ ಆಜ್ಞೆಯು ಅವಜ್ಞೆಮಾಡುವ ಎನೆಯು ಯಾವನಿಗೂ
ಆಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ರತನೆಯ ತಂದೆಯು ವಯಾತೀತನಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ ಬಹುತರ ಕಾರ್ಯಗಳ
ಮೇಲ್ವಿಚಾರಣೆಯ ಭಾರವು ಇವಳ ಮೇಲೆಯೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಇವಳು ಕೋಳಿ ಸ್ತ್ರೀ
ಜಂಗಳಿಗಿಂತ ಪುರುಷ ಜಂಗಳಿಯಲ್ಲೆಯೇ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಓಲಗ
ದಲ್ಲಿ ಇವಳ ಕೆಲಸವೇನೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲವಾದರೂ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಯಾವುದೊಂದು
ನಿಮಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಸರಖೇಲರ ಓಲಗದೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ತಂದೆಯ ಪಾಲಿನ ಮಾನದ ತೆಂಗಿನ
ಕಾಯಿ ತರುವ ಕೆಲಸವು ಇವಳದಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ರತನೆಯು ಓಲಗದಲ್ಲಿ ಬಂದ
ಕೂಡಲೆ ಸರಖೇಲ ಕಾನ್ಡೋಜಿ ಆಂಗ್ರಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಕೌತುಕನಿಶಿಸುತ್ತಿತ್ತು. “ಭಿವಾ
ಬಾಂಧಕರನ ವೀರಾಗ್ರಣಿ ಕೃತಿಸಿಂಧಿಯ ಆಗಮನವಾಯಿತು” ಎಂದು ಅವನು
ನಗುತ್ತ ನಗುತ್ತ, ರತನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಭಿವಾನ ಕೆಲಸದ
ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವನು ರತನೆಯನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು ಎಂದಾದರೂ ಕೆಲಸ
ಹೇಳುವದಿದ್ದರೆ ಆಂಗ್ರಿಯು ಅವಳಿಗೇ ಒಳುತ್ತಿದ್ದನು ಮಾತುಕತೆಗಳು ಮುಗಿದ
ಮೇಲೆ ಭಿವಾನ ಮಾನದ ಕಾಯಿಯನ್ನು ಅವನು ಕೈ ಮುಟ್ಟಿ ರತನೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ
ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕೋಳಿವಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತನೂ ಮೊಡ್ಡಸ್ತಿಕೆಯುಳ್ಳ ಮನುಷ್ಯನೂ ಎಂದರೆ
ಭಾಗೂಜಿ ನಾಯಕನು. ಇವನು ಸರಖೇಲರ ಎತಬಲಗಿಯೆಂದು ಜನರು ಅನ್ನು

ತ್ತಿದ್ದರು. ರತನೆಯು ಭಾಗೂಜಿಯ ಸಾಕುಮಗನಾದ ಧಾಕಲ್ಯಾಣನನ್ನೇ ವರಿಸುವ ಕೆಂದು ಜನರ ಎಣಿಕೆ. ಭಾಗೂಜಿಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇತ್ತು. ಧಾಕಲ್ಯಾಣನಾದರೂ ಅದರಂತೆಯೇ ಭಾವಿಸಿದ್ದನು. ಭಾಗೂಜಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಭಿವಾ ಬಾಂಧಕರನು ರತನೆಯ ವಿವಾಹದ ವಿಷಯ ತಿಳಿದು, ಧಾಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ರತನೆಯು ತಕ್ಕ ವಧುವಿರುವದರಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಒಮ್ಮೆ ಆಡಿದ್ದನು. ಈ ಸಂಗತಿಯು ರತನೆಯ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅವಳು ಈ ಮಾತನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿರ್ವೇಧಿಸಿದಳು. ಅವಳು ತಂದೆಗೆ —“ ಅಪ್ಪಾ, ನಾನು ನಿಮಗೆ ಬೇಡವಾಗಿರುವೆನೆಂಬಂತೆ ತೋರುವದು. ಅಂತೆಯೇ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರದೂಡುವ ವಿಚಾರ ನಡೆಸಿರುವಿರಿ! ” ಎಂದು ಕಠೋರವಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು.

“ಕುಮಾರಿ, ಇಷ್ಟು ದಿನ ನೀನು ಚಿಕ್ಕವಳಿದ್ದೆ, ಈಗ ಉಪವರಳಾಗಿರುವೆ. ಉಪವರ ಕನ್ಯೆಯನ್ನು ಹೀಗೆಯೆ ಅವಿವಾಹಿತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ ಜನರು ಉಪಹಾಸ ಮಾಡದಿರುವರೇ? ನೀನು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬಹಳವಾಗಿ ಮಮತೆಯುಳ್ಳವಳಿರುವೆ. ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪದೆಂಬದನ್ನು ನಾನು ಒಲ್ಲೆನು. ವಿವಾಹಾನಂತರದಲ್ಲಿ ತವರುಮನೆ ಬಿಡಬೇಕಾಗಿರುವದೆಂಬ ಭಯದಿಂದಲೇ ನೀನು ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಅವಮೃತಿ ವ್ಯಕ್ತಮಾಡುವೆಯೆಂಬ ಮಾತು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ವಿವಾಹೋತ್ತರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಹೊರದೂಡುವದಿಲ್ಲ; ನಿನ್ನ ಪತಿಯನ್ನೇ ಮನೆಯ ಅಳಿಯನನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ನನ್ನ ತರುವಾಯ ನನ್ನ ಅಸ್ತಿಗೆ ನೀನೂ ನಿನ್ನ ಪತಿಯೂ ಒಡೆಯರಾಗುವಿರಿ. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀನು ಲಗ್ನದ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಾಗಬೇಡ! ”

ಭಿವಾನ ಈ ಯುಕ್ತವಾದವು ರತನೆಯನ್ನು ನಿರುತ್ತರಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ಮನೆಗೇ ಪತಿಯ ಆಗಮನವಾದರೆ ತಂದೆಯ ವಿಯೋಗವಾಗಲಾರದೆಂದು ಅವಳು ಸಂತುಷ್ಟಳಾದಳು; ಆದರೆ ತಂದೆಯು ಯೋಚಿಸಿದ ವರನು ಮಾತ್ರ ಅವಳ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಅವಳು ಮೂಗು ಮುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಳು. “ ತಂದೆಯು ದೊಡ್ಡ ರಾಜಪಿಂಡದವನನ್ನೇ ತನಗೆ ವರನನ್ನಾಗಿ ಆರಿಸಿರುವನು! ಅವನು ಮೀನುಜಾಲಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿಪುಣನಿರಬಹುದು. ಮೀನ ಹಿಡಿಯುವ ನೈಪುಣ್ಯ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಇತಿಕರ್ತವ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಮೀನವನ್ನೇ ತಿಂದು ಮನುಷ್ಯನು ಬಾಳಬೇಕೆ? ಕಾನ್ಡೋಜಿ ಅಂಗೈ ಸರಖೇಲನು ಎಷ್ಟೋ ದುರ್ಗಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು; ಎಷ್ಟೋ ಬಂದರಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಅವುಗಳನ್ನು ಮೀನು ಒಣಗ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಸಿರುವನೆ? ಮೀನಗಳನ್ನು

ಒಣಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮುದ್ರತೀರದ ಉಸುಗಿನ ಬೈಲು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿದೆ. ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಕುಂಟು, ಹೇಳುವ ಹುಡುಗನು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಮಾಡುವನು. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಡ ನಾವಿಕರ ಮೇಲೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಾಸಿಗಳ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡುವ ಫಿರಂಗಿಗಳ ಶಾಸನವು ಜಾಳಿಗೆ ಹಾಕುವದರಿಂದಾಗಲಿ, ಕುಟ್ಟು ಎತ್ತುವದರಿಂದಾಗಲಿ ಆಗುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೋಷು-ತುಬಾಕಿಗಳರಬೇಕು, ಕಲಿತನ ಬೇಕು; ರಣಕೌಶಲ್ಯ ಬೇಕು; ಜಲಯುದ್ಧ ನೈಪುಣ್ಯತೆ ಬೇಕು; ನೌಕಾವಿದ್ಯೆ ಸ್ವಾವೀಣ್ಯತೆ ಬೇಕು.” ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಅವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು.

ಯುದ್ಧವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಛಾಲ್ವಾನು ನಿಪುಣನಿರಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ಪ್ರತಾಪವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೃಗ್ಗೋಚರವಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ರೂಪದಲ್ಲಿ ಛಾಕಲ್ವಾನು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗಿಂತ ಚಲುವನಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಕಲಿತನದ ತೇಜದಿಂದ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಅವನ ಚಲುವಿಕೆಯನ್ನು ಹಿಂದುಳಿಸಿದ್ದನು. ಹೇಡಿಯ ವೃದ್ಧನಾದ ಜೀಸಕ್ಕಂತ ಶೂರನ ಕುಣವಾದ ದೇಹವೇ ವಿಹಿತನೆಂದು ರತನೆಯು ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಕುಣಕ್ಕಾನಲ್ಲಿ ಮಮತೆಯುಳ್ಳವಳಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ರತನೆಯ ಒಲವು ಕುಣಕ್ಕಾನ ಮೇಲಿರುವದೆಂಬದು ಛಾಕಲ್ವಾನಿಗೆ ತಿಳಿಯುವೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರತನೆಯ ವ್ಯವಹಾರಬುದ್ಧಿಗಾಗಿ ಅವನು ಮನದಲ್ಲಿ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಕುಣಕ್ಕಾನ ವಿಷಯವಾಗಿಯೂ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕಲುಷಿತವಾಗತೊಡಗಿತು, ಆದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ಮನೋವಿಕಾರವನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೋರಗೊಡದೆ, ಕುಣಕ್ಕಾನ ವಿಷಯವಾಗಿಯೂ ರತನೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿಯೂ ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಸ್ನೇಹಭಾವವನ್ನೇ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕುಣಕ್ಕಾನ ಜಾಣ್ಮೆ, ಪ್ರಸಂಗಾವಧಾನ, ಧೈರ್ಯ, ಪರಾಕ್ರಮ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ತನಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠನಿರುವನೆಂಬ ಸಂಗತಿಯು ಛಾಕಲ್ವಾನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಈ ಸಂಗತಿಯು ಇತರರಿಗೂ ಇತರರಂತೆ ರತನೆಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ರತನೆಯು ಗುಣಗ್ರಹಿಯಿರುವಳೆಂಬ ಸಂಗತಿಯಾದರೂ ಛಾಕಲ್ವಾನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ರತನೆಯಂತಹ ಹೆಂಡತಿಯು ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ನುಸುಳಿ ಮೋಗುವದಕ್ಕೆ ಈ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯು ಕಾರಣವೆಲ್ಲಾಗುವದೋ ಎಂದು ಅವನು ಭಯಗೊಂಡಿದ್ದನು. ಕುಣಕ್ಕಾನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಮತ್ತರ ಬುದ್ಧಿಯು ಚಾಗ್ರತವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ರತನೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ಜರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವುದೊಂದು ಕಾಳಗದ ಸಂದರ್ಭವೊದಗಿದಾಗ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಛಾಕಲ್ವಾನಿಗಿಂತ ಕಲಿತನದಿಂದ ಕಾದಿ ಜನರನ್ನು ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ರತನೆಯ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಛಾಕಲ್ವಾನು

ತನ್ನ ವೀರತ್ವವನ್ನು ಹೊಗಳಿಕೊಂಡು ಕುಣಕ್ಕಾನ ಅವಹೇಲನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ರತನೆಗೆ ಜನರ ಮುಖದಿಂದ ನಿಜ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು; ಹಾಗು ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಮೈಮೇಲೆ ಚಿವುರು ಗಾಯ ಕೂಡ ಇರದೆ, ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಗಾಯಗಳಾದದ್ದು ನೋಡಿಯೂ ಸತ್ಯವು ಅವಳಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಅವಳು ವಿನೋದಕ್ಕಾಗಿ ಧಾಕಲ್ಯಾನನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಧಾಕಲ್ಯಾ, ಕುಣಕ್ಕಾನು ತನ್ನ ಕಲಿತನವನ್ನು ಸರಪೇಲರಿಗೆ ತೋರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಗಾಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಂತೆ ನನಗೆ ತೋರುವದು. ಹೌದಲ್ಲವೆ?”

ಈ ಮಾತಿಗೆ ಹಾವೆನ್ನಲು ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೂ:—“ಛೇ! ಹೀಗೇನೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ತೋರುವದು. ಯಾವುದು ಹೀಗೆಯೇ ಎಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ನೋಡದೆ ಹೀಗೆಯೇ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೆಸರಿಡಬೇಕು? ಕುಣಕ್ಕಾನು ಒಂದು ವೇಳೆ ಹಾಗೆ ಆಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ಹಾಗೆ ಅನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ ನೋಡು” ಎಂದು ರತನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವನ ಹೀನ ವೃತ್ತಿಯು ರತನೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯಿತು. ಕುಣಕ್ಕಾನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅವನ ಮತ್ತರ ಬುದ್ಧಿಯು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆಯೆಂಬದೂ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನ ಈ ಮನೋವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ರತನೆಯು ತಿರಸ್ಕಾರಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವಳಿಗೆ ಕುಣಕ್ಕಾನೊಬ್ಬನೊಡನೆಯೇ ಮಾತಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವೂ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನು ಧಾಕಲ್ಯಾನಂತೆ ಆತ್ಮಪ್ರಶಂಸೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗ ಹೇಳುವಾಗ ತಾನೂ ಧಾಕಲ್ಯಾನನೂ ಕೂಡಿಯೇ ಆ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿದವೆಂದು ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಮೇಲುಗೈಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನು ಧಾಕಲ್ಯಾನನನ್ನು ಜರೆಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕುಣಕ್ಕಾನ ಈ ಉದಾರ ಸ್ವಭಾವವೂ ನಿರ್ಭಯ ಹಾಗು ನಿರಹಂಕಾರ ವೃತ್ತಿಯೂ ರತನೆಯ ಮನಸ್ಸನ್ನಾಕರ್ಷಿಸಿದ್ದವು. ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ತಾಯಿಯಿಲ್ಲ, ತಂದೆಯಿಲ್ಲ. ಹೇಳ ಕೇಳಿ ಪರದೇಶಿ. ಕೂಲಿವಿಲ್ಲ, ಮನೆಯಿಲ್ಲ; ಸಿರಿವಂತತೆಯಿಲ್ಲ; ಆಪ್ತೇಸ್ವರಿಲ್ಲ. ಇಂಥವನು ತನ್ನ ಗುಣದಿಂದಲೇ ಹೇಗೆ ಜೀವಿಕೆಗೆ ಬಂದನೆಂಬ ವಿಚಾರವು ರತನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದೊಡನೆಯೇ ಅವನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಪ್ರೇಮಭಾವ ತಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು. ಇಂಥ ಗುಣಿಯು ಆಯುಷ್ಯದ ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗೆ ಸಾದರೆ ಬಹಳೇ ಚೆನ್ನಾಗುವದೆಂದು ಮನದಲ್ಲೆ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಯುದ್ಧಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಕ್ಷುದ್ರ ವೃತ್ತಿಯೂ ಕುಣಕ್ಕಾನ ಉಚ್ಚವೃತ್ತಿಯೂ ರತನೆಗೆ ದೃಗ್ಗೋಚರವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು.

ಒಮ್ಮೆ ಕೋಜಾಗರೀ ಪಾರ್ವತಿಯ ದಿನ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ರತನೆಯನ್ನು ಕರೆದು :—

“ರತನೇ, ಇಂದು ರಾತ್ರಿಯ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ನೌಕಾವಿಹಾರ ಮಾಡಿ ಬರೋಣ. ಒಳಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾರೂ ಬೇಡ ಬೆಳದಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನೌಕಾವಿಹಾರವು ನಾವಿಬ್ಬರಿಂದಲೇ ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚು ಆಹ್ಲಾದದಾಯಕವಾಗುವದಿಲ್ಲವೇ?”

ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಉದ್ದೇಶವು ರತನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವಳು : —“ ನೌಕಾವಿಹಾರ ವಿನೋದದ ಹಾಗು ಆಹ್ಲಾದದ ವಿಷಯ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆ ಹಲಕೆಲವ ರಿದ್ದರೆ ಒಳಿತಲ್ಲವೇ?”

“ಇತರರು ಏತಕ್ಕೆ ಬೇಕು? ಬೇರೆಯವರಿದ್ದರೆ ಮೈಚಳಿ ಬಿಟ್ಟು ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನೆಟ್ಟಗಾಗುವದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕು. ನಾನು ನೌಕೆ ನಡೆಯುವೆನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಳಿ ಬೀಸತೊಡಗಿದರೆ ಶೀಡುಗಳು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಮಾಡತೊಡಗುವವು. ಆಗ ನಿನ್ನ ಕೈ ತೆರವಾಗುವದು. ತರವಾಯಿ ವಿನೋದದಿಂದ ಮಾತಾಡಲು ಅವಕಾಶವು ದೊರೆಯುವದು.”

“ಒಳ್ಳೆದು. ಚಂದ್ರೋದಯವಾಗುತ್ತಲೆ ಬಂದರದಲ್ಲಿ ನೌಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅಳುಗಳಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಾ. ಇಬ್ಬರೇ ಹೋಗೋಣ. ವೇಳೆ ಮಾಡಕೂಡದು. ತಿಳಿಯಿತೇ?”

ರತನೆಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡನು. ನೌಕಾವಿಹಾರ ನಡೆದಾಗ ಮನಬಿಟ್ಟ ಮಾತಾಡಲು ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯುವದು. ಆಗ ರತನೆಯ ಮನವೊಲಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದರೆ ಕಾಲು ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೂ ಸಂಧಿಸಿಗುವದು. ಮೊದಲಾದ ವಿಚಾರಗಳು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವು. ಯಾವಾಗ ಸಂಜೆಯಾಗುವದೋ, ಯಾವಾಗ ಚಂದ್ರೋದಯವಾಗುವದೋ ಎಂದು ಹಾತೊರೆದು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಸಂಜೆಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಗತ್ಯದ ಕೆಲಸವು ಬಿದ್ದು ರತನೇ ತಿಳಿಸಿದ ವೇಳೆಗೆ ಬಂದರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾಗಲಿಲ್ಲ ಈ ಅವಕಾಶದ ಲಾಭ ಹೊಂದಿ ರತನೆಯು ಗತ್ತುಗಾರಕೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಮೊದಲೇ ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ ನಿರೋಪ ಕಳುಹಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಬಂದರಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿದ್ದಳು. ಮಸಾಲೆಯ ಹಾಲು ಇನ್ನಿತರ ತಿಂಡಿಗಳೂ ಆಗಲೆ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಚಂದ್ರೋದಯವಾಗುತ್ತಲೆ ರತನೆಯೂ ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಯೂ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೌಕೆ ಸಾಗುವದಿತ್ತು. ತನ್ನ ಆಳಾದ ಮಾಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಲು ರತನೆಯು ಅಜ್ಞಾಪಿಸಿದ್ದಳು ಸಹ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ದೂರಿನಿಂದ ಕೂಗು ಕೇಳಿತು :—“ನಾನೂ ಬಂದೆನು; ನೌಕೆ ಸಾಗಿಸಬೇಡ ರತನೇ!” ಎಂದು.

ಧಾಕಲ್ಯಾನ್ ದಸಿಯೇ ಇದೆಂಬದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ನೋಡ ನೋಡು ವಸ್ತುರಲ್ಲಿ ಅವನೂ ಬಂದನು. ಆಗ ರತನೆಯು:—“ಧಾಕಲ್ಯಾ, ಧಾವಿಸಿ ಬರಬೇಡ. ಎಡವಿ ಬಿದ್ದೀ! ನಾವೇನೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ ತಿಳಿಯಿತೇ? ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿನಗೂ ಸಹ ಕುಳಿರಲು ಸ್ಥಳವಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ದಾರಿ ನೋಡಿ ದೆವು. ಹೊತ್ತು ಬಹಳವಾದುದರಿಂದ ಒರುವ ಭರವಸೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವು ದಾದರೂ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರಬಹುದು, ಬರದಿದ್ದರೆ ಬಿಡಲಿ. ನೌಕಾವಿಹಾರದ ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ವೈರ್ಥಹೋಗಗೊಡಬೇಕೇ? ಎಂದು ಕುಣಕ್ಯಾನನ್ನು ಕರೆದು ಇದೀಗ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆನು. ಇನ್ನು ನೌಕೆ ಸಾಗುವದಿತ್ತು; ನೀನು ಬಂದೆ. ಮನಸ್ಸಿದ್ದರೆ ನೀನೂ ಬರಬಹುದು. ಯಾಕಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿನಗೂ ಸ್ಥಳ ಉಳಿದಿರುವದರಿಂದ ಕರೆದೆನು. ಸ್ಥಳವೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಆಗ್ರಹವಿರಲಿಲ್ಲ; ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಬಲುವೆಯಿಲ್ಲ ಕಂಡೆಯಾ?”

ತಾವಿಬ್ಬರೇ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ ನಿರ್ಧರವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿತಲ್ಲ, ಎಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾನ್ ನೊಂದುಕೊಂಡನು. ‘ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ಥಳವಿದೆ, ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೆ ಆಗ್ರಹವಿಲ್ಲ’ ಮೊದಲಾದ ಮಾತುಗಳಂತೂ ಅವನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಟ್ಟವು. ಈ ನಗೆಗೇಡುತನದಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲಾದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹಾಕದೆ ಸುಳ್ಳು ನಗೆ ತಂದುಕೊಂಡು ಅವನು:—“ಛೇ! ನೀನು ಕರೆದ ಮೇಲೆ ನಾನು ಬಾರಿ ಬರುವೆನೇ? ಇಷ್ಟಾಗಿ ನಾವಿಬ್ಬರೇ ನೌಕಾವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದು ಮೊದಲೇ ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲವೆ? ಆದರೆ ಕುಣಕ್ಯಾನೊಬ್ಬನು ಬಂದನು. ಬರಲೊಲ್ಲನೇಕೆ. ಅವನೇನೂ ನಮಗೆ ಪರಕೀಯನಲ್ಲ. ನನಗೆ ಗೆಳೆಯನು, ನಿನಗೂ ಪರಿಚಿತನು.”

“ಧಾಕಲ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ಮಾತು ನಿಜ. ಕುಣಕ್ಯಾನು ಪರಕೀಯನೆಂದು ನಿನ್ನಂತೆ ನಾನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಅವನು ನನಗೂ ಸ್ನೇಹಿತನೇ ಇರುವನು.”

ರತನೆಯು ಈ ಮಾತುಗಳು ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಗೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ನಟ್ಟವು. ಅವನು ನೌಕೆಯನ್ನೇರಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ಥಳ ನೋಡಿದನು. ಒಂದು ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಣಕ್ಯಾ ರತನೆಯರು ಎದುರು ಬದಿರು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಇನ್ನೊಂದು ಹಲಗೆಯು ರತನೆಯ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಇತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ಥಳವಿದ್ದಿತು. ಅವನು ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಆ ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ಕುಳಿತನು. ರತನೆಯ ಬೆನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಅವನ ಮುಖವಾಯಿತು. ಎದುರು ಬದರು ಕುಳಿತ ರತನೆ ಹಾಗೂ ಕುಣಕ್ಯಾ ಇವರು ನಗುತ್ತ ಕೆಲೆಯುತ್ತ ಮಾತಾಡತೊಡಗಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಧಾಕಲ್ಯಾನ್ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ ಕಲಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ರತನೆಯ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಕುಳಿತ ಅವನ

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯ ಹುರುಪೇ ಮಾಯವಾಗಿ ಪೆಚ್ಚು ಮೋಂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕುಳಿತನು. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಾನಗೇಡು ಪ್ರಸಂಗವು ಇಂದೇ ಮೊದಲು ಬಂದೊದಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಅತ್ಯಂತ ಉದ್ವಿಗ್ನತೆ ಹೊಂದಿತು. ರತನೆ-ಕುಣಕ್ಕಾರಲ್ಲಿ ವಿನೋದದ ಮಾತು-ಕಥೆಗಳೂ, ನಗುವದೂ, ಕೆಲೆಯುವದೂ ನಡೆದೇ ಇತ್ತು. ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಮಾತು ನಡೆದ ಮೇಲೆ ರತನೆಯು ತನ್ನ ಅನುಚರ ನಾದ ಮಾಣಕ್ಕಾನಿಗೆ:—“ಮಾಣಕ್ಕಾ, ಕೆಲಸದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಸುಮ್ಮನು ಸುಮ್ಮನೆ ಗಂಟಲು ಹರಿಯುವಂತೆ ಕೂಗಿ ಹಾಡುತ್ತಿರುವೆ. ಈಗ ಒಂದು ಹಾಡು ಹಾಡು ನೋಡುವಾ. ನಾವು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವೆವು. ನಮ್ಮ ಕೈಯು ಕೆಲದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ದರೆ ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಯೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿ.”

“ಅವ್ವಾ, ನಾವೇನು ದಿನಾಲು ಹಾಡುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ನೀನು ಕೇಳೇ ಕೇಳುತ್ತೀ. ನಿನ್ನೆ ದುರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಕುಣಿಕೆಪ್ಪನು ನಮ್ಮ ನಾಡಿನವನಲ್ಲ; ಎರಡನೆಯ ನಾಡಿನವರ ಬಾಯ ಹಾಡು ಕೇಳುವದು ಸೊಗಸಲ್ಲವೆ ತಾಯೀ? ಹೇಳು ತಾಯಿ, ಇವನಿಗೆ ನೀನೇ ಹೇಳು ನಾವು ಹೇಳಿದರೆ ಕೇಳುವದಿಲ್ಲ. ಇವನಿಗೆ ನಮ್ಮ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವೇನು? ಅಕ್ಕಸಾಲಿಗನೇ ಮುರುವು ಚುಚ್ಚಬೇಕು. ನೀನು ಹೇಳು; ಅವನು ಕೂಡಲೆ ಬಾಯ ಬಿಡುವನು. ನಾವು ಹಾಡ ಹೇಳಿದರೆ ಇವನು ಹಾಡುವದಿಲ್ಲ. ತಾಯೀ? ನನಗೆ ಎಲ್ಲರ ಮರ್ನುವು ಗೊತ್ತು. ಹೌದಲ್ಲೋ ಕುಣಿಕೆಪ್ಪಾ?”

“ಮಾಣಕ್ಕಾ, ನಾನು ಹಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಒಲ್ಲೆನೆನ್ನುವದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ನಾವಿಕರ ಹಾಡು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”

“ನೀನು ಹೇಳು ತಾಯೀ, ಬೇಕಾದ ಹಾಡು ಹಾಡಲಿ. ಅಂಬಿಗರ ಒರಟು ಗಾನವೇನು ದಿನಾಲು ಕೇಳುತ್ತೀ. ನಮ್ಮ ಬಾಯಿಂದ ಹೇಳಿದರೆ ಇವನು ಹಾಡುವ ದಿಲ್ಲ. ನನುಗೂ ನಿನುಗೂ ಬಹಳ ಅಂತರ. ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಂದ ಹಾಡೆಂದು ಹೇಳು. ಹೇಳಿ ನೋಡು, ಹೇಗೆ ಹಾಡುವನು?”

“ಮಾಣಕ್ಕಾ, ನಾನು ಹಾಡು ಕಲಿತಿಲ್ಲ. ಅಂಬಿಗರಾದ ನೀವು ಚಿಕ್ಕಂದಿ ನಿಂದಲೂ ಗಾಯನದ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ಅಂಬಿಗರ ಗಾಯನ ನನಗೆ ಬಾರದು. ಉಳಿದ ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಾದರೂ ನನಗೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲ.”

“ಹಾಡು ಹಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಕಲಿಯದೆ ಅಂಬಿಗ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೇಕೆ ಕಲಿತೆ? ನಾವು ಮೊದಲು ಹಾಡು ಕಲಿಯುತ್ತೇವೆ, ಇಲ್ಲವೆ ಹಾಡು ಕಲಿಯುತ್ತಲೆ ಅಂಬಿಗರ ವಿದ್ಯೆಯ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ. ನಿನಗೆ ಯಾವ ಹಾಡು ಬರುವವೋ ಅವನ್ನೇ ಹಾಡು. ಹೇಳು ತಾಯಿ, ಇವನು ನಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳಲೊಲ್ಲನು.”

“ ಕುಣಕ್ಕಾ, ಮಾಣಕ್ಕಾ ನ ಆತುರ ಬಹಳವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಹಾಡು ಹಾಡು; ಸಿನಗೆ ಬರುವಂಥವನ್ನೇ ಹಾಡು.”

ರತನೆಯು ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ಮೇಲೆ ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಅವಳನ್ನು ಕುರಿತು—
“ ರತನೆ, ನಾನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಗೋಸಾವಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದವನು ನನಗೆ ದೇವರ ನಾಮಸುಕೀರ್ತನೆ ಭಜನೆಗಳ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವ ಹಾಡೂ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಆ ಹಾಡುಗಳನ್ನಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕಲಿತ ಹಾಡು ಹಿಂದುಸ್ತಾನಿ ಭಾಷೆಯವು. ನಾನು ನನ್ನ ಗುರುಗಳೊಡನೆ ಉತ್ತರ ಹಿಂದು ಸ್ತಾನದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ದಿನ ವಾಸವಾಗಿದ್ದೆನಾದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯ ಭಜನಗಳನ್ನೇ ಕಲಿತರುವೆನು.”

“ ಒಳ್ಳೆದು. ಅವನ್ನೇ ಅನ್ನು. ಮೊದಲು ಪದಗಳನ್ನು ಹೇಳು; ನಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರೆ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಅರ್ಥ ಹೇಳು ”

“ ಒಳ್ಳೆದು ಹಾಡುತ್ತೇನೆ. ರತನೆ, ಸಿನಗೆ ಭಜನೆಗಳ ಅರ್ಥವಾಗುವದೋ ಹೇಗೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ಕೇಳು.”

ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ಭಜನೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮಧುರವಾದ ಕಂಠದಿಂದ ಅನ್ನ ತೊಡಗಿದನು. ಅವನ ವದ್ಯರೂ ಅರ್ಥವು ರತನೆಗೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಪದ್ಯಗಳ ದಾಟಿ ಹಾಗೂ ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಧ್ವನಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಅವಳು ಸಂತೋಷ ಬಟ್ಟಳು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ರತನೆಯ ಹೇಳಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಕೋಳಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಭಜನೆಯ ಅರ್ಥ ಹೇಳಿದನು. ಭಜನೆಗಳ ಭಾವವು ಮನೋಹರವಾಗಿಯೂ ಭಕ್ತಿಜನಕವಾಗಿಯೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ರತನೆಯು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡಳು. ಆಗ ಅವಳು: -“ ನಮ್ಮ ಅಂಬಿಗರ ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವುಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವೇ ಇರುವದಿಲ್ಲ. ಒರೇ ಹಾವಭಾವಗಳಿಂದಲೇ ಹಾಡು ಮುಗಿಯುವದು, ಕೆಲವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಗಂಡ-ಹೆಂಡಿರ, ಅಂದೆ-ಮಕ್ಕಳ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವವು; ಕೆಲವು ಹಾಡುಗಳು ಬರೇ ಬಡಿದಾಟದವಿರುವವು. ಹೀಗೆ ಭಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟುವಂತಹ ಹಾಡುಗಳು ನಮ್ಮ ಕೋಳಿಜಾತಿಯವರಿಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಕುಣಕ್ಕಾ, ಸಿನ್ನ ಹಾಡುಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಹಳೇ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವವು. ಕೂಡಿದಾಗ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಹಾಡಿ ತೋರಿಸುವೆಯಾ?”

“ ರತನೇ, ನೀನು ಹಾಡ ಹೇಳಿದರೆ ಹಾಡದೆ ಇರಲಾದೀತೇ?”

“ಅವ್ವಾ, ಹೇಗಿದೆ ನೋಡು? ಅವ್ವನು ಹಾಡ ಹೇಳಬೇಕು, ಅವನು ಹಾಡ ಬೇಕು. ಅಂದರೇ ಚಂದ! ನಾವು ಹೇಳಿದರೆ ಇವನು ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟನೇ ತಾಯಿ?”

“ನನ್ನ ಹಾಡು ಕೇಳಿದೆ: ನೀನು ಒಂದು ಹಾಡು ನೋಡೋಣ ?” ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಮಾಣಕ್ಕಾಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

“ನಮ್ಮ ಹಾಡನ್ನೇನು ಕೇಳುವೆ? ಈ ತಾಯಿ ಹಾಡು ಕೇಳು. ರತನೆಯವ್ವಾ, ನೀನು ಹಾಡು. ನಿನ್ನ ಸವಿಯಾದ ದನಿಯ ಹಾಡು ಕೇಳಿ ಮೊದಲು ಈ ಕುಣಿ ಕೆಪ್ಪನು ಸಂತೋಷಪಡಲಿ.”

“ಮಾಣಕ್ಕಾಳು, ಚಲೋ ಮಾತು ಹೇಳಿದೆ. ರತನೆಯ ಹಾಡು ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹರಿಯುತ್ತಲಿದೆ.”

“ನಾವು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ವ ನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದದ್ದನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆವಲ್ಲವೆ?”

“ರತನೇ, ಹಾಡು. ನಿನ್ನೊಡನೆ ನೌಕಾವಿಹಾರ ಮಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದ್ದು ಇದೇ ಮೊದಲು.” ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಮಾಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಮಧ್ಯೆ ದಲ್ಲಿಯೇ:—“ರತನೆಯವನ ಹಾಡು ಕೇಳುವ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದ್ದು ಇದೇ ಮೊದಲು. ನಾವು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹೌದಲ್ಲೋ ಕುಣಿಕೆಪ್ಪ? ಗಂಡಸರಿಗಿಂತ ಹೆಂಗಸರಿಗೇ ಹಾಡು ಬಹಳ ಬರುತ್ತಿರುವವು.”

“ಗಂಡಸರಿಗಿಂತ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಹಾಡು ಬಹಳ ಬರುತ್ತಿರುವದು ನಿಜವಿರಬಹುದು. ಆದರೂ ಇದು ವರೆಗೆ ನಾನು ಹೆಂಗಸರ ಮುಖದಿಂದ ಹಾಡು ಕೇಳಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

“ಇಂದು ಕೇಳು. ಹೆಂಗಸರ ಕಂಠವು ಗಂಡಸರಿಗಿಂತ ಕೋಮಲವಿರುವ ದೆಂಬದನ್ನು ಇಂದು ಮನನ ಮಾಡಿಕೋ” ಎಂದು ಮಾಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ರತನೆಯು ಹಾಡು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು:—

“ಹಾಕಾರ ಹಾಕಾರ ರೇ ವ್ವಲಕಾರಾ | ಹೀನಾರ ಚಾಲಲೀ ಮ್ವಾಯೇರಾ |
ಮ್ವಾಯೇರಾಸನ ಅಣೇನ ಮೀ | ಫಳ ಫಲ ನಾಮೀ ನಾಮೀ |
ಪಾಠವೂ ನಗೇ ಬೋಲಾವಣ | ಸರಿತುನ ಲಾವಿನ ಮೀ ಪಾವ್ವಣ |
ಚಡಲೀ ಹಂಡೀ ಚುಲೀವರೀ | ಭರಲೀಯಾ ತುಪಾನ ಘಾಘರಿ |
ಖಾಪೂನ ಪಿಪೂನ ಪುಗಲ್ಯಾವರೀ | ಯೇಯಿನ ಸರತೂನ ತುಝ್ಯಾಘರೀ
ಹಾಕಾರ ಹಾಕಾರ ರೇ ಭರತಾರಾ ||”

ರತನೆಯು ಹಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಮಾಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಒಂದು ಹಾಡು ಹಾಡಿದನು. ಮತ್ತೆ ರತನೆಯೊಂದು ಹಾಡಿದಳು. ಹೀಗೆ ಅವರು ಕೆಲವು ಹೊತ್ತು ಹಾಡುತ್ತ ಮಾತಾಡುತ್ತ ನಗುತ್ತ ಕೆಲೆಯುತ್ತ ವೇಳೆಗಳೆದರು. ಆ ಬೆಳದಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿಯ ನೌಕಾವಿಹಾರವು ಅವರಿಗೆ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದಂತಹ ಆನಂದವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು.

ಇಷ್ಟು ನೇಳೆಯಾದರೂ ಧಾಕಲ್ಯಾಣು ಇರುವನೋ ಸತ್ತಿರುವನೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳುವವರೇ ಗತಿಯಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಅವಸ್ಥೆಯು ಇದ್ದರೂ ಸತ್ತವರಂತೆ ಆಗಿತ್ತು. ಇಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಎಷ್ಟು ನೇಳೆ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ! ಆ ಅವಸ್ಥೆಯು ಅಪಹನೀಯವಾಗಿ ಧಾಕಲ್ಯಾಣು ಬೇಸರಗೊಂಡ ದನಿಯಿಂದ:—“ನಾನು ಇಂದು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದೇ ಹೆಡ್ಡ ತನವಾಯಿತು” ಎಂದು ನುಡಿದು, ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟನು.

ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ವಿಷಾದವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ರತನೆಗೆ ಕನಿಕರವೆನಿಸಿತು. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ:—“ಧಾಕಲ್ಯಾ, ಕುಣಕ್ಕಾಣ ಗಾಯನದ ಭರದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದೆವು. ನೀನೂ ಒಂದು ಹಾಡು ಹಾಡು.”

ಧಾಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಇದ್ದದರಲ್ಲಿಯೇ ಸಮಾಧಾನವೆನಿಸಿತು. ಅವನು ಅಂಬಿಗರ ಕಾವ್ಯಗಾನ ಮಾಡಿದನು. ರತನೆಯು ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಗಾನವನ್ನು ನಿಮಿತ್ತಕ್ಕೆ ಹೊಗಳಿದಳು. ನೌಕಾವಿಹಾರ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ನೌಕೆಯು ದಂಡೆಗೆ ಬಂತು. ಎಲ್ಲರೂ ಉಪಾಹಾರ ತೀರಿಸಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಮಾನ ಕಳೆಯುವಂತಹ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಸಂಗವು ಘಟಿಸಿತು. ಸರಬೇಲಿನ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಕುಣಕ್ಕಾಣು ನೌಕಾವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ ಬಗ್ಗೆ ಸಮಾರಂಭ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಧಾಗೂಜಿಯು ತನ್ನ ಮಗನಾದ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗಾಗಿ ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಅವನ ಮೇಲೆ ವಹಿಸಿದನು. ಅರ್ಥಾತ್ ಧಾಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಗುರುಸ್ಥಾನವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಈ ಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಅವನು ಉಬ್ಬಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ:—“ಕುಣಕ್ಕಾ, ನಾಳೆ ನೀನು ಗುರುಕಾಣಿಕೆಗಾಗಿ ಬಿಂಗಿನಕಾಯಿ-ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ನಾನು ನಿನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಸಮುದ್ರ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿಸುವೆನು. ನೀನು ಬರುವಾಗ ಜೊತೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.”

“ಸಮುದ್ರ ಪೂಜೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಗುರುಪೂಜೆಯೂ ಆಗಬೇಕಷ್ಟೆ?” ಕುಣಕ್ಕಾಣು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

“ಅದು ತಾನಾಗಿ ಆಗಿಯೇ ಆಗುವದು. ಇಂಥ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲೆ ಗುರು ಪೂಜೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ?”

“ನಾನೂ ಅದನ್ನೇ ಕೇಳಿದೆನು. ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳೂ ನೆರವೇರಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯು ವ್ಯರ್ಥವಾದೀತು.”

ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ ಧಾಕಲ್ಯಾಣೆಂಬ ಬಹಿರಂಗ ಸ್ನೇಹಿಯು ಜೊಡತು ಡಾಮ್ಯಾ ಸಖ್ಯಾ ಎಂಬ ಅಂತರಂಗ ಸ್ನೇಹಿಗಳೂ ಇದ್ದರು. ಕುಣಕ್ಕಾಣು ಧಾಕಲ್ಯಾಣ

ಗುರುಪೂಜೆಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. “ಒಳ್ಳೇದು. ನಾಳೆ ಗುರು ಪೂಜೆಯ ಸಮಾರಂಭವನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸೋಣ. ಸರಖೇಲನು ಭಾಗೂಜಿಯನ್ನೂ ಧಾಕಲ್ಯಾನನ್ನೂ ಬಹಳವಾಗಿ ಏರಿಸಿರುವನು. ಒಮ್ಮೆ ಅವರ ಮೊಕ್ಕು ಇಳಿಸಬೇಕು.”

ಮಾರನೆಯ ದಿವಸ ಸಮುದ್ರಪೂಜೆ ಗುರುಪೂಜೆಯ ಸಮಾರಂಭವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಒಂದು ನೌಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪೂಜೆಯ ಕೆಲಸ ಸಾಗಿತು ಕುಣಕ್ಕಾ, ಡಾಮ್ಯಾ, ಸಖ್ಯಾ, ಶಾಸ್ತ್ರೀಬುವಾ ಮೊದಲಾದವರ. ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದರು. ಶಾಸ್ತ್ರೀಬುವಾನು ನೌಕೆಯ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದನು. ಸಮುದ್ರ ಪೂಜೆಯೂ ಆಯಿತು. ಗುರುಪೂಜೆ ನಡೆಯಿತು. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಧಾಕಲ್ಯಾನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಗಂಧ-ಪುಷ್ಪಗಳನ್ನು ಏರಿಸಿದನು. ಹೊಸ ಮೋತರ, ಹೊಸ ಅಂಗಿ, ಹೊಸ ಕಂಬಳಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಸಿಂಗಾರಾದ ಧಾಕಲ್ಯಾನು ತನ್ನ ಪೂಜೆ ನಡೆದ ಕೂಡಲೆ ಹಿರಿ ಹಿರಿ ಹಗ್ಗತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಸಖ್ಯಾನು—“ಕುಣಕ್ಕಾ, ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿ ತರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಗುರುವಿನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಒಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನನ್ನೀನೋ ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಹೇಳಿದ್ದನು; ಆದರೆ ನಾನು ಮರೆತೆನು.”

“ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಎರಡು ಅಡಿಕೆ ಬೇಡವೆ ಗುರುವಿಗೆ? ಎಂಥ ಕಂಗಾಲ ಶಿಷ್ಯನೋ ನೀನು?” ಎಂದು ಸಖ್ಯಾನು ಹೇಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೇಲೆಯೇ ಇದ್ದ ಅಡಿಕೆಯ ಗಿಡದಿಂದ ಒಂದು ಅಡಿಕೆಯ ಗೊಂಚಲವು ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಬೊಕ್ಕ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು.

“ಧಾಕಲ್ಯಾ ಗುರುವಿಗೆ ಒಂದಲ್ಲ, ನೂರಾರು ಅಡಿಕೆಗಳಿದ್ದ ಒಂದು ಗೊಂಚಲವನ್ನೇ ಕುಣಕ್ಕಾನ ಸಲುವಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸಿರುವೆನು.” ಎಂದು ಡಾಮ್ಯಾನು ಅಡಿಕೆಯ ಗಿಡದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು, ಎಲ್ಲರೂ ಚಪ್ಪಾಳೆ ಬಾರಿಸಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ನಕ್ಕರು. ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಮೋರೆ ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿ ತಲೆಯನ್ನು ತಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದನು.

“ಗುರುದಕ್ಷಿಣೆ ತಲೆಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಮುಟ್ಟುತೆಂಬಂತೆ ತೋರುವದು” ಎಂದು ಸಖ್ಯಾನು ನಗುತ್ತಲೆ ನುಡಿಯಲು, ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಗೆ ಕಸವಿಸಿಯಾಯಿತು, ಆದರೆ ಅವನು ಏನೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಗುರುಪೂಜೆಯು ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಸಾಗಿತ್ತು. ಆ ಹಲಗೆಯ ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಧಾಕಲ್ಯಾನೂ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಸಖ್ಯಾನೂ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಆ ಹಲಗೆಯು ತೂಕದ ಮೇಲೆ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಇನ್ನೂ ತನ್ನ ತಲೆ ತಿಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಖ್ಯಾನು:—“ಧಾಕಲ್ಯಾ, ತಲೆಗೆ ನೋವು ಬಹಳ

ವಾಗಿರಬಹುದಲ್ಲವೇ?" ಎಂದು ನುಡಿದು, ತಾನು ಕುಳಿತ ಹಲಗೆಯಿಂದ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಜಗಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಹಲಗೆ ಸಹಿತವಾಗಿ ನೌಕೆಯಿಂದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಖೋಳನೆ ನಗತೊಡಗಿದರು. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಧರ್ಮ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ರತನೆಯ ಆಗಮನವು ಏಕಾಯಿತೋ? ಯಾಕೆ ಆಯಿತೋ ಏನೋ? ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಿಜ.

ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಈ ಸುತ್ತು ನೌಕೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದು ಏರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ರತನೆಯು:—“ಇದೇನು? ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ, ಧಾಕಲ್ಯಾಣನೊಬ್ಬನೇ ನೀರೊಳಗೆ! ಹೀಗೇಕೆ? ನೀರಲ್ಲಿ ಜಗಿಯಬೇಕೆಂಬ ಹುರುಪು ಹುಟ್ಟಿತೇನು ಅವನಿಗೆ? ಓಹೋ! ಉಡುಪು ಸಮೇತನಾಗಿ ಜಗಿದಿರುವೆಲ್ಲ! ಶಾಬಾಸ!”

“ಏನೇ ರತನೆ, ನಿನಗೆ ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ತೋರುವದು. ಸರಖೇಲರ ಆಜ್ಞೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಕುಣಕ್ಕಾಣ ಗುರುವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಇಂದು ನೌಕಾ ಪ್ರವೇಶ ಸಮಾರಂಭವು. ಎಂಥ ಕಂಗಾಲ ಶಿಷ್ಯನಿವನು ಕುಣಕ್ಕಾ? ಗುರುಪೂಜೆಗೆ ಟಿಂಗಿನಕಾಯಿಯಿಲ್ಲ; ಅಡಿಕೆಯಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಡಾಮ್ಯಾಣು ನಗುತ್ತ ಹೇಳಿ:—“ಕಾಯಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಹೇರಳ ಅಡಿಕೆ ಬೇಡವೆ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಅಡಿಕೆಯ ಗೊಂಚಲನ್ನೇ ಗುರುವಿನ ಶಿರಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸಿದೆವು.”

“ಗುರುಪೂಜೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ನ್ನಾ ನಬೇಡವೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಗುರುವಿಗೆ ಸಮುದ್ರಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸಿದೆನು” ಎಂದು ಸಖ್ಯಾಣು ನಗುತ್ತಲೆ ಹೇಳಿದನು.

‘ಕುಣಕ್ಕಾಣಂತಹನಿಗೆ ನೌಕೆವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸುವಂಥ ಗುರುವೇ ಇವನು? ಹುಟ್ಟು ಹಿಡಿಯಲು ಚನ್ನಾಗಿ ಬರುವದೋ ಇಲ್ಲವೋ! ನೌಕಾವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸುವ ಮೋರೆ ಯಿದು!” ಎಂದು ರತನೆಯು ಉಪಹಾಸದಿಂದ ನುಡಿದಳು.

ನೌಕೆಯನ್ನೇರಿ ನಿಂತ ಮೇಲೆ ಧಾಕಲ್ಯಾಣು ರತನೆಯನ್ನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ:—“ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು-ಭವಾನಿಯನ್ನು-ಯಾರು ಕರೆಯಿಸಿದರು? ನೀನು ನಿನ್ನ ಉಡಾಳತನ ಈಗಲೇ ಬಿಡುವದಿಲ್ಲ; ನಾಳೆ ಲಗ್ನವಾದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲವೂ ತಿಳಿಯುವದು.”

“ನನ್ನ ಉಡಾಳತನದ ಗೊಡವೆ ನಿನ್ನಗೇನು? ಧಾಕಲ್ಯಾಣ, ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ನಿನ್ನದೇನೂ ಹಾನಿಯಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ? ನೀನು ಗುರುವಾಗಿ ಕ್ಷಣ ಸಹ ಆಗಿಲ್ಲ, ‘ಸಮುದ್ರಾಸ್ತ್ರಪ್ರಾಂತು’ ಆಗುತ್ತಿದ್ದ. ಗುರುಪೂಜೆಯ ಏನೋದ ನೋಡ ಬಂದರೆ ತಪ್ಪೇನು? ಲಗ್ನವಾಗದ್ದರಿಂದ ಉಡಾಳಳೆಂದು ನನಗೆ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿ, ನಿನ್ನದಾದರೂ ಎಲ್ಲ ಲಗ್ನವಾಗಿದೆ? ಅಂತೆಯೇ ಈ ಬಗೆಯ ಉಡಾಳತನ ಮಾಡತೊಡಗಿದನು”

“ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಬೇಗನೆ ನಮ್ಮ ಉಡಾಳತನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡೋಣ ತಿಳಿಯಿತೇ? ನಾವು ಉಡಾಳತನ ಬಿಡುವ ಕಾಲವೂ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಅಲ್ಲವೇ ರತನೆ?” ಎಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಂಕಟಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತ ರತನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನುಡಿದನು.

“ಶಾಬಾಸ್! ‘ಸುಮುಹೂರ್ತೇ ಸಾವಧಾನಃ’ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳವರು ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವರು ಮಂಗಳಾಷ್ಟಕಕ್ಕೆ; ಆದರೆ ಅವು, ಮಾನ-ಮನ್ನಣೆಗಳು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಬೇಕುಬೇಕಾದವರಿಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ ತಿಳಿಯಿತೇ? ನಾನು ಸಹಜವಾಗಿ ಇತ್ತ ಬಂದೆನು; ನಿನ್ನ ನಗಗೇಡಿತನವು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ನೀರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನಾವಿಕ ಪುಂಗವನ ಮೈಯಾದರೂ ಅರಲಿ. ಅನಂತರ ವೇದಿಕೆಯನ್ನೇರುವ ಸಿದ್ಧತೆಮಾಡುವೆಯಂತೆ.”

ರತನೆಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ನಕ್ಕರು. ಆಗ ಅವರು ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಗೆ. “ಧಾಕಲ್ಯಾ, ರತನೆಯು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಮಾತಾಡಿದಳು. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ವೇದಿಕೆಯನ್ನೇರಿದರೂ, ಮಂಗಳಾಷ್ಟಕವನ್ನನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ನಾನು ಸಿದ್ಧನಾಗಬೇಕಲ್ಲವೆ? ನಾನು ಕುಣಕ್ಕಾನ ಸಮುದ್ರಪೂಜೆಯ ಮಂತ್ರವನ್ನನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವೆನು. ಆಕಸ್ಮಿಕ ಭಿಟ್ಟಿಯಾದ ನಿಮ್ಮಂತಹ ಉಡಾಳ ಮದಾಮಕ್ಕಳ ಮದುವೆಯ ಮಂಗಳಾಷ್ಟಕ ನುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಲಗ್ನ ಸಂಕಲ್ಪದ ಪುಸ್ತಕವೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಏನು ಮಾಡಲಿ?” ಹೀಗೆ ನಗುತ್ತ ಹೇಳಿ, ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ರತನೆಯು:—“ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸುವವರೇ ಹೋದರು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು ಧಾಕಲ್ಯಾ? ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಲಿ. ನಿನ್ನ ಮದುವೆಯು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗಿಯೇ ಆಗುವದು; ಅಂತೆ?”

ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಮೂರ್ಖನೆಂಬ ಮಾತು ಇತರರಂತೆ ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ಉಳಿದವರಂತೆ ಅವು ಪ್ರಕಟವಾಗಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹತ್ತುವಂತೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಸರಬೇಲರ ಪ್ರೀತಿಗೊಳಗಾದ ಭಾಗೂಜಿಯ ಮಗನಾದ ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಮನಸ್ಸು ನೋಯಿಸುವದು ಉಚಿತವಲ್ಲವೆಂಬದು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅವನ ಮಾನಹಾನಿಕರವಾದ ಘಟನೆಗೆ ತನ್ನ ಮೂಕ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಕೊಡದೆ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸಂಗಡಿಗರು ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಫಜೀತಿ ಮಾಡಿದ್ದ ಒಳಿತಾಯಿ ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ತೋರಿಕೆಗಾಗಿ ಅವರ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನು ಸಖ್ಯಾ ಡಾಮ್ಯಾ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ:—“ಯಾಕೆ ಉಕ್ಕಿರಾ, ಹೇಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ? ನನ್ನ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಚೇಷ್ಟೆ ಮಾಡುವಿರಾ? ಜೋಕೆ!

ಸರಖೆಲರಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಯಿತೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಹೆಣ ಬಿದ್ದೀತು. ಧಾಕಲ್ಯಾನೆಂದರೆ ಏನೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವಿರಿ? ಸರಖೆಲರ ಬಲಗೈಯ ಹೆಬ್ಬರಳು! ತಿಳಿಯಿತೆ? ಇಷ್ಟು ದಿನ ಏನಾದರೂ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂದು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಧಾಕಲ್ಯಾ ಗುರುಜಿಯ ಪ್ರಿಯ ಶಿಷ್ಯನಿದ್ದೇನೆ. ಎಚ್ಚರಿಕೆ, ಎಚ್ಚರಿಕೆ!”

“ನಿದ್ರಿಸಬೇಡಿರಿ; ಕುಣಕ್ಯಾ ಶಿಷ್ಯನ ಆದೇಶ ನೆನಪಿಟ್ಟು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಗಿಯೇ ಇರಿ. ತಿಳಿಯಿತೇ?” ಎಂದು ರತನೆ ನಗುತ್ತ ನುಡಿದಳು.

“ನಿದ್ರಿಸಿರಿ, ಅದರೂ ಎಚ್ಚರವಿರಲಿ” ಎಂದು ಸಖ್ಯಾನು ಹೇಳಿದನು.

“ಯಾಕೆಂದರೆ ಕಳ್ಳಕಾಕರ ಅಂಜಿಕೆ. ಹಡಗುಗಳ್ಳು ಫಿರಂಗಿಗಳು ಹಗಲು ಹಾಡೇ ಬಡಿಯುತ್ತಾರೆ; ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳುವರೇ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಎಚ್ಚರವಿರಬೇಕು. ಅಂತೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಎಚ್ಚರಿಕೆ, ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಎಂದು!”

“ಫಿರಂಗಿಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯೋ, ಈ ನಿನ್ನ ಗುರುವಿನ ಸಲುವಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯೋ? ಇವೇನು ಅಸಂಗತ ಮಾತು?” ರತನೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಓಹೋ! ಏಷಯಾಂತರವಾಯಿತು. ನೆನಪಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಗುರುವಿಗಾಗಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳಿದೆನೇನು? ಹಾಗೆಯೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿರಿ. ರತನೆ, ನೀನು ಹಾಗೆ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಬೇಗನೆ ನಿನ್ನ ಮದುವೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಾರು. ಜೋಕೆ!” ಎಂದು ಕುಣಕ್ಯಾನು ಹೇಳಿದನು.

“ನಾನಿಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗುವದಿಲ್ಲ; ನೀನಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗುವದಿಲ್ಲ.”

“ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮದುವೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆಯೇ?” ಧಾಕಲ್ಯಾ ಗಾಬರಿಗೊಂಡು ಕೇಳಿದನು.

“ಹಾಗಲ್ಲ ಪಶು! ಸ್ನೇಹಿತರಾದವರು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಮದುವೆಗೆ ಕರೆಯಿಸದೆ ಇರುವರೆ? ಪಶುಬುದ್ಧಿ; ವಿಪರೀತ ಚಿತ್ತ!” ರತನೆ ನಗುನಗುತ್ತಲೆ ನುಡಿದು:—
“ಬುದ್ಧಿವಂತನಿರುವೆ ನಡೆ. ನಡಗು ಜತ್ತಿ ಸೆಟೆದು ಹೋದೀ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಒಣ ಬಟ್ಟೆ ಧರಿಸು.”

ರತನೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು. ಧಾಕಲ್ಯಾನು ನೌಕೆ ಬಿಟ್ಟು ನಡೆದನು. ‘ಗುರು ದಕ್ಷಿಣೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮುಟ್ಟಿತು’ ಅನ್ನುತ್ತ ಕುಣಕ್ಯಾನು ನಗತೊಡಗಿದನು. ರತನೆ ಯೂ ಹೊಟ್ಟೆಹಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ನಕ್ಕಳು.

(೨)

ಒಂದು ದಿನ ಧಾಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಬಿಡುವು ದೊರೆತಿತ್ತು. ಅಂದು ಅವನು ಕುಣಕ್ಕಾಣಿಗೆ:—“ಗೆಳೆಯಾ, ಇಂದು ಬೆಳದಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿ. ಸಮುದ್ರವೂ ಶಾಂತವಿದೆ. ನಾ-
ವಿಬ್ಬರೂ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೌಕಾವಿಹಾರ ಮಾಡಬರೋಣವೇ?”

ಕುಣಕ್ಕಾಣನು ಈ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದು ನೌಕೆಯನ್ನು ಜಲ
ವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದರು. ಉಪಾಹಾರ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನೂ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದರು.
ಅನಂತರ ಕುಣಕ್ಕಾಣನು ಧಾಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ:—“ಇಂದು ಜಲವಿಹಾರಕ್ಕೆ ರತನೆ ಬೇಡವೇ?”
ಎಂದು ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

“ಬಂದರೆ ನೆಟ್ಟಗೆಂದು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಸಿಸುವದು; ಆದರೂ ಬೇಡ. ಅವಳು
ಉಡಾಳ ಅಡವೀ ಹುಡುಗೆ. ಮಾನ-ಮನ್ನಣೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ನನ್ನೊಡನೆ
ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಈಗಿನ ಉಡಾಳತನವು ಹೇಗೆ ಉಳಿದೀತು? ಈಗ ನಾವಿ
ಬ್ಬರೂ ಪರಕೀಯರಂತಿರುವದರಿಂದ ಕುಚೇಷ್ಟೆ ನಡೆದಿದೆ ಲಗ್ನವಾದ ಮೇಲೆ ಈಗಿನ
ಕುಚೇಷ್ಟೆ ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲ; ಅಲ್ಲವೇನೋ?”

“ಹೌದು. ಅಣ್ಣಾ, ನಿನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಅಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಗೆ ಅನ್ನಲಿ?”
ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾಣನು ನೌಕೆ ಏರಿದನು; ಧಾಕಲ್ಯಾಣನೂ ಏರಿದನು. ಅನುಕೂಲವಾದ
ಗಾಳಿಯ ಮೂಲಕ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಧಾಕಲ್ಯಾಣನು
ನೌಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಳಗಾಯಿ ಒಡೆದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಹಾಲು ಕುಡಿದು ಎಳೆ ಕೊಬ್ಬಿರಿ
ತಂದರು. ಉಪಾಹಾರ ತಿಳಿತ್ತು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾಣನು:—“ಅಣ್ಣಾ, ಧಾಕಲ್ಯಾಣ,
ಫಿರಂಗಿ ಜನರನ್ನು ಕಂಡರೆ ನನಗೆ ಕೌತುಕವೆನಿಸುವದು. ಅವರ ಹುಚ್ಚು ವೇಷ
ವೇನು, ಸೊಟ್ಟಿ ಭಾಷೆಯೇನು?” ನೋಡಿವಾಗೆಲ್ಲ ಅವರು ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವರು.
ಅಮಲಿನಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅವರ ನ್ಯಾಸಾರೀ ಬುದ್ಧಿಯು ಮಾತ್ರ ಯಾವಾಗಲೂ ಜಾಗೃತ
ವಿರುವದು. ಅವರು ಯಾವಾಗ ನಿಶ್ಚಿಸುವರೋ ಏನೋ! ಯಾವಾಗಲೂ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ
ಯೇ ತೊಡಗಿರುತ್ತಾರೆ ಶಸ್ತ್ರಹಿಡಿಯುವ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವರು ಸದಾ
ಸಿದ್ಧರೇ ಇರುವರು. ಇಂಥ ಚಮತ್ಕಾರಿಕ ಜನರಾದ ಇವರ ದೇಶವಾದರೂ ಎಲ್ಲಿ ಇದೆ?”

ಧಾಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಈ ಸಂಗತಿ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು? ಅದರೂ ಜಾಣ್ಣೆ
ತೋರಿಸುವ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು:—“ಕುಣಕ್ಕಾಣ, ಇವರಿಗೆ ದೇಶವೆಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು?
ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯತಕ್ಕ ಜಾತಿಯದು!”

“ನೀನು ಹುಚ್ಚನಿರುವೆ” ಎಂದು ನಗುತ್ತ ಕುಣಕ್ಕಾಣನು ಹೇಳಿ:—“ಮನುಷ್ಯ
ಜಾತಿಯು ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟಿ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಯುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ.

ಅನರದೊಂದು ದೇಶವು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇರಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕು. ಅವರು ತಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ದಾಳಿ ಮಾಡುವರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ನಾವೂ ಅವರ ದೇಶದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡುವೆ ಇರುವದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮನಸ್ಸು ಉದ್ವಿಗ್ನವಾಗುವದು. ನಾವೂ ಅವರಂತೆ ನೌಕಾವಿಶಾರದರೂ, ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರನಿಪುಣರೂ, ರಣಭೂಮಿಗಳೂ ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದೀತೇ? ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಾಹಸವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಒಡನೆ ತಂದು, ನಮ್ಮಲ್ಲಿಂದ ಅನೇಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ನಾವೂ ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡಬಾರದು? ಅವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿಂದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತರುವದು ನೋಡಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಭೂಮಿ, ಶೀಮೆ, ಕಾರ್ಯಾಲಯ, ಪೇಟೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಇರಲಿಕ್ಕೇ ಬೇಕು. ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ದರ್ಯಾಸಾರಂಗ ಸರಬೇಲರು ಗೌರ ನಾವಿಕರನ್ನು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡಿರುವರು. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿದ್ದೆನು. ಅವರಿಂದ ಅವರ ದೇಶದ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಸಂಗತಿ ಅರಿತುಕೊಂಡೆನು. ಅವರು ತಮ್ಮ ದೇಶದ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದರು; ಅದರೆ ಅದು ನನ್ನ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಸಾಹಸ ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಸೋಜಿಗವಾಗುವದು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಾರನಾಗಿ ಅವರ ದೇಶವನ್ನೂ, ಆ ಜನರ ಸ್ಥಿತಿರೀತಿಗಳನ್ನೂ, ಅವರ ಉದ್ಯೋಗಕಾಲೆ-ಕಲೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನೂ ಅರಿತುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲ ನನ್ನಲ್ಲಿಂಟಾಗಿದೆ.”

“ಆ ಮಾತು ಆಡಬೇಡ. ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ತಮ್ಮ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ. ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಗುಲಾಮರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಮಾರಬಹುದು. ಹೋದವರು ತಿರುಗಿ ಬಂದ ಸುದ್ದಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಮೋದವರನ್ನು ಏನು ಮಾಡುವರೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು” ಎಂದು ಧಾಕ ಲ್ಯಾನ್ಸು ತರ್ಕಬದ್ಧಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

“ನಮ್ಮ ಜನರನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಗೌರ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಮಾರಿಬಿಡಬಹುದು. ಕೊಂಡು ತಕ್ಕೊಂಡ ಗೌರಕಾಯನು ಆ ಗುಲಾಮರನ್ನು ತಮ್ಮ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.”

“ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವಾದರೂ ಆ ಗೌರಾಂಗಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಗುಲಾಮರನ್ನಾಗಿ ಯಾಕೆ ಮಾಡಬಾರದು?”

“ಜಿನ್ನಾಗಿ ಮಾಡೀ! ಆದರೆ ಮೊದಲು ಅವರನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸ ನೆರವೇರಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಹಿಡಿದರೂ ಮಾರುವದಿಲ್ಲ? ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಮಾರುವ ರೂಢಿಯೇ? ಒಂದು ವೇಳೆ ನಮ್ಮ ಬಂದರಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಅವರ

ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ನಶಕ್ಕೆ ಬಂದ ಫಿರಂಗಿಗಳು ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸುವೆಂಬದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆ? ಹಿಂಸ್ರ ಪಶುವನ್ನು ತಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಲನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾದೀತೇ? ಕೆಲಸಗಾರರಾಗಿಯೂ ಸೇವಕರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದ ಆ ಜನರೇ ಎಷ್ಟು ಜಂಭಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲವೆ? ಬಿಡುವಿನ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ, ಬಿಡುವಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಡೆಯನ ಪರವೆಯನ್ನೇ ಹಿಡಿಯುವದಿಲ್ಲ."

ಕುಣಕ್ಕಾಣು ಹೀಗೆ ನುಡಿಯುತ್ತಿರಲು, ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೌಕೆಯು ಬರುತ್ತಿರುವದು ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಅವನು ಛಾಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ:—"ಅಗೋ, ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುವದೇನು?"

"ಹೌದು ಗೆಳೆಯಾ! ಇಂದು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯಲ್ಲವೆ? ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವದು ವೇತಾಳ! ಕೊಳ್ಳದೆವ್ವ!"

ಕುಣಕ್ಕಾಣು ಖೊಳ್ಳನೆ ನಕ್ಕನು. ಅವನು ನಗುತ್ತಲೆ:—"ನಿನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆಯೆ? ಇಂದು ಪೂರ್ಣ ಪೌರ್ಣಿಮೆ. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಚಂದ್ರನು ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಮೇಘಮಾಲೆಯೊಂದೂ ಇಲ್ಲ; ಇಂಥ ಹುಣ್ಣಿವೆಯ ರಾತ್ರಿಗೆ ನೀನು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯನ್ನುವೆಯಲ್ಲ? ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ನಿನ್ನ ವೇತಾಳವು ಹಿಂದೆಯೂ ಎದುರೂ ಇದ್ದೇ ಇರುವೆಂದ ಹಾಗಾಯಿತು!"

"ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯಲ್ಲವೆ ಇಂದು? ಅಲ್ಲ, ನಿಜ; ಆದರೆ ಹುಣ್ಣಿವೆಯ ದಿನ ಕೊಳ್ಳೆಯ ದೆವ್ವಗಳು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಎಳುತ್ತಿರಬಹುದು ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇಂತಹ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳೆಗಳೇಳಲು ಕಾರಣವೇನು? ನಮ್ಮ ಊರ ಪಕ್ಷಿಮ ದಿಶೆಗೆ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಗೊಮ್ಮೆ ಕೊಳ್ಳೆಯ ದೆವ್ವಗಳೇಳುತ್ತವೆಂದು ಅಜ್ಜನು ಕತೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂತೆಯೇ ನಾವು ಇಂದಿಗೂ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ರಾತ್ರಿ ಅತ್ತ ಮೋರೆ ಕೂಡ ಹೊರಳಿ ಸುವದಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹುಣ್ಣಿವೆಯ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಕೊಳ್ಳೆಯ ದೆವ್ವಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆಯೆಂದು ಅಜ್ಜನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾಗಿದೆ. ಇನ್ನರೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಪಾಪ, ಆ ಆಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತನು!"

"ನಿಮ್ಮ ಅಜ್ಜ ನೀನು ಪ್ರಬುದ್ಧನಾದ ಮೇಲೆ ಸತ್ತರೂ ಆಕಾಲವೇ? ಸರಿ."

"ಕುಣಕ್ಕಾಣು, ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಹುಟ್ಟಿದವರು ಸತ್ತರೆ ದುಃಖವಲ್ಲವೆ? ಇನ್ನೂ ಅಜ್ಜನು ಬದುಕಿದ್ದರೆ ಬದುಕಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಸತ್ತು ಎಷ್ಟೋ ದಿನಗಳಾದವೆಂದ ಮೇಲೆ ಆಕಾಲವಲ್ಲವೆ? ಇರಲಿ ಬಿಡು. ಕುಣಕ್ಕಾಣು, ಅಲ್ಲಿ ನೋಡು. ಒಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಎರಡು-ಮೂರು ದೀಪಗಳು ಕಾಣತೊಡಗಿವವು. ಅದು ಎನಿರಬಹುದು?"

“ಫಿರಂಗಿಗಳ ನೌಕೆಯಿರಬಹುದು.”

“ಬಹಳೇ ಚೆನ್ನಾಯಿತು, ಸರಖೇಲರ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರ ನೌಕೆಗಳು ಬಂದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಸರಖೇಲರ ಆಜ್ಞೆಯಿದೆ. ಅವರ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಆ ನೌಕೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡತಕ್ಕದ್ದು. ನಮ್ಮ ನೌಕೆಯನ್ನು ಆ ನೌಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸು. ಹುಲಿಯಂತೆ ಏರಿ ಹೋಗಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸೋಣ. ನಾನಿದ್ದೇನೆ; ನೀನು ಎಷ್ಟು ಹೆದರಬೇಡ ಕಂಡೆಯಾ?”

ನೀನಿದ್ದ ವೇಳೆ ನಾನು ಹೆದರುವದೇಕೆ? ನಾವು ನಮ್ಮ ನೌಕೆಯನ್ನು ಆ ನೌಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ; ಅದೇ ಇತ್ತ ಬರತೊಡಗಿದೆ.”

“ಬಹಳೇ ಚೆನ್ನಾಯಿತು. ದೇವರೇ ದಯಪಾಲಿಸಿದನೆನ್ನ ಬೇಕು.”

“ದೇವನೋ ದೈವನೋ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಹೊರತು ಗೊತ್ತಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಆ ನೌಕೆಯು ಬಡ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳದೋ, ಮೋಸಗಾರ ಫಿರಂಗಿಗಳದೋ? ಯಾವುದೂ ತಿಳಿಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಖಡ್ಗವನ್ನು ಟೊಂಕಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ, ಕೈಗೆ ಕೈಹತ್ತುವ ಪ್ರಸಂಗ ವೊದಗಿದರೆ ಧೈರ್ಯಗಡಬೇಡ.”

ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಹುಟ್ಟು ಒಳಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು; ನೀಡನ್ನು ಸಡಿಲು ಮಾಡಿದರು. ಸಮುದ್ರವು ಶಾಂತವಿದ್ದುದರಿಂದ ನೌಕೆಯು ನಿಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡನೆಯ ನೌಕೆಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂತು. ಎರಡೂ ನೌಕೆಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹತ್ತಿದವು. ಎರಡನೆಯ ನೌಕೆಯೊಳಗಿನ ಸಾವಿಕನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುವದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಎದ್ದು ನಿಂತನು. ಕೂಡಲೆ ಧಾಕಲ್ಯಾನು: —“ನೀವು ಯಾರು? ಮುಂದೆ ಹೋಗಕೂಡದು. ಇದು ಸರಖೇಲ ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾಪ ಆಂಗ್ರೆಯವರ ಗಡಿಯು. ಅವರ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಯಾರನ್ನೂ ತಿರುಗಾಡಗೊಡುವದಿಲ್ಲ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರವಿದ್ದರೆ ತೋರಿಸಿ.”

ಎರಡನೆಯ ನೌಕೆಯೊಳಗಿನ ಸಾವಿಕನು ತನ್ನ ಫಿರಂಗಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿದನು. ಅದು ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಗೂ ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಫಿರಂಗಿ ಸಾವಿಕನು ಧಾಕಲ್ಯಾನ ನೌಕೆಯನ್ನು ಹಗ್ಗದಿಂದ ತನ್ನ ನೌಕೆಗೆ ಬಂಧಿಸಿದನು. ಈ ಲಕ್ಷಣವು ಸ್ನೇಹಭಾವದ್ದಾಗಿ ಧಾಕಲ್ಯಾನ-ಕುಣಕ್ಕಾರಿಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ಫಿರಂಗಿಗಳ ಹಡಗದೊಳಗಿನ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಕೊಂಕಣ ಭಾಷೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು:—“ಮಿತ್ರರೇ, ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಕನ್ನಡಿಯ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ ಹಡಗದ ಹಲಗೆಗೆ ಅಂಟಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.”

ತಮ್ಮ ನೌಕೆಯನ್ನು ಹಗ್ಗದಿಂದ ಬಿಗಿದ ಹಾಗು ಆಚ್ಛಾಪತ್ರ ಕೇಳಿದರೆ ಹಡಗ ವನ್ನೇರಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೋರ ಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನು ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಗೆ:—“ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಿರು. ಲಕ್ಷಣ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಮೊದಲು ನೌಕೆಯ ಹುಟ್ಟಿನ ಗೂಟಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ನೌಕೆಯನ್ನು ಬೇಕಾದತ್ತ ಸಾಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನೆಟ್ಟಗಾಗುವದು. ಹಡಗ ದಲ್ಲಿ ಮೂರು-ನಾಲ್ಕು ಜನರಿದ್ದಂತೆ ತೋರುವದು. ಕಾರುವ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಬದಗಿ ದರೆ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಕಾದು.”

ಕುಣಕ್ಕಾನ ಮಾತುಗಳ ಭಾವವು ಫಿರಂಗಿಗಳಲ್ಲೊಬ್ಬನಿಗೆ ತಿಳಿದು:—“ಮಿತ್ರರೆ, ಗಾಬರಿಯಾಗಬೇಡಿರಿ. ಈ ಅಗಾಧವಾದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಪರಸ್ಪರರು ಭೇಟಿ ಯಾದದ್ದು ಸುದೈವವೆಂದೇ ತಿಳಿದು, ಪರಸ್ಪರರು ಸ್ನೇಹದಿಂದ ವರ್ತಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ನಮ್ಮನ್ನು ಶತ್ರುಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಡಿರಿ.”

“ನಾವು ದರ್ಯಾಸಾರಂಗ ಅಂಗ್ರಿ ಕಾನೋಜಿರಾಯರ ಹಡಗುಪಡೆಯೊಳಗಿನ ಸಾವಿರರು. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯ ನೌಕೆಗಳ ಆಚ್ಛಾಪತ್ರ ನಿರೀಕ್ಷೆಯ ಕೆಲಸವು ನಮ್ಮ ದಾಗಿದೆ.” ಎಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಜಂಭದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

“ಬಹಳೇ ನೆಟ್ಟಗಾಯಿತು ನಾವು ಅಂಗ್ರಿ ಸರಕಾರದ ಆಚ್ಛಾಪತ್ರ ಹೊಂದಿ ಯೇ ಸಂಚರಿಸುವವರಾದ್ದರಿಂದ ನಾವೂ ನೀವೂ ಮಿತ್ರರಾದೆವು. ನಮ್ಮ ಹಡಗ ದಲ್ಲಿಯ ನಿಶಾಸಾನ ನಿಮಗೆ ಕೊಡುವೆವು, ನಿಮ್ಮ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿಯ ನಿಶಾಸಾನ ನಮಗೆ ಕೊಡಿರಿ. ಅನಂತರ ನಿಮ್ಮ ದಾರಿ ನಿಮಗೆ; ನಮ್ಮ ದಾರಿ ನಮಗೆ. ನಿಮ್ಮ ನೌಕೆ ಸಣ್ಣದಿದ್ದು, ಇಬ್ಬರೂ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿದರೆ ಬೇಗನೆ ತೀರಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟುವಿರಿ. ನಮ್ಮ ನೌಕೆ ದೊಡ್ಡದು, ದೂರದಿಂದ ಬಂದವರು; ದೂರ ಹೊಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಗಾಳಿಯ ಅನುಕೂಲತೆಯಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ದಣಿದಿರುವೆವು. ಸ್ವಲ್ಪವಿಶ್ರಾಂತಿ ಹೊಂದಿ ಹೋಗ ಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಾರದಿಂದ ನಿಶಾಸಾನಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದೆವು. ನೀವು ಇಬ್ಬರೂ ಹಡಗ ನಡೆಯಿಸಲು ನಮಗೆ ಅನುಕೂಲರಾದರೆ ಉಪಕಾರವಾಗುವದು.”

“ನಿಮ್ಮ ಹಡಗದಲ್ಲಿ ಎನೇನು ಬಡವೆಗಳಿವೆ?” ಎಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

“ನಮ್ಮನ್ನು ವಸತಿಗೆ ಸ್ವಾಖ್ಯೆನ್ನು. ಅಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸುವೆವು. ಗೋವೆಯ ಬಂದರಕ್ಕೆ ಹಡಗವು ಹೋಗಿ ಲುಗರ ಹಾಕಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳ ವಿಕ್ರಯವಾಗಿ ಹೋಗುವದು. ಅಂತರದಲ್ಲಿ ನಾವೂ ನೀವೂ ರೂಡಿ ನಿಜವಾದುದುಗಳ್ಕೇ ಹೋಗೋಣ. ಅಲ್ಲಿ ನೀವು ನಮಗೆ ಸರಣೀಲರ ಭೆಟ್ಟ

ಮಾಡಿಸತಕ್ಕದ್ದು” ಎಂದಿಗೆ ನುಡಿದು, ಆ ಫಿರಂಗಿಯು ಧಾಕಲ್ಯಾನ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿಳಿದನು. ತರುವಾಯ, ತೆಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಬಲುಮೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಹಡಗದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೆ ಈ ಘಟನೆಯು ವಿ-ರೀತವಾಗಿ ತೋರಿದ್ದರಿಂದ ಅವನೂ ಹಿಂದೆ ಹೋದನು. ಫಿರಂಗಿ ನಾವಿಕನು ತನ್ನಲ್ಲಿಯ ಹಣ್ಣು-ಹಂಪಲ ನುದ್ದು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟನು; ಹಾಗು “ನೇಹದ ಕಾಣಿಕೆಯಿದು” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸುರಾಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಮತ್ತೊಂದು ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಅವನು ಕುಣಕ್ಯಾನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಹೋದನು. ಕುಣಕ್ಯಾನು ದೂರದಿಂದಲೆ ಅಸಕ್ಕೆ ನವ-ಸ್ವಾರ ಮಾಡಿದನು. ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಕೋಳಿ ಚಾತಿಯವನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಸುರಾಪಾನ ಮಾಡುವ ಅಭ್ಯಾ-ವಿದ್ದುದರಿಂದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಹಚ್ಚಿದನು. ಆ ಹಡಗದಲ್ಲಿದ್ದ ಫಿರಂಗಿಯೊಬ್ಬನು ಧಾಕಲ್ಯಾ-ಕುಣಕ್ಯಾರ ನೌಕೆಯ ಹಗ್ಗ ಬಿಚ್ಚಿ ಅದನ್ನು ದೂಡಿಬಿಟ್ಟನು.

‘ಅದನ್ನೇಕೆ ದೂಡಿದೆ?’ ಎಂದು ಕುಣಕ್ಯಾನು ಫಿರಂಗಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ, ಧಾಕಲ್ಯಾನನ್ನು ಕುರಿತು: —“ಧಾಕಲ್ಯಾ, ಮೋಸಗಾರಿಕೆ ತೋರುವದು. ಏಳು, ಬೇಗ ಏಳು.”

ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಎದ್ದನು. ಸುರಾಪಾನ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಮತ್ತೆ ಬಿದ್ದನು. ಫಿರಂಗಿಯು ಕುಣಕ್ಯಾನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಗ್ಗ ಹಾಕಿ ಎಳೆದನು. ಕೂಡಲೆ ಕುಣಕ್ಯಾನು ಅವನ ಮೇಲೆ ರಕ್ತವೆತ್ತಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಫಿರಂಗಿಯು ಅವನ ಕೈ ಹಿಡಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಫಿರಂಗಿಯು ಕುಣಕ್ಯಾನನ್ನು ಹಗ್ಗದಿಂದ ಬಿಗಿದನು. ಮದ್ಯಪಾನದಿಂದ ಎಚ್ಚರವಪ್ಪಿದ ಧಾಕಲ್ಯಾನನ್ನು ಬಂಧಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ಏನೂ ಶ್ರಮವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ಹಗ್ಗದಿಂದ ಬಿಗಿದ ಮೇಲೆ ಅವರನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಡಗದ ತಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರು. ಆಗ ಒಬ್ಬ ಫಿರಂಗಿಯು: —“ಇಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಸರಖೇಲರ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ತೋರಿಸಿರಿ; ಇಲ್ಲವೆ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ತಂದ ಒಡವೆಗಳ ಚೀಲಗಳನ್ನೆಣಿಸಿರಿ” ಎಂದು ನಗುತ್ತ ಹೇಳಿದನು.

ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಎಚ್ಚರವಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು; ಈ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಘಟನೆಯಿಂದ ಕುಣಕ್ಯಾನು ಮಾತ್ರ ಬಹಳೇ ಚಡಪಡಿಸಹತ್ತಿದನು. ಫಿರಂಗಿಗಳು ನಗುತ್ತ ಕೆಲೆಯುತ್ತ ತಮ್ಮ ಹಡಗವನ್ನು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ನಡೆಯಿಸತೊಡಗಿದರು. ಮುಖ್ಯ ಫಿರಂಗಿಯೊಬ್ಬನು ಚುಕ್ಕಾಣಿಯ ಬಳಿಯ ಹಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಮದ್ಯಪಾನದ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನೊಟ್ಟುಡೊಂಕ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಹಾಡತೊಡಗಿದನು. ಆ ಬೆಳದಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಹಡಗವು ಸರತೀರವನ್ನು ತಲುಪಲು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಸಾಗಿತು.

(೩)

ಹಡಗದ ತಳಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾ-ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಮನಬಿಚ್ಚಿ ಮಾತಾಡಲು ಅವರಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯವಾದಂತಾಗಿತ್ತು. ತಳಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲೆಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಬಿದ್ದಿವೆ. ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ಹೇಗೆ ಎಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸಡಿಲು ಮಾಡ ಬೇಕೆಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸತೊಡಗಿದ್ದರು. ಆಗ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸರಿಯುತ್ತ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಮೆಲ್ಲನೆ ಹಗ್ಗದ ಕಟ್ಟು ಸಡಿಲಿಸಲು ಹೇಳಿ, ತಾನೂ ಅದೇ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಮೆಲ್ಲನೆ: —“ಆ ದುಷ್ಟರ ನನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡರು. ನಿನ್ನ ಕತ್ತಿ ನಿನ್ನ ಒಳಯಲ್ಲಿರುವದಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

“ಇರುವದು ಇದ್ದು ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಅದು ಹಗ್ಗದ ಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಬಿಗಿ ಯಾಗಿ ಕುಳಿತು ನನ್ನ ಮೈಗೆ ಚುಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಕತ್ತಿ ಉಳಿಯಿತೆಂದು ಸಂತೋಷ ವುಂಟಾದರೆ, ಅದು ಚುಚ್ಚುವ ದುಃಖವೊಂದು ಬಂಧಿಸುತ್ತಿದೆ.”

“ಖಡ್ಗವು ಉಳಿದದ್ದು ಚೆನ್ನಾಯಿತು. ನೀನು ನಿನ್ನ ಕಟ್ಟು ಸಡಿಲಿಸು. ಹಗ್ಗ ದಿಂದ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಕಡೆಗಾದರೆ ನಿನಾದರೂ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಧ್ವನಿಯಾಗಲಿ ನಮ್ಮ ಚಲನವಲನದ ಶಬ್ದವಾಗಲಿ ಮೇಲಿನವರಿಗೆ ಕೇಳದ ಹಾಗೆ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ನಡೆಗಬೇಕು ಕಂಡೆಯಾ?”

ಇಬ್ಬರೂ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸಡಿಲು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡರು. ಧಾಕಲ್ಯಾಣಿಗೆ ಖಡ್ಗದ ಇರಿತವೂ ತಪ್ಪಿತು. ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಸಂತೋಷಬಟ್ಟರು. ಆಗ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ: —“ಈ ಕಟ್ಟುಗಳಿಂದ ನಾವು ಮುಕ್ತರಾದರೆ ಆ ಘರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೈತೋರಿಸೋಣ.”

“ಮದ್ಯಪಾನದ ಗುಂಗಿನಲ್ಲಿ ನೀನು ಸರಾಧೀನನಾದುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಬಹು ಬೇಗ ಈ ದುರವಸ್ಥೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಅದದ್ದು ಆಗಿಹೋಯಿತು. ಇನ್ನುಮೇಲಾ ದರೂ ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ನಡೆ. ನಾಳೆ ಇಬ್ಬರೇ ಇರುವದರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಂಚಿಕೆ ಯಿಂದ ನಡೆದು ಪಾರಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಚಲನವಲನವು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದರೆ ಮತ್ತೆ ನಮ್ಮ ಹಗ್ಗದ ಕಟ್ಟುಗಳು ಬಿಗಿಯಾಗುವವು. ನೀನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತಾಡ ಬೇಡ. ಮಾತಾಡುವ ಕೆಲಸವು ನನ್ನದು. ನೀನು ಕೇವಲ ನೆರಳುವದ, ಅಳುವದುಮಾಡು ತಿರು. ಈ ಕೆಲಸವು ನನಗಿಂತ ನಿನ್ನಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೆರವೇರುವದು. ಒಂದು

ವೇಳೆ ನಿನಗೆ ಮೌತಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವೇ ಒದಗಿದರೆ ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಅನುಸಾರ ವಾಗಿಯೇ ಮೌತಾಡು. ಫಿರಂಗಿಗಳೆದುರಿಗೆ ಸರಖೇಲರ ನಾವಿಕರೆಂದು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅಲ್ಲಗಳೆದು, ವಿನೋದಕ್ಕೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದೆವೆಂದು ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಹಡಗ ದಲ್ಲಿಯ ನಾವಿಕನೊಬ್ಬನು ಕೊಂಕಣೀಯನಿರಬಹುದೆಂದೂ ಹಡಗವು ಸರಖೇಲರ ದಿರಬಹುದೆಂದೂ ತಿಳಿದು ವಿನೋದವಾಡಿದೆವೆಂಬದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ನೀನು ನನ್ನ ಒಡೆಯನ ಸ್ಥಾನ ವಹಿಸು. ನಿನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಬೇನೆ ಬಂದು, ಮೃತ್ಯು ಶಯ್ಯಾಶಾಯಿಯಾಗಿರುವನೆಂಬದನ್ನು ಆ ಫಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ಅವರಿಗೆ ದಯೆಹುಟ್ಟು ವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಾವು ಸರಖೇಲರ ಸೇವಕರು ಅಥವಾ ನಾವಿಕರು ಎಂಬದನ್ನು ಅವರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಬೇಕು.”

ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ಮಾತುಗಳು ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಗೆ ಸಂದೋರಿದವು. ಆಗ ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸಡಿಲಿಸಿಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. ರಾತ್ರಿ ಅವರಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಯು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಶತ್ರುಗಳು ವಿನೇನು ಮಾಡುವರೆಂಬದನ್ನು ಅವರು ಕೆವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾದ ಕೂಡಲೆ ಗಾಳಿಯು ಅನುಕೂಲ ವಾಗಿ ಬೀಸತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ಹಡಗವು ತೀಡಿನ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಮೇಲಿನ ಫಿರಂಗಿ ನಾವಿಕರಿಗೆ ಅವಕಾಶವು ದೊರೆಯಿತು. ಮೊದಲು ದಿನ ಹಡ ಗವು ನಡೆಯುವಂತಿಲ್ಲವೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಕುಳಿತು ಮದ್ಯಪಾನ ಮಾಡಿದರು; ಇಂದು ಹಡಗವು ತಾನೇ ನಡೆಯತೊಡಗಿದ ಮೂಲಕ ಅವಕಾಶ ದೊರೆತು ಯಥೇಷ್ಟ ಮದ್ಯ ಪಾನ ಮಾಡಿದರು.

ಮಾರನೆಯ ನಾವಿಕನು ಮಾತ್ರ ಮದ್ಯಪಾನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವ ನಿಗೆ ಹಸಿವೆಯಾದ ಮೂಲಕ ಕೇಳಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ತಿನ್ನುವ ಪದಾರ್ಥ ತರಬೇಕೆಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು, ಅಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾ-ಧಾಕಲ್ಯಾರು ಬವಳಿ ಬಂದವರಂತೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ಹೇಳಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ ರೋದನ ವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಕುಣಕ್ಕಾನೂ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ನರಳತೊಡಗಿದನು. ಕೆಳ ಗಿಳಿದ ನಾವಿಕನು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ:—“ಯಾಕೆ ಮಿತ್ರರೆ, ನರಳುತ್ತೀರಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನರಳದೆ, ಅವೆ ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದುವೇನು?” ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ನುಡಿದು:—“ನಾವಿಕಣ್ಣಾ, ನಿನಗೆ ನಮ್ಮ ಕೊಂಕಣೀ ಭಾವೆ ಡೆನ್ನಾಗಿ ಬರುವದು ನೀನು ಆ ಫಿರಂಗಿ ನಾವಿಕರ ಜಾತಿಯವನಲ್ಲವೇನು?”

“ಅಲ್ಲ; ನಾನು ಕೊಂಕಣಿಗನಿದ್ದೇನೆ.”

“ನೀನು ಕೊಂಕಣಿಗನೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಫಿರುಗಿಗಳ ಸೇವೆಯನ್ನೇಕೆ ಮಾಡ ತೊಡಗಿರುವೆ? ನೀನು ಸರಖೇಲರ ಸೇವಕನಿರುವೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಅಜ್ಞಾಪತ್ರ ಕೆಳವೆತ್ತು. ನಮ್ಮ ಹುಡುಗಾಟಿಕೆಯು ನಮ್ಮ ಮೈಮೇಲೆ ಬಂದಿತು” ಎಂದು ಕುಣ ಕ್ಯಾನು ನುಡಿದನು.

“ನಮ್ಮ ಹಡಗವೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಹುಡುಗಾಟಿಕೆ ಮಾಡಿದ್ದು ನಿಜ. ಈ ಹಡಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಬೇಗನೆ ಬೇನೆಯಿಂದ ನರಳುವ ತಂಪೆಯ ಭೆಟ್ಟಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ ನಮಗೇ ನರಳುವ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿತು. ನಾವಿಕಣ್ಣಾ, ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಬಂದರಕ್ಕೆ ತಲುಪಿಸಿದರೆ ಬಹಳೇ ಉಪಕೃತರಾಗುವೆವು.”

“ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಬೇನೆ ಬಿದ್ದಿರಬಹುದು, ಸಾಯುತ್ತಿರಬಹುದು. ಜೀವಂತವಿದ್ದವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಂತಹ ಜನರು ನಿಮ್ಮ ರೋಗನವನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸುವರೇ?” ನಾವಿಕನು ದರ್ಪದಿಂದ ನುಡಿದನು.

“ನೀವು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಂದರಕ್ಕೆ ಇಳಿಸುವದಿಲ್ಲವೇನು?” ಎಂದಂದು, ಕುಣ ಕ್ಯಾನು ದೈನ್ಯದಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದನು.

“ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಇಳಿಸುವದೇ ಇಲ್ಲ.”

“ನಮ್ಮನ್ನು ಏಯ್ಯುವದಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಗೆ?” ಎಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಅಳುತ್ತ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

“ಈ ಹಡಗವು ಹುಳಿ ದೇವಕ್ಕೆ ಹೋಗುವದಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನೀವು ದಸಗೃಹಿಣಿ ಮಾಡುವುದಿರಿ. ಒಮ್ಮೆ ಗಲಾಮರಾಗಿ ಮಾರಲ್ಪಟ್ಟರೆಂದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಜನ್ಮಭೂಮಿಯನ್ನು ಕಾಣುವ ಆಶೆಯೇ ಇಲ್ಲ.”

ನಾವಿಕನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಧಾಕಲ್ಯಾನು ರೋದನವನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿಪಡಿಸಿದನು. “ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ! ಇದೇನು ಹೊತ್ತ ತಂದೆ! ತಂದೆಯೇ. ನಿನ್ನ ಅವಸ್ಥೆ ಏನಾಗಿದೆಯೋ, ದೇವರೇ ಬಲ್ಲ. ನಾವು ಬಲ್ಲವರಲ್ಲ, ಅಜ್ಞರು; ಅಂತೆಯೇ ಈಗಿನ ಕಟುಫಲವನ್ನು ಉಣಬೇಕಾಯಿತು. ಇಂಥ ಮಂದಬುದ್ಧಿಗೆ ಧೀಕಾರ!” ಎಂದು ಅವನು ಅಳತೊಡಗಿದನು.

ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು ಬಂದ ನಾವಿಕನು ಫಿರುಂಗಿಜಾತಿಯವನಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಕೊಂಕಣೀಯರ ವಿಷಯವಾಗಿ ದಯೆಯು ಹುಟ್ಟಿತು. ಇವರ ಗದ್ದಲವನ್ನು ಮೇಲಿನ ಫಿರುಂಗಿ ನಾವಿಕರು ಕೇಳಿದರೆ, ಇಳಿದು ಬಂದು ಚನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರ ಕೊಡಬಹುದೆಂದು ಬಗೆದು ಅವನು:—“ನೀವು ಸುಮ್ಮನೆ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಗದ್ದಲ ಮಾಡಿದರೆ

ವೇಚಾಟಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮ್ಮ ದೈವದಲ್ಲಿ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬದಿದ್ದರೆ ಆಗಿಯೇ ಆಗುವದು. ನಾನು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಬಂದು ನಿಮಗೆ ನೀರು ಕೊಡುತ್ತಿರುವೆನು. ನಾನು ಕೊಂಕಣೀಯನೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಾರಬ್ಧದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರುವದೋ ಹಾಗಾಗುವದು.”

ಕೊಂಕಣೀಯ ನಾವಿಕನು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಮೇಲೆ ಕೋದನು. ಅವನು ಹೋದ ನಂತರ ಅಲ್ಲಿ ಗುಡುಮುರಿಗೆ ನಡೆಯಿತು. ಕುಣಕ್ಯಾ-ಧಾಕಲ್ಯಾಗಿ ಮೇಲಿನ ಗದ್ದಲವು ಕೇಳತೊಡಗಿತು. ಆ ನಾವಿಕನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಅಚ್ಚು ಫಿರಂಗಿಯು, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಅರ್ಧ ಗೌರನು, ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಕೊಂಕಣೀಯ ನಾವಿಕನು. ಆ ಮುದುವರಲ್ಲಿ ಮಾತಿನ ಘರ್ಷಣೆ ನಡೆದು ‘ಖಡಖಡ’ ಬಾಟುಗಳ ಧ್ವನಿಯು ಕೇಳತೊಡಗಿತು ಅವರಲ್ಲಿ ಗುದ್ದಾಟವೇ ನಡೆಯಿತೆಂದು ಕೆಳಗಿನವ ಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿನ ಧ್ವನಿಯೂ ತುತ್ತಿರಿಯ ಧ್ವನಿಯೂ ಕೇಳುತ್ತಿತು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಏಷಯಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲಿನ ನಾವಿಕರಲ್ಲಿ ದ್ವಂದ್ವವೇ ನಡೆದಿರುವದೆಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾ-ಕುಣ ಕ್ಯಾರು ತಿಳಿದು ಸಂತೋಷಬಟ್ಟರು. ಆ ದ್ವಂದ್ವದಲ್ಲಿ ಅವರು ವೃತ್ತರಾಗಿ ಹೋದರೆ ಲೇಸಾಗುವದೆಂದು ಅವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯ ಮೇಲೆ ಕೊಂಕಣೀ ನಾವಿಕನು ನೀರಿನ ಪಾತ್ರೆ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಕೆಳಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಅವನ ಮೈಮೇಲಿನ ಅರಿವೆಗಳು ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹರಿದಿದ್ದವು. ಮೈಮೇಲೆ ಚಿವುರು-ಗಾಯಗಳಾಗಿದ್ದು, ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ರಕ್ತವೂ ಹೊರ ಚಿಮ್ಮಿತ್ತು. ಅವನು ಕೈಬೆರಲಿಗೆ ಒಂದು ಅರಿವೆಯ ಸಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದು ನಡೆಯುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಂಟುತ್ತಲಿದ್ದನು. ಚೆನ್ನೆಲವು ಸೋವಾದುದರಿಂದ ಸೆಟೆದು ನಡೆಯಲು, ಒರತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಮುಂಚಿನ ದಿನದಂತೆ ಅವನ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಬಿರಸುತನ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ, ಅದು ಬಹಳೇ ಮಾದ್ಯವತೆ ಹೊಂದಿತ್ತು. ಏತದ್ದೇತೀಯ ನಾವಿಕ ನಾದ ಅವನಿಗೆ ಆ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ಕನಿಕರ ಹುಟ್ಟಿತ್ತು. ಅವನು ಕೆಳ ಗಳೆದು ಬಂದು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಸರಕಿನ ಚೀಲದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು:—“ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಾನು ಮೇಲಿನ ಫಿರಂಗಿ ನಾವಿಕರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದೆನು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಭೂತಸಂಚಾರವಾದವರಂತೆ ನಡೆದನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಅರ್ಧಗೌರನಿದ್ದ ಅವನು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ನನ್ನ ವಕ್ಷಸಾತಿಯಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಲ್ಲಿ ತುಬಾಕಿ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳಿವೆ. ಅಂತೆಯೇ ನನ್ನ ಅವಸ್ಥೆ ಒಳಿತಾಯಿತು.”

ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೆ ಈ ಸಂಧಿಯು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಲಭಿಸಿತು ಆಗ ಅವನು:—“ನಾವಿ ಕಣ್ಣಾ, ನೀನು ಹಿಂದುವು, ಕೊಂಕಣದ ನಿವಾಸಿಯು. ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಸಮಾನನಾಗಿ

దువ సరబీలర సేవే బిట్టు, వివేతిగళాద ఫిరంగిగళ సేవే మాడతొడగిద్దు
ఆత్మంత ధేయవాద సంగతి. ఈ దుష్ట ఫిరంగిగళ నమ్మ వేరవవరన్న
హిగియే మోలసదించ హిదిదు విదేశకృ ఒప్పు మారుత్తారేంబ సంగతియు
నన్నింద ననుగే తిళియిత్తదే, అదు ఈగ నమ్మ అనుభవశక్య బందివే.
నానూ అదే గతి యొందువేవేందు తిళిదుకొందిద్దేవే. ఈ వృత్తియు నినగే
సరియಾಗಿ తోలరువదే? నీనెను వయాతీతనిరువదరిందలూ అనర సేవే
మాడుత్తిరువదరిందలూ నిన్నన్న గులూమనన్నాగి మారలిక్కిల్ల; ఆదరి నిన్న
మార్కళ మేలే నమ్మ ఠాగేయే ప్రసంగమోనగలారవేందు ధేగే తిళియువే?
శమూద్రగళ్యతన మాడువమోందే ఈ జనర కృత్యవేందు బగిదిద్దేను; అదర
జొరికిగే ఈ భయంకర కీలసనూ ఇరువవేందకాగాయిత..”

“ఒమ్మ మనుష్యను స్వాతంత్ర్య కళిదుకొండ మేలే మాడువదేను?
నమ్మ సరబీలర శీతీయన్న నాను కేళిద్దేనే. ఒమ్మొమ్మ అవగ నొకే
యోడనే నమ్మ నొకేయ. యుద్ధపు జరగుత్తిదే. ఆగ నమ్మ కొంకణిగళ
నొకానయన ప్రివిణ్యతేయన్న శాయశాధ్యాయ సాధకగళన్నూ నోడి
శాతుకవాగువదు. కృతన్న ఫిరంగిగళ సేవేయన్న బిట్టు సరబీలర సేవే
హిదియబేకేంబ యోజనే నన్నల్లి ఆగాగ ముట్టుత్తిదే. నిమ్మన్న ఇదే
బందరదల్లి బిడబేకేందు నాను ఫిరంగిగే ఠేళివేను. ఎవను నన్నన్న ఒక
తాగి తళిసిదను. అవను ముఖ్య నావికనిరువదరింద నాను ఎల్ల బగియ
అసమాన సహసబేకాయిత.

శుణక్యాను తొంకరే నావికన మాతు కేళి సంభ్రమగొండను. ఆ
నావికరల్లి వితుష్టతేయ యటాదర్దే తనుగే క్షేమకరవాయితేందూ ఆ వితుష్ట
తేయ లాభతేగిదుకొల్పలిక్కి సంధిదోరేయితేందూ అవను తిళిదను. ఆగ
అవను:—“పరకీయర సేవే మాడబారదు. స్వకీయరల్లి ఇంథ కరొలర
తేయు ఎందూ యుటాగుత్తిరువదిల్ల. కృకేగినవర మేలే హిగే నిడయ
తన మాడువదన్న నాను నమ్మ సరబీలర రాజ్యదల్లి ఇమవరేగూ కందిల్ల.
నావికణ్ణ, నమ్మ ఠాగు నిన్న బితుగడేయాగవేకేందు ఈశసంకేతవిద్దుద
రింద నిమ్మల్లి వితుష్టతేయ యటాగిరువదు. నిన్న ఇజ్జేయిద్దరే ఠేళు. నానూ
నానూ కొడియే ఆ ఫిరంగియ పారుశక్య మాడొలె. నీనెను ఆ ఫిరంగి
నావికనల్లియ శస్త్రాస్త్ర తుపాకీ కళిదుకొండు సముద్రదల్లి జేల్లు. ఒందు

ವೇಳೆ ದ್ವಂದ್ವವು ಉಪಸ್ಥಿತವಾದರೆ ನಾವು ಮೂವರು ಆ ಇಬ್ಬರೂ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಮೀರುವೆವು. ನೀನು ಸರಬೇಲರ ರೇವೆಯಲ್ಲಿರಲಿ. ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪಿರಂಗಿಯ ಪಾರುವತ್ಯ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ನಾವು ಸಹಾಯರಾಗುವೆವು."

ಕುಣಕ್ಕನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕೊಂಕಣದ ನಾವಿಕನ ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿತ್ಯಂತರ ಹೊಂದಿತು. ದುಷ್ಟರಾದ ವಿವೇಶೀಯರ ಸೇನೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕಿಂತ ಸುಷ್ಟರಾದ ಸ್ವಜನರ ಸೇನೆ ಮಾಡುವದು ವಿಹಿತವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆಗ ಅವನು: "ಇದು ವ್ಯಾಪಾರ ನಡಗವು. ಫಿರಂಗಿಗಳ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಆಶೆಯೇ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಕರ್ನಾಧರ್ಮಸಂಯೋಗ ದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಸೆರವು ದೂರಿಯಿತು. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸಡಿಲಿಸುವೆನು. ನೀವು ಮೊದಲಿನ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಮುಂದೆ ನಾನು ಸೂಚನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇರೆಗೆ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಬೇಕು."

ಕೊಂಕಣದ ನಾವಿಕನು ಕುಣಕ್ಕಾ-ಧಾಕಲ್ಯಾರ ಹಗ್ಗದ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸಡಿಲಿಸಿ ಮೇಲೆ ಹೋದನು. ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಾದವಿವಾದವು ನಡೆಯಿತು. ಆಗ ಕುಣಕ್ಕನು ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಕೊಂಕಣದ ನಾವಿಕನ ಸೂಚನೆಯ ಹಾದಿ ನೋಡುತ್ತ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡನು. ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯ ಮೇಲೆ ಕೊಂಕಣದ ನಾವಿಕನ ಆರ್ತ ಧ್ವನಿಯು ಕೇಳಿತ. ಕೂಡಲೆ ಕುಣಕ್ಕಾ-ಧಾಕಲ್ಯಾರಿಬ್ಬರೂ ಎದ್ದರು. ಕುಣಕ್ಕನು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು, ಧಾಕಲ್ಯಾನು ತಳಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿಣದ ತುಂಡನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ಇಬ್ಬರೂ ಮೇಲೆ ಬಂದು ನೋಡುತ್ತಾರೆ, ಅರ್ಧ ಗೌರಸಿಗೂ ದೇಶೀಯ ನಾವಿಕನಿಗೂ ದ್ವಂದ್ವವು ನಡೆದಿವೆ! ಕೂಡಲೆ ಕುಣಕ್ಕನು ಆ ಫಿರಂಗಿಯ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಕೊಂಕಣದ ನಾವಿಕನು ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ಆ ಫಿರಂಗಿಯ ಎದೆಗೆ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಗುಡ್ಡಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಫಿರಂಗಿಯು ಸಿಪ್ಪೇಷ್ಟಿತನಾಗಿ ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ತರುವಾಯ ಕುಣಕ್ಕನು:--"ನಿನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಅಧಿಕಾರಿಯಾದ ಆ ಪಿರಂಗಿಯು ಎಲ್ಲಿರುವನು? ಎಂದು ಕೊಂಕಣದ ನಾವಿಕನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

"ಇದೇ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದು ಆ ನಾವಿಕನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಗದ್ದವೂ ಬಾಗಿಲ ಸಪ್ಪಳವೂ ಕೇಳತೊಡಗಿತು.

"ಪಿರಂಗಿಯು ಅವಸ್ಥೆ ಚನ್ನಾಗಿ ಆಯಿತು. ನಾನು ಅವನ ಸಮಾಚಾರ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಧಾಕಲ್ಯಾ, ನೀನು ಈ ಪಿರಂಗಿಯ ಗತಿಯೇನಾಗಿದೆಯೋ ನೋಡು"

అర్థగారన అవస్థయు ముగిచు దోగిత్తు, అవను గతప్రాణనాగి యీ బిద్దిద్దను. ఆగ కుణక్యాను:—“ఒబ్బన పారుపత్త్యవాయిత. ఇన్ను కలస కలిణవిల్ల. నావు మూవరిన్దేనే. ఇనసేంబ్బనన్ను అవన దాంగి కట్టువదేనూ దోడ్డ మాతల్ల” ఎందు కుణక్యాను యేళి, ఛాకల్యాసిగి: -- “నిను మృతనాద పిరంగియ కలేవరవన్న సముద్రదల్లి జేల్లిబిడు. నాను ఈ పిరంగియ కావలిన కలస మాడువేను.”

ఛాకల్యానూ నావికనూ మృతన కలేవరవన్న సముద్రదల్లి జేల్లిదరు, అనంతర అవరు కుణక్యాన బళిగ బందరు. ఆగ నాపి న:—“సిమ్మ సహాయదింద నన్న మేలిన గండాంతరవు దూరాయిత. సిమ్మలుపకార వన్న ఎందూ మరేయలారేను. నివిప్పరూ కుడుగుదరూ ఒకళే ధ్యేర్య కాలిగళూ రూరరూ ఇరువిరి. సిమ్మంతయూ భారతనాతయ పుత్రరేసన కౌళులు యోగ్యరాగిరుపిరి.”

నావికను కుణక్యానన్నూ ఛాకల్యానన్నూ పిగి కేండావ త్తిరలు, క్షోణియల్లియ సప్పవు క్షోణియిత. కలగిగళు మురిచు దోగిగువంతే ఒళగిన పిరంగియు అవుగళిగి వేట్టుకొడతొడగిదను. ఆగ క్షోణియే నావికను:—“ఇష్టు దినగళ వరేగి నిను అనేక బగియాగి నన్ను కాడివే నిన్న పావవే నిన్ను తిన్నుత్తయే. నిన్న సంగడిగనోప్పను మకర-వొన గళిగి ఆకుతియాగలు సముద్ర నేరిదను. నిను ఒళ్ళయే మాతినంద నన్ను వలవాగిద్దరే నిన్న అవస్థయూ కాగియే ఆగువదు.”

ఈ మాతు కేళి ఒళగిన పిరంగియు తేన్పగావను. అవను దుఃఖ దిందలూ, నాటికేయిందలూ, భయవిందలూ—“ఏసువన ఇట్టి” ఎందు నుడిచు నిట్టుసిరు భిట్టెను.

‘నిన్న ఏసువన ఇట్టి కేగూదరూ ఇరలి, నిన్న ఇట్టి కేగివే యేళు’ ఎందు నావికను గర్జిసెదను.

“ఒళ్ళయే. నాను నిన్న వలనాగువేను.”

“ఏనాదరూ గద్దల మాడిదరే జివకే ఎరవాగువే. నిన్న శస్త్రాస్త్ర గళు సముద్ర పాలాగివే. నినగి అవుగళ బలతూ ఇల్లిద రింద వ్యర్థనాగి జలన మలన మాడభేడ.”

‘ఇల్లి: ఏనూ జలనమలన మాడువదిల్లి.

ಸಾವಿಕನು ಬಿಲಕ ತೆಗೆದನು. ಪಿರಂಗಿಯು ಒಳಗಿಂದ ತೇಕುತ್ತ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಕೂಡಲೆ ಮೂವರು ಏರಿ ಹೋಗಿ ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಗ್ಗದಿಂದ ತಡಮುರಿಗೆ ಬಿಗಿದು ಚಲ್ಲಿದರು. ಆಗ ಸಾವಿಕನು:—“ಈ ಪಿರಂಗಿಯನ್ನು ತಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹಾಕಿಬಿಡೋಣ. ಅಂದರೆ ಮುಯ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಯ್ಯ ಮುಟ್ಟುವದು.”

“ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ” ಎಂದು ಧಾಕಲ್ಯಾ-ಕುಣಕ್ಕಾರು ನುಡಿದು, ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ತಳಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರು.

ತರುವಾಯ ದೇಶೀಯ ಸಾವಿಕನು:—“ಮಿತ್ರರೇ, ದೇವರು ನಿಮ್ಮ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾಡಲಿ. ದೇವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ನಾನು ಪಿರಂಗಿಯ ದಾಸ್ಯದಲ್ಲಿ ಜೇಸತ್ತು ಹೋಗಿದ್ದೆನು. ಇಂದು ನಿಮ್ಮ ನೆರವಿನಿಂದ ದಾಸ್ಯ ವಮೋಚನೆಯಾಯಿತು. ಈ ಪಿರಂಗಿಗಳ ಕಾಟಕ್ಕಾಗಿ ಸಮುದ್ರ ಹಾರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು; ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಅವರನ್ನೇ ಕೊಂದು ಪಾರಾಗಿ ಹೋಗಬೇಕೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೇಳಿಯಾದ ಸನ್ನಿಹದ ಜೀವ ಕೊಡಲೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ; ಜೀವ ಕಳೆಯಲೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ಒಂದೇಸವನೆ ಗೋಳಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನು. ನೀವು ದೇವರಾಗಿ ಬಂದಿರಿ” ಎಂದು ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಹೇಳಿ, ಕುಣಕ್ಕಾರನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ನೀನು ಈ ಹುಡುಗನಿಗಿಂತ ಶೂರ ನಿರುವೆ, ಯುಕ್ತವಂತನಿರುವೆ, ಸಾಹಸಿಯಿರುವೆ. ನನ್ನ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಶ್ರೇಯವು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿನ್ನವೇ ಎಂದು ನಾನು ಮನಃಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ನನ್ನ ಶೇಷಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಸರಬೇಲರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆಯುವೆನು.”

ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಮನೋರಾಜ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದನು. ಇಂದಿನ ಎಲ್ಲ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ರತನೆಯ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿ ಎಲ್ಲ ಪರಾಕ್ರಮವು ತನ್ನಿಂದ ಘಟಿತೆಂದು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಈ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ನುಸಕನು ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ತನ್ನ ಮಾತು ಸಟಿಯಾಗಿ ಅವಳು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಅವಿಶ್ವಾಸವುಳ್ಳವಳಾಗುವಳೆಲ್ಲಿಯೋ ಎಂಬ ಭಯವೂ ಅವನನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮೊದಲೇ ಕುಣಕ್ಕಾರನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವುಳ್ಳವಳಾಗಿದ್ದ ರತನೆಯು ಇಂದಿನ ಅನನ ಪರಾಕ್ರಮದ ಸುದ್ದಿಯಿಂದ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಪ್ರೇಮವುಳ್ಳವಳಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವದು ನಿಜವೆಂದು ಅವನು ದುಃಖಿಸತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಅವನು ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಮಾಧಾನಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಂಕಣೀ ಸಾವಿಕನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಇಂದು ಕುಣಕ್ಕಾರನು ಪರಾಕ್ರಮ ತೋರಿಸಿದ್ದು ನಿಜ, ಆದರೆ ನಾನೂ ಕಬ್ಬಿಣದ ತುಂಡು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದೆ; ಪಿರಂಗಿಗೆ ತಕ್ಕಬಿದ್ದೆ; ಅರ್ಧಗೌರನ ಶವವನ್ನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಸುಟಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಪರಾಕ್ರಮದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲವೇ?”

“నిన్ను నాడిదంతట కలవనన్న ఒప్పు క్షేలాగదవనూ నాడు వను.శవద కూడ బడిదాడివేను; శబ్దం తుండు ఎత్తికొండ బంసేను; ఊడమరిగి బిగిదవనన్న ఎత్తి తళమనేయల్లీ ఊకేనేను మోదలూద సంగం గళింద పరాక్రమవు ప్రకటనాగువదిల్ల. ఈ సన్న మిత్రన నేరవిల్లిదిద్దర నానూ సేనూ పారాగుక్తిరలిల్ల. ఇవను అమండ ధ్యేయశాలియ, అస్తితీయ. సాహసీయ. నిన్ను భయగొండు గతప్రాణనంతి బిరుదుబిట్టెదీ. ఇంగిన పరం క్రమదల్లి నినగి ఎన్ను క్రియవిల్ల. రోదనదల్లి మాత్ర సన్న కలీయ. వర్ణనియపిరువదేంబ సంగతియన్న ప్పే నాను ఒప్పువేను. ఈ మాతస్మ్య మాత్ర ప్రసంగమోదగదరే శరబేలర కిమిమరగూ ముట్టిస్వవను.”

“యార ముందే ఊళదరూ రతనీయ. ముందే ఇదన్న హేళబీద నావికణ్ణా!”

“రతనీయేందరే యారూ? నిన్న ప్రణయినియో. పండతి యో?”

‘హౌదు, అల్లల్ల, అవకు నన్నల్లి ప్రణయవుళ్ళవందొంతి తోడరనవిల్ల. మండతియగువ భరవసేయూ ఇల్ల. క్రయత్తిసి నోడతబేళాగదీ. అవకు నన్న చిక్కందిన గేళతి.”

“నాను ఊళదిద్దరూ శణ్ణోపకర్ణవాగి అవళిగి నిజ సంగతి తిళిదే తియవదు” ఎందు నావికన. హేళిదను.

కిరంగియింద బిడుగడేయూద అనుగవు ఎల్లరిగూ ఆగిత్తు. శుణ్ణాన పరాక్రమందింద తన్న తేజూభంగవాగువదేందూ శుణ్ణా-రతనీయదల్లియ ప్రణయవు దృఢవాగి. అవకు తన్న పాలిగి ఎరవాగువదేందూ ధాకల్యాన దఃఖిపతొడగదను. అందిన ఆనందవు ధాకల్యానిగి దుఃఖమిశ్రవాగిత్తు మాత్సర్యమిలితవాగిత్తు. బిడుగడేయూదవిద్దరే నేట్టిగిత్తేనో ఎంబ యోజనేయు కూడ అవనల్లి కేలవు వేళి బందు ఊళియ. ధాకల్యాన వనస్సనల్ల కుదియుత్త కళితీరువాగ వేళియ. నావికను ఊడవనన్న సాగి దను. శుణ్ణానూ నావికనూ సంభ్రమందింద మాతాడుత్త కుళితీద్దరు ధాకల్యానూ మాత్ర మోరే సప్తగి నాడికొండు సుమ్మసే కుళితీద్దను శుణ్ణా హాగు నావికర భాషణగళూ హాస్యమూ అవనిగి తంబూ కష్టకరవాగి పుణమిసుత్తిద్దవు. మత్తరగ్రస్తర అవసే ఊగియే సరి.

ಸರಖೀಲನ ಹಸ್ತಕ.

(೧)

ಮುಂಚಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಿದ್ರೆ ಹೋದ ಸೂರ್ಯನೂ ಮಾರುತನೂ ಎಚ್ಚತ್ತು ಸಮುದ್ರ ಕ್ರೇಡಂಗಣದ ಮೇಲೆ ಆಟವಾಡತೊಡಗಿದ್ದರು. ಸೂರ್ಯನು ತನ್ನ ಸುಖ ಮಯವಾದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಕಿರಣಗಳನ್ನು ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸತೊಡಗಿದ್ದನು; ಪೂರ್ವ ದಿಶೆಗೆ ಬೀಸತೊಡಗಿದ್ದ ತೇತು ಮಾರುತನಿಂದ ಆ ಕಿರಣಗಳು ಅಂದೋಲನ ಹೊಂದ ತೊಡಗಿದ್ದವು. ಮುಂಜಾನೆ ಮತ್ಸ್ಯ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಹೋದ ನೌಕೆಗಳು ತಿರುಗಿ ದಂಡೆಗೆ ಬರತೊಡಗಿದ್ದವು. ಮತ್ಸ್ಯಯುದ್ಧದ ದಣಿದ ಕೋಳಿ ನಾವಿಕರಿಗೆ ಪೊನ್ನಗಳ ಭಾರವಾದ ಪತನವ ನೌಕೆಗಳನ್ನು ಸಾಗಿಸಲು ಶ್ರಮವಾಗಬಾರದೆಂದು ಮಾರುತನು ಶೀಡಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ ವೇಗವಾಗಿ ನೌಕೆಗಳನ್ನು ನಡೆಯಿಸತೊಡಗಿದ್ದನು. ನಾವಿಕರು ಪರೋಪಕಾರ ಬುದ್ಧಿಯ ಮಾರುತನನ್ನು ಮನಸ್ಸೆಯಾಗಿ ಹೊಗಳತೊಡಗಿದ್ದರು.

ಸಮುದ್ರದ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಳಿ ನಾವಿಕರ ಹುಡುಗರ ಆಟ ಸಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಕೇವಲ ಲಂಗೂಟೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಬರಿಮೈಯಿಂದ ಆಟವಾಡತೊಡಗಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ಹುಡುಗರು ತಮ್ಮತಮ್ಮೊಳಗೆ ಬೈದಾಡುತ್ತಿದ್ದರು; ಕೆಲವು ಹುಡುಗರ ಗಿಡಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹಾಡುವ ಪಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಅಣಕಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ಹುಡುಗರು ಬಲೆಗಳ ಜಂತಿಕೋಲುಗಳನ್ನೇರುತ್ತ ಇಳಿಯುತ್ತಲೂ ಕೆಲವು ಹುಡುಗರು ಮರವೊಳಗಿನ ಮಂಗಳಂತೆ ಚೀಷ್ಟಿಸುತ್ತಲೂ ವೇಳೆಗಳೆಯತೊಡಗಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ಹುಡುಗರು ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿ ದುಂಡಗೆ ಕುಳಿತು ಹರಟೆ ಕೊಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದರು.

“ಕೋಟಿಯೊಳಗಿನ ಪಿರಂಗಿ ಸೆರೆಯಾಳು ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಗಲಭೆ ಎಚ್ಚಿನಿಂದ ನುಡಿಸುಗೆ ಗೆತ್ತಿರುವವೇ? ಅವನ ಕೂಗು ಚೀರುವಿಕೆ ಕೇಳಿ ಹೆದರಿ ಎವ್ವನ ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಾಲಗಿದವನು ಬಳ್ಳಗೆ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆಯೇ ಹಾಸು? ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು.”

“ಪಿರಂಗಿಗಳೆಂದರೆ ನನಗೆ ಅಂಜಿಕೆ ಬರುವದೇನೋ? ಸೆರೆಯಾಳಾದ ಪಿರಂಗಿ ಯು ಬಂಧಿಪಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವನಿಗಾಗಿ ಅಷ್ಟೇಕೆ ಅಂಜಿದೆ? ನಾನಾಗಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ದರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ನೋಡು. ನೀನು ಬಲು ಪುಕ್ಕ.”

“ನಿನ್ನ ಗಟ್ಟಿಗತನ ನನಗೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅಷ್ಟೇಕೆ ಚೀರುತ್ತಿರಬಹುದು?”

“ಅವನನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿರಬಹುದೋ?”

“ಛೇ! ಪಿರಂಗಿಗಳನ್ನು ಯಾರು ಹೊಡೆಯುವರು? ಸೆರೆಯಾಳುಗಳು ಯಾರೇ ಇರಲಿ. ಅವರನ್ನು ತಾಸನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಹಿಂಸೆಪಡಿಸಬಾರದೆಂದು ಸರಖೀಲರ ಆಜ್ಞೆ.

యిది. మోదమోదలు ఈ బగియ కట్టళియిద్దిల్లవంతే. సేరయాళుగళన్న
 ఘేగి బేకొలె ఘాగి నడయిసికొచ్చుత్తిద్దరంతే. మనబందంతే హింసిసుత్తిద్ద
 రంతే; అదరే నమ్మ నాడు పుణ్యవంతనాద తివభత్రఫతియ స్వరాజ్యదల్ల
 సేర్పడెయిగిరువదంతే. ఆ ధర్మరాజన ఆజ్ఞయిందలీ నమ్మ సరవేలరు
 హిగి ఆజ్ఞవిధిసిద్దరే. పిరంగిగళు మాత్ర నమ్మ సేరయాళుగళన్న హిం
 సువరంతే; తేగిదుకొండు ఘోగి దనగళంతే మారువరంతే. అవరు ఘాగి
 మాడిద మేలె అవంగి నావూ ఏకే క్కే తోలెచివారమోలె ఏనోలె?"

"నినగి ఇష్టేల్ల సంగతిగళు ఘేగి తిళదవు?"

"అప్పను దినాలు పిరంగియ కావలిస కేలసక్కే ఘోగువను. అవను
 మనేగి బందాగ రాజ్యక్కే సంబంధిసిద కేలపు సంగతిగళన్న అవ్వున ముందే
 ఘేళువను. అవు బతుళే జేందవిరువదరింద నాను అవుగళన్న నేనపిసెల్ల
 ట్టుకొచ్చువేను. యావుదొండు సంగతి మరీతిద్దరే అవ్వునన్నాగలి, అప్ప
 నన్నాగలి కేళి తిళదుకొచ్చువేను. సిన్న పిరంగియ గొందలద వివయ
 వన్న అవను ఘేళదను యాదు ఘోడియదే శుమ్మసుమ్మనే కొగి
 గొందలవేబ్బిసుత్తిద్దనంతే ఆ పిరంగి!"

"కుడిదు గుంగినల్లిరబడుదు. అవన జొతేగి మోన్న సేరహియల్లట్ట
 పిరంగియన్న 'కే ఇట్టేల్ల? ఇట్టరూ బడిదాడి బడిదాడి తావే మేత్తగాగ్తిద్దరు.'

"ఘాగి ఇడలిక్కే బరువదిల్లనంతే. అవరల్లి ఒబ్బను అధికారియూ,
 మత్తేబ్బను కేళగిన తరగతియ కేలసగారను. అవరవర ఘోగ్గతేయ
 మేరేగి సేరయాళుగళల్లి తరగతి మాడవరంతే."

"గేళియా, పిరంగిగళందరే ననగి ఎల్లరూ ఒందే తరకు కాణవరు.
 ఎల్లరదూ కేంపు మోలరే, ఎల్లరూ టోప్పిగ-జణ్ణదవరే. అవరన్న గురతిసు
 వదే కరిణ."

"ఘాగి కందరూ బణ్ణ లక్షణగళల్లి వేషవస్త్రివిరువద.. పిరంగిగళల్లి
 అనేక జాతిగళుంటు. అనేక దేశద జనరు ఆ పిరంగిగళల్లిరువరు.
 గోనెయ పిరంగిగళు, మనయ పిరంగిగళు, శువిశ, శురీశ తలియాన,
 లతియాన, రుమియాన, ఫరాసిశ, ప్రిసిసి మోదలాద అనేక తరద
 జనరు ఆ పిరంగిగళల్లిరువరు."

"నినా జాణనప్ప! ఈ ఎల్ల యెరగళన్న ఘేగి నేనపిట్టుకొండి?"

“ಅಪ್ಪನಿಂದ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ಪಾಠ ಮಾಡಿದೆನು. ಅವರ ಲಕ್ಷಣಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಅವನ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಪಿರಂಗಿಯು ಕೆಂಪು ಮುಷುಣಿಯವನು ಕಾಣುವನು, ಆದರೆ ಅವನ ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣವು ಕುಂಕುಮದ ಹಾಗೆ ಕೆಂಪು; ಸ್ವಲ್ಪ ಹಳದಿ ಬಣ್ಣದ್ದಾಗಿ ಇದೆ. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಮನುಷ್ಯತ್ವವನ್ನಾಳಿದ್ದಾನೆ; ಆದರೆ ಅವನ ಪಾದ್ರಿಯು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಜನರ ನೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡುವನು. ಫರಾಸೀಸನು ಅಷ್ಟು ಗೌರವಲ್ಲ. ಅವನು ವಿನೋದಿಯೂ ಆಟಗಲಿಯೂ ಇರುವನು. ಯಾವಾಗಲೂ ನಗುತ್ತಲೆ ಇದ್ದು ಯಾರ ದಾರಿಗೂ ಕೋಗನು. ಇವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಮದ್ಯಪಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನು; ಬಲಂದೇಜ ಜಾತಿಯವನು ಮಹಾಕ್ರಿಸ್ತ; ಸಂತಾಪಿ. ವ್ರಸಂಗವೊದಗಿದರೆ ತನ್ನ ಪ್ರಾಣ ಕೊಡುವನು; ಇಲ್ಲವೆ ಬೇರೆಯವರ ಪ್ರಾಣ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುವನು. ಅವನ ಮೋರೆ ನೋಡಿದರೆ ಭಯವೆನಿಸುವದು.”

“ಆ ಜಾತಿ ಈ ಜಾತಿಯೇ ಆಯಿತು. ಇಂಗ್ರೀಜರೋ ಫಂಗ್ರೀಜರೋ ಅವರು ಹೇಗೆ?”

“ಈ ಇಂಗ್ರೀಜಿ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯವರು ಎಲ್ಲ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯವರಿಗಿಂತ ತಕ್ಕರು. ಅವರು ಎಲ್ಲ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯವರಿಗೂ ಟೊಪ್ಪಿಗೆ ಹಾಕುವಂತಹವರಾದರು. ಈ ಮನೆಯ ಯವರು ಒಳಗಂಟಿನವರು. ಅವರು ಸೆರೆಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸಾವಧರಾಗಿರುವರು. ಬೇರೆಯವರದನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಾಕಿದರೂ ಹಾಗೆ ತೋರಗೊಡುವದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೇಕಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ತಾವೇ ಅವರನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವರು. ಅವರ ಮಾತುಗಳು ಮಿಂಚದ ಹೊಟ್ಟಿಗಿಂತ ಬಹು ಮಿದುವು. ಅವು ಒಮ್ಮೆ ಹೊಟ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕವೆಂದರೆ ಆ ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಶಬ್ದಗಳು ಹೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಪ್ರಾಣತೆಗೆದುಕೊಂಡೇ ಹೊರಗೆ ಬರುವವು. ಈ ಇಂಗ್ರೀಜರ ಪಿರಂಗಿಗಳು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಕೈಕಾಲು ಚಾಚುತ್ತ ಬಲಿಷ್ಠರಾಗಿ ಉಳಿದ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯವರಿಗೆ ಟೊಪ್ಪಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರುವದು.”

“ಗೆಳೆಯಾ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಪಿರಂಗಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಜನರಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ನಿನಗೆ ಸಿಮ್ಮಪ್ಪನು ಹೇಳಿದನೇನು?”

“ಅಂಕಿ-ಸಂಖ್ಯೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಉಸುಕಿನ ರಾಶಿ ಹಾಕುತ್ತೇನೆ ನೋಡು. ಮೊಡ್ಡ ಸಣ್ಣ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಅಳತೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸು. ಇಷ್ಟು ಜನ ಇಂಗ್ರೀಜರು, ಇಷ್ಟು ಜನ ಎಲಂದೇಜರು, ಇಷ್ಟು ಜನ ಗೋವೆಯ ಪಿರಂಗಿಗಳು, ಇಷ್ಟು ಜನ ಫರಾಸೀಸರು” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಆ ಹುಡುಗನು ಗೋವೆಯ ಹಾಗು ಮನೆಯಾಯ ಪಿರಂಗಿಗಳ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಹಾಕಿದ ಉಸುಕಿನ ರಾಶಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಉಳಿದ ಎಲ್ಲ ರಾಶಿಗಳನ್ನು ತೂರಿಬಿಟ್ಟನು. ಅನಂತರ ಅವನು:—“ಗೆಳೆಯಾ, ಇಂಗ್ರೀಜರಿಗೂ ನಮ್ಮ ಸರಬೇಲ

ರಿಗೂ ಬೇಗನೆ ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವದಿರುವಂತೆ. ಇಂಗ್ರೇಜರು ನಮ್ಮ ಶತ್ರುಗಳು. ನಮ್ಮ ಸರಬೇಲಿಗೆ ಇವರು ತೊಂದರೆ ಕೊಡತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಇವರು ವಿಲಾಸತಿಯವರಂತೆ. ವಿಲಾಸತಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ಇಲ್ಲದ ಜಂಭ ಬಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಸರಬೇಲಿರೊಡನೆ ಬಡಿದಾಡುವ ಪ್ರಸಂಗವೊದಗಿದರೆ ಈ ಕೆಂಪು ಮೋತಿಯವರೆಲ್ಲರೂ ಒಂದಾಗುವರು. ಇತರ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಒಬ್ಬರ ಮೋರೆಯನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡುವವಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ರೇಜರು ಎಷ್ಟು ಕೆಂಪೋ ಎಷ್ಟಿಗಳು ಅಷ್ಟೇ ಕಪ್ಪು. ಒಂದು ಉಯುವ ಕೆಂಪು, ಮತ್ತೊಂದು ತೊಡುವ ಕೆಂಪು ಹೀಗೆ ದ್ವರೂ ಪಿರಂಗಿಗಳು ಸಿದ್ಧಿಗಾಗುವೆ; ಚೇ! ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅನಂದ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯವೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ನೌಕೆಗಳನ್ನೂ ನಾವಿಕರನ್ನೂ ನೆರವಿಗೆ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸಿದ್ಧಿಗಳು ಇವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಬೇಡಿದರೆ ಸೂರಾರು ಕಾರಣ ಹೇಳಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬಹಳವಾದರೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಬೆಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮದ್ದು ಗುಂಡು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇತರರ ಜೀವದ ಮೇಲೆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಜಯಶಾಲಿಗಳಾಗುವ ಇವರು ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಇತರರಿಗೆ ಏನೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ರೇಜರು ಧೂರ್ತರೂ ವಿಶ್ವಾಸಘಾತಕಿಗಳೂ ಇರುವರು; ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಸರಬೇಲರು ಅವರಿಗೆ ಸೊಪ್ಪುಹಾಕುವವಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ರೇಜರಿಗೆ ಮಿಕ್ಕಿ ಉಯುವದಕ್ಕೆ ಸಾಧಾರ್ಣವು ಅವರಲ್ಲಿದೆ; ಅಂತೆಯೇ ಇಂಗ್ರೇಜರು ನಮ್ಮ ಸರಬೇಲರೊಡನೆ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಲೊಲ್ಲರು. ಅವರು ನಮ್ಮ ಜನರನ್ನು ಗಲಾಮರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಒಯ್ಯುತ್ತಿರುವರು. ಇದರ ಮುಯ್ಯ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೋ ಏನೋ ನಮ್ಮ ಸರಬೇಲರು ಎಷ್ಟೋ ಇಂಗ್ರೇಜರನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರುವರು. ಮುಯ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಯ್ಯ ತೀರಿಸದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ?”

“ನೀನು ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದಿಸಿರುವೆ. ನನಗೆ ಈ ಸಂಗತಿ ಇಷ್ಟು ದಿನ ಗೊತ್ತೇ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ತಂದೆಯು ಸರಬೇಲರಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಾರ ನಿರುವರಿಂದ ಅವನು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ದಿನಾಲು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸುವನು. ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಚುರುಕಾಗಿರುವ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವೆ.”

ಕೋಳಿ ಹುಡುಗರು ಹೀಗೆ ಹರಟಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತ ಕುಳಿತಾಗ ಬಂದರದ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹಡಗವು ಬರುತ್ತಿರುವದು ಅವರಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಒಬ್ಬನು:—“ಗೆಳೆಯಾ, ಅದು ಮೊತ್ತ ಹಡಗವಿದೆ ಬಹಳ ಮಾಡಿ ಪಿರಂಗಿಗಳ ಹಡಗವಿರುವದಾಗಿ ತೋರುವದು. ಆ ಹಡಗದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜನರೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಪಿರಂಗಿಗಳೊಡನೆ ಕಾದಿ ಅದನ್ನು ಗೆದ್ದುಕೊಂಡು ಬಂದಂತೆ ತೋರುವದು ನಮ್ಮ

ಸರಬೇಲರು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನೌಕಾಪಡೆಯನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಿಸಿರುವರು. ಅನೇಕ ಕೋಳಿಗಳಿಗೆ ನೌಕಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಿಸುವರು. ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವಾಗಿ ಇಂತಹ ಜಯಗಳ ದೊರೆಯತೊಡಗಿವೆ. ನಮ್ಮ ಹಡಗುಪಡೆಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಪಿರಂಗಿಗಳು ಅಂಜುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಒಲಗಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸರಬೇಲರ ಕೃಪಾಸಂಪಾದನೆಯ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ನಡೆಯಿರಿ, ಹಡಗು ದಲ್ಲಿ ಎಸಿರುವಮೇ ನೋಡೋಣ" ಹೀಗೆಂದು ಆ ಹಡಗನ್ನು ನುಡಿಯಲು, ಎಲ್ಲರೂ ಆನಂದವಿಂದು ಕೂಗುತ್ತ ದಂಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದರು.

೨

ಹಡಗುದಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾನೂ ಧಾಕಲಕ್ಕಾನೂ ಇರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಕೋಳಿ ಹುಡುಗರಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂಭ್ರಮವಾಯಿತು. 'ಕುಣಕ್ಕಾನು ಗೆಲುವು, ಕುಣಕ್ಕಾನು ಗೆಲುವು' ಎಂದು ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗರೂ ಕೂಗತೊಡಗಿದರು. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಹಡಗದಿಂದಿಳಿದನು. ಧಾಕಲಕ್ಕಾನು ಮೊನದ ಜಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿದ ಪಿರಂಗಿಯನ್ನು ದಂಡೆಗೆ ತಂದನು. ಎಲ್ಲ ಹುಡುಗರೂ ಆನಂದದಿಂದ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಕೂಗುತ್ತ. — 'ಕುಣಕ್ಕಾನು ಬೇಟೆ! ಇದು ಪಿರಂಗೀ ಕೆಂಪು ಮೂಣ!' ಎಂದು ಚೀರಾಡಿದರು. ಆಗ ಕುಣಕ್ಕಾನು: "ಇದು ನೀವು ತಿನ್ನುವ ಮೊನವಲ್ಲ. ಬೇರೆ ನೌಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡವಾದ ಮೊನಗಳಿವೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮೋಗಿರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಪಿರಂಗಿಯನ್ನು ಜಾಳಿಗೆಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ ಅವನ ಕೈಗೆ ಹಗ್ಗಕ್ಕೆ ಬಿಡಿದನು. ಆಗ ಕುಣಕ್ಕಾನು. — 'ನೀನು ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸಿದರೆ ನನ್ನ ಕೋಳಿ ಮಿತ್ರರು ಕೇಳಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಮೆಟ್ಟು ತಿನ್ನಬೇಡ. ತಿಳಿಯತೇ? ನಾನು ಮೃತ್ಯುಲಿಗ ಸಮಾಧಿವಾಗಿ ಬರತಕ್ಕವ್ವ" ಎಂದು ಆ ಪಿರಂಗಿ ಸರೆಯಾಳಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಪಿರಂಗಿಯ ಮಧ್ಯದ ಗುಂಗು ಮೂರಾ ಇಳಿವಿತ್ತು. ಎನಾದರೂ ಗೊಂದಲ ಮಾಡಿದರೆ ಏಳು ತಿನ್ನಬೇಕಾಗುವದೆಂಬದೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿವಿತ್ತು. ಒಂದು ಮೇಳ ಗೊಂದಲ ಮಾಡ ಯೋದರೆ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಅಳವೇನೂ ನಡೆಯುವ ದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಕಾನ್ಡೋಜ ಆಂಗ್ರಿಯ ಒಳೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಪಿರಂಗಿ ಸರೆಯಾಳುಗಳಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಆಂಗ್ರಿಯ ಒಳೆಯ ರೀತಿಯಿಂದ ನಡೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವನೆಂದೂ, ತಮ್ಮ ಹಾಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವದಿಲ್ಲೆಂದೂ ಆ ಪಿರಂಗಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಇತರ ಭಯವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಅದರಿ ಸರೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಕೊಳೆಯಬೇಕಾಗುವದೋ ಏನೋ ಎಂಬ ಚಿಂತೆಯು ಮಾತ್ರ ಅವನನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ಹೇಳಿಕೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಕೆಲವು ಹುಡುಗರು ಮೊನದ ನೌಕೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು; ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಪಿರಂಗಿಯನ್ನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತರು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೋಲು ಹಿಡಿದು ಕೆಲವರು ಆ ಪಿರಂಗಿಯನ್ನು ಚುಚ್ಚುವ ದಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸಿದರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಕುಣಕ್ಕಾ ನು. — "ಹಾ! ಜೋಕೆ! ಸರ ಪೇಲರ ರಾಜಶಾಸನವು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇನು? ನಾವು ಕೊಂಕಣಿಗಳು ಪಿರಂಗಿಗಳ ಜಾತಿಯಂತೆ ಪಶುಜಾತಿಯವರಲ್ಲ. ಮಾನವತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆ ಕೊಡುವದೂ, ಅವರನ್ನು ಸಮುದ್ರದಾಚೆಗೆ ಒಯ್ದು ದನಗಳಂತೆ ವಿಕ್ರಯಿಸುವದೂ ದನಗಿಂತಹ ಜಾತಿಯ ಪಿರಂಗಿಗಳ ಕೆಲಸವಲ್ಲದೆ, ಅಂತಹ ಕೃತ್ಯಗಳು ಸರಪೇಲರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯವೆಂದರೆ, ಪುಣ್ಯಕ್ಷೋಕಿ ಮಹಾರಾಜರಾದ ಶಿವಭಕ್ತಪತಿಗಳ ರಾಜ್ಯವು. ಹಿಂದುಪದರಾತಕಾಹಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಾಯದ ಕೃತ್ಯಗಳು ನಡೆಯಬಾರದೆಂದು ಭಕ್ತಪತಿಗಳು ಬಹಳ ವ್ಯಕ್ತವಹಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಅಂತೆಯೇ ಅವರ ಕೀರ್ತಿಪ್ರಭೆಯು ನಿಷ್ಕಲಂಕವಾಗಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿದೆ. ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ರಾಜ್ಯಶಾಸನಗಳು ಧರ್ಮಪೂರ್ಣವಿರುವವು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಈ ಪಿರಂಗಿಗೆ ಏನೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಲಾಗದು. ಯಾರಾದರೂ ತೊಂದರೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸರಪೇಲರ ನ್ಯಾಯಾಸನದ ಮುಂದೆ ಅಪರಾಧಿಗಳಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾಗುವದು ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಮೊನಗಳ ನೌಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿರಿ. ಬಹಳವಾದರೆ ನಾಲ್ಕು ಜನರು ನನ್ನ ಜೊತೆಗೆ ಕೋಟಿಯ ವರೆಗೆ ಬರಿ. ಪಿರಂಗಿಯು ಏನಾದರೂ ಗುದು ಮುರಿಗೆ ಹಾಕಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಬಿಗಿ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಅನುಕೂಲತೆ ಬೇಕು."

ಕುಣಕ್ಕಾನು ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ಕೂಡಲೆ ನಾಲ್ಕು ಕೋಲಿ ಹುಡುಗರ ಮೊರತು ಮಿಕ್ಕವರು ಮೊನ ಹಿಡಿಯುವ ನೌಕೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಧಾಕಲ್ಯಾನೂ ಕೊಂಕಣೀ ನಾವಿಕನೂ ಸೆರೆಯಾಳಾದ ಪಿರಂಗಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕೋಟಿಯ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದರು. ಹುಡುಗರು ಸೆರೆಯಾಳನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನಡೆದಿದ್ದರು.

ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಕೋಟೆಯೆಂದರೆ ಅದೇನೂ ಪುರಾತನ ಕೋಟೆಯಲ್ಲ. ಕಾನ್ಡೋಜರಾಯ ಅಂಗ್ರೆಯ ಹೊಸದಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಕೋಟೆಯದು. ಅದು ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಬುರುಜುಗಳೂ ಕೋಟೆಯ ಗೋಡೆಗಳೂ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟು, ಬುರುಜಿನ ಮೇಲೆ ತೊಳುಗಳು ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಕೋಟೆಯ ಒಳಗೆ ಮದ್ದಿನ ಮನೆಗಳೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು; ಹಾಗೂ ಧಾನ್ಯಾಗಾರ ಕಟ್ಟುವ ಕೆಲಸ ನಡೆದಿದ್ದು, ಕಾನ್ಡೋಜರಾಯನ ಅರಮನೆಯೂ ಸಭಾಗೃಹವೂ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಇನ್ನಿತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಹಾಗೂ ಸೈನಿಕರ ನಿವಾಸಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದ

ವಾದವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳ ಕಟ್ಟಡದ ಕೆಲಸವೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಗಿದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಇನ್ನೂ ಅಪೂರ್ಣ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದವು. ಸೆರೆ ಯಾಳುಗಳನ್ನಿರಿಸುವ ಕಟ್ಟಡಗಳು ಮಾತ್ರ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಗಿದಿದ್ದವು. ಕಾನೋ ಜಿಯ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಬಹುತರವಾಗಿ ದುಡದ ಶಾಸನವೇ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಪುಂಡು ಗಾರಿಕೆಯ ಅಪರಾಧಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ವಶದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಮುದ್ರದ ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡುವ ಪಿರಂಗಿಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ಈ ಸೆರೆಮನೆಯ ಕಟ್ಟಡ ಗಳು ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು.

ಸರಖೇಲ ಕಾನೋ ಜಿಯನು ತರಗತಿಯ ಮೇರಿಗೆ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯನ್ನಿರಿಸಿದ್ದನು. ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನೂ ಆಳನ್ನೂ ಒಂದೇ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಒಂದೇ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳನ್ನೂ ಯಾವ ವಿಧದಿಂದ ಲೂ ಪೀಡಿಸುವ ರೂಢಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೆರೆಯಾಳುಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಹೇಗಿರುವದೆಂಬ ದನ್ನು ನೋಡಲು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಂತ ಸರಖೇಲನು ಸಹ ಆಗಿಂದಾಗ ಬಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸೆರೆಯಾಳಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕಾನೋ ಜಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಅನುಕರಣೀಯವಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿ ಅವನು ಬಹಳೇ ಜಾಗೃತಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಪರರಾಜರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಆಗಮನವಾದರೆ ಅವರವರಿಗೆ ಸಲ್ಲುವ ಮಾನಮನ್ನಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಶತ್ರುಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಗೆ ಸಹ ಇವನು ಎಂದೂ ಅಪಮಾನ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪುಣ್ಯ ವ್ರತಾಪಿಯಾದ ಶಿವಭಕ್ತನ ಶಾಸನವೇ ಹಾಗಿತ್ತು. ಏನಾದರೂ ಅಕೃತ್ಯ ಘಟಿಸಿ ದರೆ ಅವರಿಂದ ಭಕ್ತನತಿಯ ಕೀರ್ತಿಗೆ ಕಲಂಕ ತಗಲುವದೆಂಬ ಭಯವು ಅವನಿಗಿರು ತ್ತಿತ್ತು. ಈ ಶಾ ನದ ಭಯದಿಂದಲೇ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳಿಗೆ ಪೀಡೆಯಾಗದಂತೆ ನಡೆದು ಕೊಳ್ಳಲು ಎಲ್ಲರೂ ಜಾಗೃತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೆ ಸರಖೇಲನ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಪಿರಂಗಿಗೆ ಕಾಟಕೊಡಬಾರವೆಂದು ಆ ಕೋಳಿ ಮಡುಗರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದನು.

ಕುಣಕ್ಯಾನು ಕೋಟೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸೆರೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯ ಅಧಿ ಕಾರಿಗೆ ಮುಂಚಿನ ದಿನ ಘಟಿಸಿದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ. ಅವನ ವಶಕ್ಕೆ ಆ ಪಿರಂಗಿ ಸೆರೆಯಾಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸರಖೇಲನಿಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗುವದಕ್ಕೆ ಅರಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದನು. ಕೊಂಕಣೇ ನಾವಿಕನ ಅತಿಥ್ಯದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅವನು ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಕಡೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದನು. ಸರಖೇಲನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಕೊಂಕಣೇ ನಾವಿಕನ ಭೆಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಕುಣಕ್ಯಾನ

ಯೋಜನೆಯಿತ್ತು; ಆದರೆ ಆ ಮೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾನ್ನಿಗೆ ಸಹ ಸರಖೀಲನ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗುವ ಅನುಕೂಲತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವನು ಒಬ್ಬ ಪಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೊಡನೆ ಮಾತುಕತೆ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದ ಮೂಲಕ ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರ ಪ್ರವೇಶವೂ ಆಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕುಣಕ್ಕಾನ್ನು ಅವರ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವ ವರೆಗೆ ಕಾಯುತ್ತ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾಯಿತು.

(೩)

ದರ್ಯಾಸಾರಂಗ ಸರಖೀಲ ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾವ ಅಂಗ್ರಿಯು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಣಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಎದುರಿಗೆ ಒಂದು ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಪಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ನಡುವೆ ದ್ವಿಭಾಷಿಯು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಪರಸ್ಪರ ಭಾಷಣವನ್ನು ಪರಸ್ಪರಗೆ ತಿಳಿಸತೊಡಗಿದ್ದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂತರದ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ವಾರು ಜನ ಶಶಸ್ತ್ರ ಸೈನಿಕರು ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಪಿರಂಗಿಯು ಹಡಗುವಡೆಯ ಸಣ್ಣ ಸರದಾರನಾಗಿದ್ದು, ಇಂದು ಶಿಷ್ಟಾಯಿಯಾಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೆಂದು ಬಂದದನಾಗಿದ್ದನು. ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗಾಗಿ ಬಂದ ದೂತನ ಆದರಾತಿಥ್ಯ, ಮಾನ-ವನ್ನಣೆಗಳು ಸರಖೀಲನಿಂದ ಜಿನ್ನಾಗಿ ಇಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದವು. ಅವರ ಸಂಭಾಷಣವು ಮೊದಮೊದಲು ಶಿಷ್ಟಾಚಾರಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ನಡೆದಿತ್ತು, ಕೆಲವು ಮೇಳೆ ಶಿಷ್ಟಾಚಾರದ ಮಾತು ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾಯನು ದೂತಾಗಮನದ ಕಾರಣ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ —“ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೇ, ಇಂದು ನಿಮ್ಮ ಆಗಮನದ ಕಾರಣವೇನು? ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಯಾವ ವಿಧದ್ದಾದರೂ ವಾದವಿರುವದೇ ಹೇಗೆ?”

ಪಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಗಂಭೀರ್ಯವಿಂದ: —“ವಾದವಿರುವದೆಂದೇ ಬಂದಿರುವೆನು. ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೂ ಕಂಪನಿ ಸರಕಾರದ ನಡುವೆ ಒಂದು ಸ್ಥಿರವಾದ ಒಪ್ಪಂದವಾಗುವವರೆಗೆ ವಾದವು ಇರತಕ್ಕದ್ದೇ. ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ವಾದಗಳು ಉಪಸ್ಥಿತವಾಗುತ್ತ ಹೋದರೆ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮವಾಗುವದೆಂಬ ಭೀತಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿದೆ.”

“ವಾದಗಳಿರಕೂಡದೆಂಬ ಮಾತಿಗೆ ನಾನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ವಾದಗಳಿಂದ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮವಾಗುವದೆಂಬ ಮಾತಾದರೂ ಯೋಗ್ಯವಾದದ್ದೇ ಅದೆ. ವಾದದ ಸ್ವರೂಪವೇನು, ಆ ವಾದವು ಯಾಕೆ ಉಪಸ್ಥಿತವಾಗುವದು, ವಾದದ ಸ್ವರೂಪವು ನ್ಯಾಯವಾದುದೇ ಅನ್ಯಾಯದ್ದೇ, ಮೊದಲಾದ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ನಾವೂ ನೀವೂ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಸ್ವಾರ್ಥಸಾಧನೆಗೆ ಯಾವುದೊಂದು ನ್ಯಾಯನೀತಿಸಮ್ಮತವಾದ ಕಟ್ಟಳೆಗೆ ವಾದದ ಸ್ವರೂಪ ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯತ್ನವಿರುವದಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ನೆವಗೇನ್ನು ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ಭಯ ತೋರಿಸುವದೂ ಅನುಚಿತ. ನಿಮ್ಮ ವಾದದ ಕ್ವರೂಪವನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆನು. ನಿಮ್ಮ ವಾದದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಹುರುಳು ವೆಂದು ನಾನು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳುವೆನು. “ಅದು ಹೇಗೆ?”

“ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವೆವು; ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮೆರೆದಾಡು ವೆವು ದೇವನಿರ್ಮಿತವಾದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಉಪಜೀವಿಕೆ ಸಾಗಿಸುವೆವು. ನಮ್ಮ ತಿರುಗಾಟವಾದರೂ ಸಮುದ್ರದ ದಂಡೆಗುಂಟ. ನಾವು ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯಮ ಮಾಡುವೆ ದಾದರೂ ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ. ಧಾನ್ಯ, ಕಟ್ಟಿಗೆ, ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಸಮುದ್ರದ ದಂಡೆಗುಂಟೆ ಇರುವ ಒಂದು ಬಂದರಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಬಂದರಿಗೆ ಒಯ್ಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ನೌಕೆಗಳು ಮಾಡುತ್ತಿರುವವು. ನಾವೇನು ನಿಮ್ಮಂತೆ ಸಾವಿರಾರು ವೈಲ್ಯ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿ ಬಾಧ್ಯತೆಯಿದ್ದಲ್ಲಿಯೂ ಇರದಲ್ಲಿಯೂ ಗೊಂದಲವೆಬ್ಬಿಸು ವವರಲ್ಲ. ಸಮುದ್ರ ತೀರದ ಬಂದರಗಳಿಗೆ ಕೋಟಿ-ಕೊತ್ತಳ ಕಟ್ಟಿ ಸಮುದ್ರದ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ತೋಳುಗಳಿಟ್ಟಿರುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಹಡಗುಗಳ ಹಾಗು ಬಂದರಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆಯಲ್ಲದೆ, ಕಾಲುಕದರಿ ನ್ಯಾಯ ತೆಗೆಯಲಿಕ್ಕಲ್ಲ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಟ್ಟಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವೆವು; ನಮ್ಮ ಗಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸಿಸುವೆವು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಇದಕ್ಕೆ ಉಪದ್ರವವೆಂದು ವಾದ ಮಾಡಿದರೆ ಯತ್ನ ವಿಲ್ಲವೆನ್ನಬೇಕಾಗುವದು. ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಯಾವ ವಾದವಿದೆ? ಯಾರು ವಾದ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು?”

“ನಿಮ್ಮ ನೆರೆಯ ಜಿಂಜಿರೆಯ ಹಬಸಿಯು! ಹಾಗು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುವ ಅವನ ಕರೀ ಸೈತಾನಿಗಳು!”

“ಕಪಟಭಾಷಣವನ್ನಾಡಬೇಡಿರಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೇ! ಹಬಸಿಯು ನಮಗೆ ವಿದ್ವೇಷಿ ಇರುವನೆಂಬ ಮಾತು ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಾವು ಅವನಿಗೆ ನೊಪ್ಪು ಹಾಕುವದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಅವನನ್ನು ಅವನ ಬಂದರದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಒಗೆದು ಅಲುಗಾಡದಂತೆ ಮಾಡಿರುವೆವು. ನಾವೇನೋ ಅವನೇನೋ. ನಮ್ಮದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವೆವು. ಅವನ ಮೇಲಿನ ವಾದ . ಲೆಳಲಿಕ್ಕೆ ನಾನೇನಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೋ ಹೇಗೆ? ನೀವೇನಾದರೂ ಅವನಿಂದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸದವನ್ನು ಪಡೆದು ಬಂದಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿರಿ.”

“ಛೇ! ಶಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ; ಆದರೆ ಎರಬೇಲರೇ, ಉಪಸರ್ಗ ಉಪದ್ರವಗಳು ನಿಜವಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಜಿಂಜಿರೆಯ ಹಬಸಿಯಿಂದ. ನಾವೇನೂ ಹಾಗಲ್ಲ. ನಮಗೇ ಇತರರಿಂದಲೂ ನಿಮ್ಮಿಂದಲೂ ಉಪದ್ರವವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನೇ ನಿಮ್ಮೆದುರಿಗೆ ಇಡಲು ಬಂದಿರುವೆನು.”

“ನಮ್ಮಿಂದ ನಿಮಗೆ ಉಪದ್ರವವಾಗುತ್ತಿರುವದೇ? ಅದು ಹೇಗೆ?”

“ನಮ್ಮ ಹಡಗಗಳು ಕೊಂಕಣದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ಬಂದರಕ್ಕೆ ಬಂದರೂ ಸುಂಕ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಗೊಡುವದಿಲ್ಲ. ಸಮುದ್ರದ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಳ್ಯಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಅಂಗಡಿ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ, ಗುದಾಮು ಕಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ದೊರೆಯುವದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೇಕಾಗಬೇಕು?”

“ಹೀಗೇಕಾಗಬೇಕೆಂಬದರ ಕಲ್ಪನೆಯು ನಿಮಗೆ ಇದ್ದರೂ ಬುದ್ಧಿಸ್ತೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿರಿ. ನೀವು ಇಲ್ಲಿ ತಿಬಿರ ಕಟ್ಟುವದು, ಅಂಗಡಿ ಸ್ಥಾಪಿಸುವದು, ಸಂಗ್ರಹಾಲಯ ಕಟ್ಟಿಸುವದು ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಜರುಗಿಸಬೇಕೆನ್ನುವದು ಯಾವ ಬಾಧ್ಯತೆಯಿಂದ?”

“ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ತುಂಬ ಯಾವ ಬಾಧ್ಯತೆಯುಂಟೋ ಅದರ ಮೇಲಿಂದ?”

“ಜಗತ್ತಿನ ತುಂಬ ಅಂದರೆ? ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆಯೋ ನೆಲದ ಮೇಲೆಯೋ? ಸಮುದ್ರದ ಮಾತು ಬೇರೆ. ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ನೌಕೆಯನ್ನು ತಿರುಗಾಡಿಸಬಹುದು; ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ತಿಬಿರವನ್ನಾಗಲಿ, ಗುದಾಮನ್ನಾಗಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡಬೇಕಾಗುವದು. ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರೊಬ್ಬರದಾದರೂ ಒಡೆತನವು ಇದ್ದೇ ಇರುವದು. ಯಾರ ರಾಜ್ಯವಿದ್ದರೂ ಅವರು ಬಂದರದಲ್ಲಿ ಸುಂಕ ಎತ್ತತಕ್ಕವರೇ. ಸುಂಕವಿಲ್ಲದಂತಹ ಯಾವುದೊಂದು ರಾಜ್ಯದ ಉದಾಹರಣೆ ನೀವು ತೋರಿಸುವೀನು?”

“ಸುಂಕ ತಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವದೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ ನಾವು ಪಿರಂಗಿ ಜನರು. ಏಳು ಸಮುದ್ರ ದಾಟಿಬಂದಿರುವದನ್ನು ಒಕ್ಕೈದಲ್ಲಿ ತಂದು ನಮ್ಮ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಸುಂಕವನ್ನು ಬಿಡುವದು ಯೋಗ್ಯವೆನಿಸುವದಿಲ್ಲವೆ?”

“ಏಳು ಸಮುದ್ರ ದಾಟಿ, ಸಾವಿರಾರು ಕ್ರೋಶ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡಿ ಬರುವದೆಂದರೆ ಜೀವದ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಸಂಗವಲ್ಲವೆ?”

“ಶಾಬಾಸ! ಸರಖೇಲರು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾರ್ಕುಕವಾಗಿ ಮಾತಾಡಿದರು. ನಾವು ಜೀವದ ಮೇಲೆ ಗಂಡಾಂತರ ತಂದುಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವದರಿಂದಲೇ ಸುಂಕದ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಬಾಧ್ಯತೆಯು ನನಗೆ ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವದಿಲ್ಲವೆ?”

“ಸುಂಕದ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಮಾತು ಒತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ. ಮನುಷ್ಯನು ಜೀವದ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಉದಾರತೆಯನ್ನು ಸುಖಾಸುಖಿಯಾಗಿ ತೋರಿಸುವನೇ ಹೇಗೆಂಬದರ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.”

“ನಾನಾದರೂ ಅದನ್ನೇ ಅನ್ನುವೆನು ದರ್ಯಾಸಾರಂಗರೇ!”

“ಪ್ರತಿಸ್ಥಿತಿಗೇ, ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೊಟ್ಟೆಯಪಾಡಿ ಗಾಗಿ ಹೀಗೆ ಧೈರ್ಯ ಮಾಡುವವನು ತೀರ ಕಂಗಾಲಿನಿರಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದು ಸಾಯುವದಕ್ಕಿಂತ ಈ ಮಾಗುವು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನೀವು ಸ್ವದೇಶ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಕಂಗಾಲ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಲುಪಿದ ಮನುಷ್ಯನು ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡ ಸೇಕಲ್ಲದೆ, ಇತರ ಬಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಅಧಿಕಾರವು ಅವನಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವ ದಿಲ್ಲ. ದರಿದ್ರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನೀವು ಹೊಟ್ಟೆಯ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ವ್ಯಸನಾಯ ನಡೆಯಿಸಿರುವಿರಿ. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬದಕ್ಕೆ ಒಂದು ದೇಶದವರು ಮತ್ತೊಂದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರೆ ಅದೊಂದು ಅಪರಾಧವೆಂದು ನಾನು ಅನ್ನುವದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ನೀವು ಬಾಧ್ಯತೆ ನಡೆಯಿಸಲು ಹೋಗುವಿರಿ; ಒಡತನ ತೋರಿಸಲು ಹೋಗುವಿರಿ. ಬೇಕಾದರೆ ನೀವು ಭಿಕ್ಷುಕ ಭೂಮಿಕೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರೆ ಶೋಭಿಸಬಹುದು, ಬಾಧ್ಯತೆಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಡಬೇಡಿರಿ.”

ಪಾತ್ರತೆ ತೋರಿಸಿ ಬಾಧ್ಯತೆ ಸಿದ್ಧಪತಿಸ ಹೋದರೆ ಹಾಗು ಸಮುದ್ರ ಪ್ರವಾಸದ ಧೈರ್ಯ ಪ್ರದರ್ಶಿಸ ಹೋದರೆ ತನ್ನ ಕೊರಳಲ್ಲಿಯೇ ಭಿಕ್ಷುಕತನವು ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಪಿರಂಗಿಯು ವ್ಯಸನಾಕ್ರಾಂತನಾದನು. ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು. ಸರಬೇಲನ ಕೋಟಿಕ್ರಮವನ್ನು ತಿರುಗಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ರಾಯಭಾರಿಯು: “ನಾನು ನಿಮ್ಮ ತರ್ಕವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವೆನು. ನಿಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಕಂಪನಿಯ ಪಿರಂಗಿಗಳಾದ ನಾವು ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಿರ. ತಿದ್ದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ನಮ್ಮ ನಿರ್ವಹಣ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು, ಕೇವಲ ಭಿಕ್ಷುಕರ. ಸಮುದ್ರ ಸಂಚಾರದ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಸಮುದ್ರ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುವಂಥ ಜಾತಿನಂತ ನಾವಿಕರು ನಾವು. ಭಿಕ್ಷುಕರು ಹೊಡೆದೊಡ್ಡ ನೌಕೆಗಳನ್ನೂ ಹಡಗುಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ. ಭಿಕ್ಷುಕರಾಗಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮದುಗೆ ಬೋಗಸೆಯೊಡ್ಡಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಾವು ಅಂಥ ಭಾರವಾದ ಹಾಗು ಬೆಲೆಯುಳ್ಳ ಹಡಗು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವದು ಅಚ್ಚಕ್ಕಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಉತ್ತಮ ಸರಕು ತರುವೆವು. ನಮ್ಮ ಸರಕುಗಳು ಚಿತ್ತಾಕರ್ಷಕವಿರುವದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರವು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದು ಮಿಸಣ್ಣ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಕಲಾವಿದರಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮಂತೆ ಹಡಗು ಕಟ್ಟಿ ಪರದೇಶಗಳಿಗೆ ಸರಕು ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಲೆಯಿಲ್ಲ; ಕಲಾವಂತರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಹನೆಯಿಲ್ಲ. ಇದೇ ನಿಮ್ಮ ರಾಜನೀತಿಯೇನು?”

ಹಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸರಖೇಲನು ನಸುನಕ್ಕನು. ಅನಂತರ: “ಒಳ್ಳೆಯ ತಾತ್ವಿಕವಿಚಾರವಿದು! ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೇ, ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಹೀಗೆ ತಿಳಿಯಿರಿ. ನಾವು ನಿಮ್ಮಂತೆ ಕಲಾವಿದರಿರುವೆವೆಂದು ಬಗೆಯಿರಿ. ನಿಮ್ಮಂತೆ ಹಡಗು ಕಟ್ಟುವೆವೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿರಿ, ನಿಮ್ಮಂತೆಯೇ ನಾವು ಅಖಂಡ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳೂ ಇರುವೆವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿರಿ. ನಾವೂ ನಿಮ್ಮಂತೆ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಬಂದರಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲು ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ಸರ್ವೋತ್ತಮ ಸರಕನ್ನು ತಂದೆವೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಆಗ ನೀವು ನಮ್ಮ ಸರಕಿಗೆ ಸುಂಕ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಗೊಡುವಿರೋ?”

“ಛೇ! ಅದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ, ನಮ್ಮ ಬಂದರ, ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭೂಮಿ. ಅಲ್ಲಿ ನೀವು ಬರಬಾರದು. ಬಂದರೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಲಾಗದು, ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಒಂದಕ್ಕೆ ನೂರು ಸುಂಕ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವೆವು.”

“ಇದು ಯಾರ ರಾಜ್ಯ? ಯಾರ ಬಂದರ? ಯಾರ ಮಾತೃಭೂಮಿ? ಇಲ್ಲಿ ನೀವು ಸುಂಕವಿಲ್ಲದ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಶೆ ತಳೆಯುವದು ಉಪಹಾಸಾತ್ಮಕವಲ್ಲವೇ? ಈ ಮಾತು ನಂದಿಗಾವರೂ ಈಡೇರಬಹುದೇ? ನಿಮ್ಮ ಮಾತೃಭೂಮಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿಮಗೆ ಹೇಗೆ ಆದರವಿರುವದೋ, ನಿಮ್ಮ ಬಾಧ್ಯತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆ ನಿಮಗೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯಿರುವದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಇತರರಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಈ ಸರಿ ಗೋಳಾಟವೆಬ್ಬಿಸುವದೇಕೆ? ಬೊಬ್ಬಾಟವಾಡುವದೇಕೆ? ವಾದಹೂಡುವದೇಕೆ? ನೀವೇನು ಧರ್ಮಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಧರ್ಮಾರ್ಥವಾಗಿ ಹಂಚಲು ಬರುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ ಒಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತು ಲಾಭ ಹೊಂದುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅದರಲ್ಲಿಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಶವನ್ನು ಸುಂಕದ ರೂಪದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ನಿಮ್ಮದೇನು ಕಡುವದು? ನಾವು ನಮ್ಮ ಬಂದರದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಗುದಾನು ಕಟ್ಟಲು ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿತ್ತರೆ ನೀವು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಕೈಕಾಲು ಚಾಚುವೆ ಇರುವಿರೇನು? ಗುದಾನು ರಕ್ಷಣೆಗೆ ಸೈನಿಕರು, ಸೈನಿಕರಿಗಾಗಿ ಕೋಟಿ-ಕೋತ್ತಳಗಳು, ಕೋಟಿ-ಕೋತ್ತಳಗಳಲ್ಲಿ ಮದ್ದು-ಗುಂಡುಗಳು, ಮದ್ದು-ಗುಂಡುಗಳ ಪಾಗು ಇತರ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಿದ್ಧತೆಗಾಗಿ ಶಾರಣ್ಯಾಲಯಗಳು ಇವೆಲ್ಲವೂ ಬೇಕೇಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಅಚ್ಚಾಸಪತ್ರದ ಕಟ್ಟಳೆ ಮಾಡಿದ್ದು. ಹಾವನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅದರ ಸುತ್ತ ಮಂತ್ರದ ಗೆರೆಯೆಳೆಯಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಈ ಉಪದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಜಾಣ್ಮೆ ಮಾಡಬಹುದೇ? ನಿಮ್ಮಂತೆ ಒಡನೆ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಕಲೆಯು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಿಮ್ಮ ಒಡನೆ ಕೊಳ್ಳಲು ದ್ರವ್ಯವಾರೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರವೇತರದು?

ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನೀವು ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡ, ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ನಾವು ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವುದೂ ಬೇಡ. ನೀವು ಸುಂಕದ ಬಿಡುಗಡೆಯ ಭಿಕ್ಷೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೇಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇನು?”

ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾಯನ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಪಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ನಿರುತ್ತರನಾದನು ಅವನು ತನ್ನ ಭಾಷಣದ ಓಘವನ್ನು ಬೇರೆ ಮಾಡಿ:—“ಬಂದರಗಳೆಲ್ಲ ಬರುವ ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ಸುಂಕ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತು ಇರಲಿ. ಸಮುದ್ರದ ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುವ ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ಕೇಳುತ್ತಿರುವಿರಿ. ಸಮುದ್ರವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಷ್ಟೇ. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವವರಿಗೆ ಯಾರೂ ಪ್ರತಿಬಂಧ ಮಾಡಕೂಡದು.”

“ಸಮುದ್ರವು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮುಕ್ತವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಮಾತಿಗೆ ನಾನೂ ಸಮ್ಮತಿಸುವೆನು. ನಮ್ಮ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕಟ್ಟಳೆಮಾಡಿರುವೆನು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವ ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕೈದು ಹರದಾರಿಗಳೊಳಗೆ ನಮ್ಮ ಗಡಿಯಿರುವದು. ಯಾವ ಅಡ್ಡಿಯೂ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೀವು ನಮ್ಮ ಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವಿರಿ; ಯಾವ ವಾದರೂ ನೌಕೆಗಳು ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಅದರೊಳಗಿನ ಸರಕನ್ನೂ ಜನರನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಿರಿ. ಹೀಗೆ ಸುಲಿಗೆಗಾರಿಕೆ ಮಾಡುವವರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಬಿಗಿ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಹೇಗೆ? ನಮ್ಮ ಸರಕನ್ನು ಸುಲಿಯುವ ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ಜನರನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿದು ಗುಲಾಮರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಉಪ್ಪೇಶದಿಂದ ಬರುವ ಹಡಗುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯಷ್ಟೇ ಏಕೆ ಏಳು ಸಮುದ್ರದಾಚೆಗೆ ಇದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರುವ ಅಧಿಕಾರವು ನಮಗಿರುವದೆಂದು ಒಂಡಿತವಾಗಿ ತಿಳಿಯಿರಿ.”

ಇಲ್ಲಿ, ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಹಡಗದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಸರಕೂ ನಿಮ್ಮ ಮನುಷ್ಯರೂ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ನೀವು ನಮ್ಮ ಹಡಗಗನ್ನು ಸುಲಿದಿರುವಿರಿ. ಈ ಕೃತ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮುದ್ರಗಳ್ಳತನವೆನ್ನುವರು. ಜಗತ್ತಿನ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಲ್ಲ; ಪರಮಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ಸಹ ಇಂಥ ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ಎಡೆಯಿಲ್ಲ.”

“ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೇ ಈ ಉದ್ಧಾಮತನದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾಯನು ಸಂತಾಪವುಳ್ಳವನಾದನು. ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಗಾದವು, ಕೈಯು ಖಡ್ಗದಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ ತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಅವನು ತೀಕ್ಷ್ಣ ಸ್ವರದಿಂದ:—“ಪಿರಂಗಿ ರಾಯಭಾರಿಗಳೇ! ನೀವು ಏನು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವಿರೆಂಬುದರ ಅರಿವು ನಿಮಗಿರುವದೆ? ನಾವು ಜಗತ್ತಿನ ಶತ್ರುಗಳೆಂದೂ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಗಳೆಂದೂ ನೀವು ಮಾತಾಡಿದಿರಿ. ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೇ, ನೀವು ಕಂಪನಿ ಸರಕಾರದ ರಾಯಭಾರಿಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವಿರೆಂದು ಇಂಥ ಅಪ

ಮಾನಕರ ಭಾಷಣವನ್ನು ಸಹಿಸಿರುವೆನು. ಇಲ್ಲವಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಶಿಷ್ಟಾಯಿಗೊಂದು ಬಂದ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಭಾಷಣ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಜನ್ಮಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಬಂದರದಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಕಟ್ಟಳೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆವು. ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ಗುಂಕ ಬೇಡುತ್ತಿರುವೆವು. ಇದಕ್ಕೆ ನೀವು ಸುಲಿಗೆಯೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟು ಜಗತ್ತಿನ ನ್ಯಾಯಾಸನದ ಮುಂದೆಯೂ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಅಪರಾಧಿಗಳೆಂದು ನಿರ್ದಯಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವಿರಿ. ಪಿರಂಗಿಗಳಾದ ನೀವು ಏಳು ದೇಶದವರು. ಏಳು ಸಮುದ್ರ ದಾಟಿ ದೈವ ತೆರೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೊಂದು ಬಂದು ಇದೇನು ನಡೆಯಿಸಿರುವಿರಿ? ಸಮುದ್ರ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಾದ ನಿಮ್ಮ ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನು ನಾವು ಅರಿಯದಿರುವೆವೆ? ನೀವು ದುರ್ಗುಣಗಳ ಪುತ್ಥಳಿಗಳಾಗಿರುವಿರಿ. ಗೋವೆ ಪ್ರಾಂಶದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಜನರು ನಡೆಯಿಸಿದ ಕೋಲಾಹಲವನ್ನು ಯಾರು ಕೇಳಿಲ್ಲ? ಬಡ ಕೊಂಕಣೀಯರ ಸಮುದ್ರ ದಂಡೆಯನ್ನಂತು ನೀವು ಆಕ್ರಮಿಸಿಯೇ ಆಕ್ರಮಿಸಿರುವಿರಿ. ಅಲ್ಲಿಯ ಜನರ ವ್ಯಾಪಾರ ಮುಳುಗಿಸಿದಿರಿ, ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಿರಿ. ನಮ್ಮ ಹೊಲ-ಮನೆಗಳನ್ನೂ ತೋಟ-ಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನೂ ಪಾಳುಗಡೆಹಿಡಿರಿ. ಇನ್ನೂ ಏನೇನೋ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಾಹಸ ನಡೆಯಿಸಿರುವಿರಿ. ಗೋವಿನ ಮುಖ; ಹುಲಿಯ ಹೃದಯ! ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನೀವು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಸಮರ್ಥರಾಗಲಾರಿರಿ, ತಿಳಿಯಿತೇ?"

ಸಂತಾಪಾತಿಶಯದಿಂದ ಅಂಗ್ರಿಯು ನೀಗೆ ನುಡಿದಕೂಡಲೆ ಪಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿ ನಿಧಿಯು ತೆಪ್ಪಗಾದನು. ಆದರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ — 'ಸರಖೇಲರೆ, ಒಟ್ಟಿನಮೇಲೆ ನಾವು ಬಹಳೇ ಕಿಟ್ಟವರಿರುವೆವೆಂದಂತಾಯಿತು. ನಾವು ಮತ್ತೆ ಏನೇನು ದುಷ್ಟತ್ವ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆವೆಂಬದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿಬಿಡಿರಿ."

"ಅಪರಾಧದ ಬಗ್ಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ. ಆರ್ಟ್ಯುಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಮಾಡುವದರಿಂದ ಆ ಅಪರಾಧಗಳು ಹೋಗುವವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಏನುಗೆ ನಿಮ್ಮ ದುಷ್ಟತ್ವಕೇಳುವ ಹುರುಪು ಇರುವದೆಂದು ಹೇಳುವೆನು; ಕೇಳಿರಿ. ಕರಾವಳಿಯ ಸಮುದ್ರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಅದರಾಚೆಗೆ ಯಾರಾವರೂ ಬಡ ಕೋಳಿ ನಾವಿಕರು ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ಅವರ ಸರಕನ್ನು ನೀವು ಎಷ್ಟು ಸಾರೆ ಅಪಹಾರಮಾಡಿಲ್ಲ? ಎಷ್ಟು ಜನರನ್ನು ಸೆರೆ ಹಿಡಿದು ವಿದೇಶಕ್ಕೆ ಒಯ್ದು ಮಾರಿಲ್ಲ? ನೀವು ಅನೇಕ ಬಡ ನಾವಿಕರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬಿಡದೆ ಬಡಿದು ಅವರನ್ನು ಗುಲಾಮರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಆಧಾರಗಳಿವೆ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೀವು ಒಪ್ಪುವಿರೋ ಇಲ್ಲವೋ?"

“ಇಲ್ಲ, ಮದೂ ಬಿತ್ತುವದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಗಳು ಪಿರಂಗಿಗಳಾದ ನಮ್ಮಿಂದ ಘಟಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಮುಕ್ತಕಂಠದಿಂದ ಹೇಳುವೆನು. ನಮ್ಮ ವಿಸೂಕ್ರಿಸ್ತನಿಗೆ ಗುಲಾಮಗಿರಿಯು ಮಾನ್ಯವಿಲ್ಲ.”

‘ಕೃತಿನಿಧಿಗಳೇ, ಸುಳ್ಳಾಡಿ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಿಯನ್ನು ಹೊಲಸು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವಿರಿ; ಮತ್ತು ಅೇ ಬಾಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಗುರುವಿನ ಹೆಸರು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಅನವನ್ನೂ ಅಪವಿತ್ರಗೊಳಿಸುತ್ತೀರಿ. ಪಿರಂಗಿಗಳಾದ ನೀವು ಗುಲಾಮರ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲು ನಾಚಿಕೆಯುಂಟಾಗುವದಿಲ್ಲವೇ? ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ನೂರು ದೇವರಾಣಿ ಮಾಡಿದರೂ ಅದನ್ನು ನಿಜವೆಂದು ನಂಬುವವರಾರು? ನಮ್ಮ ಜನರನ್ನು ನೀವು ಕರಣೇಶದಲ್ಲಿ ಒಯ್ದು ಮಾರುತ್ತಿರುವದಕ್ಕೆ ಬಲವಾದ ಸಾಕ್ಷಿಗಳು ನನ್ನಲ್ಲಿವೆ. ಸೆರೆಸಿಕ್ಕು ಮಾರಲ್ಪಟ್ಟು, ಅನಂತರ ದೈವಯೋಗದಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಬಂದ ಜನರನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಎದುರಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೇ? ಗುಲಾಮರ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಟ ನಿಮ್ಮವರ ಹಡಗುಗಳಲ್ಲಿ ಸೆರೆಸಿಕ್ಕು ದಾವಣಿ ಕಟ್ಟಿದ ಅನೇಕ ಕಾಶೇವಾಡಿ, ಕೊಂಕಣಿ ಗುಜರಾಥಿ ಸಾವಿಕರನ್ನು ನಾನೇ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವೆನು. ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳಾಡಿ ನಡೆಯುವವೆ? ನೀವು ಇಷ್ಟು ಕಾಲಳಿ ಮಾಡುವದು ಎಲ್ಲರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ಜನರು ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಏನಾದರೂ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿರಿ ನೋಡೋಣ? ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಮಹತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಇಲ್ಲವೆ ಎನ್ನುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಬೆದರಿ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನ್ನುತ್ತೀರೇನು? ಹಾಗೆ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮದು ಶುದ್ಧ ತಪ್ಪು. ನಾವು ನಿಮಗೆ ಹೆದರುತ್ತಿರುವದಿಲ್ಲ; ನಮ್ಮ ಜನರು ಅತ್ಯಾಚಾರ ಪ್ರಿಯರಲ್ಲ. ನ್ಯಾಯನೀತಿಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವಿದೆ; ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪಾಪಭಯವಿದೆ; ಮಾನವ್ಯತೆಯಿದೆ; ಭೂತದಯೆಯಿದೆ; ನಮ್ಮಂತೆಯೇ ಬೇರೆಯವರೆಂದು ತಿಳಿಯುವ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಯಿದೆ. ನಮ್ಮವರು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಯಾವನನ್ನಾದರೂ ಹಿಡಿದು ಮಾರಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿರಿ; ಇಲ್ಲವೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದರೆ ತಿಳಿಸಿರಿ. ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಸೋತ ಜನರನ್ನು ನಾವು ಸೆರೆಹಿಡಿಯುವದು ನಿಜ. ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಅವರನ್ನು ಹೇಗೆ ನಡೆಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆವೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಿ ಮನನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನೊಡನೆ ನಡೆಯಿರಿ. ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮ ಸೆರೆಮನೆಯೊಳಗಿನ ಪಿರಂಗಿ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವೆನು. ತಿರುಗಿ ಕೇಳಿದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪಿರಂಗಿ ಸೆರೆಯಾಳುಗಳೇ ಉನ್ನತರಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಕಾಮಗಾರರು ಸಹನಶೀಲರೆಂದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪಿರಂಗಿಗಳು ಕೊಲೆಗೀಡಾಗಿ ಸಮುದ್ರದ ಪಾಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ವೇಳೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೂ ನೀವು ಮಾಡುವದೇನು? ನಮ್ಮ ಕೃತ್ಯಗಳಾದರೂ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಕೊಂಕಣೀಯ ನಾವಿಕರಿಂದ ಅಥವಾ ಸೈನಿಕರಿಂದ ನಿಮ್ಮೊಳಗಿನ ಒಬ್ಬನಾದರೂ ನಿರಸರಾಧಿ ಪಿರಂಗಿಯ ಕೊಲೆಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಎದೆ ತಟ್ಟಿ ಹೇಳುವೆನು. ನಾನು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವೆನೋ ಹಾಗೆ ನೀವು ಎದೆ ತಟ್ಟಿ, ನಮ್ಮ ನಾವಿಕರನ್ನು ಗುಲಾಮರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವ ಎದೆಗಾರಿಕೆಯಿರುವದೆ?”

ಪಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ಕಾನ್ಡೋಜಿಯನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ದಿಜ್ಞಾಢನಾಗಿ ಕುಳಿತನು. ಅವನಿಗೆ ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು ತಿಳಿಯದೆ ಸ್ವಸ್ಥ ಕುಳಿತನು.

“ಯಾಕೆ? ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೊರೆಯಲಾರವೆ?” ಎಂದು ಕಾನ್ಡೋಜಿಯು ಕೇಳುತ್ತಿರಲು, ಆ ಮಂತ್ರಣಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಸೆರೆಮನೆಯ ನಾಯಕನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಸರಬೇಲಿನಿಗೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಪೀಸಿದನು.

(೪)

ಮಂತ್ರಣಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ಸೆರೆಮನೆಯ ನಾಯಕನು ಒಂದೊಬ್ಬರ ಕಾರಣವನ್ನು ಕಾನ್ಡೋಜಿಯು ಕೇಳಿದನು. ನಾಯಕನು ತನ್ನ ಬರುವಿಕೆಯ ಕಾರಣವನ್ನು ಒಡೆಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ತರುವಾಯ ಅವನು ಪಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗೆ: “ಇದೀಗ ಒಂದು ಸಂಗತಿ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಬರುವದು. ಸೆರೆಯಾಳಾದ ಪಿರಂಗಿಯು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಿದ್ದರೆ ಹಾಗೂ ಏಕುವಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವುಳ್ಳವನಿದ್ದರೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ನುಡಿಯುವನು; ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಸತ್ಯವಾಡಿದರೆ ಅವನ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಸತ್ಯಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ನಿಲ್ಲಿಸುವೆನು.”

ನಾಯಕನು ಪಿರಂಗಿ ಸೆರೆಯಾಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಆ ಪಿರಂಗಿಯು ತನ್ನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಕಾನ್ಡೋಜಿಯು: “ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೇ, ನೀವು ಅನೀತಿಯವರಲ್ಲವೆಂದ. ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದರಿ; ಗುಲಾಮರ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವದಿಲ್ಲೆಂದು ಸಾರುತ್ತಿದ್ದರಿ. ನಮ್ಮ ಕುಣಿಕ್ಕಾಳು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ತೋರಿಸದಿದ್ದರೆ ಮೂವರು ಕೊಂಕಣೀಯರೂ ಸೆರೆಯಾಳಾಗಿ ಮಾರಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ದೈವವು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತೆಂದೇ ವಿಷಯದುರ್ಗವನ್ನು ತಲುಪಿದರು” ಎಂದೆಂದು, ಸರಬೇಲಿನು ಕುಣಿಕ್ಕಾಳನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಕುಣಿಕ್ಕಾ, ಆ ಪಿರಂಗಿಯು ನಿನ್ನೆಯ ಘಟನೆಯನ್ನು ತೀರ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿಯೂ ಹಾರಿಸಿ ಹಾರಿಸಿಯೂ ಹೇಳಿದನು. ನೀನು ಸವಿಸ್ತರವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳು.”

ಕುಣಕ್ಕನು. ಎಲ್ಲ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ವರ್ಣಿಸಿ ಹೇಳಿದನು. ದ್ವಿಭಾಷಿಯು ಕುಣಕ್ಕನ ಕೋಣೆ ಬಾಷೆಯನ್ನು ಪಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೇಳಿಕೆ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಸರಬೇಲರು:—“ಕೇಳಿ ಮಿರಾ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳೇ? ನಿಮ್ಮ ಜನರ ನೀತಿವಂತಿಕೆ ಹೇಗಿರುವದೆಂಬದರ ಅನುಭವ ವಾಯಿತೇ? ಅನುಭವವಿದ್ದೇ ಇರುವದು; ಆದರೆ ಬೆಕ್ಕು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಹಾಲು ಕುಡಿಯುವಂತೆ ನಿಮ್ಮ ವರ್ತನೆಯಿರುವದು. ದುಷ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಯೂ ಮಾಡದವರಂತೆ ವರ್ತಿಸುವ ಗುಣವು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜನ್ಮತಃ ಇರುವದು. ಅಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರದವರಂತೆ ನಡೆನೆ ನಾಮುತ್ತಿರುವಿರಿ.”

‘ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿರಿ; ಸರಬೇಲರೇ!’ ಪಿರಂಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯು ವಿಷಯಾಂತರ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕಾನ್ಡೋಜಿಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಂಗತಿಗಳು ಜರುಗತಕ್ಕವುಗಳೇ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನಾವು ನೀವೂ ಕೂಡಿಯೆ ಕೊಡಬಾರದು. ಎಲ್ಲ ಪಿರಂಗಿಗಳನ್ನು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶಿಷ್ಟಚಾರದ ನಿಯಮಗಳಂತೆ ನಡೆಯ ಹಚ್ಚುವದು ಕಂಪನಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸುವದು? ಭಿನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿ, ಭಿನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ಮೇಲೆ ಅವನಿಂದ ಅವಸರಾಧಗಳು ಘಟಿಸತಕ್ಕವುಗಳೇ. ಯಾವನೊಬ್ಬ ಪಿರಂಗಿಯು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ದುಷ್ಕೃತ್ಯ ಜರುಗಿಸಿವರೆ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಕಂಪನಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಅದು ತಿಳಿಯುವದು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ?”

“ಏನು? ನಿಮ್ಮ ಪಿರಂಗಿಗಳು ಮಾಡುವ ಕೃತಿಗಳು ನಿಮ್ಮ ಕಂಪನಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯುವಂತಿಲ್ಲವೇ? ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಹತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸುಲಿಗೆಯು ನಡೆಯುತ್ತಲಿದೆ; ನಮ್ಮ ಬಡ ಜನರನ್ನು ಹಿಡಿದು ವಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಗುಲಾಮರಂತೆ ಮಾರುವ ಕೆಲಸ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇವೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯದಿರುವವೆ? ನೀವು ಸುಳ್ಳು ಮಾತಾಡುತ್ತಿಷ್ಟು ಮೋಷಿಗಳಾಗ ಬೇಡಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಸರಕಾರದ ಧೋರಣವಂತೆಯೇ ಇವೆಲ್ಲ ಕೃತಿಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಮೂಲಕ ಈ ದುಷ್ಕೃತ್ಯಗಳ ಹೊರೆಯು ನಿಮ್ಮ ಸರಕಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ಇರುವದೆಂದು ನಾನು ಸಾರಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು.”

“ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿರಿ ಸರಬೇಲರೇ, ಹ್ವಲ್ವಕ ಮಾತಿಗಾಗಿ ಮಂಥನವೇಕೆ? ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರ ಉದ್ದೇಶ ಬೇರೆ ಇದೆ. ನೀವು ಕೊಂಕಣದ ರಾಜರಿರುವದರಿಂದ, ನಿಮ್ಮ ಹಾಗು ಕಂಪನಿ ಸರಕಾರದ ನಡುವೆ ಸ್ನೇಹವಿರುವದು ಒಳಿತಲ್ಲವೇ? ನಮ್ಮ ಸರಕಾರವು ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಸ್ನೇಹ ಬಳಿಯಿಸುವ ಇಚ್ಛೆಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಈ ಕೆಲಸದ ಸಲುವಾಗಿ ಅದು ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದೆ. ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ

ಅಮುಖ್ಯ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ವಿತ ಚರ್ವಣೆ ಮಾಡುವುದೂ ವಾದವಿನಾದ ಮಾಡುವುದೂ ವಿಹಿತವಲ್ಲ. ಕಂಪನಿ ಸರಕಾರ ಹಾಗೂ ನಿಮ್ಮ ನಡುವೆ ಸ್ನೇಹದ ಒಪ್ಪಂದವಾದರೆ ಎಷ್ಟು ವಿಹಿತವಾಗುವದು ನೋಡಿರಿ!”

“ಸ್ನೇಹವು ವಿಹಿತವಾಗುವದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಅನ್ನುವದಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ಅಪರಾಧಿಗಳು ನೀವಿರಲು, ಆ ಅಪರಾಧವನ್ನು ನಿರಪರಾಧಿಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ವಾದಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಇನ್ನೂ ದರೂ ಹಿರಂಗಿಗಳು ಇಂತಹ ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದರೆ ವಿಹಿತವಾಗುವದು. ಒಳ್ಳೇದು. ನಿಮ್ಮ ಕಂಪನಿ ಸರಕಾರದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾದರೂ ಏನಿದೆ?”

“ನಿಮ್ಮ ಹಾಗೂ ಕಂಪನಿ ಸರಕಾರದ ನಡುವೆ ಸ್ಥಿರವಾದ ಒಪ್ಪಂದವಿರಬೇಕೆಂದು ಅದು ಇಚ್ಛಿಸುವದು.”

“ಹಾವಳಿ ಮಾಡುವೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ, ನೀತಿ-ಕಟ್ಟಿಕೆಗಳ ಮೇರೆಗೆ ನಡೆದರೆ ಒಡಂಬಿಕೆಯಾದಂತೆಯೇ ಇರುವದು. ಇರಲಿ. ನಿಮ್ಮ ಸರಕಾರದ ಕಟ್ಟಳೆಯೇನಿದೆ?”

“ಮೊದಲನೆಯ ಕಟ್ಟಳೆಯೆಂದರೆ, ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಮಿತ್ರರೆಂದು ತಿಳಿದು ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಹಡಗುಗಳಲ್ಲಿಯ ಸರಕಿಗೆ ಸುಂಕವಿರಕೂಡದು.”

“ಸ್ನೇಹ ಸಂಬಂಧಗಳ ವಿಷಯ ಬೇರೆ, ವ್ಯವಹಾರದ ವಿಷಯ ಬೇರೆ. ನಾವು ಮುಂಬೈ ಬಂದರಕ್ಕೆ ಸರಕು ಕಳಿಸಿದರೆ ನೀವು ಅದರ ಮೇಲೆ ಸುಂಕ ಹೇರುವಿಲ್ಲವೆ? ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ನಾವು ಎದುವರೂ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸುಂಕ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿರುವೆವೇನು? ನೀವಾದರೂ ನಮ್ಮ ಬಂದರಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸರಕುಗಳಿಗೆ ಸುಂಕವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕುಬಡಬೇಕೆ?”

“ಸುಂಕದ ಮಾತು ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿ. ಸಮುದ್ರ ಕರಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿ ಸುವ ನಮ್ಮ ಹಡಗುಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ಕೇಳುವವೇಕೆ? ಇದು ನಿಮ್ಮ ಬಲಮಾಯ ಕಟ್ಟಳೆಯಲ್ಲವೆ?”

“ಆಜ್ಞಾಪತ್ರದ ಕಟ್ಟಳೆಯು ಬಲಮಾಯವಲ್ಲ; ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾದ ದ್ದಾಗಿದೆ. ಆಜ್ಞಾಪತ್ರವಿಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಸುಂಕ ಕೊಟ್ಟ ಸರಕನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ನಿಮ್ಮ ಒಡಿತನದ ಹಾಗೂ ಕದ್ದು ತಂದ ಸರಕನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ಬೇಡಿದರೆ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಬಂದರದ ಇಳಿಯುವ ಸರಕಿಗಾಗಿ ಸುಂಕ ಕೊಡಬೇಕು. ಸಮುದ್ರದಿಂದ ಹೊರಗಿಂದ ಹೊರಗೇ ಹೋಗುವ ಹಡಗದ ಬಗ್ಗೆ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ಕೇಳಿದರೆ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಹಡಗ ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಸೂಚಿಸಿದರೆ ನಿಲ್ಲಿಸ

ತ್ತಿರುವದರಿಂದಲೇ ಸಮುದ್ರ ಕರಾವಳಿಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲೂ ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೂ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡದೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲದಾಗಿರುವದು. ಕೆಳಗೆ ಗೋವೆಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಮುಂಬಯಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಡುವಿನ ಕೊಂಕಣ ಕರಾವಳಿಯೊಳಗಿನ ನಮ್ಮ ಶಿವಭಕ್ತ ಪತಿಗಳ ಒಡೆತನದಲ್ಲ ಬಂದಿವೆ. ಭಕ್ತ ಪತಿಗಳು ಸಮುದ್ರ ಕರಾವಳಿಯೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲ ಮೊಗಲ ಶಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದುಕೊಂಡಿರುವರು. ನಾನು ಅವರ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಅವರ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಯಿಸತೊಡಗಿದ್ದೇನೆ.”

“ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಮನ್ನಿಸದಿದ್ದರೆ?”

“ಇಷ್ಟು ಸಹ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯದಿದ್ದದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕಾರಕವು. ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟು, ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಮನ್ನಿಸದೆ ಹೋದರೆ ಸಂಗ್ರಾಮವು ಉಪಸ್ಥಿತವಾಗುವದು. ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ನೀವು ಗೆದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರವು ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುವದು; ನಮ್ಮದೇ ಮೇಲುಗೈಯಾದರೆ ನಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರ ಉಳಿಯುವದು. ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ನೀವು ಎಷ್ಟು ವೇಳೆ ಗೆದ್ದಿರುವಿರಿ, ನಾವು ಎಷ್ಟು ವೇಳೆ ಗೆದ್ದಿರುವೆವು ಎಂಬದನ್ನು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ‘ಪರಸಿದೇವ’ ಹಡಗದ ಗತಿ ಏನಾಯಿತು, ನಿಮ್ಮ ‘ಸಸೆಕ್ಸ್’ ಹಡಗದ ಗತಿ ಏನಾಯಿತು? ‘ಸಕೆಕ್ಸ್’ ಹಡಗವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಒಡಂಬಡಿಕೆಯಾದ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿ ಕೊಟ್ಟೆವು. ಖಾಂದೇರಿ ದ್ವೀಪದ ಕಾಳಗದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಜಯವಾಯಿತು? ನಿಮ್ಮ ಆ ‘ಚಾರಲಟ್’ ಹಡಗವು ಇದುವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಒತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಬಿಡುವಾಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.”

“ಸರಖೇಲರೆ!” ಪಿರಂಗಿ ರಾಯಭಾರಿಯು ಗಾಂಭೀರ್ಯವಿಂದಲೂ ಆಡ್ಯತೆಯಿಂದಲೂ:—“ಇಂದು ನಿಮ್ಮ ನವೋಳಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯುಂಟಾಗಿರುವದೆಂಬದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡಿರಿ. ನಾವು ಸಾವಿರಾರು ಕ್ರೋಶಗಳಿಂದ ಬಂದದ್ದು ತಿರುಗಿ ಹೋಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಾಲ್ಕು ವೇಶಗಳ ನಾಲ್ಕು ಜಾತಿಯ ಪಿರಂಗಿಗಳು ಪರಸ್ಪರದಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯು ನ್ಯಾಪಾರದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಂಬದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಕಾಳಗವು ಪ್ರಾದುರ್ಭವಿಸಿದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನೂ ದರೂ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಿರಿ. ಇದೇ ಕಾಲವು ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಉಳಿಯುವದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮೊಡನೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಮೊದಲೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸುವೆನು.”

“ಕಾಲವು ಸ್ಥಿರವಾದದ್ದಲ್ಲವೆಂಬ ಮಾತನ್ನು ನನ್ನಂತೆ ನೀವೂ ನೆನಪಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಬೇಕು. ಕಾಲವೆಂದರೆ ದೈವವೆಂದು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿದರೆ ಈಗ ಪಿರಂಗಿಗಳ ಕಾಲವೇ ಮುಗಿಯುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದು, ನಮ್ಮ ಕಾಲವು ಇದೀಗ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳ

ಒಂದು ಬೆಳದಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾನ್ನು ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ದೂರದಿಂದ ಒಂದು ಹಡಗವು ಬರುತ್ತಿರುವುದು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅದು ದಂಡೆಗೆ ಬಂದಿತು. ಆ ಹಡಗವು ಮೊಡ್ಡದಿದ್ದುದರಿಂದ ಅದು ತೀರ ದಂಡೆಗೆ ಬರುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ್ಗೆ ಅವಿಗರು ಹಡಗದಲ್ಲಿಯ ಸಣ್ಣದೊಂದು ನೌಕೆಯನ್ನು ನೀರಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಅದರೊಳಗಿನ ಸರಕುಗಳನ್ನೂ ಮನುಷ್ಯರನ್ನೂ ತುಂಬಿ ದಂಡೆಗೆ ತಂದರು. ತರುವಾಯ ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಆ ಸರಕನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಹಾಕಿ ದುಂಡೆಗೆ ಕುಳಿತರು. ಕುಣಕ್ಕಾನ್ನು ದೂರದಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಈ ಸಂಗತಿಯಾದರೂ ವಿಸ್ತರವದೇಂಬದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ತನ್ನ ನಾಯಿಯನ್ನು ಗಿಡಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿ, ಅದು ಬೊಗಳಬಾರದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ತನ್ನ ಹೊರುವ ದೋತರದಿಂದ ಬಿಗಿದು ಆ ಜನ ಜಂಗಳಿಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವರೊಳಗೆ ಬೆರೆತು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅರಿಯಬೇಕೆಂಬ ಮೋಹನೆಯು ಅವನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ಗುರುತು ಹತ್ತಿದರೆ ಪರಿಣಾಮವು ಒಳಿತಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿದು ಆ ಜಂಗಳಿಯ ದೂರದಿಂದಲೇ ನೌಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ತೆರಳಿದನು. ನೌಕೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟ ಸ್ಥಳವು ಆ ಜನಜಂಗಳಿ ಕುಳಿತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾಗಿತ್ತು, ಅಲ್ಲಿ ನೌಕೆಯ ಮರೆಗೆ ನಿಂತು ಅವನು ಆ ಜನರನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಹತ್ತಿದನು. ಆ ಜನರಲ್ಲಿ ಭಾಗೂಜಿ ನಾಯಿ ಕನೂ ಥಾಕಲ್ಯಾನೂ ಒಬ್ಬ ಫಿರಂಗಿಯೂ ಇದ್ದದ್ದು ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ವಿಸ್ಮಯವಾಯಿತು. ಫಿರಂಗಿಯ ಸಮುದ್ರಗಲ್ಪತನದಲ್ಲಿ ಆ ತಂದೆ-ಮಕ್ಕಳು ಪಾಲುಗಾರರಾದರೇಂಬದು ಮನವರಿಕೆ ಯಾದಕೂಡಲೆ ಅವನು ಆ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುತ್ತ ಮೊಡ್ಡ ಹಡಗಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವನು ಆ ಹಡಗವನ್ನೇರಿ, ಹಗ್ಗದಿಂದ ನೌಕೆಯನ್ನು ತಾನು ಕುಳಿತ ಹಡಗಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಸೇಡನ್ನೇರಿಸಿದನು. ಗಾಳಿಯು ಅನುಕೂಲವಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ಹಡಗವು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕದೆ ವಿಜಯದುರ್ಗ ಬಂದರದ ಕಡೆಗೆ ರಭಸದಿಂದ ಸಾಗಿತು. ನೌಕೆಯೂ ಹಡಗವೂ ಸಮುದ್ರ ದಂಡೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರ ಹೋದವೇಳೆ ಆ ಜನಜಂಗಳಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯು ಸಮುದ್ರದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಏನೂ ಇಲ್ಲವನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರಿಗೆ ಭಯ ವಿಸ್ಮಯಗಳುಂಟಾದವು. ಅವರು ಸುಲಿಗೆಯ ಒಡವೆಗಳನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೊಳಿಸಿ ಮರಡಿ-ಕೊಳ್ಳಗಳನ್ನು ಕೋಧಿಸತೊಡಗಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಿಡಕ್ಕೆ ಕುಣಕ್ಕಾನ್ನು ನಾಯಿಯು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದು ಭಾಗೂಜಿಯ ಹಾಗೂ ಥಾಕಲ್ಯಾನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಇಂತಹ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನೌಕೆ-ಹಡಗಗಳನ್ನು ದೋಚಿಕೊಂಡು ಹೋದವನು ಕುಣಕ್ಕಾನ್ನೇ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ

ಅವರಿಗೆ ಸಂಶಯ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಏನಾದರೂ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡಿ ತಾವು ಕುಣಕ್ಕಾ ನನ್ನೇ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಒಗ್ಗು ಅವರು ಪರಿಪರಿಯಿಂದ ಲೆಕ್ಕಹಾಕ ತೊಡಗಿದರು.

ಇತ್ತ ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ವಿಜಯದುರ್ಗ ಬಂದರಕ್ಕೆ ಬಂದು ನೌಕೆಯನ್ನೂ ಹಡಗ ವನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಯ ಕಾವಲುಗಾರನ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ಘಟಿಸಿದ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಭಾಗೂಜಿಠಾ-ಕಲ್ಯಾಣಂತಹ ಜನರು ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಯ ನಾಯಕನಿಗೆ ಬಹಳೇ ವಿಸ್ಮಯವಾಯಿತು. ಅವನ, ಆ ಹಡಗದಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ಅಲ್ಪ ಸರಕನ್ನೂ ಭಾಗೂಜಿಯ ಹಾಗು ಪಿರಂಗಿಯ ಕೆಲವು ಉಡುಗಿ-ತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಸ್ವಾಧೀನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಭದ್ರವಾಗಿರಿಸಿದನು. ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾಳಿಗೆ ತನ್ನ ಧ್ವಿಪ್ರಾ ನಾಯಿಯ ನೆನಪಾಯಿತು. ಕೆಲಸದ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ನಾಯಿಯನ್ನು ಮರೆತೆನಲ್ಲ, ಎಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಡತೊಡಗಿದನು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಾಯಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸು ಅವನಿಗಾಯಿತು. ನೌಕೆಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಜನರು ಅಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾ ಡುವ ಸಂಭವವಿದ್ದುದರಿಂದ ತಾನು ಅಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಅಪಾಯವುಂಟೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಅವನು ನಿರುಪಾಯನಾದನು. ಮಾರ್ಗನೆಯ ದಿನ ಸೂರ್ಯೋದಯಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತ ವಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ನಾಯಿಯನ್ನು ತಂದರಾಯಿತೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಅವನು ಕೋಟೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೆ ರಾತ್ರಿಯ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸರಬೇಲನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿಯೇ ನಾಯಿಯನ್ನು ತರಲು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮಲಗಿದನು. ಮನಸ್ಸು ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಆ ರಾತ್ರಿ ನಿದ್ರೆಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಪ್ರಾತರ್ವಿಧಿಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಅರಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದನು.

(೬)

ಸರಬೇಲ ಕಾನ್ಹೋಜಿರಾಯನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಣಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಪಿರಂಗಿ ಹಡಗುಗಳ್ಳರ ಉಪಟಳವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿರುವದರಿಂದಲೂ ಕೆಲವು ಏತದ್ವೇಶೀಯರು ಲಂಚದಾಶೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲರಾಗಿರುವದರಿಂದಲೂ ಬಂದರ ಹಾಗು ಕರಾವಳಿಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬಹಳೇ ಜಾಗ್ರತೆ ಯಿಂದಿರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಶಯದ ಪತ್ರವು ಕ್ಷತ್ರಿಯಕುಲಾವತಂಸ ಶ್ರೀ ಶಿವಾಜಿಮಹಾ ರಾಜರಿಂದ ಮುಂಚಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ತಲುಪಿದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ

ವಿಚಾರವಿವಿಧವಾದ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅವನು ಮಂತ್ರಜಾಲಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವನ ದೂತರು ಭಾಗೂಜೀ ನಾಯಕನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರುವದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸರಬೇಲನಿಗೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾಯನು ಕುಣಕ್ಕನಿಗೆ: -“ಕುಣಕ್ಕಾ, ಮತ್ತೇನು ವಿಶೇಷ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.

ಕುಣಕ್ಕನು ಮುಂಚಿನ ರಾತ್ರಿ ನಡೆದ ಎಲ್ಲ ಗಂಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಪಿರಂಗಿಗಳ ಸುಲಿಗೆಗಾರಿಕೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಭಾಗೂಜಿಯ ಹಾಗೂ ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಅಂಗವಿರುವದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ಸಂತಾಪವಾಯಿತು. ಕುಣಕ್ಕನು ನೌಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಹೊರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಮಂತ್ರಜಾಲಾಗಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಆ ಸರಕುಗಳಲ್ಲಿ ಪಿರಂಗಿಯ ಟೋಪಿಗೆ, ಭಾಗೂಜಿಯ ಕಂಠಿಕಮಾನಿ, ಅಂಗಿ, ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಮುಂಡಾಸ ಮೊದಲಾದ ಒಡವೆಗಳು ದೊರೆತವು. ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾಯನು ಆ ಸರಕುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಂತ್ರಜಾಲಾಗಾರದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ, ಬೀಗ ಹಾಕಿಸಿ ಕುಣಕ್ಕನಿಗೆ: -“ನೀನು ಹೊರಡು. ಮತ್ತೆ ಬೇಗನೆ ಕರೆಯಿಸುವೆನು. ದೂರ ಹೋಗಬೇಡ, ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಯಾದರೂ ಒಳೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮರೆಯಾಗಿರು. ಭಾಗೂಜಿಯನ್ನು ಕರೆಯಲು ದೂತನು ಹೋಗಿರುವನು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಅವನು ಬರುವದಾಗಿದೆ.”

“ಸರಬೇಲರೇ, ಈ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಾಯಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಗಿಡಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿಬಿಡಬೇಕೆ. ಅದು ಬೋಗಲಬಾರದೆಂದು ಅದರ ಬಾಯಿಯನ್ನು ವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಬಿಗಿದಿರುವೆನು. ಅದರ ಅವಸ್ಥೆಯೇನಾಯಿತೋ ಎಂದು ಜೀವಚಡಪಡಿ ಸುವದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅದು ನೌಕೆ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಭಾಗೂಜಿ ಮೊದಲಾದವರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅದರ ಆಧಾರದಿಂದ ನನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ವಿವಾದರೂ ವಿಕಲ್ಪ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸಂಭವವೂ ಇದೆ.”

“ನೀನು ನಾಯಿಯ ಯೋಚನೆ ಬಿಡು. ಅಪನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರಲು ದೂತನನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವೆನು. ಭಾಗೂಜಿಯು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ವಿಕಲ್ಪ ಹುಟ್ಟಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ನೀನು ಅಂಜುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ನೀನು ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ತೆರಳು.”

ಕುಣಕ್ಕನು ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಭಾಗೂಜೀ ಧಾಕಲ್ಯಾಣಿಬ್ಬರೂ ಕುಣಕ್ಕನ ನಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಅವರು ಸರಬೇಲನಿಗೆ ನಮಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಆಗ ಸರಬೇಲನು:—“ಭಾಗೂಜಿ, ನಾನು ನಿನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಕರೆಯಿಸಿದ್ದೆನು. ಶಿವಭಕ್ತಪತಿಗಳ ಪತ್ರಬಂದುದರಿಂದ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಧಾಕಲ್ಯಾಣೀಕೆ ಹಾಗೂ ಈ ನಾಯಿಯೇಕೆ?”

“ಸರಖೇಲರೇ!” ಭಾಗೂಜಿಯು ಸುಳ್ಳು ನಗೆ ತಂದು ಹುಚ್ಚು ಆಕಾರವಿಂದ: “ಒಂದು ರಾಜಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಈ ನಾಯಿ ಬೇಕಾಯಿತು. ಇದು ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ನಾಯಿ. ಆ ರಾಜಕಾರಣದ ಸಾಕ್ಷಿಗಾಗಿ ಈ ಧಾಕಲ್ಯಾನೂ ಬಂದಿರುವನು. ನಾಯಿಯನ್ನೂ ಧಾಕಲ್ಯಾನನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವೆನು. ಹಿಂದಿನಿಂದ ಈ ಸಂಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳು ವೆನು. ಮೊದಲು ಭಕ್ತಪತಿಗಳ ರಾಜಕಾರಣವು ನಡೆಯಲಿ.”

“ಛೇ! ಭಕ್ತಪತಿಗಳ ರಾಜಕಾರಣವೇನು ಅಷ್ಟು ಮಹತ್ವದ್ದು? ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ರಾಜಕಾರಣವೇನು ಹೇಳು.”

“ಭಕ್ತಪತಿಗಳು ಏನು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ ಸರಖೇಲರೇ? ಶಿವಪ್ರಭುಗಳ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಭಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚು. ಅವರ ರಾಜಕಾರಣವೇನೆಂಬದನ್ನು ಮೊದಲು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಆತುರವಡುವದು.”

“ಅಂಥದೇನೂ ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯವಿಲ್ಲ ಭಾಗೂಜೀ. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಪಿರಂಗಿ ಗಳು ಸುಲಿಗೆಗಾರಿಕೆ ನಡೆಯಿಸುವರಷ್ಟೆ? ಆ ಜನರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಜನರು ಅನುಕೂಲ ರಾಗಿರುವ ಸಂಗತಿ ಪ್ರಭುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಈ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ದಕ್ಷತೆ ವಹಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಅವರು ತಿಳಿಸಿರುವರು. ಭಕ್ತಪತಿಗಳ ಆಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೋಟಿ-ಕೋತ್ತಳ ಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ನೌಕೆ-ನೀರುಗಳಿಗೆ ಕಿವಿಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಭಕ್ತಪತಿಗಳ ಗುಪ್ತಚಾರರ ಜಾಲಿಗೆಯು ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ತುಂಬ ಪಸರಿಸಿದೆ. ನಾವು ಈಗ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವದು ಸಹ ಅವರಿಗೆ ನಾಳೆಗೇ ತಿಳಿಯುವದು. ಅಂತೆಯೇ ಅವರು ಇಂತಹ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಸ್ವರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ದಿಗಂತ ಖ್ಯಾತಿಪಡೆದಿರುವರು. ಅದಿರಲಿ. ನಿನ್ನ ರಾಜಕಾರಣವೇನು?”

“ಈ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದೇ ನನ್ನ ರಾಜಕಾರಣ. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಪಿರಂಗಿ ಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲನಿರುವನೆಂಬ ಸಂಶಯವು ನನಗೆ ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಇತ್ತು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಿಗಳಿಲ್ಲವೆ ಯಾವುದನ್ನೂ ಆಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲ ನೋಡಿರಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನನ್ನ ಸಂಶಯಗಳನ್ನು ನುಂಗಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದೆನು. ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರ ಲಿಲ್ಲ. ರಾತ್ರಿ ಹಗಲು ಅವನ ಚಲನವಲನ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದೆನು. ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾನೂ ಧಾಕಲ್ಯಾನೂ ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ಸುಮ್ಮನೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗಾಗಿ ನಾವು ಹೋಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕುಣಕ್ಕಾ ನ ಕೃತ್ಯ ಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷೆಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಹೋಗಿದ್ದೆವು. ನಾವು ಸಂಶಯ ಪಟ್ಟಂತೆಯೇ ಸಂಗತಿ ಘಟಿಸಿತು. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಕೆಲವು ಜನರೊಡನೆ ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು; ಅವನ ಎದುರಿಗೆ ಕೆಲವು ಸರಕುಗಳಿದ್ದವು. ಅವನನ್ನು

ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ಯೋಚನೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತು; ಆದರೆ ಅವನ ಸಂಗಡಿಗರು ಬಹಳ ಜನರಿದ್ದುದರಿಂದ ನಾನು ಆಗ ಅಂಜಿದೆನು. ಆದರೆ ಅವನನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಡುವದು ನಮ್ಮಿಂದ ಆಗದೆ ಹೋಯಿತು. ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ ನಾನು ಧಾಕಲ್ಯಾಣೊಡನೆ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದೆನು. ನಮ್ಮನ್ನು ಅವನು ಚಂದ್ರಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕಂಡನು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಯ ಕೆಲವು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ಅವನ ಸಂಗಡಿಗರು ಉಳಿದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋದರು. ನಾನು ಸಾಕ್ಷಿಗಾಗಿ ಇರಲೆಂದು ಅವನ ನಾಯಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ಬಂದೆನು. ಸ್ವರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಘಾತುಕ ಜನರು ಇದ್ದರೆ ಭತ್ತಸತಿಗಳು ತಮ್ಮ ನೂರು ಜನ್ಮಗಳ ಪುಣ್ಯ ಎರೆದು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿದ ಸ್ವರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಸ್ಥೈರ್ಯವುಂಟಾಗಬೇಕು ಧನಿಯರೇ? ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಶೀಲವಂತ ಮನುಷ್ಯನೆಂದು ನಾನೂ ನೀವೂ ಭಾವಿಸಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮ ಭಾವನೆಯೇ ತಪ್ಪಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಘಾತುಕ-ರಾಜದ್ರೋಹಿ!”

“ಭಾಗೂಜಿ, ನೀನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಡಲು ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ. ಪಿರಂಗಿಗಳ ಸುಲಿಗೆಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅಂಗವಿರುವದೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೀನು ಬಹಳ ದಿನಗಳಿಂದ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದಿರುವೆಯೆಂದೂ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಆರೋಪಿಸ ಬಲ್ಲೆ. ಬಂದರವಿಲ್ಲದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹಡಗ ತಂದು ಸುಲಿಗೆಯ ಸದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ರೂಢಿಯು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಿನಗೈದ್ದಂತೆ ತೋರುವದು” ಎಂದಂದು, ಅವನು ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಕರೆಯಲು ಚಾರನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾಳು ಅಲ್ಲಿಗೆಬಂದನು.”

“ಸರಖೇಲನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಭಾಗೂಜಿಯು ಗಾಬರಿಗೊಂಡನು. ತನ್ನ ದುಷ್ಟತ್ವದ ಗಂಧವಾರ್ತೆಯು ಸರಖೇಲನಿಗೆ ತಲುಪಿರುವದೆಂದು ಅವನು ಬಗೆದನು. ಈ ನೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ನಡೆದರೆ ಕೆಲಸ ಕೆಡುವದೆಂದು ಬಗೆದು ಅವನು: “ಸರಖೇಲರೇ, ಇಂತಹ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಸ್ವಾಮಿಸಿತ್ತ್ವ ಸೇವಕನ ಎದೆಗೆ ಬರಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವದು. ಒಡೆಯರಾದ ನೀವು ದೋಷಕೊಡುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ.”

“ದೇಶದ್ರೋಹಿ! ಸ್ವಜನದ್ರೋಹಿ! ಸ್ವಾಮಿದ್ರೋಹಿ! ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಕೂಡದು” ಎಂದು ಸರಖೇಲನು ಗದ್ದರಿಸಿದನು.

ಕುಣಕ್ಕಾಳು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಅವನ ನಾಯಿಯು ಧಾಕಲ್ಯಾಣ ಕೈಯಿಂದ ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಕುಣಕ್ಕಾಳ ಬಳಿಗೆ ಹೋಯಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸರಖೇಲನು:

“ನಾಯಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠೆಯ ಕೆಲವಂಶವು ಕೂಡ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ರಾಷ್ಟ್ರಹಿತ ಕಾರ್ಯಗಳು ಘಟಿಸುತ್ತಿದ್ದವು” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಅವನು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಘಟಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಸಿ, ರಾತ್ರಿಯ ಸುಲಿಗೆಯ ಪಾಲಿನಲ್ಲಿ ಇಂತಿಂತಹ ವಸ್ತುಗಳಿದ್ದವೆಂದೂ ಆಜ್ಞೆಯಾದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಭಾಗೂಜಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡುವೆನೆಂದೂ ಹೇಳಿದನು. ಸ್ವಾಮಿಮೋಹಿಗಳು ನೌಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಡು ಸಮ ದ್ರದಲ್ಲಿ ಪಿರಂಗಿಗಳ ಹಡಗವನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಸುಲಿಗೆಗಾರಿಕೆಯ ಉಪ ಕ್ರಮ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಂಬದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಸಣ್ಣ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗೂಜಿಯ ಅಂಗಿಯೂ ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಮುಂಡಾಸವೂ, ದೊಡ್ಡ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಪಿರಂಗಿಯ ಟೊಪ್ಪಿಗೆಯೂ ಇದ್ದ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ಸರಬೇಲನು ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ತರಿಸಿ:—“ಭಾಗೂಜಿ, ನೀನು ನಿರಪರಾಧಿಯೆಂದು ಸಾರುತ್ತಿರುವೆ. ಈ ನಿಮ್ಮ ವಸ್ತುಗಳು ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಉಳಿದವು?”

“ಸರಬೇಲರೇ, ವಿಚಿತ್ರವು! ವಿಚಿತ್ರವು! ಏನೋ ಗೂಢ ಕಾರಸ್ಥಾನವು ನನ್ನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ವಸ್ತುಗಳು ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೊರಡಬಹುದು! ನನ್ನ ಏಳಿಗೆಯನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಪ್ರೇಮವು ನನ್ನ ವೇಲಿರುವದನ್ನೂ ನೋಡಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಯಾರೋ ದುಷ್ಕರು ಈ ಕಾರಸ್ಥಾನ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಆ ಕಾರಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಇವನು ಉಂಡಮನೆಯ ಗಳ ಎಣಿಸುವನೆಂಬದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ಕಾರಸ್ಥಾನ ಮಾಡಬಹುದೆ? ಕಲಿ ಕೌತುಕ! ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ!”

“ಭಾಗೂಜಿ! ನೀನು ಕುಣಕ್ಕಾನ ಮೇಲೆ ಅರೋಪ ಹೊರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ವ್ಯರ್ಥವಾದವುಗಳಾಗಿವೆ. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ನಿನಗೆ ಇಂದೊಂದು ದಿನ ಅವಧಿ ಕೊಡುವೆನು. ಅಪರಾಧವನ್ನೊಪ್ಪಿ ಎಲ್ಲ ನಿಜಸ್ಥಿತಿ ತಿಳಿಸದಿದ್ದರೆ ತಂದೆಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಬುರುಜನ ಮೇಲಿಂದ ತಳ್ಳಿಸಿಬಿಡುವೆನು” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿ ಹೇಳಿ, ಸರಬೇಲನು ಶಾಂತನಾಗಿ ದೂತನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಭಾಗೂಜಿಯ ಮನೆಯ ಎಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ತರುವಾಯ ಭಾಗೂಜಿ-ಧಾಕಲ್ಯಾರು ಸ್ಥಾನಬದ್ಧರಾಗಿಡಲ್ಪಟ್ಟರು. ಭಾಗೂಜಿಯ ಮನೆಯ ತೋಧನೆಯಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಹುಳಕೂ ಬೈಲಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಸರಬೇಲನ ಹಸ್ತಕನಾಗಿ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮುಂದಾಳುವಾದನು. ಅವನಿಂದ ಭಕ್ತಸತಿಯ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಕಾರ್ಯಗಳು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ನೆರವೇರಿತೊಡಗಿದವು.

ಅವತಾರ ಸಮಾಪ್ತಿ.

(೧)

ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ರಾತ್ರಿ. ಸಮುದ್ರವು ಶಾಂತವಿತ್ತು. ಆಕಾಶವು ನಿರಭ್ರವಿದ್ದು ಡರಿಂದ ನಕ್ಷತ್ರಪ್ರಕಾಶವು ಮಸಕಾದ ಬೆಳದಿಂಗಳಂತೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ನೌಕೆಗಳು ತಮ್ಮಿಂದ ತಾವೇ ಸಾಗುವಷ್ಟು ಗಾಳಿಯು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬೀಸತೊಡಗಿತ್ತು. ಕುಣಿ ಕ್ಯಾನೂ ಅವನ ಕೈಕೆಳಗಿನ ನಾವಿಕರೂ ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸಮುದ್ರಸಂಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಅಂದಿನ ಸಂಚಾರವೆಂದರೆ ವಿಶ್ವಾಂತಿಯುಂಟಾದಂಥವಾಗಿರದೆ 'ಗಸ್ತಿ' ಯದಾಗಿತ್ತು. ರಾತ್ರಿ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಪಿರಂಗಿಗಳು ಸಮುದ್ರ ಸುಲಿಗೆಗಾರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಮೂಲಕ ಕುಣಿಕ್ಕಾನು ಸರಖೇಲರ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ 'ಗಸ್ತಿ'ಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈಗ ಕುಣಿಕ್ಕಾನ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ ದೊಡ್ಡದಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಸರ ತಾಂಡೇಲ ನಾಗುವವನಿದ್ದನು. ಅವನ ಸಲುವಾಗಿ 'ಶಂಕರ' ಎಂಬ ಕೆಸರಿನ ದೊಡ್ಡ ನೌಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ಕಲಾವಿದರು ನೌಕೆ ಕಟ್ಟುವದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಹೊಸ ನೌಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟ ದಿನ ಕುಣಿಕ್ಕಾನಿಗೆ 'ಸರ ತಾಂಡೇಲ ಕುಣಿಕ್ಕೇಶ್ವರ' ಎಂಬ ಬಿರದು ಮೊರೆಯತಕ್ಕದ್ದಿತ್ತು. ಈಗ ಅವನು ನೌಕಾಧಿಪತಿಯಿದ್ದರೂ ಸರ ತಾಂಡೇಲನಿರಲಿಲ್ಲ. ಕುಣಿಕ್ಕಾನ ಈ ವರ್ಧಮಾನ ಯಶಕ್ಕಾಗಿ ಭಾಗೂಜಿ ಧಾಕಲ್ಯಾರು ಮತ್ತರಸತೊಡಗಿದ್ದರು, ಜಾನ್ಯಾ, ಡಾಮ್ಯಾ, ಸಖ್ಯಾ ಮೊದಲಾದ ಜನರು ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಂದಿನ 'ಗಸ್ತಿ'ಯ ಕೆಲಸ ನಡೆದಾಗ ಸಖ್ಯಾ ಡಾಮ್ಯಾ ಮೊದಲಾದವರು ಕುಣಿಕ್ಕಾನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತ, ಅನೇಕ ಮಾತುಕತೆಯಾಡುತ್ತ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ನೌಕಾಧಿಪತಿ ಕುಣಿಕ್ಕಾನು ಚುಕ್ಕಾಣಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ತನ್ನ ಆಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು ನಡೆದ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿನ ಚಮತ್ಕಾರಿಕ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಹೇಳುವದು ಸಾಗಿತು. ಕುಣಿಕ್ಕಾನು ಮೊನ್ನೆ ನೋನ್ನಿನ ಒಸ ಘಟನೆಯನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಚಮತ್ಕಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಅನಂತರ ಜಾನ್ಯಾನೆಂಬ ಅಂಬಿಗನು ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗನು: —“ಕುಣಿಕ್ಕೇಣ್ಣಾ, ನಾವು ಇಷ್ಟು ದಿನ ನಿನಗೆ ಕುಣಿಕ್ಕಾ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆವು; ಈಗ ನೀನು ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ಅಂಬಿಗರ ಮೇಲೆ ಒಡೆಯನಾದೆ. ಈಗ ಮೊದಲಿನಂತೆ ಅನ್ನುತ್ತ ನಡೆದರೆ ಹೇಗೆ? ನಿನಗೇನೂ ಅಧಿಕಾರದ ಮೊಕ್ಕಲ್ಲ, ಆದರೂ ನಮಗೇ ಹೆದರಿಕೆ ಬಂದಂತಾಗುವದು.”

“ಎನೂ ಹೆಸರುವ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನೊಡನೆ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು” ಎಂದು ಕುಣಿಕಾ ನುಡಿದು:—“ಜಾನ್ಯಾ, ನಿನ್ನ ಕಥೆ ಸಾಗಲಿ”

“ಕುಣಿಕಾ, ಇಂಥದೇ ಒಂದು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ದಿನ. ಬಹಳ ಮಾಡಿ ಕಾರ್ತಿಕ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯಿರಬಹುದು. ರಾತ್ರಿ ಒಂದು ಪ್ರಹರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಚ್ಛ ವಾಗಿ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ತೆರೆಗಳು ಏಳತೊಡಗಿದ್ದವು. ಅಂಥ ಭರತಿಯಾಗುವದನ್ನು ನಾವು ಎಂದೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯನು ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದದ್ದರಿಂದ ಬಿಸಿಲು ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಇಂಥ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿ ವಿರುದ್ಧ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾಕೆನಡೆಯಿಸುವದೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ವೆದಗಾರಿಕೆಯೇ?”

ಎಲ್ಲರೂ ಖೋಳನೆ ನಕ್ಕರು. ಸಖ್ಯಾ ನು ಜಾನ್ಯಾನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಎನೋ ಜಾನ್ಯಾ, ಇದೇನು ಎಲ್ಲವೂ ವಿಂಗಡ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ಹೇಳುವೆಯಲ್ಲ? ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ರಾತ್ರಿ, ಬೆಳದಿಂಗಳು, ಅದು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಭರತಿ, ಸೂರ್ಯನು ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ರಾತ್ರಿಯ ಒಂದು ಪ್ರಹರದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು! ಎಲ್ಲವೂ ವಿಚಿತ್ರ ಸಂಗತಿಯೇ!”

“ಬಹಳ ದಿನದ ಮಾತು ಸಖ್ಯಾ, ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಹೆಚ್ಚುಕಡಮೆ ಕಂಡರೂ ಮುಖ್ಯ ಕತೆಯ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು. ಅಂದರೆ ನಮಗೆ ಸೂಚ್ಯರೆಂದು ಹೆಸರು ಬರುವದು.”

“ಇರಲಿ. ನಿನ್ನಂತೆ ಸಾಗಲಿ.”

“ಒಳ್ಳೆಯ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ನಡೆದಿರಲು ಹಿಂದೆ ರನ್ನ ಸರ್ವತಪ್ರಾಯ ವಾದ ಮೊಸಳೆಯು ನನ್ನ ನೌಕೆಯನ್ನು ಬೆನ್ನಟ್ಟಿತು. ಮೊದಲು ನಾನು ಆ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಾಂಡೇಲನು ಮಾತ್ರ ನೋಡಿದ್ದನು. ಅವನು ತನಗೆ ‘ತಾಂಡೇಲ, ಹಿಂದೆ ನೋಡು’ ಎಂದು ಭಯದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.”

“ಆಗ ನೀನು ತಾಂಡೇಲನಿದ್ದೆಯೇನು?”

“ಹೌದು. ನನ್ನ ಅಂದಿನ ತಾಂಡೇಲತನ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಇಂದಿನ ಕತೆ ಕಾರಣ ವಾದುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಹೇಳತೊಡಗಿದ್ದೇನೆ.”

“ಮುಂದೇನಾಯಿತು?”

“ನಾನು ಚುಕ್ಕಾಣಿ ಹಿಡಿದು ನೌಕೆಯ ದಿಶೆಯನ್ನು ಅತ್ತ-ಇತ್ತ ಬದಲಿಸಿ ಮೊಸಳೆಯ ಕೈಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು.”

“ನಿಮ್ಮ ಸರ ತಾಂಡೇಲನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕುತ್ತಿರಬಹುದು” ಎಂದು ಕುಣಿಕಾ ನಗುತ್ತ ನುಡಿದನು.

“ನಗಬೇಡ ಕುಣಕೆಪ್ಪಾ, ನಿನ್ನಂಥವನು ನಗಿಯಾಡಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಬಹಳ ದಿನಗಳ ಮಾತು. ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮರುವಿನ ಮೂಲಕ ಹೆಚ್ಚುಕಡಮೆಯಾದರೂ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನಷ್ಟು ಕೇಳಿ ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಮರೆತು ಬಿಡಬೇಕು.”

“ಕತೆ ಸಾಗಲಿ.”

“ನಮ್ಮ ನೌಕೆಯು ಎತ್ತ ಹೊರಳುವದೋ, ಆ ಮೊಸಳೆಯೂ ಅತ್ತಕಡೆಗೇ ಹೊರಳುವದು. ನೌಕೆಯ ವೇಗವು ಎಷ್ಟೋ ಅಷ್ಟೇ ಆ ಮೊಸಳೆಯ ವೇಗ! ಒಂದು ಗೇಣು ಹಿಂದೆ ಸರಿಯಲೊಲ್ಲದು; ಒಂದು ಗೇಣು ಮುಂದೂ ಬರಲೊಲ್ಲದು. ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಇರಿಯಬೇಕೆಂದರೆ ಅದು ಅಷ್ಟು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಬರಲೊಲ್ಲದು. ನಾವು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ವೇಗವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಅದೂ ತನ್ನ ವೇಗ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ನನ್ನ ಎಣಿಕೆಯು ತಪ್ಪಿಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ನನಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಏನಾದರೂ ಆಗಲಿ, ಒಮ್ಮೆ ಪರಾಕ್ರಮ ತೋರಿಸಿಬಿಡೋಣವೆಂದ, ಅಂದುಕೊಂಡೆನು. ನಮ್ಮ ಸರ ತಾಂಡೇಲನಿಗೆ ಅಂಥ ಧೈರ್ಯವುಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ ನಾನು ಒಳ್ಳೆಯ ಎದೆಗಾರಿಕೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಕೈಗತ್ತಿಯನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಬಲವಾಗಿ ಮೊಸಳೆಗೆ ಹೊಡೆದೆನು. ಸರ ತಾಂಡೇಲನು ನನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಎಚ್ಚಿದನು. ಕತ್ತಿಯ ಬಲವಾದ ಏಟು ಮೊಸಳೆಗೆ ಬಿದ್ದಿತೇನೋ ನಿಜ. ಅದರಿಂದ ಮೊಸಳೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಪೆಟ್ಟು ತಗುಲಿತೋ ದೇವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದು ನಮ್ಮ ನೌಕೆಯ ಹಿಂದೆ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿತ್ತು. ಅಷ್ಟೇ ವೇಗದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ನನ್ನ ಕೈಗತ್ತಿಯ ಪೆಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಪರಿಣಾಮವನ್ನಂಟು ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾವು ತಿಳಿದೆವು. ಅದ್ಭುತ ಮೊಸಳೆಯದು!”

“ಕಥೆಯೂ ಅದ್ಭುತವಿದೆ. ಮುಂದೇನಾಯಿತು?”

“ಮುಂದಿನ ಕತೆಯು ಅತ್ಯಂತ ಲೋಮಹರ್ಷಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ನೆನೆದರೆ ಈಗಲೂ ನಡುಗು ಹುಟ್ಟುವದು” ಎಂದು ಜಾನ್ಯಾನು ಹೇಳಿ ಗಾಂಭೀರ್ಯದಿಂದ. “ಕೈಗತ್ತಿಯಿಂದ ಪರಾಭೂತವಾಗದ ಮೊಸಳೆಯನ್ನು ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಿ ಎಳೆಯಬೇಕೆಂದೂ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದಕೂಡಲೆ ಕತ್ತಿಯ ಏಟು ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಯೋಚಿಸಿ, ಒಂದು ಹಗ್ಗವನ್ನು ಮಲವು ಹಾಕಿ ಬಿಳುಟಿದೆನು. ನನ್ನ ಗುರಿಯೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದದ್ದಲ್ಲ. ಅದು ಸರಿಯಾಗಿ ಮೊಸಳೆಯ ಕೊರಳಿಗೇ ಬಿತ್ತು. ಕೂಡಲೆ ನಾನು ಅದನ್ನು ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಎಳೆಯತೊಡಗಿದೆನು. ಒಳ್ಳೆಯ ಹಗುರು ಇತ್ತು. ನೀರಲ್ಲಿ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಹಗುರು ಬರುತ್ತವೆಂಬುದು ನೀರಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂಚರಿಸುವ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು. ಆಗ ನಾನು ಎಡಗೈಯಿಂದ ಹಗ್ಗ ಎಳೆಯುತ್ತ

ಬಲಗೈಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮೊಸಳೆಯು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬರುವದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸತೊಡಗಿದೆನು. ಅದು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂತು. ನನ್ನ ಕೈಗೆ ನಿಲುಕುವವರೆಗೂ ಬಂತು. ಕೂಡಲೆ ನಾನು ಒಳ್ಳೆಯ ಧೈರ್ಯ-ಸಾಹಸಗಳಿಂದ ಜೀವದಾಶೆ ಬದಿಗಿರಿಸಿ ಅದರ ನೆತ್ತಿಗೆ ಪ್ರಹಾರ ಮಾಡಿದೆನು. ಚಿಪ್ಪೆಂದ ಸಪ್ಪಳ ವಾಯಿತು. ಸತ್ತಿತೆಂದು ಎಳೆದುಕೊಂಡೆನು. ನೋಡುತ್ತೇನೆ, ಅದ್ಭುತ ಸಂಗತಿ! ಅದನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ನೀವು ಬಹಳೇ ವಿಸ್ಮಯಗೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ!”

“ಏನದು? ಮುಂದೇನಾಯಿತು?” ಡಾಮ್ಯಾ-ಸಖ್ಯಾರು ಆತುರದಿಂದ ಕೇಳಿದರು.

“ನಮ್ಮ ನೌಕೆಯ ಹಿಂದೆ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿದ್ದು ಮೊಸಳೆಯಲ್ಲ; ನನ್ನ ಕಂಬಳಿಯು! ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು.

“ಕಂಬಳಿಯೇ? ಅದು ಹೇಗೆ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿತ್ತು?” ಕುಣಕ್ಯಾನು ನಗುತ್ತ ಕೇಳಿದನು.

“ನಾನು ನನ್ನ ಮೊಡ್ಡ ಕಂಬಳಿಯು ತುದಿಗೆ ರೊಟ್ಟಿ-ಬುತ್ತಿ ಕಟ್ಟಿ ನೌಕೆಯು ಉಕ್ಕಿರಿಸಿದ್ದೆನು. ಅದು ಜಾರಿ ಬೀಳಬಾರದೆಂದು ಒಂದು ಹಗ್ಗವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ, ಹಗ್ಗದ ಮತ್ತೊಂದು ತುದಿಯನ್ನು ನೌಕೆಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದೆನು. ಕಟ್ಟುವದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಾದ್ದರಿಂದ ಅದು ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಹಗ್ಗದ ಮತ್ತೊಂದು ತುದಿಯು ನೌಕೆಗೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಅದು ಹಾಗೆಯೇ ಹಿಂದೆ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿತ್ತು. ಅದು ನೀರಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಾಗ ಕಂಬಳಿಯ ನಡುವೆ ಹವೆ ತುಂಬಿದ್ದರಿಂದ ಅದು ಹಾಗೆಯೇ ಉಬ್ಬಿಕೊಂಡು ತೇಲುತ್ತಿತ್ತು. ಅಮಾನಾಸ್ಯೆಯಿದ್ದರಿಂದಲೂ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಬೀಳದ್ದರಿಂದಲೂ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಕಂಬಳಿಯ ಗಂಟನ್ನು ಅವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಮೊಡ್ಡ ಬೆದರಿಕೆಗೆ ಕಾರಣವಾಯಿತೆಂಬ ತಪ್ಪು ಹೊರಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಸರ ತಾಂಡೇಲನು ನನ್ನನ್ನು ತಾಂಡೇಲ ಸ್ಥಳದಿಂದ ತಳ್ಳಿ, ಸಾಧಾರಣ ತರಗತಿಯ ನಾವಾಡಗನನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಇದೇ ನನ್ನ ದೈವದುವರ್ವಿಲಾಸದ ಕತೆ!”

ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು. ಹೀಗೆಯೇ ಇದ್ದದ್ದೊಂದು ಇಲ್ಲದ್ದೊಂದು ಕತೆ ಹೇಳುತ್ತ ಅವರು ಅಂದಿನ ಗಸ್ತಿಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಜಯದುರ್ಗ ಬಂದರವನ್ನು ಸೇರಿದರು.

(೨)

ಭಾಗೂಜಿಯು ತನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಪ್ರಾಂಜಲತನದಿಂದ ಒಪ್ಪಿ ಕ್ಷಮೆ ಬೇಡಿದ ರಿಂದ ಬಾಲಸ್ನೇಹಿತನಾದ ಅವನನ್ನು ಕಾನ್ಡೋಜಿ ಅಂಗ್ರಿಯು ಕ್ಷಮಿಸಿ, ಮೊದಲಿನೆ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ನಿಯಮಿಸಿದನು. ಸರ ತಾಂಡೇಲ ಪದವಿಯನ್ನೂ ‘ಶಂಕರ’ ಎಂಬ

ಹೆಸರಿನ ಹೊಸ ನೌಕೆಯ ಒಡೆತನವನ್ನೂ ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅಂಗ್ರಿಯು ನಿರ್ಧರ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಈ ಘಟನೆಯು ಮತ್ಸರಗ್ರಸ್ತರಾದ ಭಾಗೂಜಿಯ ಹಾಗೂ ಅವನ ಮಗ ಧಾಕಲ್ಯಾನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಅಸಂತುಷ್ಟಗೊಳಿಸಿತ್ತು. ಹೊರಗೆ ಅವರು ಕುಣಕ್ಕಾನೊಡನೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ವರ್ತಿಸುವಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನ ಅಹಿತ ಚಿಂತನೆಗಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅನೇಕ ಬಗೆಯಾಗಿ ಗುಪ್ತ ಸಾಹಸ ನಡೆಯಿಸಿದ್ದರು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರತನೆಯು ಧಾಕಲ್ಯಾನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಾತಾಡಿಸಿದರೆ, ಬೇಸರಗೊಂಡು ನಿಮಿತ್ತಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಳಷ್ಟೆ. ಭಿವಾನೆದುರಿಗೆ ರತನೆಯನ್ನು ಧಾಕಲ್ಯಾನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಭಾಗೂಜಿಯು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. 'ಮದುವೆಯಾಗುವವಳ ಇಚ್ಛೆ' ಎಂದು ಭಿವಾನು ಭಾಗೂಜಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದನು. ಧಾಕಲ್ಯಾನು ಪ್ರಣಯಾವೇಕ್ಷೆಗೊಂಡು ರತನೆಯನ್ನು ಸೆರಗೊಡ್ಡಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ರತನೆಯು ಅವನ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಧೀಕರಿಸಿ, ತನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವನೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಈ ಸಂಗತಿಯಿಂದಂತೂ ಭಾಗೂಜಿ-ಧಾಕಲ್ಯಾನರ ಅತ್ಮಗಳು ಒಂದೇ ಅವನ ತಳಮಳ ಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿದ್ದವು. ರತನೆಯು ಕುಣಕ್ಕಾನೊಡನೆ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಭಾಷಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು, ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು, ಕೆಲೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು; ಆದರೆ ತನ್ನ ಮನೋದಯವನ್ನು ಅವನೆದುರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಬಿಚ್ಚಿರಲಿಲ್ಲ. ಕುಣಕ್ಕಾನು ರತನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಭಾವದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು; ಆದರೆ ಆ ಸ್ನೇಹವು ಮಾತ್ರ ನಿರ್ವ್ಯಾಜವಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ಹೃದಯವು ರತನೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಪ್ರಣಯವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರುವದೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ಬಗೆಯ ಸಾಧನಗಳೂ ದೊರೆತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯೋಗ್ಯ ಗುರುವಿನ ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಅವನ ಹೃದಯವು ಸಹಜವಾಗಿ ಏಕಾರವಶವಾಗುವಂತಹದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸರತಾಂಡೇಲ ಪದವಿಯು ದೊರೆತ ಕೂಡಲೆ ತನ್ನ ಮನೋದಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ರತನೆ ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಳು.

'ಶಂಕರ' ನೌಕೆಯೆಂದರೆ ನಭೂತಪೂರ್ವವಾದದ್ದು. ವಿಜಯದುರ್ಗ ಬಂದರದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ದೊಡ್ಡ ನೌಕೆ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು ಇದೇ ಮೊದಲು. ಈ ನೌಕೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುವದಕ್ಕೆ ಕುಶಲ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಜನರನ್ನು ನಿಯಮಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಜನರಿಗೆಲ್ಲ ಮುಖ್ಯನು ಕಮಲಾಭಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ನೌಕೆಯೊಳಗಿನ ಮುಖ್ಯ ಭಾಗವನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

'ಶಂಕರ' ನೌಕೆಯ ಪೂಜೆಯು ಇಂದೇ ನೆರವೇರುವದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಸರತಾಂಡೇಲ ಪದವಿಯನ್ನು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಇಂದೇ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಜ್ಯೋತಿಷಿ ಹಂಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಸುಮುಹೂರ್ತ ಹೇಳಿದ್ದು, ಆ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ನೌಕೆ ಯಲ್ಲಿ ದೇವೀ ಪ್ರತಿಮೆಯ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಪನೆ ಕಮಲ್ಯಾನ್ನಿಂದ ಆಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅಂದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಧಾಕಲ್ಯಾನ್ನೂ ಭಾಗೂಜಿಯೂ ಕಮಲ್ಯಾನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಭಾಗೂಜಿ- ಧಾಕಲ್ಯಾರ ಆಗಮನದಿಂದ ಕಮಲ್ಯಾನ್ನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನು ಆ ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಆಗಮನದ ಕಾರಣವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಸಹಜ ವಾಗಿ ಬಂದೆವೆಂದು ಅವರು ನುಡಿದರು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು ಏಡೆದ ಮೇಲೆ ಭಾಗೂಜಿಯು ಕಮಲ್ಯಾನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಕಮಲ್ಯಾ, ಕುಣಕ್ಯಾನ್ನು ಸುದೈವಿ. ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಸರಕಾರದ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ ಮುಖ್ಯಿಗೆ ಬಂದರೂ ದೊರೆಯದಂತಹ ಪದವಿಯು ಕುಣಕ್ಯಾನ್ನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಕಿತು. ನಮ್ ಧಾಕಲ್ಯಾನ್ನಿಗಾದರೂ ಈ ಪದವು ದೊರೆಯಬಾರದೆ? ಕರಿಗಾಲ ಕುಣಕ್ಯಾನ್ನು ಯಾವ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಬಂದನೋ ಏನೋ! ಅವನು ನಮ್ಮ ಸೌಖ್ಯವನ್ನೇ ಸೂರೆ ಮಾಡಿ ದನು. ಅವನ ಮೇಲೆ ಸರಖೇಲರ ಕೃಪೆಯಾಗಿರುವಾಗ ನಾವು ಮಾಡುವದೇನು?”

‘ಕುಣಕ್ಯಾನ್ನು ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಸರಖೇಲರ ಕೃಪೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿರುವದರಿಂದ ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅವನು ನೌಕೆಯ ಅಧಿಪತಿಯಾದ್ದರಿಂದ ಕಳ್ಳ ಶಾಕರ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕೇರು ಬಿದ್ದಿದೆ. ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಸರಖೇಲರ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕಾಗಿದೆ.”

“ಕಮಲ್ಯಾ!” ಭಾಗೂಜಿಯು ಕುತೂಹಲದಿಂದ:—“ಕುಣಕ್ಯಾನ್ನಿಗೆ ಕೇಡುಂಟು ಮಾಡುವದು ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವದೇ?”

‘ಓಹೋ! ಇರದೇನು? ‘ಶಂಕರ’ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸುವ ದೇವಿಯ ಮೂರ್ತಿ ಉನ್ನು ತಲೆ ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೊಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಒಂದು ತಿಂಗಳೊಗಾಗಿ ಅದೇ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಯಾನ್ನ ಸತ್ಯಾನಾಶವಾಗುವದೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ.”

“ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ತಿರುಗಿ ಕೂರಿಸಿದ್ದು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕಂಡರೆ?”

“ಅದನ್ನು ಕಾಣುವಂತೆ ಕೂಡಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪಲಗೆ ಕೂರಿಸುವದರಿಂದ ಒಳಗಿನ ಪ್ರತಿಮೆ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣುವದಿಲ್ಲ.”

“ನಮ್ಮ ಸಲುವಾಗಿ ನೀನು ಇಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವೆಯಾ?”

“ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದರೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು.”

ಭಾಗೂಜಿಯು ಕಮಲ್ಯಾನ್ನ ಮಾತಿನಿಂದ ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡು ತನ್ನ ಕೈಯೊಳ ಗಿನ ಒಂದು ಹರಳಿನುಂಗುರವನ್ನು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು:—“ಇದು ನಿನ್ನ ಕ್ರಮದ ಪಾಂಡೋಪಕರವು. ವಿಷಯವು ಗುಪ್ತವಾಗಿರಲಿ!”

ಕಮಲಾಚಲನು ಉಂಗುರವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಂತೋಷದಿಂದ:—
 “ನೀವು ಯೋಚನೆ ಬಿಡಿರಿ. ನನ್ನ ಮಾತಿನಂತೆ ಒಂದು ಮಾಸದೊಳಗಾಗಿ ಕೆಲಸ
 ವಾಗದಿದ್ದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವೆನು.”

“ಒಳಿತಾಯಿತು. ದೇವರ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆ ಸಫಲವಾಗುವ
 ಸುಯೋಗವೊದಗಿತು. ಆ ಗೋಸಾವಿಯು ಸರ ತಾಂಡೇಲಕಿಯನ್ನು ಎಷ್ಟು ದಿವಸ
 ಅನುಭವಿಸುವನೋ ನೋಡೋಣ” ಎಂದು ಧಾಕಲಾಳ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಗುತ್ತ ಅಂದನು.

(೩)

ಸರಖೇಲ ಕಾನ್ಡೋಜಿರಾಯನು ಶುಭಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಸರ
 ತಾಂಡೇಲ ಪದವಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸತ್ಕರಿಸಿದನು. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಈಗ ಸರ ತಾಂಡೇಲ
 ಕುಣಕೇಶ್ವರನಾಗಿದ್ದನು; ವಿಜಯದುರ್ಗದ ನೌಕಾಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಧಾಕಲಾಳ-
 ಭಾಗೂಜಿ ಮೊದಲಾದವರೆಲ್ಲರೂ ಕುಣಕ್ಕಾನ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಕೆಲಸಗಾರರಾಗಿದ್ದರು.
 ಕುಣಕ್ಕಾನು ತನ್ನ ‘ಶಂಕರ’ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ದಂಡಯಾತ್ರಿ ಮಾಡುತ್ತ ವಿಜಯಸಂಪಾ-
 ದನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ್ದನು. ಅವನ ವರ್ಧಮಾನ ಪಿಜಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಸರಖೇಲ
 ಕಾನ್ಡೋಜಿ ಅಂಗೈಯು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿದ್ದನು.

ಸರಖೇಲನು ರಾಜಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅಲಿಬಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ
 ಪಿರಂಗಿಗಳ ಕಾರಸ್ಥಾನದ ವಾರ್ತೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಗೋವೆಯ ಹಾಗು ಮುಂಬ
 ಯಿಯ ಪಿರಂಗಿಗಳೂ ಜಿಂಜಿರೆಯ ಹಬಸಿಯೂ ರತ್ನಾ ಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕೂಡಿ
 ಕೊಂಡು ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡುವರೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯು ಅವನಿಗೆ
 ತಿಳಿಯಿತು. ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ಎದುರಾಗುವದಕ್ಕೆ ಅಲಿಬಾಗದಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ಹಡಗುಪಡೆ
 ಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸರಖೇಲನು ತಾನೇ ಹೊರಟನು. ಶತ್ರುಗಳ ಒಂದು
 ಪಥಕವನ್ನು ತಡೆದು ಅದರ ಪಾರುಪತ್ಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಸಂಕಲ್ಪವಿತ್ತು.
 ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಬರುವ ಶತ್ರುಗಳ ಹಡಗುಪಡೆಯನ್ನು ತಡೆಯುವದಕ್ಕೆ ಅವನು ಕುಣಕ್ಕಾ-
 ನಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು. ಕೆಳಗಿನ ಹಾಗು ಮೇಲಿನ ಶತ್ರುಗಳು ಒಂದು
 ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕೂಡಬಾರದೆಂದು ಸರಖೇಲನ ಯೋಜನೆಯಿತ್ತು.

ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ತಲುಪಿತು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಮಂಗಳ ಸು-
 ಪ್ರಭಾತದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನೌಕಾಪಡೆಯೊಡನೆ ದಕ್ಷಿಣದಿಶೆಯ ಗೋವೆಯ ಪಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಎದು-
 ರಾಗಿ ಸಾಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಅದರಂತೆ ಎಲ್ಲ ಸೈನಿಕರಿಗೂ ನಾವಿಕರಿಗೂ
 ತಿಳಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲ ಜನರೂ ಸಮರೋತ್ಸಾಹದಿಂದ ಸಿದ್ಧತೆ ನಡೆಯಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಕುಣಕ್ಯಾನು ನಾಳೆಯೇ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವನೆಂಬ ಸಂಗತಿ ರತನೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಸಮರಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವ ಸಂಗತಿಯು ಕೊಂಕಣೀಯರಿಗೆ ಹೊಸದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಯುದ್ಧವೆಂದರ ಅವರು ಹುರುಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು; ಆದರೆ ರತನೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಇಂದು ದುಃಖವಾಯಿತು. ಅವಳಿಗೆ ದುಃಖವಾದದ್ದಕ್ಕೆ ಕುಣಕ್ಯಾನ ದಂಡಯಾತ್ರೆಯು ಕಾರಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ದೊಡ್ಡ ವಿಜಯಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೊರಟದ್ದು ಅವಳಿಗೆ ಸಂಭ್ರಮವನ್ನಂಟು ಮಾಡಿತ್ತು; ಆದರೆ ಅಂದು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ದಿವಸ ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರತಿಪದೆಯ ದಿನ ಹೊರಡುವದು ಉಚಿತವಾಗುವದೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ಪ್ರವಾಸವು ವರ್ಜ್ಯ. ಅದರಲ್ಲಿ ದಂಡಯಾತ್ರೆಯಂತಹ ಮಹತ್ವದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತೆರಳುವದು ತೀರ ಅನುಚಿತವೆಂದೂ ಬಗೆದಳು. ಆ ದಿನ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಏಕೆ ಮುಹೂರ್ತ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟಿರುವರೋ ಎಂದು ಅವಳು ದುಃಖಿತಳಾದಳು. ಅವಳು ಕುಣಕ್ಯಾನನ್ನು ಬಹು ಪರಿಯಾಗಿ ಹುಡುಕಿದಳು; ಎಲ್ಲಿಯೂ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಪುನೆಯಲ್ಲಿರಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಳು.

ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪೂಜೆ-ಅರ್ಚನೆ ಮುಗಿಸಿ, ಕಷ್ಟಾಜನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಭಾಗವತವನ್ನೋದತೊಡಗಿದ್ದರು. ಆಗ ರತನೆಯ ಆಗಮನವಾಯಿತು. ಅವರು ರತನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ:--'ರತನೆ, ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದೆ? ಒಳ್ಳೆಯ ಆತುರದ ಕೆಲಸ ಎರಬಹುದಲ್ಲದೆ?'

ರತನೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ನಮಿಸಿ ಅವರ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು:--"ಅವಸರದ ಕೆಲಸ ವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಬಂದೆನು" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆ ತಡೆದು ಕುಳಿತಳು.

"ರತನೆ, ನಿನ್ನ ಕೆಲಸವೇನು? ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಹೇಳು."

"ನೀವು ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೆ ಕೆಟ್ಟ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ದಿನ ಮುಹೂರ್ತ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ ಬಹುದೇ?"

"ಲಗ್ನ ಮುಹೂರ್ತವನ್ನೇ?"

"ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ನೀವೂ ವಿನೋದವಾಡತೊಡಗಿದಿರೇನು?" ಎಂದು ನುಡಿದು, ರತನೆಯು:--"ನಾಳೆ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯಿರುವದು. ಅಂದು ಪ್ರವಾಸವೇ ವರ್ಜ್ಯವು. ಅಂಥದರಲ್ಲಿ ಕಾಳಗಕ್ಕೆ ಹೊರಡುವದು ತೀರ ಅನುಚಿತವಲ್ಲವೇ?"

"ನಿಜವು. ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೆ ನಾನೇನೂ ಮುಹೂರ್ತ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ದಕ್ಷಿಣ ಒಂದ ಗೋವೆಯ ಪಿರಂಗಿಗಳು ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೊರಟಿರುವರಂತೆ. ಅವರನ್ನು ಒಂದರದಿಂದ ಆದಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ತಡೆಯಬೇಕೆಂದೂ ಆಜ್ಞಾಪತ್ರ ತಲುಪಿದ ಮಾರನೆಯ ದಿನವೇ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದೂ ಕುಣಕ್ಯಾನಿಗೆ ಸರಬರಾಜು"

ತಿಳಿಸಿರುವರು. ಇಂತಹ ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಸಂಗಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಮುಹೂರ್ತವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವದಿಲ್ಲ. ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರತಿಪದೆಯ ದಿನ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿನ್ನ ಆಶಯವಿಸಿ; ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಗೋವೆಯ ದಂಡು ವಿಜಯದುರ್ಗವನ್ನು ತಲುಪುವದು. ವಿಜಯದುರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕಾಳಗ ಸಡೆಯಬಾರದೆಂದು ಸರಖೇಲರ ಇಚ್ಛೆಯಿದೆ; ಹಾಗು ಉತ್ತರದಿಂದ ಬರುವ ಶತ್ರುಗಳ ದಂಡು ದಕ್ಷಿಣದ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಕೂಡಬಾರದೆಂಬ ವಿಚಾರದಿಂದ ಸರಖೇಲರು ಒಳ್ಳೆಯ ಅವಸರದ ಅಜ್ಞಾಪತ್ರ ಕಳುಹಿಸಿರುವರು. ಇಂತಹ ಮಹತ್ವದ ಸಂದರ್ಭವೊದಗಿದಾಗ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ-ಹುಣ್ಣಿವೆಗಳನ್ನುತ್ತ ಕುಳಿತರೆ ಅನರ್ಥ ವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆ?”

“ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೇ, ನೀವು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕುಣಕ್ಕಾನ ನಾಳಿನ ಪ್ರಯಾಣ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ನಾಡದು ಹೊರಡುವಂತೆ ಮಾಡಿರಿ.”

ರತನೆಯು ಹೀಗೆ ನುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಕೂಡಲೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು:—“ಬಾ; ಕುಣಕ್ಕಾ, ಒಳ್ಳೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬಂದೆ ಇಂದು ಸರಖೇಲರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ವಾದವೊಂದು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬಂದಿದೆ.”

ಕುಣಕ್ಕಾ ರತನೆಯ ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತು:—“ವಾದವೇ! ವಾದ ತಂದವರಾರು?”

“ಇವಳೇ, ನಿನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿತ ರತನಾದೇವಿ!”

“ರತನೆ, ನಿನ್ನ ವಾದವೇನು?”

“ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸುವೆನು.” ಎಂದು ರತನೆ ತಲೆಬಾಗಿ ನುಡಿದಳು.

“ಅವಳು ನಿನ್ನ ವಿವಾಹಮುಹೂರ್ತ ಕೇಳಲು ಬಂದಿರುವಳು” ನಗುತ್ತ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಅಂದರು.

“ತನ್ನ ವಿವಾಹಮುಹೂರ್ತವನ್ನೇ?” ನಗುತ್ತಲೆ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಕೇಳಿದನು.

“ಅರ್ಥಾತ್ ಎರಡೂ ಒಂದೇ!”

“ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೇ, ವಿನೋದವಾಡಿದರೆ ನಾನು ಹೊರಟೇ ಹೋಗುವೆನು ನೋಡಿರಿ!” ಕತನೆ ನುಡಿದಳು.

“ಹೊರಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡೇ ಹೊರಡು.”

“ವಾದವೇತರದು ರತನೆ? ಸರಖೇಲರ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ವಾದವೇ?” ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾನು ರತನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ದಿನ ದಂಡಯಾತ್ರಿಗೆ ತೆರಳುವರೆ? ಪ್ರತಿಪದೆಯ ದಿನಸ ಹೊರಟರೆ ಸಾಗದೆ?” ಎಂದು ರತನೆ ಕೇಳಿದಳು.

“ಸರಬೇಲರಿಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರವಿದೆ, ಪ್ರತಿಸದೆಯ ದಿನ ಹೊರಟರೆ ಕೆಲಸ ಕೆಡುವ ಸಂಭವವಿರುವ ಮೂಲಕ ಅವರು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ದಿನವೇ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದು ಅಜ್ಞಾಪತ್ರ ಕಳುಹಿಸಿರುವರು. ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ರಾಜಕಾರಣ ತಿಳಿಯದು. ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾನಸಿಕತೆಯಾದರೆ ಘೋರ ಪರಿಣಾಮವುಂಟಾಗುವದು. ಧರ್ಮ ವಿಧಿಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೇ ಮುಹೂರ್ತದ ಮಹತ್ವವಿದೆ; ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಎಡೆಯಿಲ್ಲ. ನಾಳೆ ನಿನ್ನ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಂದ ಚಲೋ ಮುಹೂರ್ತ ತಿಳಿಯಿಸಿ ಕೊಡುವೆನು. ಈಗ ನೀನು ನಾದ ಮಾಡಬೇಡ; ನನ್ನ ಪ್ರವಾಸಕ್ಕೆ ಅತೀವೀಯಬೇಡ. ನಾನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳ ಅಶೀರ್ವಾದ ಹೊಂದಿ, ನಿನ್ನ ಅನುಮತಿಸದೆಯೆಲ್ಲ ಬರತಕ್ಕವನೇ ಇದ್ದೆನು. ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಯಿತು.”

“ನಾಳೆಗೆ ಹೊರಡುವದೇ ನಿರ್ಧರವೆ?”

“ಹೌದು.”

“ಪಾಗಾದರೆ ಮಹಿಮೆ ಬಂದು ತಂದೆಯವರಿಗೆ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವ ಏನಿಲ್ಲವೆ?”

“ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಿರೋಪ ಮೊರೆತೆ ಬರುವೆನು. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾಳೆಯ ಪ್ರಯಾಣದ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.”

“ಕುಣಕ್ಕಾ, ನಿನಗೆ ಇಂದು ಬಹಳೇ ಕೆಲಸಗಳಿರಬಹುದು. ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳನ್ನು ರತನೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆ. ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ದಿನ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ತೆರಳುವೆಯೆಂದು ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ವ್ಯಗ್ರವಾಗಿದೆ. ಅವಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಂತೈಸಿ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಯಿಸು” ಎಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ರತನೆಯನ್ನು ಕುರಿತು:—“ರತನೆ, ನೀನು ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ನಿರೋಪ ಕೊಡು. ಸ್ನೇಹಿಗಳು ಅನಂದದಿಂದ ನಿರೋಪ ರರ ಹುರುಪು ದ್ವಿಗುಣಿತವಾಗುವದು. ನೀವಿಬ್ಬರೂ ನಿರ್ಮಲಾಂತಃಕರಣದ ಸ್ನೇಹಿಗಳಿರುವಿರಿ. ಭಗವದ್ಭಕ್ತಿಯಿದ್ದರೆ ಈ ಸ್ನೇಹವು ಇದೇ ಆಯುಷ್ಯದ ತುಂಬ ಉಳಿಯುವ ಸಂದರ್ಭವೂ ಇದೆ. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಿ, ಕುಣಕ್ಕಾನ ವೇಳೆಯನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಗೊಡಲು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಡ.”

ಅನಂತರ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಿಗೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಿಸಿ, ಅವರ ಅಶೀರ್ವಾದ ಹೊಂದಿ ರತನೆಯ ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದನು.

ಆಗ ಭವಾನು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರಿಂದ ರತನೆಗೂ ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೂ ಮನಬಿಟ್ಟಿ ಮಾತಾಡುವ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಕಿತು. ರತನೆಯು ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ಮಂಜದ ಮೇಲೆ

ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ತಾನೂ ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ಆಗ ಕುಣಕ್ಕಾಳು—“ರತನೆ, ನೀನು ಅಮಾವಾಸ್ಯೆ, ಹುಣ್ಣಿವೆ ನೊದಲಾದ ಮುಹೂರ್ತದ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಟ್ಟು ಉದ್ವಿಗ್ನತೆ ತಳೆಯಬೇಡ. ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯೆಂದರೆ ಈಗ ಅನೊಂದು ಮಹತ್ವದ ವೇಳೆಯಿದೆ. ಇಂದು ಸಿದ್ಧತೆ ಮುಗಿಸಿ ನಾಳೆ ಪ್ರಭಾತ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊರಟರೆ ಸರಬೇಲರ ಯೋಜನೆಯಂತೆ ವಿಜಯದುರ್ಗದಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು ಕ್ರೋಶಗಳ ದೂರದ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ತಡೆಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ನಾನು ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಪರಾಭವಗೊಳಿಸಿ ಭಿಟ್ಟಿಯಾದರೆ ನಿನಗೆ ಆನಂದವಾಗುವದಿಲ್ಲವೆ? ಇಲ್ಲಿಯೇ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯೆಂದು ಕುಳಿತು, ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಪರಾಭವ ಹೊಂದಿದರೆ ನಿನಗೆ ದುಃಖವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆ? ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾದವಾದರೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೇ ಧಕ್ಕೆ ಹತ್ತುವದಿಲ್ಲವೆ? ನನ್ನನ್ನು ನಂಬಿದ ಸರಬೇಲರ ಕೊರಳನ್ನು ಕೊಯ್ದಂತಾಗುವದಿಲ್ಲವೆ? ವೀರನು ರಣಕ್ಕಾಗಿ ತೆರಳುವಾಗ ಇಲ್ಲದ ಭಾವಿಕತನವನ್ನು ವ್ಯಸನಿಸ್ತನಲ್ಲ ತಾರನು. ಒಮ್ಮೆ ಪಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಗಂಟು ಬಿದ್ದು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೈತೋರಿಸಿ, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅವರು ಸರಬೇಲರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಾರಂತೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿ.”

“ಕುಣಕೇಶ್ವರಾ, ನೀನು ವೀರ ಪುರುಷನು, ನಾನು ಪುಕ್ಕ ಮಗ. ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯು ಇಂದೇಕೆ ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಬುರ್ತೋ ಏನೋ! ನಿನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರೇಮವು ಇಷ್ಟು ಮಾತಾಡಗೊಂಡವೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಭಾವಿಕಳಾದ ನನಗೆ ಕುಮುಹೂರ್ತವೆಂದರೆ ಭಯವುಂಟಾಗುವದು” ಎಂದು ರತನೆ ನುಡಿದು, ಕುಣಕ್ಕಾಳು ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನಿರಿಸಿದಳು, ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಆಶ್ರುಗಳು ಹರಿಯತೊಡಗಿದವು.

ಕುಣಕ್ಕಾಳು ರತನೆಯ ಕಣ್ಣೀರೊರೆಸಿ ಎರಡೂ ಕಪೋಲಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು:—
“ರತನೆ, ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣೀರು ಕಾಣಬೇಕೇ? ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯ ಹುರುಪಿನಿಂದ ನಿರೋಧ ಕೊಟ್ಟರೆ ನನಗೆ ಉತ್ಸಾಹವುಂಟಾಗುವದು. ನಿನ್ನ ನಗೆ ಮೊಗವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಾನು ಸಂಭ್ರಮಗೊಳ್ಳುವೆನು. ನಿನ್ನ ನಗೆಮೊಗವು ನನ್ನ ವೀರಶ್ರೀಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಗೊಳಿಸುವದು. ರತನೆ, ಒಮ್ಮೆ ನಗು, ಸ್ವಲ್ಪ ನಗು, ತುಟಿಯಲ್ಲೇ ನಗು.”

ರತನೆ ನಸುನಕ್ಕಳು. ಅವಳು ಕುಣಕ್ಕಾಳುನ ಕೊರಳಿಗೆ ತನ್ನ ಬಾಹುಗಳಿಂದ ಅಲಿಂಗಿಸಿ ಮಮತೆಯಿಂದ:—“ಕುಣಕ್ಕಾ, ನಾನು ನಿನಗೆ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ‘ಕುಣಕ್ಕಾ’ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಮುಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಎಲ್ಲಿ ರೂಢಿಬಿದ್ದು ಮಂದಿ ನಗುವಂತಾಗುವದೋ ಎಂದು ಬೆದರುತ್ತೇನೆ, ಕುಣಕೇಶ್ವರಾ, ಸರ ತಾಂಡೇಲ ಕುಣಕೇಶ್ವರಾ, ಮನೋಹರ ಕುಣಕೇಶ್ವರಾ, ನೀನು ವೀರಶ್ರೀ ವೈಭವದಿಂದ ದಂಡ

ಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೊರಟನಾಗ ನಾನು ಕ್ಲೇಶಗೊಳ್ಳುವೆನೆ? ನೀನು ಗೆಲುವಿನ ನಿಶಾನಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಾ. ಶತ್ರುಗಳ ಪಾರುಸತ್ಯ ಮಾಡಿದ ಜಯದ ಬಾಹುಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿದರೆ, ನಿನಗೂ ನನಗೂ ಎಷ್ಟು ಸಂಭ್ರಮವಾಗುವದು ನೋಡು! ನೀನು ವಿಜಯ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ನನ್ನ ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹ ಸಂಬಂಧವು ಆಯುಷ್ಯದ ತುಂಬ ದೃಢವಾಗುವದಿದೆ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ತಂದೆಯೂ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂ ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ವಿಜಯಯಾತ್ರಿಗೆ ಹೊರಡುವಾಗ ಇದೊಂದು ಸಂತೋಷದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳದಿರನು. ನಾಚದೆ ಹೇಳದೆನೆಂದು ನಿಂದೆಯಾಡಬೇಡ. ನಿನ್ನೆದುರಿಗೆ ಅದನ್ನೇಕೆ ಬಚ್ಚಿಡಬೇಕು?”

ಕುಣಕ್ಕಾನು ಪ್ರೇಯಸಿಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಆಲಿಂಗಿಸಿ:—“ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹವು ಪ್ರಣಯದಲ್ಲಿ ರೂಪಾಂತರ ಹೊಂದಿದಂತಾಗಿದೆ. ದೈವಘಟನೆ! ಇರಲಿ. ಈಗ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ವಿಜಯಯಾತ್ರಿ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಮೇಲೆ ಒಂದ ಬೆಳವಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಾವಿಬ್ಬರೇ ಅಂವಿನಂತೆ ನನ್ನ ‘ಶಂಕರ’ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಜಲಪಹಾರ ಮಾಡೋಣ, ಹಾಗೂ ಅಂದು ಮನಬಿಟ್ಟೆ ಎಲ್ಲ ವನ್ನೂ ಮಾತಾಡೋಣ. ನನಗೆ ಹೊರಡಲು ನಗೆನೊಗದಿಂದ ನಿರೋಪ ಕೊಡು.”

ರತನೆಯು ಕುಣಕ್ಕಾನ ಸಾಧನೆಗೆ ಹಣೆಹಚ್ಚಿ ನಮಿಸಿ:—“ನಿನಗೆ ಜಯ ವಾಗಲಿ!” ಎಂದು ನಗುತ್ತ ನುಡಿದಳು. ಕುಣಕ್ಕಾನು ತನ್ನ ಪ್ರಣಯಿನಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಚುಂಬಿಸಿದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆ ಆ ಪ್ರಣಯಿನಿಗಳು ದೇಹಭಾನ ಮರೆ ತಿದ್ದಿರ.. ಆಗ ಕರ್ತವ್ಯವು ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಭಿವಾ ಬಾಂಧವರನೂ ಬಂದನು. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಅವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು ಅನಂತರ ಆ ಇಬ್ಬರ ಪ್ರೇಮಳ ನಿರೋಪ ಹೊಂದಿ ಬಂದರದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದನು. ರತನೆಯು ಕಣ್ಣು ಮರಿಯಾಗುವವರೆಗೂ ಕುಣಕ್ಕಾನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು.

೪

ಕುಣಕೇಶ್ವರ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಭವ್ಯ ಪಟಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗೋಸಾವಿಯು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವನ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನಿದ್ದನು. ಗೋಸಾವಿಯು ಆ ಗೃಹಸ್ಥನನ್ನು ಪೂರಾ ಗುರುತಿಸಿದ್ದನು. ಎಂದೂ ನೋಡದೆ ಇದ್ದಂತಹ ಗೋಸಾವಿಯು ತನ್ನ ಪರಿಚಯ ಹೇಳುವವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ಅಚ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆಗ ಅವನು:—“ಗೋಸಾವಿಗಳೇ, ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಎಂದು ನೋಡಿದ್ದೀರಿ? ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಇದೇ ಮೂರನೆಯ ಸಾರೆ ಬಂದಿರುವೆನು.”

“ನಾನಾದರೂ ಈಗ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದದ್ದು ಮೂರನೆಯ ಬಾರಿ.”

“ಮೊದಲನೆಯ ಬಾರಿ ನಾನು, ನನ್ನ ತಂಗಿ, ತಂಗಿಯ ಮಗ ಹೀಗೆ ಮೂರು ಜನರು ಬಂದಿದ್ದೆವು. ಆ ಮಾತಿಗೆ ಎರಡು ತವಗಳಾದವು. ಆಗ ನನ್ನ ತಂಗಿಯೂ ತಂಗಿಯ ಮಗನೂ ಸಮುದ್ರ ಪಾಲಾದರು. ಮುಂದೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ ಬಂದಾಗ ಇಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಗೋಸಾವಿಯೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನೂ ಬಂದಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಅಪ್ಪನಾದ ಪಂಡಿತರಾಯನು ಗೋಸಾವಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಡುಗನನ್ನು ಸರಖೇಲರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಜಯದುರ್ಗದ ಹರಿಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದನು. ಆ ಮಾತಿ ಇಂದಿಗೆಗೂ ಮತ್ತೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಾದವು.”

“ಶಾಮರಾಯರೇ, ಆ ಗೋಸಾವಿಯೇ ನಾನು! ಆ ಹುಡುಗನೇ ನನ್ನ ತಿಷ್ಠನು. ನಿಮ್ಮ ತಂಗಿಯ ಮಗನು. ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಪು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅರ್ಧೋದಯ ಪರ್ವದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಅಳಿಯನು ಸಮುದ್ರದ ಪಾಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ತಂಗಿಯು ಮಗನನ್ನು ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ, ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ಸಮುದ್ರದ ಪಾಲಾಗಿರುವಳು. ಉಸುಕಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಹುಡುಗನನ್ನು ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ರಕ್ಷಿಸಿದೆನು. ಅವನನ್ನು ಗೋಸಾವಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡದೆ, ವಂಸಾರಿಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದಿದ್ದೆನು. ಹಾಗು ಪಂಡಿತರಾಯನ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೆನು. ಅವನಿಗೆ ನಾನು ಕುಣಕ್ಕಾ ಎಂದ ಹೆಸರಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವನು ಈ ಕುಣಕ್ಕೇಶ್ವರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ದೊರೆತದ್ದೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ ಬಹಳಮಾಡಿ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಮ್ಮ ಕುಣಕ್ಕಾ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾಗಿರಬಹುದು.”

ಪ್ರತಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷದ ಘಟನೆಯಿಂದ ಗೋಸಾವಿಗೂ ಶಾಮರಾಯನಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಇದು ಮೂರನೆಯ ಯಾತ್ರೆಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಈ ಸಾಕೆ ಯಾದರೂ ಯಾವದೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಘಟನೆಯೊದಗುವದೋ ಎನ್ನೋ ಎಂದು ಹುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ತುಬಾಕಿ-ತೋಪುಗಳ ಗರ್ಜನೆ ಕೇಳತೊಡಗಿತು. ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಜನರು ಬಂದರು. ಆಗ ಗೋಸಾವಿಯು ಅವರಲ್ಲಿಯ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕುರಿತು:—“ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಯಾರಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಾಮ ನಡೆದಿದೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗಗಳಾದವು. ದರ್ಯಾಸಾರಂಗ ಸರಖೇಲ ಕಾನೋಜ ಅಂಗ್ರೆಯವರು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಮಾಜಗಾಂವ ಬಂಜರದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿಯ ಪಿರಂಗಿಗಳಿಗೆ ಗಂಟು ಬಿದ್ದು ಅವರ ನೌಕೆಗಳನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡಿ

ದೇವತಾ ಸಮಾರಾಧನೆ ಮಾಡಿಸತಕ್ಕವರಿದ್ದಾರೆ. ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಗೋವೆಯ ಪಿರಂಗಿ ಗಳಿಗೂ ಕುಣಕೇಶ್ವರ ಸರ ತಾಂಡೇಲರಿಗೂ ದೊಡ್ಡ ಕಾಳಗ ನಡೆಯಿತು. ಕುಣಕೇಶ್ವರರು ನಾನಾಂಕಿತ ವೀರರು. ಅವರು ಪಿರಂಗಿಗಳನ್ನೂ ಅವರ ನೌಕೆಗಳನ್ನೂ ಉಧ್ವಸ್ತಗೊಳಿಸಿದರು. ದ್ವಂದ್ವದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಗಾಯವಾದಂತೆ ತೋರುವದು. ಸಾವಿಕರು ಅವರನ್ನು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಕಡೆಗೆ ತರುವರೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯಿದೆ.”

ಈ ಸುದ್ದಿಯು ಗೋಸಾವಿಗೆ ತಿಳಿದ ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಳೆಯಲ್ಲೇ ಸಾವಿಕರು ಕುಣಕ್ಕಾ ನನ್ನು ಡೋಲಿಯಲ್ಲಿ ತಂದು ದೇವಸ್ಥಾನದೊಳಗೆ ಮಲಗಿಸಿದರು. ಕುಣಕ್ಕಾನು ಕುಣಕೇಶ್ವರನನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಮಲಗಿದೆಯೇ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಗೋಸಾವಿಯೂ ಶಾಮರಾಯನೂ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಮಲಗಿದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅವನನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದರು. ಕುಣಕ್ಕಾನಿಗೆ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಗಾಯಗಳಾಗಿದ್ದು, ಅವನು ಕೀರ ಮೃತ್ಯುಮುಖದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಆಗ ಗೋಸಾವಿಯು ಅವನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಂಗೆ ಹಾಕಿದನು ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕೈದ ನಿಮಿಷಗಳಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾನು ಕಣ್ಣು ತೆರೆದನು. ಆಗ ಗೋಸಾವಿಯು:—“ಕುಣಕ್ಕಾ” ಎಂದು ಕೂಗಿದನು.

“ಯಾರು? ಗುರುವ:ಹಾರಾಜರೇನು?” ಕುಣಕ್ಕಾ ಮಲಗಿದಲ್ಲೇ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ: “ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಇದೇ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದದ್ದು ಇದು ಎರಡನೇ ಬಾರಿ!”

“ಕುಣಕ್ಕಾ, ಮೂರನೇ ಬಾರಿ ನಾನೂ ನೀನೂ ಇಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದ್ದು” ಎಂದಂದು, ಅವನ ಪೂರ್ವೇಶಿಹಾಸವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, “ಇವರು ನಿನ್ನ ಸೋದರಮಾವಂದಿ ತಾದ ಶಾಮರಾಯರು. ನೀನು ನಿನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮದಿಂದ ಪ್ರಖ್ಯಾತಹೊಂದಿದೆ. ಜನ್ಮ ಭೂಮಿಯ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದೆ. ಸರಬೇಲರ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ನೆರವಾಗಿ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೋಕಿ ಭಕ್ತಸತಿ ಶಿವಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಏಳಿಗೆಗಾಗಿ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದೆ. ಸ್ವರಾಜ್ಯದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಂಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಯಜ್ಞ ಮಾಡಿದ ನಿನ್ನಂತಹ ವಿಜಯಿ ವೀರನ ಹೇಸರು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಅಜರಾಮರವಾಗಿ ಉಳಿಯುವದು.”

“ಇವರು ನಿನ್ನ ಸೋದರ ಮಾವಂದಿರೇನು?” ಎಂದು ಕುಣಕ್ಕಾನು ನುಡಿದು, ಮಾವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ನಂತರ:—“ಗುರುಗಳೇ, ನಾನು ಬಹಳ ಮಾಡಿ ಬದುಕುವ ಡಿಲ್ಲೆಂದು ತೋರುವದು ನಿನ್ನು ಔಷಧಿಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಮಾತಾಡಲು ಸ್ವಲ್ಪ ತಕ್ಕಿಯುಂಟಾಗಿದೆ ಒಂದು ವೇಳೆ ಬದುಕುಳಿದರೆ ಸ್ವರಾಜ್ಯಸೇವೆಯಲ್ಲೇ ತೇನಾಯುಷ್ಯ ಕಳಿಯುವೆನು.

ಹೀಗೆ ಕುಣಕ್ಕಾಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರಲು ಸರಬೇಲ ಕಾನ್ಡೇಜಿರಾವ ಅಂಗ್ರಿಯ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕುಣಕ್ಕಾಳನ ಪ್ರಣಯಿನಿ ರತನೆಯೂ ಇದ್ದಳು. ಮುಂಬಯಿಯ ಪಿರಂಗಿಗಳನ್ನು ಪರಾಭೂತಗೊಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಸರಬೇಲನು ವಿಜಯ ದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಗೋವೆಯ ಪಿರಂಗಿಗಳಿಗೂ ಕುಣಕ್ಕಾಳಿಗೂ ಅಪೋರ ಯುದ್ಧ ನಡೆದಿರುವದೆಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ತಿಳಿಯಿತು. ಕೂಡಲೆ ಅವನು ತನ್ನ ನೌಕಾ ದಳವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕುಣಕ್ಕಾಳನ ನೆರವಿಗೆ ಹೊರಟನು. ರತನೆಯು ಅತ್ಯಂತ ಆಗ್ರಹಪಟ್ಟು ಅಂಗ್ರಿಯ ನೌಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಕುಣಕೇಶ್ವರ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ನೌಕೆಗಳೂ ಜನರೂ ಇರುವುದು ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು. ಕುಣಕ್ಕಾಳನು ವಿಜಯಿಯಾಗಿಯೇ ದೇವರ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವನೆಂಬ ಕಾನ್ಡೇಜಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ದಂಡೆಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೆ ಕಾನ್ಡೇಜಿಯು ಅವನು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಕುಣಕ್ಕಾಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಗಾಯಗಳಾದದ್ದು ಕೇಳಿ, ಕಾನ್ಡೇಜಿಯೂ ರತನೆಯೂ ದುಃಖಿತರಾದರು. ಅವರು ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಸ್ವರಾಗಿ ದೇವಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದರು. ಆಗ ಕುಣಕ್ಕಾಳ ಮರಣೋನ್ಮುಖನಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಅವನು ಸರಬೇಲನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ರತನೆಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕಾಣುತ್ತೆಂಬ ನೋತೆ - ಸರಬೇಲರೇ, ನಿಮ್ಮ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ರತನೆ, ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆ ಪೂರ್ಣವಾಗುವ ಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಈರಸಂಕೇತಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲ! ಗುರುಮಡಾರಾಜರೇ, ಬರುತ್ತೇನೆ. ನಿಮಗೆ ಕೊನೆಯ ಪ್ರಣಾಮಗಳು! ಜಯ ಕುಣಕೇಶ್ವರ!"

ಕುಣಕ್ಕಾಳನ ಅತ್ಮವು ಅವನ ಜಡದೇಹವನ್ನು ತೊರೆದು ಕುಣಕೇಶ್ವರನಲ್ಲಿನವಾಯಿತು. ಸರಬೇಲನೂ, ರತನೆ ಶಾಮರಾಯ ಗೋಸಾವಿ ಮೊದಲಾದವರ ಕುಣಕ್ಕಾಳನ ಯೋಗ್ಯತೆ ನೆನೆಸೆದು ಬಹಳವಾಗಿ ದುಃಖಿಸಿದರು.

ಕುಣಕ್ಕಾಳನ ಶವಕ್ಕೆ ಅಂತ್ಯಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಸರಬೇಲನೂ ರತನೆಯೂ ವೈಷ್ಣವಗಳಾಗಿ ವಿಜಯದುರ್ಗಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಶಾಮರಾಯನಿಗೆ ಇಹ ಲೋಕದ ಆಶೆಯೇನೂ ಇರದ್ದರಿಂದ ಗೋಸಾವಿಯೊಡನೆ ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಾಗಿ ಪಯಣ ಮಾಡಿದನು. ಕುಣಕ್ಕಾಳನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದ ಮಾಲಕ ಅನರೂಪರೂ ಬಂಧುಗಳಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕ್ಷೇತ್ರ-ತೀರ್ಥಾಟನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಶೇಷಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದರು.

ರತನೆಯು ಕುಣಕ್ಕಾಳನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮವಿಶೇಷವಿಂದ ಶೇಷಾಯುಷ್ಯವನ್ನು ಶಾಮರಾಯದಲ್ಲೇ ಕಳೆದಳು.

ಈ ಕೆಳಗಿನ ಪುಸ್ತಕಗಳೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವವು.

(ಸಚಿತ್ರ ಕಾಮಶಾಸ್ತ್ರದ ಗ್ರಂಥಗಳು)

ಪ್ರೇಮಕಲಾ (೩ನೇ ಅವ್ಯಕ್ತಿ)	೧-೮-೦	ವಿಕ್ಯಕ-ಕಾಮ	೧-೮-೦
ದಾಂಪತ್ಯ ದರ್ಶನ	೧-೮-೦	ಪೌರುಷ	೧-೮-೦
ಗರ್ಭನಿರೋಧ	೧-೮-೦	ಕಾಮಕುಂಜ	೧-೮-೦
ಅನಂಗರಂಗ	೧-೮-೦	ರತಿರಹಸ್ಯ	೧-೮-೦
ಕಾಮದ ಗುಟ್ಟು	೧-೮-೦	ವಾ. ಕಾಮಸೂತ್ರ	೧-೮-೦

ಭ್ರಾಂತಿ ಮತ್ತು ಲೈಂಗಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ೧-೮-೦

ಕೈಗನ್ನಡಿ (ಸಾಮುದ್ರಿಕಶಾಸ್ತ್ರ)	೧-೦-೦	ಸನ್ಯಾಸಿನಿ (ನಾಟಕ)	೦-೧೦-೦
ಮನೆಯ ಸುಖಶಾಂತಿ	೦-೧೨ ೦	ಪ್ರತಿಬಂಧ	೦-೬-೦

(ಕಾದಂಬರಿ)

(ಕಥಾಸಂಗ್ರಹ)

ಪ್ರೇಮಪಥ ೩ ಅಂಕ, ಮಂಗಲಸೂತ್ರ ೨ ಅಂಕ, ಹೇಮಾಂಗಿನಿ ೩ ಅಂಕ

ಇತ್ಯಾದಿ ಪುಸ್ತಕಗಳೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಉಂಟು.

ಅಭಿಷ್ಠ—ಭಿ. ಪ. ಕಾಳೆ, ಶ್ರೀ ಶೇಷಾಚಲ ವೈಷ್ಯ,
ಮದಿಹಾಳ, ಧಾರವಾಡ

೪೨ನೇ ೩೫೦೦ದಲೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ
ಪ್ರಖ್ಯಾತಿ ಹೊಂದಿರುವ, ಹಾಸ್ಯರಸಪ್ರಧಾನವೂ
ನೀತಿಪರವೂ ಆದ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ

• ವಿಕಟ ವಿನೋದಿನಿ •

ಇದರಲ್ಲಿ:—ಪ್ರತಿತಿಂಗಳಲ್ಲೂ ಈಗಿನ ಕಾಲಕ್ಕೆನುಗುಣವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ, ನೈತಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಲೇಖನಗಳೂ, ಚಮತ್ಕಾರದ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳೂ ಪ್ರಕಟವಾಗುವವು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಚಾರವಿರುವುದರಿಂದ ಜಾಹಿರಾತುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಲಾಭ. ದರಗಳು ಸುಲಭ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಾಹಿತಿಗೆ ಪತ್ರದ್ವಾರಾ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ ರೂ. ೧-೦-೦ ಬಿಡಿ ಸಂಚಿಕೆ ೦-೧-೬

 ವಿಕಟ ವಿನೋದಿನಿ, ಅರಸೀಕೆರೆ, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ.

